BESTSELLER

VIRGINIA HENLEY

CORBUL ȘI TRANDAFIRUL

FRUMUSEȚEA EI A FOST SCÎNTEIA...
PASIUNEA LUI A FOST FOCUL...

EDITURA MIRON

VIRGINIA HENLEY

CORBUL SI TRANDAFIRUL

— Sosește Regele”, strigă Roseanna cu sufletul la gură, în timp ce intra alergînd în marele hol al conacului Castlemaine. în entuziasmul ei, îi scăpă atît oftatul de încîntare al mamei, cît și cel de resemnare, al tatălui. A

Imbujorarea îi accentua trăsăturile și tatăl ei își spuse că frumusețea ei specială o întrecea de sute de ori pe cea a mamei.

— Maiestatea Sa a trimis un sol înainte; o să fie aici la timp, pentru cină. Și Roseanna își ridică rochia deasupra gleznelor și zbură în sus, pe scări.

— Roseanna, unde te duci? strigă mama ei.

Roseanna se opri.

— Să mă schimb, ca să pot călări, să-i ies în întîm- pinare.

— Nu o să faci asta! Știu că a trecut mai bine de un an de cînd nu l-am mai văzut, dar, Roseanna, ai șaisprezece ani, aproape șaptesprezece — nu mai ești un copil. N-am de gînd să te las să te nenorocești, călărind animalul acela sălbatic care-ți place ție!

Roseanna își ridică bărbia.

— Încearcă să mă oprești!

— Roseanna, amintește-ți că Edward este regele Angliei iar tu, sper eu, ești o doamnă. îți interzic!

Tăcută, Roseanna se îndreptă în toată înălțimea ei și spuse, calm:

— Îmi interzici? Eu cred că nu.

— Ah, dacă ai recurge măcar la puțin din aerul acesta disprețuitor în prezența regelui, ar fi minunat. Dar dacă o să continui să te agăți de el, o să te considere o pacoste.

Roseanna îi aruncă mamei ei o privire aprigă, alergă înapoi în jos pe scări și afară, trîntind atît de tare ușa, încît toate armurile atîmate pe pereți, zăngăniră.

Sir Neville Castlemaine nu comentă comportamentul fiicei lui și spuse liniștit:

— Mă duc să văd cam cît de mare este suita regelui.

Joanna își privi soțul ieșind din cameră. Se întrebă ce gîndea el,

dar renunță repede, dîndu-și seama cîte lucruri erau de făcut înainte de sosirea lui Edward.

În loc să se ducă direct în întîmpinarea solului, Sir Neville se strecură pe după grădina înconjurată de ziduri, unde o găsi pe Roseanna aruncînd furioasă cu pietricele în iaz. Zîmbi, văzînd-o. Părul ei negru îi cădea în dezordine, ca un nor de fum, ajungîndu-i aproape la genunchi. Nici măcar rochia galbenă, simplă, din in, nu- i putea ascundea curbele plăcute ale sînilor.

— Scumpa mea, precis că regele n-o să se gîndească la tine ca la o pacoste.

— Ah, tată, de ce, de cîte ori vorbesc cu mama, trebuie să ne certăm?

Tatăl ei zîmbi. Neville Castlemaine era un om tăcut, dar înțelept.

— Pe vremea cînd erai mică și nu puneai la îndoială autoritatea mamei tale, relația voastră era adorabilă. Acum că amîndouă sînteți femei, vă căleați una celeilalte pe nervi. Tu, respingi autoritatea; ea, se teme că pierde controlul. Sînteți rivale firești.

Roseanna făcu ochii mari. Ochi de un cenușiu pal; marginile irișilor erau bordați cu purpuriu. Da, în ochii ei ca niște ape, un bărbat se putea îneca.

Se întrebă dacă nu greșiseră cumva, acordîndu-i prea multă libertate cînd începuse să se facă mai mare. Avea libertatea unui băiat, de fapt. Călărea, înota, vîna și, da, cînd avea ocazia, înjura și juca jocuri de noroc cu mai tinerii lui soldați.

Nu, nu credea că îi dăunase cîtuși de puțin faptul că o lăsase liberă, doar că sosise timpul să o îndrume spre ocupațiile mai domoale ale unei femei.

— De ce nu călărești vreo oră, ca să-ți mai îmblînzești dispoziția? Doar să nu vii prea tîrziu, Roseanna. Bietele tale subrete vor înnebuni, dacă nu vor avea timp să te pregătească pentru vizita regală.

Roseanna îl sărută avîntată, apoi își ridică fustele și alergă spre grajduri.

Conacul Castlemaine era renumit pentru caii lui. Caii erau

marea pasiune a lui Sir Neville. Roseanna învățase de la tatăl ei totul despre creșterea lor. Ca și cum ar fi avut un talent înnăscut pentru cai; ceea ce o făcea să scape de monotona dar serioasa treabă de a fi crescută pentru a deveni o mare doamnă.

Sir Neville era un adept al împerecherilor selective, la cai.

De cînd începuse să o asculte pe Roseanna - iar acum îi lua sugestiile în serios - obținuseră unele dintre cele mai bune exemplare din Anglia. Ca urmare, faima cailor Castlemaine era acum depășită doar de banii pe care-i obțineau.

Joanna dezaproba total acest lucru. Era mărul discordiei, în discuțiile dintre soț și soție și dintre mamă și fiică. Joanna era îngrozită că Roseanna - a cărei frumusețe delicată semăna cu cea a unei flori diafane - putea să-și coloreze conversația cu expresii despre iepe în călduri, armăsari în rut, animale în pericol să avorteze și mînji care urmau să fie scopiți.

Un bărbat în vîrstă, cu o față aspră, cenușie, îi zîmbi Roseannei care se întindea să-1 înșeueze pe Zeus. Se aplecă sub burta mare a armăsarului, ca să-i strîngă chinga, apoi își frecă umărul îndurerat de reumatism.

— Dobbin, de ce nu îi ceri mamei cîteva din alifiile ei din ierburi, pentru încheieturile tale dureroase? îl întrebă Joanna.

Dobbin scutură din cap și răspunse:

— Nu, doamna mea, alifiile pentru cai, pe care le prepar eu, îmi fac mai bine decît toate poțiunile și cremele mamei tale.

O ajută să încalece și-i spuse:

— Ai grijă cum mergi.

Mai mult de atît nu îndrăznea să o sfătuiască. Armăsarul era o brută periculoasă și poate că într-o zi va dovedi că era prea mult pentru ea.

După plecarea ei, Dobbin îi făcu semn din cap unui grăjdar tînăr, să o urmeze pe doamnă de la o distanță discretă, să se asigure că nu i se va întîmpla nimic rău. Roseanna, știind că el va face asta, îl împunse pe Zeus cu călcîiele, gonind pînă cînd conacul Castlemaine dispăru din vedere. Vîntul îi biciuia părul ca

pe o mantie neagră samur, în timp ce gonea spre liziera marii păduri Ettrick. Cu flecare milă pe care o acopereau copitele armăsarului, starea ei de spirit devenea tot mai înflăcărată.

Sosea regele! Edward era nașul ei și nu făcuse niciodată un secret din faptul că era favorita lui. îl vedeau doar cînd venea la cabana lui de vînătoare, care se afla undeva adînc în vastele păduri din Ettrick și Sherwood, în Nottingham. In seara aceasta, zidurile vor răsuna de veselie, în ciuda eforturilor părinților ei de a fî oficiali, pentru că regele nu era deloc ceremonios, cînd se afla printre prieteni vechi.

La vremea cînd se întorcea acasă, Roseannei îi revenise buna dispoziție. Soarele după-amiezii tîrzii tocmai își începuse coborîrea, împrăștiindu-și pe cer gloria aurie. își ridică privirile și rîse, pentru că părea să anunțe sosirea regelui; deviza lui Edward al IV-lea era *Soarele în toată splendoarea lui.*

Roseanna stătea în cada de baie fredonînd o melodie veselă, în timp ce tînăra ei subretă, Alice, îi peria părul încîlcit, care atîma pînă la pămînt, peste marginea căzii. Alice era o fată prietenoasă, cu păr castaniu și ochi albaștri, care admira purtarea îndrăzneață a stăpînei sale.

Roseanna era dispusă să capituleze în fața dorințelor mamei ei. în seara aceasta, se va purta ca o domnișoară adevărată. Mama ei nu-i va găsi nici o scăpare. In timp ce, împreună cu Alice, studia ținutele minunate din garderoba ei, încercînd să se decidă asupra rochiei potrivite, în cameră se năpusti Kate Kendall, cu obișnuitul ei aer autoritar. Kate, cu chipul ei deschis, de femeie din nord, era mîna dreaptă a Joannei și cea mai de încredere servitoare a ei. Kate avea peste braț una dintre rochiile noi care fuseseră cusute pentru Roseanna.

— Mama ta a spus să te îmbraci cu asta.

Roseanna zîmbi forțat și-și înghiți replica rapidă față de tonul autoritar și privirea sfredelitoare a lui Kendall. Alice luă rochia minunată și boneta, în timp ce Kate mai răpăi, înainte de a pleca:

— Mi s-a spus să-ți amintesc să te abții să vorbești despre cai,

pentru ca regele și domnii lui să nu te confunde cumva cu un ajutor de la grajduri.

— La naiba cu asta! Ochii Roseannei se aprinseră de flacăra luptei și Alice se chirci, anticipînd schimbul aprins de cuvinte, care era inevitabil între cele două.

— De ce nu se leagă nimeni de pasiunea mamei mele? Ea nu stă locului fără să facă nimic, mînuind acul ca o adevărată doamnă. în schimb, lucrează ore întregi desenînd și modelînd bijuterii, pe care le vinde apoi la prețuri exorbitante, ca o adevărată negustoreasă. Dar că fac și eu același lucru cu caii, este rău!

— Mama ta este o artistă, spuse Kate Kendall cu o voce plină de reverență, care putea fi folosită să o descrie pe Sfînta Fecioară.

Roseanna își coborî privirea și inspiră adînc, să-și recapete controlul. Răspunse, pe un ton mai domolit:

— Ai dreptate. Desigur. Mulțumesc că mi-ai adus rochia, Kate.

Femeia mai în vîrstă îi aruncă o privire lungă, pătrunzătoare, ca și cum ar fi vrut să descopere ce punea fata asta la cale. Apoi ieși din cameră fără un alt cuvînt, la fel de calmă. Kate era de părere că Roseanna se născuse cu un surplus prea mare de „sucuri rele” care dădeau afară din cînd în cînd și că avea nevoie de o mînă fermă.

— Ticăloasele! strigă Roseanna după ce ușa groasă, din stejar, se închise în urma lui Kate. Se duse la pat și se uită cu dezgust la rochia cea nouă. Nu mai departe de săptămîna trecută, în timp ce stătea la ultima probă, rochia de sub tunică, delicată, albă, îi făcuse atîta plăcere. Chiar și acum, Alice mîngîia tunica din catifea roșie, șoptind:

— E atît de frumoasă. Roșul și albul fac un contrast atît de frumos.

Roseanna scutură din cap.

— Nu mă îmbrac cu ea!

Alice protestă cu blîndețe:

— Dar trebuie, doamna mea.

— Ah, da, un spectacol la comandă. Bine, așa să fie! spuse Roseanna, cu buzele rozalii strînse a încăpățînare. Pe un ton dulce amăgitor, îi porunci lui Alice să atîme rochia albă în garderobă. își trase peste cap doar tunica roșie și o întinse de-a lungul coapselor, pînă cînd îi căzu în jurul gleznelor. Tunica îi lăsa gîtul și brațele complet neacoperite.

— Nu puteți coborî așa! spuse Alice oftînd scandalizată.

— De ce nu? o întrebă Roseanna.

— Este ... ești așa de dezbrăcată!

— Mama îmi cere să încetez să mă mai port ca un copil, deci, în seara aceasta o să mă îmbrac ca o femeie. Adu-mi cufărul cu bijuteriile mele de aur, Alice.

Roseanna își alese opt brățări din aur -cîte două pentru fiecare încheietură a mîinii și alte două, ca să le prindă pe fiecare braț. își prinse un cordon din aur în jurul coapselor și studie efectul în oglinda din argint lustruit.

Cînd Alice veni în spatele ei să-i acopere părul cu un voal, Roseanna scutură decisă din cap.

— Voi merge cu capul descoperit. Dă-mi peria, să încerc să-mi îmblînzesc puțin părul.

Ochii îi căzură pe un colier lat din granate, pe care îl concepuse mama ei, special pentru ea. Fiecare piatră fusese aleasă pentru profunzimea culorii și cînd și-l prinse în jurul gîtului delicat, arătau exact ca rubinele.

— Mm, mama este o artistă, știi. Uneori cred că sînt o adevărată provocare pentru ea.

Alice spuse încet:

— Ah, draga mea, mi-este rău.

Roseanna își petrecu brațul pe după fată și o îmbrățișă cu căldură.

— Alice, nu-ți mai face griji. Pe mine mă vor pedepsi, nu pe tine.

— Dar arăți ca o păgînă, doamna mea! șopti fata.

Roseanna zîmbi radios.

— Poate chiar sînt o păgînă, Alice!

Rîsul firesc al regelui ajunse la urechile Roseannei înainte chiar de a intra în marea sală. Intrînd pe sub arcadă, zări repede părul roșu-auriu al regelui; în orice adunare, la înălțimea lui de peste un metru optzeci și cinci - se spunea, cînd purta coroana - se înălța cu mult deasupra tuturor. Cavalerii tatălui ei și însoțitorii regelui se dădură în lături, ca să-i deschidă cărarea spre rege. Nici un bărbat nu-și ascunse admirația pentru incomparabila ei frumusețe.

Privind-o, lui Edward îi veni să o ridice pînă în tavan, așa cum făcuse dintotdeauna. Dar acum, cînd ea se înclină reținută în fața lui, șoptind, *InălțimeaVoastră,* el o ridică și îi sărută mîinile.

— Bobocul meu de roză. După cum văd, ai început să înflorești!

Roseanna îi zîmbi încîntată și luă cupa cu vin pe .care i-o întindea tatăl ei. Cînd se întoarse spre Neville, ochii i se măriră de surpriză.

— Jeffrey! Nu am știut că te-ai întors.

Regele interveni, punctînd:

— *Sir* Jeffrey. Fratele tău a primit ordinul de cavaler de la fratele meu, în timpul serviciului său în Irlanda.

Sir Jeffrey se înclină în fața regelui.

— Maiestatea Sa mi-a permis cu bunăvoință să mă alătur suitei, ca să vin aici, de la Londra.

Roseanna îi zîmbi fericită lui Edward.

— I-ați dăruit mamei mele singurul cadou din lumea asta, care să-i facă cea mai mare plăcere.

Jeffrey era cu un an mai mic decît Roseanna, dar acum că-și terminase serviciul în slujba Ducelui de Clarence și luptase în Irlanda, arăta mai în vîrstă. Jeffrey avea părul negru ca abanosul al mamei lui și capul frumos modelat, bărbătesc, al tatălui său. Roseanna știa că le va topi inimile tuturor doamnelor de companie ale mamei ei.

Edward îi făcu Roseannei cu ochiul.

— Am un cadou pentru tine, șmecheroaso.

Roseanna se uita uluită de la rege la tatăl ei, care ardea efectiv de nerăbdare să-i spună vestea

— Un cal? se aventură ea, plină de speranță.

Zîmbetul binevoitor al lui Edward se întinse peste trăsăturile lui plăcute, venind de la Plantageneți.

— Un arab pur-sînge. Abfa aștept să văd ce mînji o să scoți din el.

Sosiră muzicanții cu viorile, flautele, harpele și timpanoanele lor. Imediat în urma lor, își făcu intrarea Joanna. Era zveltă ca o trestie, cu sîni înalți. proeminenți, care sfidau cei treizeci de ani ai ei. In loc de bonetă sau văl, Joanna avea pe cap un fel de diademă încrustată cu pietre, concepută chiar de ea și care îi ridica mult în sus, de pe tîmple, părul negru ca abanosul, lăsîndu-l apoi să se rostogolească, peste umeri, ca o cascadă delicată. In cinstea regelui, purta culorile casei de York, purpuriu și albastru. Rochia de sub tunică era de un albastru pal, iar tunica din catifea, purpurie, era bordată cu fir de aur.

Joanna îi aruncă doar o scurtă privire Roseannei, preocupată doar de bărbații ei, dar Roseanna își zîmbi, știind că mamei nu-i scăpase nici cel mai mic detaliu din ținuta ei păgînă. Va exista o răfuială, dar nu acum, nu în seara asta. Și Roseanna își jură să se bucure pe deplin de vizita regelui!

Marea sală era plină de lume. Toți soldații de la Castlemaine veniseră să-1 vadă pe rege; stăteau de-a lungul pereților, iar tinerii paji și gentilomii stăteau așezați sus, pe pervazurile ferestrelor. în timp ce se aduceau bucatele, Roseanna se îndreptă spre masa* principală. Fratele ei Jeffrey o atinse pe umăr. Întorcîndu-se spre el, privirile Roseannei se opriră pe un chip care avu un puternic impact asupra simțurilor ei. îi auzi vocea lui Jeffrey ca și cum ar fi venit de la o mare distanță.

— Roseanna, vreau să ți-1 prezint pe bunul meu prieten, Sir Bryan Fitzhugh. Am fost facuți cavaleri în același timp.

Cavalerul care stătea în fața ei avea aceeași vîrstă cu ea, poate cu un an mai mult. *Este frumos,* își spuse, în timp ce-și cobora, sfioasă, privirile; obrajii i se înroșiră din cauza apropierii de el. II văzu, printre gene, ducîndu-și mîna la inimă și facînd o plecăciune gravă. Ii văzu buzele spunînd *„Sînt onorat, doamna mea ”,* dar în urechile ei era un zumzet atît de puternic, încît nu auzi altceva decît bubuitul propriei inimi. Tînărul avea o barbă aurie și o gură zîmbitoare, și datorită efectului torței din spatele lui, care îl scălda într-o lumină aurie, era aidoma cavalerului strălucitor din visele ei.

Mintea îi stătu în loc. Nici o propoziție inteligentă . nu îi scăpă printre buze și vocea ei aproape că o trădă și ea.

— Sir Bryan, reuși să șoptească într-un tîrziu; apoi se repezi spre siguranța tatălui ei și a regelui.

Habar n-avea ce mînca; lebădă sau mistreț - nici nu conta pentru ea. Cînd companionii ei de masă i se adresau, nu-i auzea și aceștia trebuiau să repete totul. Le răspundea cu oftaturi. Ochii ei se îndreptau tot timpul în aceeași direcție, spre tînărul așezat alături de fratele ei. Pînă la urmă trebui șă-și întoarcă privirea în altă parte. Dintr-o dată, își dori să-și fi pus sub tunică rochia delicată, albă, cu mînecile acelea lungi și cu eșarfa asortată, pentru păr. Așa cum era îmbrăcată acum, cu părul neacoperit căzîndu-i pe spate, pînă la genunchi, Sir Bryan nu putea crede despre ea decît că era o mică îndrăzneață.

Intră în panică văzîndu-i pe servitori strîngînd mesele puse pe căpriori, ca să facă loc pentru dans.

Dacă o va invita la dans? Sau mai rău, dacă nu o va invita? Stătea țeapănă, incapabilă să facă vreo mișcare; apoi, cu mare ușurare, îl văzu pe Sir Bryan luîndu-și la revedere dela mama ei, pentru o retragere timpurie. Se relaxă dintr-o dată, descoperi că nu-și pierduse, totuși, sprinteneala minții și se ridică să danseze prima măsură, cu cel mai frumos dintre însoțitorii regelui.

Torțele ardeau în suporturile lor și ora era de mult tîrzie, înainte ca ultimul servitor al conacului Castlemaine să-și pună capul jos,

în noaptea aceasta. Roseanna o trimise repede la culcare pe Alice, pentru că vroia să fie singură, să savureze amintirea frumoasei imagini a lui Sir Bryan. Se înfioră cînd trupul ei atinse așternutul rece; apoi își lăsă mintea să zburde visătoare spre bărbatul cu barbă aurie și gură zîmbitoare.

Dar începură să-și facă loc gînduri legate de mama ei. încercă să le gonească, să se poată concentra asupra tînărului cavaler, dar imaginea Joannei revenea mereu, mai insistent, mai insistent. Roseanna oftă. De fapt, conștiița ei îi făcea probleme. I se adresase nerespectuos mamei ei și colac peste pupăză, se mai și îmbrăcase scandalos. Știa că mama ei o iubea și că nu-i vroia decît binele. Doar ea era doamna care își îndepărta servitorii ca să se îngrijească singură de Roseanna, de cîte ori avea vreo boală a copilăriei. Roseanna se răsucea în pat, așteptînd somnul care nu mai venea.

Întîmplător, chiar atunci, gîndurile Joannei erau centrate asupra fiicei ei. în dormitorul plăcut din aripa de vest a conacului, stătea adunată în poala regelui, în fața focului din cămin. își ridică intr-un tîrziu capul de pe pieptul masiv al regelui, în timp ce acesta spunea în șoaptă:

— Joanna, fata asta este minunată.

— Este cumplit de orgolioasă. Știe că este frumoasă, spuse mama ei.

— Cum ar putea să nu știe? Bărbații rămîn cu gura căscată cînd o văd.

— Este îndărătnică și răsfățată și are un temperament teribil de aprig.

Buzele lui Edward se curbară în timp ce spuse, blînd, glumeț:

— Trăsături pe care le are în sînge, de la mama și de la tatăl ei.

— Poate de la sîngele vostru de Plantageneți, nu de la mine. Ned, promite-mi că o să vorbești cu ea să nu mai călărească armăsarul acela sălbatic.

Edward îi mîngîie părul negru ca abanosul, în care se reflecatu flăcările focului; degetele lui dădură să-i descheie cămașa de

noapte.

Joanna îi reținu mîinile.

— Ned, dragostea mea, știu că neprețuitul nostru timp împreună este scurt, dar trebuie să vorbesc despre asta. De șase ani am logodit-o pe Roseanna cu Ravenspur, care însă nu a venit încă să și-o revendice. Eu nu am obiecții la această căsătorie; dar dacă el nu poate fi adus în fața altarului, ar trebui să ne gîndim la altcineva.

Edward se foi jenat și Joanna coborî din poala lui ca să continue acest subiect extrem de presant.

— Joanna, îmi pare rău, dar nu am fost total onești cu tine, la logodnă. Regele ridică neajutorat din umeri, știind că acesta era momentul adevărului.La vremea aceea mă gîndeam numai la ce era convenabil pentru Roger Montford. Știi că a avut două căsătorii dezastruoase și că a jurat că nu se va mai însura niciodată. Atunci, ca să-1 smulg de sub presiunea familiei și a pețitorilor, i-am sugerat logodna cu Roseanna, care la vremea aceea nu avea decît unsprezece ani.

— La naiba cu voi bărbații! Femeile nu sînt decît pioni pe care-i folosiți în interesul vostru! spuse ea strîngînd din pumni.

Ca să o domoleacă și să-i readucă dispoziția drăgăstoasă, Edward turnă vin în cupe și-i întinse una, ca pe un dar de pace.

— Dragostea mea, îți promit că o să abordez subiectul cu el. Tocmai s-a întors dintr-o campanie cumplită din Wales. Știi ce înseamnă să-i aduci la supunere pe galezii ăștia sălbatici. I-am împrumutat cabana mea de vînătoare, pentru luna viitoare. Dumnezeu știe că și-a cîștigat dreptul la puțin sport și relaxare. O să insist fie să o revendice pe Roseanna, fie să renunțe la această logodnă.

— Dar este un contract legal, spuse ea încăpățînată, urînd ideea de a renunța.

Edward se apropie decis de ea, luîndu-i umerii delicați în mîinile lui puternice.

— Dacă logodna se va desface, vei fi recompensată iar eu îi voi

găsi o pereche printre cei mai înalți nobili din țară.

Apoi Edward îi luă cupa din mînă și o dădu peste cap.

— Gata acum cu fata mea; de tine am eu nevoie. Joanna rîse.

— Ai o rezistență la vin mai mare decît orice alt bărbat din Anglia.

— Nu-i adevărat. Ravenspur a reușit o dată să mă bage sub masă! Dar apetitul meu de a face dragoste este complet altceva.

După o oră de frămîntat tară somn în pat, Roseanna se sculă și-și trase pe ea halatul. Nu putea dormi pînă cînd nu-și cerea iertare de la mama ei. Coridoarele care duceau spre aripa vestică erau reci și doar puțin luminate la ora aceasta și Roseanna se grăbi, sperînd că focul din camera mamei ei îi va încălzi în curînd mîinile și picioarele.

Trecu în liniște pe lîngă încăperea lui Kate Kendall, sperînd să nu dea nas în nas cu vigilenta servitoare. Roti încetișor inelul de fier care ridica bara de la ușa mamei ei. Ușa întunecată de stejar sări în lături, pentru a da la iveală o pereche de îndrăgostiți. Pieptul masiv al regelui era gol. Incandescența focului îi lumina umerii mușchiuloși, în timp ce o ridica sus, deasupra lui, pe Joanna, goală. Ea rise în jos spre el, ca o fetiță cu prima ei mare dragoste.

Ochii Roseannei se făcură mari, de șoc. își duse **mîna la** gît, rămasă fără aer, necrezîndu-și ochilor. **Alergă afară** din încăpere, pe picioare care amenințau **să cedeze.**

Speriată, Joanna se întinse după cămașa de noapte **și șopti;**

— Trebuie să mă duc la ea.

— Nu, Joanna. în clipa asta te urăște. Eu mă duc la ea.

Edward își trase repede hainele pe el, halatul din catifea purpurie și papucii moi. Găsi fără probleme camera Roseannei, de vreme ce ușa grea din stejar era întredeschisă și dinăuntru se auzeau hohote de plîns, peste care se suprapunea vocea blîndă a subretei care o ruga să-i spună ce se întîmplase.

Regele îi ceru lui Alice, cu blîndețe, să îi lase singuri.

Roseanna stătea ghemuită în pat. Dar vocea lui Edward o

smulse din refugiul ei și îl privi îngrozită, ca o vulpe în vizuina ei.

— Nu ai nici un drept! Oi fu tu regele Angliei, dar nu ai ce căuta aici! țipă ea.

În ochii lui se citea durerea, în timp ce-i spunea cu calmă autoritate:

— Am dreptul acesta. Nu pentru că sînt regele ci pentru că sînt tatăl tău.

Roseanna făcu ochii mari, incredulă. Adevărul din cuvintele lui nu-i ajunsese încă la inimă; izbucni, acuzator:

— Sînteți amanți!

Edward se înfioră la *implicația urita a* cuvintelor ei.

— Roseanna, scumpa mea. Ne iubim de la paisprezece ani.

Se uită la el, în timp ce în minte i se contura încet un gînd: *sînt o bastardă regală!* Revelația o luă prin surprindere, deși îi explica multe din întrebările pe care și le pusese în copilărie. Acum toate răspunsurile se așezau frumos, la locul lor.

— Este rușinos că ai avut relații carnale la paisprezece ani și că ai insistat pînă cînd ai lăsat-o cu un copil, șopti ea acuzator.

— Ne iubeam, Roseanna, explică el.

— Și atunci de ce nu v-ați căsătorit? întrebă ea cu indignare.

— Roseanna, gîndește-te puțin, o rugă el răbdător. Aveam paisprezece ani. Nu eram decît Conte de March.Tatăl meu fusese tocmai numit protector provizoriu al regatului, pentru că Henry de Lancaster înnebunise. Brusc, tatăl meu și fratele lui, Contele de Warwick, au avut ambiția să pună mîna pe coroană. Eu eram în slujba lui Warwick. El dădea ordinele și eu le dădeam ascultare. Warwick a spus că ieșea din discuție căsătoria mea cu Joanna, iar cuvîntul lui Warwick era lege!

— Warwick ... cel supranumit făcătorul de regi? reflectă Roseanna.

— Și-a meritat acest nume. Eu am devenit rege la optsprezece ani!

Ea se gîndi puțin la evenimentele din ultimii ani, la bîrfele pe care le auzise.

— Dacă-mi amintesc eu bine, Warwick s-a opus și căsătoriei tale cu Elizabeth Woodville, dar tu ai facut-o totuși regină!

Edward chicoti, amintindu-și toate astea.

— Da, aveam douăzeci și doi de ani și conduceam Anglia de patru ani. Și totuși, încă mă temeam atît de mult deWarwick, încît am ținut secretă căsătoria.

Privindu-1, nu-și putea imagina cum se temuse el vreodată de ceva. Aici, numai cu el în cameră, îi putea simți puterea.

Edward îi puse un deget sub bărbie și ea nu se scutură să-1 îndepărteze.

— Bobocul meu de roză, tu ai fost primul meu născut și ai ocupat întotdeauna locul cel mai drag în inima mea. Mă poți ierta că nu te fac prințesă regală ?

Atinsă în mîndrie, izbucni:

— Nici că-mi pasă ! Cine altcineva mai știe ?

— Nimeni, în afară de mama ta și de Sir Neville, desigur. Roseanna, nimeni nu trebuie să știe. Pentru siguranța ta, trebuie să păstrezi secretul. Sînt oameni răi, gata să înlăture pe oricine ar avea vreo legătură de sînge cu tronul.

— Familia Woodville ? întrebă ea direct.

Îi cercetă chipul, întrebîndu-se cît de mult se putea încrede într-o fată atît de tînără.

— Familia reginei este o familie mare - șase surori ’ și cinci frați, plus mama ei și tatăl ei vitreg, Lordul Rivers. Este cea mai ambițioasă familie din cîte am întîlnit, în afară de noi, Plantageneții, desigur.

Regele rîse.

— Proprii mei frați și Warwick, care nu prea mă mai iubește de cînd nu mai sînt cățelușul lui, nu s-ar da în

lături de la nimic să-și întărească pozițiile.

— Înțeleg, înălțimea Voatră, spuse ea calm. El nu vroia să le facă rău celor pe care îi iubea doar ca să o protejeze pe ea, pentru că era omul cel mai bun din lume.

Edward o strînse la pieptul lui și o sărută pe frunte, apoi dădu

cuverturile deoparte, ca ea să se întindă în pat.

— O să fii bine? o întrebă el.

Ea încuviință din cap, neîndrăznind să mai aibă încredere în vocea ei.

Stătea întinsă, fără somn, iar gîndurile o invadau unul după altul, obosind-o. Cum se simțea? La fel și totuși, altfel. Tristă, dar și bucuroasă, pentru că în sfîrșit aflase adevărul. Mai înțeleaptă, dar totuși ignorantă față de căile acestei lumi. își recunoscu, într-un tîrziu, că îi înțelegea situația și simțea empatie pentru el. Doar rolul mamei ei-în această înșelătorie era cel pe care nu-1 putea tolera!

A

In mod obișnuit, Roseanna s-ar fi sculat înainte de răsăritul soarelui ca să-1 vadă pe armăsarul pur-sînge arab, care o aștepta în grajd, dar astăzi se simțea letargică. Ii ajunse la nări mirosul plăcut al mîncării și se întrebă ce o apucase pe Alice să-i aducă micul dejun la pat. Ridicîndu-se fără grabă, văzu că mama ei era cea care îi aducea tava. Și-ar fi dorit-o pe Joanna la o mie de mile depărtare. își coborî privirea; nu suporta să se uite la mama ei. Joanna avea treizeci și doi de ani și în dimineața asta chiar că îi arăta. Așeză tava pe o măsuță alăturată, tapisată cu piele și se așeză ușor pe marginea patului. Nici nu se scuză și nici nu oferi explicații și în timp ce Roseanna își ridica încet privirea ca să întîlnească ochii mamei ei, imaginea femeii destrăbălate, rîzînd, din noaptea trecută se topi și Roseanna văzu în locul ei o fetiță de paisprezece ani, însărcinată. Cît de mult trebuie să fi suferit ! Pedepsită cu acuzații, amenințări, șoapte. Făcînd față singură rușinii și poverii. Brusc, se întinse să-i atingă mîna.

A **A**

— Îmi pare rău. II iubești foarte mult?

Joana zîmbi.

— Nu, nu îl iubesc pe Ned. Dar, ah, Roseanna, l-am iubit, l-am iubit!

— Știu cît ai suferit cînd nu te-au lăsat să te măriți cu el, spuse

ea încet.

— Nu, nu știi. Nu o să știi niciodată, decît dacă vei fi obligată să renunți la prima ta dragoste.

O lacrimă se prelinse pe obrazul Roseannei și mama ei se ridică brusc.

— Totuși, am descoperit repede că femeile sînt puternice și își pot reveni ușor și pot face față la orice trebuie să facă față. Și acum mănîncă. Eu am o sută de lucruri de care trebuie să mă ocup. Mai vorbim noi, Roseanna.

Cînd apăru Alice să o ajute să-și împletească părul, Roseanna putea vedea că era plină de curiozitate pentru lacrimile ei din noaptea trecută și vizita regelui. Așa încît, improvizînd repede, spuse :

— Ai avut dreptate, Alice. Ar fi trebuit să-mi îmbrac și rochia de sub tunică. Am fost muștruluită groaznic de mama și dacă nu ar fi intervenit regele, ruptura dintre noi ar fi fost ireparabilă.

Alice spuse cu respect.

— Se știe despre rege că este cel mai cumsecade om din Anglia, dar totuși, prezența lui îmi produce o teamă cumplită.

Roseanna își închise pantalonii și-și trase cizmele moi, de călărie.

— Instituția regalității este cea care impresionează. Dar dincolo de aceasta, respiră un om în came și oase.

A

In timp ce se îndrepta spre grajduri, singurul om pe care se îngrozea să-1 întîlnească era Neville Castlemaine, tatăl și totuși, nu tatăl ei. Nu știa cum ar trebui să-i vorbească. Gîndindu-se la asta, simți cum se îmbujorează la față.

Grajdurile erau pline de viață, cu oamenii regelui și servitorii acestora, care înșeuau caii pentru plecarea la Belvoir, cabana de vînătoare a regelui. Edward îi explica lui Dobbin caracteristicile de neconfundat ale armăsarului arab pursînge.

A

— Ah, înălțimea Voastră, este alb! spuse Roseanna profund

impresionată. Scuipă repede pe jos și regele își dădu capul pe spate, rîzînd.

— Ești superstițioasă. Dumnezeule Mare, de ani de zile nu am mai scuipat la vederea unui cal alb.

Roseanna rîse și ea.

— Eu încă mă mai aplec de trei ori cînd văd un corb și niciodată nu mă uit la luna nouă prin geam.

— Și te uiți la stele și-ți pui o dorință și duci mîncare la un iepure, spuse Edward cu nostalgia tinereții de odinioară. Il urmări pe Dobbin ducînd calul arab într-o boxă din spate.

— Vezi dacă poți să obții ceva cai de război, din ăsta.

Roseanna spuse cu tristețe :

— Viața unui cal de luptă este scurtă și prin urmare, cererea este mare. .

O porniră amîndoi spre boxa lui Zeus și calul necheză, salutînd-o pe Roseanna.

După o mică ezitare, Edward spuse:

— I-am promis mamei tale că o să stau de vorbă cu tine despre calul ăsta necastrat. De ce nu alegi unul castrat, Roseanna? Este mai blind.

Ochii i se întunecară și spuse cu pasiune :

— Mai întîi îmi răspunzi tu la o întrebare. De ce călărești în luptă un cal necastrat ? Nu are nici o logică. Un cal castrat ar fi mai ușor de stăpînit și nu ți-ar trăda poziția față de dușman, nechezînd sălbatic.

Edward zîmbi.

— La naiba cu mîndria asta! Încăpățînata mîndrie a Plantageneților.

— Ai crezut că eu nu o am ?

Regele o privi admirativ.

— Atunci tot ce pot să fac este să te rog să ai grijă. Vino la noi, la cabana de vînătoare. O să fim acolo pînă la sfîrșitul lunii, după care i-am promis cabana lui Ravenspur.

Spunînd acestea, regele se îndepărtă. O clipă, lumina păru mai

mică după plecarea lui. Gînditoare, Roseanna se rezemă de boxa lui Zeus. O voce frumoasă din din spatele ei o trezi brusc din reverie.

— Nu stați prea aproape, domnișoară Castlemaine. Bestia v-ar putea face rău.

Roseanna își ridică privirile dar își coborî imediat genele negre.

— Mulțumesc, Sir Bryan, șopti ea sfioasă și-i permise să se așeze protector între ea și armăsarul negru. Cu toate emoțiile prin care tocmai trecuse, uitase complet de Sir Bryan. Acum și-ar fi dorit să nu-și fi împletit atît de strîns cosițele și să nu-și fi pus costumul simplu, albastru, de călărie. Se forță să-și ridice genele și să-i vorbească, altfel acesta ar fi crezut că prietenul său are o soră idioată.

— Vă rog, spuneți-mi Roseanna.

Sir Bryan se înclină; manierele lui erau impecabile.

— Va fi o onoare pentru mine, Lady Roseanna.

Oftă ușurată auzind vocea fratelui ei salutîndu-i, pentru că se simțea epuizată de atîta conversație cu tînărul cavaler.

— Aici erai, puștoaico! Tata întreba de tine. Cred că s-a dus să te caute în grădină.

Se înroși cînd realiză ca Jeffrey îi era doar pe jumătate frate. Apoi, gîndul duse spre un altul — că mai avea trei surori vitrege, micuțe, la Westminster, toate, prințese regale. Spre uluiala ei, se trezi facîndu-i lui Sir Bryan o reverență, scuzîndu-se. Apoi își spuse printre dinți, *« Prostuțo, ți-a luat mințile ! »*

JU VIKUINIA MfcNLtY

Picioarele abia i se tîrau, in timp ce se îndrepta spre grădina împrejmuită de ziduri și intra prin micuța poartă ornamentată. EI stătea în picioare, lingă o tufa dc trandafiri și ca își căuta cu disperare cuvintele. Dar vorbi el, primul.

Joanna mi-a spus că știi totul.

— Joanna ? Cum suporți să-i pronunți numele ? îl întrebă ea cu o voce agonizantă.

— Draga mea, Joanna nu m-a dezamăgit niciodată. Cînd ne-am

căsătorit, știam că era însărcinată cu tine. Mi-a fost soție bună în toți acești ani și la un an după nașterea ta, mi-a dăruit un fiu. Nici un bărbat nu poate cerc mai mult.

A

Vorbise sincer și Roseanna știa că așa gîndea. Intr- un tîrziu, îndrăzni să-și ridice ochii spre ai lui și citi în ei dragoste, clar scrisă.

— Ai fost un tată bun pentru mine. întotdeauna o să mă gîndesc la tine ca la tatăl meu.

— Și tu vei fi întotdeauna fetița mea, spuse el simplu, își deschise larg brațele și ea se cuibări între ele, nepăsîndu-i de lacrimile care îi curgeau în jos pe obraji. Spuse șoptit:

— Mi-a fost teamă să dau ochii cu tine, dar tu ești un om atît de bun. Ca întotdeauna, mi-ai ușurat situația.

Ușor jenat, el schimbă imediat subiectul.

— Vino, trebuie să-i urez drum bun lui Edward. Apoi va trebui să ne ocupăm puțin de calul arab. Te-ai gîndit la un nume ?

— Ce-ai zice de Mecca ? spuse ea zîmbind.

— Da, este cu siguranță un nume care obligă.

Alice ii întinse Roseannei un mic pergament.

— Doamna mea, un anume cavaler m-a rugat să vă dau asta.

Roseanna îl luă curioasă, întrebînd:

— Ce cavaler? Dar cînd ochii îi căzură peste rinduri, știu că era de la Sir Bryan.

Lună, strălucitoare lună, împrăștiind argint in jur, Toată noaptea tu reverși lumină Peste cuibul ei de somn.

Ah, la mine dacă ai visa,

Dorința-mi aprinsă mi-ai împlini.

Eu știu că asta nu-i posibil, doamna mea. Dar totuși, inima-mi pe jar mi-ai pus-o, știi.

Pulsul i se înteți.

— Foarte drăguț, îi spuse ea lui Alice, fără să-și trădeze bucuria. *Deci,* își spuse ea, *simte și el ca mine.* Gîndul îi plăcu la nebunie.

Ce zi minunată! Ieri abia, totul părea acoperit de nori, pentru

ca astăzi să strălucească totul; ca un nou început. Și poate că așa și era.

Cînd își ocupă locul la masa de seară, în marele hol care părea acum pustiu după mulțimile de ieri, găsi un trandafir alb lîngă farfuria ei. îl luă, îi cuprinse în mîini delicata frumusețe și își afundă nasul în parfumul îmbătător. Zîmbi fericită.

Își ridică privirile și se uită în sală și ca un magnet, găsi chipul pe care-1 căuta. Zîmbi cu toată fața; apoi, copleșită de o subită timiditate, neobișnuită la ea, își coborî ochii în farfurie. Cînd masa se termină, îl văzu cu coada ochiului pe Sir Bryan părăsind sala. Simți o ușoară dezamăgire că nu așteptase să se ridice ea, pentru ca astfel să aibă o scuză că plecau împreună, Totuși, în timp ce ieșea din sala de mese, prin arcada care dădea în curte, îl văzu așteptînd-o și inima începu să-i bată

A

nebunește. încetini și el i se alătură. Străbătură curtea, speriind turturelele și porumbeii de pe acoperișuri.

— Te-ai supărat că ți-am trimis o poezie? o întrebă el.

— E foarte drăguță. Mai ai și altele?

El rîse fericit.

— O să-ți trimit cîte una în fiecare zi, acum că știu că nu o să mă certi. Lady Roseanna, continuă el după o ușoară ezitare, ești atît de frumoasă. Cred că sînt cohorte de cavaleri care tînjesc după tine.

Sunase ca o întrebare.

— Nu, nici unul, răspunse ea simplu, știind că acesta

era răspunsul așteptat de el. Brusc, se simțea fericita că acesta era adevărul.

— Crezi că vei putea călări într-o zi cu mine, să-mi arăți ținutul acesta minunat?

Roseanna îi zîmbi.

— Ești ocupat mîine? îl întrebă ea cu îndrăzneală, ținîndu-și răsuflarea în așteptarea răspunsului.

— Nu am sperat că va fi atît de curind.

— Cred că mîine, la răsăritul sarelui, mă voi duce la vînătoare cu șoimi. Sir Bryan, mi-ați face o mare plăcere dacă ați veni cu mine.

Fusese cea mai lungă propoziție pe care o rostise în prezența lui și o lăsă fără suflare. Ochii lui, care pînă atunci nu-i părăsiseră gura, căzură pe trandafirul din mîna ei. 1-1 luă delicat dintre degete și îl vîrî în vestonul lui, în dreptul inimii.

Conacul Castlemaine avea un singur turn și cu mult timp în urmă, Roseanna ceruse să i se instaleze acolo camera. Ușor îndepărtat de restul gospodăriei, îi conferea acel sentiment de intimitate de care avea nevoie ca să fie fericită.

Cerul era încă întunecat a doua zi dimineață cînd se trezi și lumină încăperea din turn, cu o duzină de lumînări. Alice, obișnuită cu sculările timpurii ale Roseannei, dar nici chiar la această oră nefirească, se înfioră.

— Trimit după un paj, să facă focul.

— Nu am timp de asta, Alice. Ajută-mă să-mi strîng părul. îl împletim într-o coadă pe care o încolăcim și o fixăm cu funde. Trebuie să fie foarte bine prinsă, ca si nu-mi cadă, pentru că azi o să merg să vînez cu șoimi.

Alice se înfioră din nou la gîndul călăritului dimineața, în vînt. Mai tîrziu, ziua de vară va fi plăcută și caldă, dar acum lumea de afară era în mod clar, rece

Roseanna își alese o rochie din in și o tunică lungă, verde ca pădurea. Cizmele ei de vînătoare erau din piele spaniolă, roșii, moi, iar pelerina era stacojie. Era perfect conștientă că roșul aprins era una dintre culorile care îi A puneau în evidență părul negru. își trase mănușile din piele și luă un măr din bolul cu fructe, mușcînd cu poftă din el.

Alice se cutremură.

— Ah, nu este acru?

Limba Roseannei ieși afară să prindă sucul și rîse.

— Este atît de acru îneît îmi strepezește dinții, dar este delicios!

Cele două fete formau un contrast izbitor: una era foarte plină

de viață, cu obrajii îmbujorați la gîndul aventurii pe care i-ar putea-o aduce ziua de astăzi; cealaltă era palidă și slabă și tremura.

— Culcă-te la loc, Alice. Uite, pune-ți halatul meu din catifea. Dacă merg la vînătoare cu șoimi, eu trebuie să mă trezesc odată cu ciocîrlia, dar nu și tu. Cînd mă întorc, o să-ți povestesc totul. îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse în loc, ieși pe ușa camerei din turn, alergă în jos pe treptele de piatră ale scării nesfîrșite care dădea la al doilea nivel al conacului, apoi se îndreptă în liniște spre scara din spate, care ducea la parter și de aici, afară în curte.

La grajduri, nici măcar bătrînul Dobbin nu era încă în picioare, dar Roseanna observă cu plăcere că Sir Bryan era deja acolo - așteptînd-o cu nerăbdare!

Sir Bryan inspiră adînc văzînd silueta adorabilă, în pelerină stacojie. Roseanna îi zîmbi, fără să încerce măcar să-și ascundă încîntarea din ochi.

— Vino și alege-ți un șoim, îl invită ea îndreptîndu- se spre o clădire alăturată și de aici, sus spre pod.

Păsările, deranjate, începură să chiraie într-o A

cacofonie asurzitoare. In pod era foarte întunecat și mirosul puternic de pasăre și găinaț o făcu pe Roseanna să-și încrețească nasul, a protest. Deschise apoi obloanele, dîndu-le în părți, să lase înăuntru prima lumină a zilei.

Păsările erau cocoțate pe stinghii, în șiruri lungi. Unele erau proprietatea cuiva; numele proprietarilor erau crestate pe stinghii. Cîteva aveau glugi frumos ornate, dar se aflau acolo multe varietăți de păsări de vînătoare, pentru folosința generală a celor din Castlemaine.

Sir Bryan își alese un șoim cu o uriașă deschidere a aripilor și cu gheare care puteau sfîșia un om, darămite o pasăre. Roseanna era gata să-și aleagă un șoim mic, pentru vînat vrăbii, pentru ca însoțitorul ei să fie în avantaj, dar se răzgîndi. Nu trebuia să fie prea explicită, ca el să nu-și dea seama de intenția ei. Trecu la ereți, pentru că mai vînase cu ei și știa că aceștia nu ucideau

întotdeauna din prima. Alese o femelă erete, pentru zborul ei alunecător, cu coada în furculiță și aripile lungi, ascuțite. Și pentru că era și foarte rapidă.

Sir Bryan și Roseanna își atașară păsările la o lesă.

— Poate c-ar fi bine să luăm niște momeală. Nu știu cît de bine este dresată pasărea ta, spuse Roseanna. Jos, legă lesele păsărilor de un stîlp, în timp ce el își înșeua A

calul. Ii admiră armăsarul cu piept puternic și constată că deși era un bun cal de călărie, nu era la fel de înalt ca Zeus. Se plimbă de-a lungul boxelor și-și alese o iapă tînără. O voce mică din ea rîdea că recurgea la trucurile necinstite, feminine, pentru a-1 face pe bărbat să pară și

A

să se simtă superior ei, dar ea ignoră vocea. In timp ce ieșeau călare din grajd, Dobbin, acum în picioare, se scărpina în cap, neînțelegînd de ce tînăra doamnă nu încălecase animalul acela sălbatic, favoritul ei.

Soarele era acum sus pe cer și rouă strălucea în fața lor ca un covor verde și argintiu. Roseanna studiase, discret, toate detaliile înfățișării lui Sir Bryan. Avea un pantalon strimt bleumarin, un veston de aceeași culoare și cizme din piele moale, care-i veneau pînă la coapse. Poate tocmai culoarea închisă scotea în evidență nuanța aceea intensă, a albastrului ochilor. Se pomeni între - bîndu-se, dacă s-ar îmbrăca în verde, oare culoarea ochilor s-ar schimba ca să se asorteze? Soarele îi transformase părul și barba în fire de aur. Roseanna îl găsi foarte plăcut la privit. Pe umăr purta însemnele Ducelui de Clarence, un taur negru.

— Ducele de Clarence seamănă mult cu fratele lui, regele? Nu l-am văzut niciodată. L-am văzut pe Richard, cînd era mic, dar niciodată, pe George.

— George seamănă foarte mult cu fratele lui, regele,

la înfățișare. înalt, cu părul roșu-auriu al Planta- geneților, frumos - poate chiar mai frumos decît regele. Are o grație naturală și maniere minunate. Are o ținută regală. De fapt, dacă i-ai vedea

alături pe Edward și pe George, i-ai putea foarte ușor confunda.

După o scurtă ezitare, continuă:

— Regele Edward - sau Ned, cum i se spune - este atît de neceremonios, atît de sincer prietenos.

Roseanna îl privi, întrebîndu-se dacă nu cumva îl critica pe rege. Apoi își aminti cît de loiali îi erau cavalerii, lordului pe care-1 serveau.

Călăriră peste luncă și cînd spre cer se înălță un stol de păsări, își lăsară șoimii liberi și încetiniră într-un galop mic, să le urmărească performanțele.

— Sir Bryan, unde este casa ta?

— În Marston Moor, lîngă York. Tata a fost în serviciul Ducelui de York, tatăl lui George.

Roseanna rîse.

— Eu mă gîndesc întotdeauna la Ducele de York ca la tatăl regelui, dar pentru că tu ești în serviciul Ducelui de Clarence, te gîndești la el ca la tatăl lui George.

— Și care e diferența? Tatăl meu și-a pierdut viața luptînd pentru York.

Roseanna nu știa dacă se referea la York, omul, sau la York, facțiunea care s-a opus taberei Lancaster, în disputa care a degenerat în războiul de treizeci de ani, Războiul Rozelor - numit astfel după trandafirul roșu al taberei Lancaster și trandafirul alb al taberei York.

A

— Îmi pare rău, Bryan, începu ea încet.

— S-a întîmplat cu mult în urmă, eu nu aveam de patru sau cinci ani. Richard, Ducele de York, a renunj să mai încerce să conducă printr-un rege păpușă, nebi și a pretins tronul, ca dreptul său legal, din naștere. 5 aflau într-un armistițiu de Crăciun și Ducele de Yorl fiul lui Edmund și o mică forță yorkistă, printre care» tatăl meu, plecaseră după provizii. Au căzut într-ambuscadă și au fost anihilați de forțele lancastriene conduse de Lordul Clifford. Aceștia i-au pus iu Richard, pe cap, o coroană din

hîrtie și l-au umilit numindu-1 regele fără regat.

Roseanna se simți cuprinsă de milă! El vorbea despre bunicul ei!

— Mama mea a aflat detaliile cele mai sinistre de la scutierul tatălui meu.Se spune că tatăl meu l-a implorat pe Clifford să nu-1 ucidă de Edmund, dar acesta i-ar fi răspuns rece: „Dumnezeule Mare, tatăl lui l-a măcelărit pe tatăl meu și așa voi face și eu cu el și cu toți ai lui!” După treizeci de ani de lupte, răzbunarea era la ordinea zilei.

Privirile îi căzură brusc pe Roseanna, ca și cum abia acum și-ar fî dat seama unde se afla.

— Iartă-mă, doamna mea. Nu ar fi trebuit să povestesc lucrurile astea unei persoane atît de delicate.

— Sper să simți că-mi poți spune orice. Sînt prietena ta, Sir Bryan.

— Eu sper la ceva mai mult decît prietenie, spuse el curajos.

Roseannei îi tresaltă inima, dîndu-și seama ce anume simțea el pentru ea. Era atrasă de tînărul cavaler și mai mult decît gata pentru prima ei idilă.

Sir Bryan își mîngîie și-și lăudă cu generozitate șoimul, cînd acesta se întoarse cu un porumbel, apoi scoase o bucată de came din veston și hrăni pasărea.

— Îl mituiești! rîse Roseanna.

— Eu cred în principiul recompensei. Oare ce acțiune este întreprinsă fără speranța unui cîștig? întrebă el.

Roseanna ridică din sprîncene, căută un răspuns care să-1 contrazică, apoi se răzgîndi. Timpul lor împreună putea fi petrecut în moduri mai plăcute decît să se certe. Eretele se întoarse și el cu prada și i-o prezentă Roseannei. Amîndoi rîseră din suflet cînd constatară că era un șoricel.

— Din porumbeii tăi poți face o tocană, dar ce aș putea face eu cu acesta?

— Încearcă principiul recompensei. Dă-i-1 eretelui, care o să se întoarcă apoi cu ceva mai mare.

Cînd sacii de șa fură umpluți cu cu porumbei și găinușe, se întoarseră acasă.

— Mai vii și mîine? o întrebă el cu fervoare.

— Da, o să călărim și mîine. Dar nu cred că vom avea nevoie de pretextul vînătorii ou șoimi, nu?

După ce fratele ei îi înmînă și a doua misivă, acesta își petrecu restul zilei tachinînd-o necruțător pe seama lui Sir Bryan. Dar singurul lucru care conta pentru ea, era că Sir Bryanl îi mai scrisese o poezie.

Tot ce vă cer, ah, scumpa-mi doamnă, Nu e decît ce dragostea cea pură speră;

Iară de ochii voștri, cu lumina lor atît de clare Gîndurile vă reflectă, să nu fiți rea cu mine.

Căci vouă, dorința mea și inima vi se predau, Sînt doar al vostru, ah, scumpa-mi doamnă, fiț mea.

Inima îi cînta cu inocenta melodie a *primei* iubi Dar schimbarea care se produsese în ea începu să preocupe pe mama ei. Dintr-o dată, Roseanna devenii maleabilă și ascultătoare și Joanna se întreba dac motivul era descoperirea că în ea curgea sînge regesc Roseanna nu părea melancolică; mai curînd zîmbe; foarte mult, în vreme ce gîndurile ei secrete păreau a f; la mile depărtare. începuse să călărească de preferință cîte o iapă, iar după cină părea capturată de baladele pe care i le oferea menestrelul ei. Joanna punea totul pe seama discuției pe care o avusese Ned cu fiica lui. Desigur, ea însăși trebuia să-și înfrîneze pornirea de a visa cu ochii deschiși și de a ofta după plecarea regelui.

Joanna își invită fiica în atelierul ei, unde își concepea bijuteriile. Era o cămăruță minusculă, care fusese adăugată Ia aripa de vest, ca să prindă soarele după- amiezii. Roseanna admiră schițele la care lucra mama ei. Erau pentru o agrafa care să prindă gulerul unei pelerine. Clema era în forma unei litere mari E și era decorată cu ametiste purpurii, pe un fundal de diamante, în formă de spic, reprezentînd Soarele în splendoarea lui.

— Ahᵥ mamă, chiar este superbă, spuse Roseanna cu admirație.

— Totuși, nu sînt sigură că o s-o fac, spuse mama ei. -De ce nu?

— Pentru că, deși am gîndit-o pentru rege, s-ar putea să o poarte chiar *ea.*

— Te referi la Elizabeth, regina?

— Da, femeia aia Woodville.

Se simțea atîta profunzime de sentimente în vocea Joannei, îneît Roseanna o întrebă:

— O urăști?

— Nu doar eu o urăsc. Toată Anglia o urăște! Clanul Woodville o să-i sugă lui Edward toată generozitatea, pînă cînd îl va secătui. Se umflă cu cîștiguri, asemenea mușchiului, pe un copac!

Roseanna știa că mama ei era o femeie hotărîtă, cu păreri clare pe care nu ezita niciodată să și le exprime, dar niciodată pînă acum nu o auzise vorbind cu atîta ură nedisimulată.

— Nu avea o para chioară înainte ca regele să fi pus ochii pe ea. Era văduvă cu doi fii mici și cu un trib de frați și de surori. Și știi, este cu cinci ani mai mare decît Edward, spuse Joanna cu satisfacție.

— De ce s-a însurat cu ea? întrebă Roseanna perplexă.

— Este o vrăjitoare care l-a condus trăgîndu-1 de cocoșel! Ah, iartă-mă, Roseanna. Acum chiar că te-am șocat.

Buzele Roseannei se ridicară înt-un zîmbet.

— Nu mai mult decît în noaptea aceea!

Cele două femei se uitară una la alta și începură, rîdă.

— Nu este vorba numai de gelozie. Tatăl ei esu Lordul Rivers și există multe glume în toată Anglia despre cum „Rîurile" se multiplică și inundă țara ș, despre cît de puturoase sînt „Rîurile"! Nimeni nᵤ vorbește frumos despre ei. Sînt prea mulți și au prea multă bogăție și avere. Mă tem că Edward o să regrete cumplit că le-a permis să asceadă atît de sus.

Roseanna își dădu seama cît de ferită era viața ei aici, la Castlemaine, departe de intrigile curții regale și era fericită pentru

asta.

Mai tîrziu, Roseanna se duse la Jeffrey în cameră. Nu a fost deloc surprinsă ca, după ce a ciocănit la ușă, să vadă o servitoare ciufulită furișîndu-se pe lîngă ea.

— Am venit să-ți cer o favoare, spuse ea solemn, dar ochii îi erau plini de veselie. '

Jeffrey îi răspunse și el glumeț.

— Ești sigură că nu ai greșit camera? Sir Bryan este puțin mai jos, pe coridor.

Roseanna îi ignoră vorbele.

— Vreau să-mi scot la plimbare calul arab, dar și Zeus are nevoie de mișcare. Dacă ai vrea să călărești cu mine, le-am putea face pe amîndouă.

Jeffrey zîmbi.

— Ah, acum știu de ce m-ai ales pe mine și nu pe Sir Bryan. Nu vrei să-i arăți că poți să-1 dai gata, în timp ce de mine nu-ți pasă o clipă că o să mă umilești.

Puștoaico!

— Crezi că arabul este mai iute decît Zeus? îl întrebă ea.

— Cu un fulg ca tine pe el, nu m-ar surprinde.

— Sînt renumiți pentru iuțeală și grație. Mi-ar plăcea să-1 încrucișez cu o iapă mică, irlandeză - are copite mari și este robustă, dar nu e iute.

— Ascultă sfatul unui frate. Azi după-masă, la întîlnire, să nu vorbești despre încrucișarea cailor.

— Ce întîlnire?

— Cea pe care am promis să o aranjez între tine și Sir Bryan. Și pentru Dumnezeu, Roseanna, fii mai discretă cu legătura asta, dacă nu vrei ca mama să-i pună capăt.

— De ce ar face asta? întrebă Roseanna.

— Dumnezeule, fato, că grea de cap mai ești. Mă pot gîndi la o mie de motive, dincolo de faptul că ai fost deja promisă.

— Ah, asta, spuse Roseanna, concediind de mult lîncezita logodnă, cu disprețul pe care-l merita.

— Iată planul meu. Tu şi cu Alice vă luaţi perne şi lăuta ta şi vă duceţi spre rîu, prin livadă. Malurile Trent- ului pot fi foarte romantice, crede-mă. Bryan şi cu mine o să venim cu vin şi cu mîncare. După care eu şi Alice vom dispărea.

Roseanna făcu ochii mari şi spuse glumeţ surprinsă:

— Nu ştiam că îi faci curte lui Alice.

— Puştoaico! spuse el trăgînd-o de o şuviţă din părul ei lung, negru. Ea îl împinse cu forţă, facîndu-l să vadă stele verzi, după care se repezi în goană spre grajduri cu Jeffrey în urma ei.

Roseanna şi-a ales rochia cu infinită grijă. Era de un roz sidefat delicat, care-i conferea un aer fragil, dar îi facea buzele ca de catifea roz. Cei patru tineri rîseră toată după-amiaza sub sălciile care-şi afundau ramurile în apă. Au savurat primele prune din livadă şi au băut vin şi cidru. într-un tîrziu, Roseanna se trezi singură cu Sir Bryan.

Stătea pe o pernă şi cînta la lăută, în timp ce el îi traducea din versurile unui poet german. Dintr-o dată, îşi ridicară privirile unul către celălalt şi cartea fu uitată;

A

Bryan micşoră distanţa dintre ei. Ii puse lăuta deoparte şi-şi petrecu un braţ pe după ea.

— Roseanna, şoptiră buzele lui în timp ce ea primea, fără suflu, primul ei sărut. A fost atît de excitant, îneît începu să tremure.

— Nu am vrut să te sperii, spuse el încet.

— Tu ...nu, răspunse ea ruşinoasă. Sir Bryan era îmboldit să repete sărutul. Roseanna se sprijini de braţul lui, vrăjită de cuvintele de dragoste pe care le rostea el.

— Eşti cea mai adorabilă fată *pe* care am cunoscut- o. Mi-am pierdut inima din prima clipă în care te-am văzut.

— Şi eu am simţit la fel.

— Nu te juca cu mine, Roseanna. Asta mi-ar sfîşia inima! spuse el cu pasiune.

Roseanna făcu ochii mari.

— Nu mă joc cu tine. Eu ... eu te iubesc. Se înroşise şi-şi

pierduse suflul; dragostea ei era la vedere, în ochii ei, el nu trebuia decît să o citească.

Sir Bryan se întinse în iarbă lîngă ea, deprimat.

— Asta n-o să se poată niciodată, spuse el nefericit.

— De ce nu? întrebă ea încruntîndu-se.

— Părinții tăi nu i-ar da niciodată o asemenea comoară unui cavaler fără pămînturi, spuse el.

— Dar am eu pămînt, în dota mea.

— Atracția unei femei crește cu dimensiunea averii ei. Tu trebuie să fi fost deja promisă, insistă el.

Roseanna întinse mîna spre el, ca să-l liniștească.

— Am fost logodită la unsprezece ani, doar că el nu mă vrea. Nu a venit niciodată să mă pretindă. Ar fi trebuit să facă asta cînd am împlinit eu cincisprezece ani. Acum am șaptesprezece - cu cel puțin un an mai bătrînă decît majoritatea fetelor, cînd se mărită - așa încît, vezi tu, logodna asta a fost doar o formalitate care va fi desfăcută.

Sir Bryan păru mai fericit.

— Poate că există o speranță, dacă în toți acești ani nu a venit niciodată la tine. Cine este?

— Montford, Baronul de Ravenspur, spuse Roseanna.

— Ravenspur! Este foarte apreciat de rege, spuse Bryan îngrozit.

Privindu-i cu atenție chipul, Roseanna îl întrebă:

— De ce pari atît de înspăimîntat?

Sir Bryan ezită, apoi izbucni:

— Reputația lui în ceea ce privește femeile pute pînj la ceruri. A avut deja două soții; amîndouă zac ir mormînt!

— Soția lui a murit la naștere, spuse Roseanna gînditoare.

— Poate prima. A doua a murit în circumstanțe foarte dubioase. Există zvonuri că a fost ucisă —sau și mai rău!

— Bryan, te rog, nu îți face griji pentru asta. Părinții niei nu m-ar obliga niciodată să mă mărit cu un bărbat Pe care nu-1 iubesc. întotdeauna mi-au dat tot ce mi-am dorit, spuse ea zîmbindu-i.

Sir Bryan o luă din nou în brațe și o strînse cu Putere.

— Nu o să te las să pleci cu el, jură Sir Bryan.

Roseanna ridică un deget să-i netezească fruntea încruntată; el i-1 luă și i-1 sărută.

— Promite-mi dragostea ta și eu o să fiu mulțumit. Pentru acum, mai adăugă el.

— Îți promit dragostea mea din toată inima, șopti Roseanna.

Apărură Jeffrey și Alice și intimitatea lor luă sfîrșit. Dar înainte de a se despărți, își jurară din nou dragoste, în tăcere, din ochi.

In ultimele zile, Roseanna petrecea mai puțin timp la grajduri și mai mult în casă, observă mama ei cu satisfacție. Fata ei i-a cerut efectiv lui Kate Kendall sfaturi despre cum se întreține o gospodărie și a fost văzută la bucătării, scriind niște meniuri. Cînd Joanna remarcă recentul ei interes pentru ocupațiile feminine, Roseanna îi spuse dulce:

— Voi avea nevoie de lucrurile astea cînd o să devin soție.

Joanna inspiră adînc.

— Draga mea, nu o să fii distrusă dacă logodna ta cu Ravenspur se va desface, nu-i așa?

«

— Ah, mamă, firește că nu. Știu că poate să nu ducă la nimic. Nu sînt atît de naivă încît să cred că mă va pretinde vreodată.

— Atunci înseamnă că o să fii fericită dacă ne vom ocupa să-ți găsim un alt bărbat, nu?

Roseanna zîmbi.

— Asta este ce-mi doresc eu cel mai mult! Era cît pe ce să mai spună ceva dar își înghiți cuvintele și-i zîmbi mamei cu zîmbetul ei secret. Dar adăugă, în sinea ei, „Nu va trebui să cauți prea departe, mamă”.

La grajduri, îl ajută pe tatăl ei să îngrijească o iapă care născuse destul de ușor un mînz, dar care avea probleme după naștere.Tatăl ei aprecie mîinile ușoare A

ale Roseannei. In timp ce el ținea capul iepei la o înălțime convenabilă, Roseanna turna în gura acesteia fiertură de ovăz

amestecat cu melasă. Făcea asta foarte încet, pentru ca mîncarea să nu se ducă în trahee.

— Ah, Roseanna. Ce m-aș face eu fără tine? spuse el cu admirație.

Roseanna glumi.

— O să trebuiască să pregătești pe cineva înainte să mă mărit - desigur, asta doar dacă nu mă voi mărita cu unul din cavalerii tăi și nu voi locui la Castlemaine.

Tatăl ei zîmbi, fericit.

— Ceea ce mi-ar face mare plăcere. Dar ce-ar spune mama ta?

Îi ignoră întrebarea și-i puse în schimb ea, una.

— Tată, dacă m-aș îndrăgosti de cineva și aș vrea să mă mărit, vor fi probleme cu Ravenspur?

El scutură din cap.

— Cred că nu. Eu cred că jurămintele au fost uitate de ani buni și tu te poți retrage onorabil.

De cîte ori se aflau împreună în marea sală, Roseanna și Sir Bryan se urmăreau tot timpul din ochi. Roseanna înflorea. îi venea să se urce pe acoperiș și să- și strige de acolo dragostea! Chiar toți să fie atît de orbi? Nu puteau vedea că ea se mișca de colo, colo, ca în transă? Ori de cîte ori cei doi reușeau să fure cîteva momente singuri, scenariul era același: beatitudinea cîtorva săruturi care o topeau, urmată de nefericirea lui Bryan că ea era promisă altuia. Nu-1 putea convinge că totul avea să fie bine pentru ei, doar să aibă puțină răbdare.

Roseanna avea un plan. Era cît se poate de simplu, dar va rezolva totul! Ravenspur se afla acum la Belvoir, cabana de vînătoare a regelui, la nici șase mile distanță. Pur și simplu se va duce ea la el, cerîndu-i să o dezlege de vechea logodnă, pentru că era îndrăgostită de altcineva. Chiar mîine se va duce acolo. Suflă în luminări și cum luase deja hotărîrea, adormi aproape în clipa în care își puse capul pe pernă.

Dimineața era fierbinte și incredibil de apăsătoare pentru o oră atît de timpurie. Roseanna decise să nu-i spună nimănui despre

planul ei, ca să nu fie împiedicată. Era obișnuită să ia singură decizii și să acționeze după ele. Rareori avea nevoie să fie ajutată sau stîmită de cineva. De fapC mai curînd disprețuia femeile care nu puteau face nimic singure și care simțeau nevoia să se sprijine întotdeauna pe cineva.

Dintr-un capriciu, pentru că urma să traverseze pădurea, își alese o rochie de un verde pal, dintr-un material ușor și o eșarfa asortată, care să-i acopere părul lung. Vroia să fie o apariție serioasă, cuminte, cînd i se va adresa baronului. își puse cizmele noi, de călărie, din piele verde, ștanțate cu cai înaripați. Ce deștept a fost omul care le făcuse! Tatăl ei știuse că le va îndrăgi pe loc.

Își luă tîrziu micul dejun, asigurîndu-se că tatăl ei și cavalerii acestuia și soldații lui vor fi părăsit de mult marea sală. Aceasta era dimineața în care nu își dorea să zăbovească cu Sir Bryan.

Ii dădu lui Zeus un măr și îi mîngîie catifeaua neagră a botului; apoi însă se răzgîndi să-1 mai aleagă pe el. Poate că era mai cuviincios să călărească un cal obișnuit. Așa că alese o mînză tînără și îi puse repede șaua. îi spuse lui Dobbin, care se apropia cu pași mărunți:

— După cum vezi, am ales azi o iapă blîndă, așa că n-are rost să mai trimiți după mine un grăjdar, să strîngă bucățelele.

Dobbin îi zîmbi, expunîndu-și golurile dintre dinți. -La ce bun? Oricum, reușești mereu să scapi de el. în timp ce înainta călare, soarele îi cădea neiertător pe umeri și-și simți ceafa umedă, sub părul și eșarfa care-1 acopereau. Observă că deasupra capului ei începeau să se adune cîțiva nori vineții, sufocanți; spera totuși ca furtuna să nu vină pînă la noapte.

Dintr-o grozamă țîșni o potîrniche durdulie și mînza tînără se dădu înapoi, speriată. O readuse sub control, dar calul continua să fie nărăvaș; dansa într-o parte, la orice umbră. încetini și mîngîie animalul pe grumaz, liniștindu-1 cu vorbe blînde, dar nervozitatea iepei creștea. Apoi, Roseanna auzi bubuitul îndepărtat al unui tunet și înțelese că auzul fin al calului îl surprinsese cu mult înaintea ei.

— La naiba, înjură ea și împunse mînza cu călcîiele, sperînd să ajungă la adăpostul pădurii înainte de a începe răpăiala. Aproape că reuși. Se afla la două sute de metri de liziera pădurii cînd a început potopul. Animal și călăreț intrară în pădure în galop nebun, ocolind copacii și sărind peste ramurile căzute. Apoi ploaia, care cădea în perdea, începu să pătrundă prin foliajul de deasupra și pămîntul pădurii deveni alunecos de noroi și bălării.

Roseanna descălecă și conduse de căpăstru animalul tînăr mai adînc în pădure, acolo unde stejarii erau atît de mari încît nu le puteai cuprinde trunchiurile. Priponi iapa de o ramură, într-un loc uscat și ferit și se așeză jos, apoape de ea, pe un buștean căzut, așteptînd să treacă furtuna. Era conștientă că înfățișarea ei fusese distrusă de ploaie; își scoase de pe cap vălul care fusese atît de frumos azi dimineață și care arăta acum ca o zdreanță. își trecu degetele prin părul ud, încercînd să și-1 împrăștie peste umeri, ca să înceapă să se usuce.

După vreo oră, tunetele și fulgerele începură să mai slăbească și Roseanna știu că furtuna se îndepărta. Chiar în clipa aceea, printre copaci se auzi sunetul ascuțit al unui corn de vînătoare. Animalul tînăr se sperie imediat: nechează, își arătă albul dinților și o luă la fugă.

Roseanna înjură lașitatea calului și-și spuse, *Zeus este de o mie de ori mai sigur decît mînza asta neantrenată.* O luă la fugă printre copaci, în direcția în care o luase calul și începu a ce bănuia că va fi o căutare inutilă. Aproape că renunțase, cînd auzi un inconfundabil nechezat de ajutor. Se luă după jalnicele țipete ale calului, pînă cînd ajunse la un pîrîu umflat. Partea din spate a calului dispăruse în apă și cu toate că rîul nu părea suficient de adînc pentru un real pericol, Roseanna își dădu-seama că numai frica animalului era suficientă ca acesta să se înece.

Roseanna se așeză și-și scoase cu grijă cizmele verzi, strigîndu-i animalului cuvinte de alinare, pe care nici ea nu le credea în clipa aceea. își ridică rochia deasupra genunchilor, deși aceasta era deja leoarcă de ploaie.

— Rezistă, fetițo.Te ajut eu, strigă ea cu blîndețe, croindu-și drum prin apă.

Chiar în clipa în care se întindea după frîiele care atîmau, mînza îngrozită se lansă înainte, își elibere picioarele din spate din mîlul apei și o luă la goană Cî și cum diavolul însuși ar fi împins-o din spate cu furca Roseanna era stropită de sus pînă jos și era foarte furioasă. Ieși clătinîndu-se din apă și pentru o clipă se simți dezorientată. Nu văzuse în ce direcție o luase calul; nu știa nici măcar de care parte a rîului intrase îi apă: Era incredibil ce întorsătură luase ziua, după ui început atît de promițător. Chiar și rochia ei frumoasă cu nuanța aceea subtilă de verde, devenise acum o cîrp mustind de apă. Nu avea cal, nu avea cizme și începuse să se teamă că se rătăcise.

După aproape două ore de mers fără țintă, mîni; începu să fie înlocuită de groază. Pădurile aceste; uriașe, din Sherwood, erau pline de animale sălbatic* și dacă ziua, călare, era în deplină siguranță, nu mai er< cazul acum cînd era singură, pe jos și cu umbrele serii

*

care se apropia. Decisă, înlătură din gîndurile ei lupii, bizonii și mistreții și facîndu-și mîinile pîlnie la gură, strigă:

— Hei? Hei?

Spre surprinderea ei, auzi un cal apropiindu-se printre copaci. O voce bărbătească, amuzată, spuse:

— Măi să fie, ia te uită ce vînat avem noi aici?

Roseanna văzu un tînăr lord, frumos, ai cărui dinți albi străluceau pe fața lui smeadă și ai cărui ochi dansau cu gînduri urîte, sub sprîncenele grele, negre. Ducea cu el un al doilea cal, pe șaua căruia era trîntit un mistreț însîngerat.

— M-am rătăcit, izbucni ea.

— Pînă acum, scumpo, spuse tînărul rînjind pofticios.

Roseanna fu cuprinsă de panică și spuse, cît putea de demn:

— Eu sunt Lady Roseanna Castlemaine. Am..

Tînărul își dădu capul pe spate și rîse voios.

— Ești o mincinoasă, tîrfa mică!

— Pardon? spuse ea cu demnitate.

— Te iert cu plăcere, scumpo. Suferi des de mania grandorii? Și rîse din nou.

Dumnezeule, idiotul acesta rînjit nu o credea! Aproape că-i veni să-i strige că era fiica regelui, atît de mult o înfuria rîsul lui. Văzu cornul de vînătoare agățat într-o parte și o cuprinse mînia.

— Cornul acesta stupid al tău mi-a speriat calul! Cine ești?

Tînărul se înclină cu gravitate în șa.

— Tristan Montford, dar tu? Ah, da, uitasem, ești Regina din Saba.

Era atît de furioasă încît începu să tremure. El crezu că îi era frig. Pentru o țărăncuță, părea splendidă, dacă uitai de murdărie. își plimbă ochii de la picioarele desculțe, în sus, pe trupul ei și se opri pe gura tentantă, încăpățînată.

— Încotro ai pomit-o, regina mea?

Nu-i răspunse. Apoi își dădu seama că el era singura ei salvare.

— Sînt în drum spre Belvoir.

Ochii lui începură din nou să danseze.

— Fără îndoială, la invitația specială a Baronului Ravenspur.

— Da. Nu - adică da, pe el vreau să-1 văd.

Tînărul descălecă.

— Vino. Urcă-te pe cal, în fața mea. O să fie încîntat să te vadă.

Obrajii i se îmbujorară la apropierea lui, pentru că materialul subțire, ud, al rochiei i se lipea de sîni. Deși încerca să stea cu pieptul cît mai adunat, sînii se loveau obraznic între ei, facînd și mai larg rînjetul diavolesc al călărețului.

— Nu călăresc cu tine, spuse ea ridicîndu-și semeață capul.

El îi indică ironic calul cu povara lui însîngerată.

— Ești liberă să alegi.

— Prefer mistrețul *ăla,* spuse ea acidă.

O sprinceană grea se ridică apreciativ, la replica ei înțepătoare.

Roseanna încălecă în spatele carcasei, aruncînd săgeți din priviri, în timp ce Tristan îi devora picioarele frumos formate.

Curînd, Roseanna se întristă dîndu-și seama cît de aproape fusese de Belvoir. Dacă ar fi știut, ar fi putut ajunge acolo fără puiul ăsta de satană.

Tristan îi dădu caii unui grăjdar și o conduse printr- o arcadă în sala zgomotoasă. Ignoră decisă privirile a doi tineri scutieri și îl urmă pe Tristan sus, pe o scară în spirală, într-o încăpere de la etaj. Slavă Domnului, exista un foc aici și Roseanna se îndreptă spre el, recunoscătoare. '

— O să-ți caut ceva uscat să pui pe tine, spuse Tristan pornind spre o altă încăpere și strigînd:

— Cassandra, vino să vezi ce am găsit.

Știind că ticălosul se referea la ea, se întoarse să-1 împroaște cu un noian de invective, dar cuvintele îi dispărură cînd în fața ei apăru cea mai stridentă creatură pe care o văzuse vreodată. Purta o rochie cu un decolteu adînc, dintr-un material de un auriu strălucitor, care mai curînd îi scotea la vedere decît îi acoperea, sînii. Și părul ei avea cea mai nefirească nuanță de blond; parcă ar fi fost stropit cu praf de aur. Peste toate astea, avea fața pictată - buzele, cu un roșu țipător și pleoapele, aurii.

Femeia o studia atentă, în timp ce Tristan se apropia de ele.

— M-am gîndit că o să fie un cadou unic pentru Roger.

Roseannei îi era destul. Se repezi la el.

— Ticălosule! strigă ea, lovindu-1 cu pumnii pînă cînd el îi imobiliza brațele.

A

— Înainte să i-o dai lui Roger, potolește-o puțin, șopti Cassandra, dîndu-i lui Tristan o sticluță cu picături de dormit, din mac și plecă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, potolește-te odată Nu o să pățești nimic. Aduse lîngă foc un fotoliu uriaș și-i turnă o cupă cu vin. Smulse apoi o cuvertură imensă, din mătase și i-o dădu.

— Scoate-ți zdreanță asta udă, iar eu mă duc să-ți caut o rochie. După care o să te duc la Ravenspur, dacă asta este ce vrei.

— Asta este, țap rînjit!

Tristan închise ușa după el iar Roseanna rămase nemișcată, decisă să nu scoată nimic de pe ea. Apoi își surprinse imaginea în oglindă și oftă, îngrozită. Arăta de o mie de ori mai rău decît își imaginase. Era în zdrențe, era murdară și părul ciufulit îi cădea într-o masă de bucle încîlcite, ca și cum nu ar fi văzut perie și piepten de Ia nașterea ei.

Se spălă repede pe mîini și pe față, apoi pe picioare. **A**

Își scoase ceea ce fusese rochia ei și se înfășură în cuvertura mătăsoasă. Nu exista perie în cameră, dar dacă el îi putea aduce o rochie, atunci o să-i găsească și o perie, își spuse ea. Se așeză în fața focului și bău cupa cu vin.

Cînd se întoarse cu cîteva piese de îmbrăcăminte femeiască pe braț, Tristan o găsi dormind în fața focului. Cupa goală era pe covor, acolo unde i se rostogolise din mînă. Iisuse! Poțiunea acționase mai repede decît crezuse el. Spera să nu-i fi dat prea multă.

A _

Ii ridică Roseannei bărbia. Doamne, ce frumoasă era! Trecuse atîta vreme de cînd nu mai văzuse o femeie nefardată, încît se simțea ca vrăjit.Textura naturală a pielii ei lucea ca sideful și buzele erau ca o catifea moale, roz. Cuvertura căzu puțin, scoțînd la iveală un sîn delicios, cu un vîrf rozaliu. Da, era un premiu și Dumnezeule, știa exact cum să i-o prezinte lui Roger.

Fiesta de jos, din sala de mese a cabanei de vînătoare a regelui era somptuoasă. Tot vînatul din ziua precedentă fusese pregătit pentru banchetul din seara aceasta. Roger Montford, Baronul de Ravenspur, stătea pe platforma mică, iar Cassandra, lîngă el. Era la fel de negru pe cît implica numele lui, o variantă mai în vîrstă, mai aspră, a lui Tristan. Dar în loc de umor, în ochii lui

• • • *

se citea cinismul. In timp ce gura lui Tristan se ridica să rîdă, a lui Roger era dură și masculină. De fapt, totul legat de Roger era mai intens, mai pronunțat, mai frapant decît la fratele lui mai mic.

Patruzeci dintre cavalerii lui preferați, care îl slujiseră bine în

Țara Galilor, stăteau înșiruiți la două rînduri de mese improvizate pe căpriori, cu fața unii către ceilalți. Mesele gemeau sub platourile cu vînat și butelcile cu vin și bere.

Între fiecare doi bărbați se afla o femeie tînără; în total, douăzeci, pentru distracția lor. Pe măsură ce seara înainta, se bea tot mai mult și atmosfera devenea tot mai zgomotoasă și mai obscenă, cu fiecare cupă băută Femeile erau și ele bine îmbibate cu vin; una se ridicase pe o masă și executa o variantă erotică a dansului celor șapte văluri, în strigătele entuziaste ale bărbaților.

Cînd dansul se termină, urmă un moment firesc de acalmie. Tristan își alese bine clipa. Intră în sală, purtînd pe brațe cuvertura rulată. Se opri în fața lu Roger și se înclină.

— Avem aici un cadou special pentru cel care a adus cele mai multe trofee de la vînătoarea de ieri. Toți ochii se îndreptară spre Ravenspur, care întotdeauna aducea vînatul cel mai bogat. Roger se uită la el, amuzat și curios să vadă ce surpriză mai pregătise diavolul acesta mic.

Tristan îngenunche și derulă cu grijă cuvertura de mătase. La vederea fetei goale, toți începură să fluiere și să strige. Doar părul ei negru o acoperea cît de cît de privirile avide ale bărbaților.

Zîmbetul se șterse instantaneu de pe fața lui Roger.

— Cine este? întrebă el.

— O fată de țăran, spuse Tristan, simțind cum i se face pielea ca de găină, din cauză că fratele lui nu era încîntat.

Roger se ridică în picioare și înjură.

— Iisuse Hristoase, o să ne vezi pe toți în ștreang. Tristan. Țăranii ăștia nu sînt ai noștri! Ei aparțin regelui. Tînăr prost - uneori cred că fundul îți ține loc de creier! Nu-ți ajunge că le-am adus pe madam Casandra și pe fetele astea, de la școala ei de călărie[9]

Întrebă Ravenspur cu sarcasm.

Pe Roger îl înfuria faptul că deși Tristan avea o nevastă tînără, adorabilă și un copil, nu se sătura să preacurvească. își luă pelerina și coborî de pe platformă. Se aplecă și înfășură fata

adormită în mantaua lui, apoi i-o întinse înapoi lui Tristan, sfredelindu-1 cu ochii lui negri.

— Urc-o în camera mea pînă își revine. Și încuie ușa! Tristan ieși fără un cuvînt, întrebîndu-se ce naiba se petrecea cu Roger, de stricase toată distracția. Probabil că îmbătrînea, decise Tristan.

Cassandra reuși în curînd să-i înduplece simțul umorului, regalîndu-1 cu detaliile unei petreceri în onoarea Arhiepiscopului de York, la care participase împreună cu fetele ei. Le îmbrăcase pe fete în călugărițe și zbenguiala care a urmat cauzase aproape un scandal, cînd fratele arhiepiscopului, marele Warwick, a aflat totul.

Roger rîse.

— Nu-i de mirare că regele i-a retras arhiepiscolului funcția de Lord Cancelar și i-a dat-o tînărului Richard.

Cassandra își încreți nasul auzind de Richard, fratele mai mic al regelui. Se pregătea să depene o poveste dubioasă despre acesta, dar Roger îi atinse nasul cu degetul.

— Fără bîrfe despre Richard. Știu că nu este popular, dar Ned îi dă lui toate treburile murdare. Cel puțin îi este loial, ceea ce nu se poate spune despre celălalt frate al regelui, George.

zgomotoasă și mai obscenă, cu fiecare cupă băută. Femeile erau și ele bine îmbibate cu vin; una se ridicase pe o masă și executa o variantă erotică a dansului celor șapte văluri, în strigătele entuziaste ale bărbaților.

Cînd dansul se termină, urmă un moment firesc de acalmie. Tristan își alese bine clipa. Intră în sală, purtînd pe brațe cuvertura rulată. Se opri în fața lu Roger și se înclină.

— Avem aici un cadou special pentru cel care a adus cele mai multe trofee de la vînătoarea de ieri. Toți ochii se îndreptară spre Ravenspur, care întotdeauna aducea vînatul cel mai bogat. Roger se uită la el, amuzat și curios să vadă ce surpriză mai pregătise diavolul acesta mic.

Tristan îngenunche și derulă cu grijă cuvertura de mătase. La vederea fetei goale, toți începură să fluiere și să strige. Doar părul

ei negru o acoperea cît de cît de privirile avide ale bărbaților.

Zîmbetul se șterse instantaneu de pe fața lui Roger.

— Cine este? întrebă el.

— O fată de țăran, spuse Tristan, simțind cum i se face pielea ca de găină, din cauză că fratele lui nu era încîntat.

Roger se ridică în picioare și înjură.

— Iisuse Hristoase, o să ne vezi pe toți în ștreang. Tristan. Țăranii ăștia nu sînt ai noștri! Ei aparțin regelui. Tînăr prost - uneori cred că fundul îți ține loc de creier! Nu-ți ajunge că le-am adus pe madam Casandra și pe fetele astea, de la școala ei de călărie[9]

Întrebă Ravenspur cu sarcasm.

Pe Roger îl înfuria faptul că deși Tristan avea o nevastă tînără, adorabilă și un copil, nu se sătura să preacurvească. își luă pelerina și coborî de pe platformă. Se aplecă și înfășură fata adormită în mantaua lui, apoi i-o întinse înapoi lui Tristan, sfredelindu-1 cu ochii lui negri.

— Urc-o în camera mea pînă își revine. Și încuie ușa! Tristan ieși fără un cuvînt, întrebîndu-se ce naiba se petrecea cu Roger, de stricase toată distracția. Probabil că îmbătrînea, decise Tristan.

Cassandra reuși în curînd să-i înduplece simțul umorului, regalîndu-1 cu detaliile unei petreceri în onoarea Arhiepiscopului de York, la care participase împreună cu fetele ei. Le îmbrăcase pe fete în călugărițe și zbenguiala care a urmat cauzase aproape un scandal, cînd fratele arhiepiscopului, marele Warwick, a aflat totul.

Roger rîse.

— Nu-i de mirare că regele i-a retras arhiepiscolului funcția de Lord Cancelar și i-a dat-o tînărului Richard.

Cassandra își încreți nasul auzind de Richard, fratele mai mic al regelui. Se pregătea să depene o poveste dubioasă despre acesta, dar Roger îi atinse nasul cu degetul.

— Fără bîrfe despre Richard. Știu că nu este popular, dar Ned îi dă lui toate treburile murdare. Cel puțin îi este loial, ceea ce nu

se poate spune despre celălalt frate al regelui, George.

— Frații pot Fi o mare belea, nu-i așa, scumpule? toarse Cassandra, plimbîndu-și mîna de-a lungul coapsei lui, tare ca oțelul.

— Vino, oamenii tăi se pot descurca fără tine, dar nu și eu.

Urcară în camera ei, luînd și o butelcă plină cu vin roșu. O răsfațase, permițîndu-i să-și aleagă cea mai frumoasă cameră și Roger vedea acum că încăperea era deja într-o dezordine cumplită. Cînd își scoase rochia, văzu că sfîrcurile ei erau aurite, ca să se potrivească cu pleoapele și că părul pubian fusese dat cu praf de aur Ridică o sprinceană.

— Ultima modă?

' -Nu chiar, spuse ea tărăgănat, atingîndu-și sugestiv corpul cu degete lungi, subțiri.Ultima, ultima modă este să te razi complet, dar eu nu am crezut totuși că o să-ti placă.

— Chiar așa, zîmbi Ravenspur. O luă în brațe și o depuse pe pat, să facă ceea ce își doreau amîndoi. Apoi, sătul pe moment, se întinse pe spate, ascultînd pe jumătate conversația Cassandrei care, cu un deget, îi contura buzele; apoi încercă să i-1 bage în gură, pentru ca el să i-1 sugă; în schimb, el i-1 mușcă și ea și-1 scoase repede, trasîndu-i gropița adîncă din bărbie. Apoi, cu același deget cu unghie roșie, îi trasă linia neagră a părului de pe pjept, coborînd peste buric în jos, în părul des, negrt^cafe-iaCoperea sexul.

''^^^Wb'ținta, el era din Cassandra îș

nou rigid și ea își dorea să aibă mai multă putere asupra lui. La vremea asta, pe rege l-ar fi scos deja din minți, iar tînărul Tristan s-ar fî tîrît deja la picioarele ei, dar nu și Ravenspur. Era înnebunită de poveștile care se șopteau despre el, despre lucrurile pe care i le făcuse soției, din cauza infidelității acesteia. Cassandra știa că dacă un bărbat era periculos, era atrăgător — și, Dumnezeule, bărbatul acesta era periculos!

Cassandra închise ochii, în timp ce gura i se închidea în jurul tijei lui, nemaiputîndu-se abține. El rămase pe spate, permițîndu-

i să se ospăteze, spunîndu- și cinic că așa cel puțin va fi o vreme tăcută. Se abținu multă vreme, ca să-și prelungească plăcerea dar și liniștea. Ea își dublă eforturile, plimbîndu-și limba în jurul lui, dorindu-și să-l audă gemînd, să-i vadă capul arcuindu-i-se pe spate și tendoanele gîtului său puternic, umflîndu-i-se. în sfîrșit el termină, cu o forță atît de intensă, încît aproape că uitase de Cassandra.

A

In clipa în care ea își recăpătă respirația, vorbea din nou.

— Ce-ar fi, milord, ca săptămîna viitoare să-ți aranjez să ai două fete?

Roger își arcui gura, amuzat.

— Făcînd amîndouă dragoste cu mine în același timp?

— Nu. Ideea este ca tu să faci dragoste cu ele în același timp. Se spune că dacă un bărbat reușește să aducă două femei la climax, în același timp, pe una cu tija lui și pe cealaltă cu limba, asta îi va conferi o senzație atît de intensă a puterii lui, cum nu a mai trâ, vreodată.

Roger o împinse de lîngă el.

— Cassandra, excesul îmi face silă, spuse el simplu -Ce prostie, șopti ea.

— Poate că tu vorbești de excitare, dar în realitate este dezgustător.

Cassandra rîse.

— Ce demodat ești!

— Nu am nimic împotrivă în ce privește număru! femeilor. Doar că aș prefera ca prima să plece înainte de a veni a doua.

Roger dădu deoparte cuvertura și își cobor: picioarele din pat.

— Unde te duci? întrebă ea alrmată.

— Cred că o să dorm mai bine în camera mea.

Tonul lui era atît de hotărît îneît ea nu mai îndrăzni să protesteze.

Înjură găsind ușa încuiată, apoi căută în legătura de haine *pe* care le ținea sub braț, pînă găsi cheile. își aruncă hainele pe un cufăr îmbrăcat în piele și aprinse luminările din cameră. Ochii îi căzură

pe fata care dormea în patul lui.

— Dumnezeule, am uitat de tine, bombăni ei. Luă sfeşnicul şi se apropie, gol, de pat. Cînd lumina căzu pe trăsăturile ei delicate, ochii i se dilatară de plăcere Dădu la o parte cu grijă cuvertura şi îşi plimbă ochii în sus şi în jos, pe trupul minunat. îşi ţinu respiraţia văzînd frumuseţea din faţa lui. Sînii ei se umflau tentant — globuri moi, albe, rotunde, lucind ca satinul, în vîrf cu boboci de trandafir. Păreau să-1 invite să-i atingă, să- i sărute, în timp ce cădeau şi se înălţau odată cu respiraţia ei. Rezistă o clipă, savurînd ocazia de a o explora cu ochii, înainte ca ea să se trezească. Coama ei luxuriantă de păr negru, lucios, ajungea pînă la genunchi, ca o pelerină de samur, negrul ei intens contrastînd cu pielea albă, delicată.

Ştia că niciodată pînă atunci nu mai avusese în stăpînire o coroană de glorie atît de magnifică. Degetele lui ridicară, neinvitate, o şuviţă solitară, căzută pe coapsă. Răspunsul lui fizic la simpla atingere a fost imediat şi pronunţat.

— Minunea lui Dumnezeu, mormăi el cu vocea îngroşată, umezindu-şi buzele brusc uscate. Vedea la ea lucruri pe care nu la mai văzuse la vreo femeie. Mîinile ei erau mici; palide ca fildeşul atunci sculptat; unghiile ei erau de un roz delicat. Ochii i se plimbară din nou peste sîni, în sus, pînă la delicata coloană a gîtului ei şi poposiră pe gura plină, moale. Tînjea să-i guste gura - şi o clipă, chiar a fost gata s-o facă! Genele ei lungi faceau umbre întunecate pe obraji; pleoapele erau atît de delicate, încît le putea vedea vinişoarele albastre.

Pentru Roger Montford, femeile nu aveau decît o singură folosinţă; avea teoria că numai tîrfele şi prostituatele erau frumoase. Se pare că se înşela; şi ţărăncuţele puteau fi frumoase. în clipa asta, bunul simţ şi precauţia - două calităţi pe care le avea din plin - îl trădară. Niciodată nu simţise ca acum. Nu mai simţea altceva decît nevoia de ea. Parfumul trupului ei îj atingea nările, facîndu-le să se dilate de poftă.

Se strecură în pat şi se întinse spre ea. în clipa în care mîinile

îi intrară în contact cu pielea catifelată, tija i se întări și mai mult, atît de intensă era reacția lui. îi cuprinse obrajii delicați și-i ridică gura spre a lui. Dar ea continua să doarmă, inconștientă de atingerea lui. Neajutorarea ei îl excită și mai mult. Dumnezeule, îj putea face orice, fără ca ea să protesteze! își îngropa capul între sînii ei delicioși și le atinse sfîrcurile cu vîrful limbii; dar acestea nu se întăriră, în răspuns; se încruntă. îi sărută gura intens, dar spre dezamăgirea lui, gura nu se deschise să-i permită limbii intrarea. Buzele lui nu primeau nici un răspuns; nu tu brațe care să-l cuprindă drăgăstos pe după gît; nu tu oftaturi sau gemete de plăcere. Fata deveni repede o teribilă dezamăgire pentru el.

O scutură delicat de umeri.

— Trezește-te, frumoasa mea.

Ea rămînea moale, total nepăsătoare la vocea și la mîinile lui imperioase. Încăpățînat, continuă să o țrezescă. Trebuia să o aibă, altfel înnebunea. Frecarea membrului lui tare de coapsa ei catifelată, suplă, îi făcea $i mai puternică dorința, în timp ce totala ei lipsă de Reacție îl înnebunea aproape, de frustrare.

Mări eforturile, acoperind-o cu trupul lui, hotărît să rzească cu sărutări frumusețea asta adormită buștean, sărută fața, fruntea, iar și iar; îi sărută un obraz, apoi |pe celălalt, apoi vîrful nasului și pleoapele, dar nimic nu o trezea. Părea ca o figurină frumoasă din fildeș, cu ochii închiși și păr de abanbos sculptat.

— La naiba! înjură, furios pe el și pe fata inconștientă din patul lui. Se întoarse pe partea lui de pat, luptîndu- se cu dorința. încet, încet, ceața roșie a pasiunii îi dispăru din creier și începu să vadă cît de ridicolă era purtarea lui. Ce plăcere putea avea profitînd de o femeie inconștientă? Jocul dragostei trebuia împărtășit, ca să te bucuri de el. Că îi plăcea sau nu, trebuia să aștepte pînă dimineața, cînd se puteau bucura împreună. Zîmbi în întuneric. Plăcere pentru amîndoi, sau deloc; așa era corect!

Roger se trezi în miros de trandafiri. Brusc, amintirea nopții trecute îl făcu să se întoarcă, să se uite la minunata creatură de lîngă el. Reacția lui fizică a fost instantanee și puternică. Era total

excitat și vintrele îl dureau, pentru că fusese cu ea în visele lui. Fusese îmbrăcată în roșu viu, o culoare care credea că se potrivea întocmai naturii ei. Acum era acoperită sumar doar cu părul ei și sînii rotunzi, grei, se îndreptau spre el, tentîndu-1 să-i atingă, să-i sărute. Se ridică încet în cot și se aplecă peste ea. Se pomeni tînjind să-i știe culoarea ochilor și tînjind să o trezească cu sărutări, ca într-o poveste fantezistă. Cînd își coborî capul spre ea, ochii i se deschiseră mari, uluiți și văzu cu încîntare că

A erau ca două iazuri cenușii, mărginite de lavandă. Ii văzu scînteind de mînie, și brusc, în claritatea luminii

9

de dimineață, Roger își dădu seama că nu era o țărăncuță.

Uluită și furioasă că se trezise în pat cu un bărbat, Roseanna țipă și-și strînse așternuturi le în jurul ei. Acțiunea aceasta dezveli goliciunea bărbatului și ochii ei alergară în jos de-a lungul trupului său lung, tare,

insolent în splendoarea lui masculină. își ridică rușinată ochii spre ai lui și văzu un chip atît de închis la culoare, atît de sălbatic și de primitiv, încît își spuse că se uita la un zeu atotputernic. Energia lui înnăbușită i se transmise ca o amenințare. Se simțea în pericol, slabă și total la discreția lui.

— Bestie! Ce mi-ai făcut? strigă ea.

Ochii lui erau întunecați ca noaptea, deși la colțurile lor amenința rîsul.

— Nu ți-am făcut nimic - încă, spuse el zîmbind, dar trebuie să recunosc că te găsesc foarte tentantă. Roger întinse mîna să o atingă, dar ea se retrase, ca și cum mîna lui ar fi fost din fier încins.

Roseanna încercă să se dea jos din pat; din ne- fericre, părul ei lung era prins sub trupul lui și nu și-1 putea scoate fără să se atingă de pielea lui goală.

— Dă-mi drumul, strigă ea.

El rîse, trimițîndu-i fiori pe șira spinării.

— Nu înainte de a face dragoste cu tine, frumoasa mea.

Roseanna gîfîi și se repezi cu unghiile pe fața lui. într-o clipă, el îi prinse mîinile și-i strivi gura sub a lui. Se luptă, dar înțelese că nu avea cum să se elibereze din strînsoarea lui. O ținea prizonieră în îmbrățișarea lui; se simțea mică și fragilă, sub pieptul lui puternic și mușchii de oțel. Mirosul trupului lui și apăsarea gurii dure erau ca un afrodiziac care îi răscolea simțurile și ea se luptă să nu se topească în îmbrățișarea lui. Ce o salvă a fost duritatea lui rigidă, care se împingea în coapsa ei. Un instinct milenar care îi spunea ce anume se petrecea între un bărbat și o femeie o avertiză câ o va avea în următoarea clipă, împingîndu-și tăria adine în ea. Dinții ei albi, ascuțiți, se *închiseră pe* buza lui de jos, pînă cînd simți sîngele. El își smulse cu forță gura, eliberînd-o o clipă și ea spuse, gîfîind:

— Cer să vorbesc cu Baronul Ravenspur!

— Cine ești? întrebă el ștergîndu-și sîngele de pe buze.

Fata își ridică bărbia și spuse calm:

— Sînt Lady Roseanna Castlemaine.

— Cine? tună el.

— Rose - Roseanna Castlemaine, repetă ea, speriată de tonul lui.

Intr-o clipă, Roger era în picioare. își trase pe el pantalonii, cizmele, vestonul și se îndreptă spre ușă. 0 deschise și tună:

— Tristan!

Tînărul scutier care dormise afară, în fața ușii, își duse mîinile la urechi, asurzit. Roger îi arse una.

— Adu-mi aici fratele. Acum!

Ca și cum i s-ar fi transmis mesajul, Tristan apăru repede. Roger aproape că îl trase pin ușă.

— Acesta este un complot pe care l-ați pus la cale amîndoi, ca să-mi vîrîți logodnica în pat, să fiu obligat să mă însor cu ea! tună el.

— **Logodnica ta?**

— **Sâ te însori cu mine? strigă Roseanna,** furioasă la **^rtkști.^seama că dormise** cu Ravenspur.Nu m-aș mărita cu tine

nici de-ai fi ultimul bărbat din lume! Am venit ieri aici tocmai ca să desfac dezgustătoarea logodnă care atîmă de gîtul meu ca o piatră de moară!

Ochii lui Roger se micșorară amenințători.

— Sincer, Roger, am crezut că este o țărăncuță, spuse Tristan.

Ochii Roseannei se încețoșară de furie.

— Ciudat, de vreme ce ți-am spus din prima clipă că sunt Lady Castlemaine.

Roger se întoarse spre fratele lui, care avu decența să pară jenat.

— Fata asta spune adevărul.

Strîngînd în jurul ei cearșafurile, Roseanna spuse regal:

— Eu spun întotdeauna adevărul. Sînteți doi monștri desfrinați! Nu vă dați seama ce nenorocire a provocat gluma voastră copilăroasă? Am lipsit de acasă toată noaptea. Familia mea trebuie să fie înnebunită. Cînd o să afle tatăl meu cum am fost tratată de frații Montford, o să ceară răzbunare!

Roger, ingnorîndu-i cuvintele furioase, îi spuse lui Tristan:

— Ține tîrfele alea încuiate în camere.

Roseanna părea uluită. De aceea era atît de stranie și de fascinantă femeia pe care o văzuse ieri - era o prostituată! Dumnezeule, ce dezgustători sînt bărbații. Asta fac ei, zicînd că merg la vînătoare? Era copleșită de furie împotriva lor.Vroia să-și urle mînia și să le **sfîșie obrajii cu unghiile, doar că cel mai în vîrstă precis că o va doborî cu dosul palmei.**

— **Am nevoie de cel puțin două servitoare, spuse Roger.**

Tristan ridică din umeri.

— **Nu le avem decît pe tinerele .. . de la academia de călărie, spuse el jalnic.**

Roger îi aruncă o privire atît de pîijolitoare, încît tînărul făcu un pas înapoi. w

— **Mă duc la bucătărie, anunță Ravenspur. Voi stați aici! mai aruncă el peste umăr, ca și cum ei doi ar fi fost niște cățeluși.**

De îndată ce Roger părăsi încăperea, în ochii lui Tristan

începu să danseze amuzamentul.

— **Dumnezeule, asta e groasă de tot! Chiar vrei să rupi logodna cu el?**

— **Din toată inima! scuipă ea.**

Tristan rînji șmecheros.

— Atunci să nu le spui părinților că ți-ai petrecut noaptea în pat cu el.

Roseanna căscă gura, dîndu-și seama că nu se putea folosi de arma aceasta împotriva lui.

Roger se întoarse cu două femei de la bucătărie.

— Doamna aceasta are nevoie de o subretă și de o companioană, le explică el.

— Dar eu nu mă pricep decît la bucătărie, protestă prima femeie.

Roger spuse blînd:

— Femeie, dar tocmai te-am avansat. Găsește-i acestei doamne o ținuta decentă. Dacă nu puteți găsi așa ceva, atunci coase-i tu ceva.

Apoi se întoarse spre cealaltă femeie, care părea înnebunită de înalta companie.

— Vei sta cu această doamnă tot timpul, ca însoțitoarea ei. Să nu rămînă nici o clipă singură.

Roseanna deschise gura să protesteze, dar Roger îi porunci tăcere, apoi se întoarse spre Tristan.

— Vreau zece cavaleri pentru escorta ei, dar, Dumnezeule, să nu fie beți! Ocupă-te de asta!

A

Înainte să plece, mai emise un ultim ordin:

— Să fiți gata de plecare, cînd mi-am terminat micul dejun.

Roseanna căscă gura la aroganța omului acestuia, îi spuse lui Tristan:

— O să îngenunchez în fiecare seară ca să-i mulțumesc lui Dumnezeu că mă scapă de această logodnă!

— Sigur, Roger o să facă așa cum vrea el, ca de obicei, dar dacă

ar fi după mine, nu te-aș lăsa să-mi scapi.

Roseanna se întoarse spre cele două femei și decise

A

să ia conducerea. Ii spuse primei:

— Mi-e frig. Te rog, cheamă un scutier să facă focul.

Se întoarse apoi spre cealaltă.

A

— In timp ce baronul se află la micul dejun, o să vreau și eu să mănînc.

Femeile erau în dilemă. Primiseră ordin de la

9

Ravenspur să-i caute ceva de îmbrăcat și să nu o lase singură.

Tristan părea mai amuzat ca oricînd.

— Se pare că două servitoare nu vă sînt suficiente, doamna mea.

— Așa se pare, spuse ea rece.

— Atunci permiteți-mi să vă stau Ia dispoziție. Mă duc eu după rochie și încălțări. Fratelui meu nu îi place să aștepte.

— Atunci ai face mai bine să te ocupi să pregătești escorta. Domnule, te asigur că nu am nevoie de serviciile dumitale.Tristan se înclină glumeț.

— Ei da, asta mi-a arătat care mi-e locul. Dar nu știu de ce, nu prea cred că o să te descurci atît de ușor cu Roger.

Cînd Ravenspur reveni, o găsi pe Roseanna jos în fața focului, luîndu-și micul dejun. își ridică sprîncenele grele, surprins.

— De ce nu ești îmbrăcată?

Servitoarea se repezi în cameră cu o pereche de cizme frumoase și cu o rochie de mătase, peste braț. Spuse cu sufletul la gură:

— Una dintre doamne a fost atît de bună să-mi dea astea, milord.

Ravenspur ridică disprețuitor rochia cu un decolteu adînc, aruncînd-o în foc.

— Am spus o ținută *decentă*.*

Femeia în vîrstă icni îngrozită.

— Luați niște fețe de masă și încropiți-i o rochie. Vreau să o acopere de la bărbie pînă la călcîie. Am fost clar, madame?

Roseanna clocotea de furie și-i trebui toată forța voinței, să nu se repeadă la el. Simțea o nevoie copleșitoare să se lupte cu el și era gata de atac, cînd o voce mică din ea îi șopti că cea mai bună armă împotriva lui era indiferența. Era totuși hotărîtă să i se adreze cu o voce insolentă.

Ai terminat cu datul ordinelor?

Privirea lui întunecată zbură spre ea.

Nici nu am început. Vrei să-ți dau și ție ordine? întrebă el cu o voce amăgitor de plăcută.

Mie nu-mi dă nimeni ordine, milord, îl informă ea.

Asta se vede. Ești un copil nedisciplinat, căruia i s- a permis să facă ce vrea. Dacă familia ta crede că mi te poate băga pe gît, se înșeală amarnic. Constat că aproape toate doamnele din înalta societate sînt niște scorpii rele de gură.

Acesta este motivul pentru care preferi prostituatele? strigă ea.

Servitoarele își ținură răsuflarea. Ochii lui negri îi țintuiră o clipă pe ai ei.

— Da, spuse el în sfîrșit.

Ravenspur nu-și permise să zîmbească pînă cînd nu se întoarse cu spatele la ea. Scoase din garderobă o pelerină de-a lui și le-o dădu servitoarelor rămase cu gura căscată.

— V-am dat o treabă. O vreau îmbrăcată.

Apoi se uită încă o dată la Roseanna.

— O să ai nevoie de asta. Furtuna de ieri a pus capăt verii. Afară se simte clar răcoarea toamnei. Te aștept in

Și Ravenspur se înclină.

Roseanna se studie îngrozită. Niciodată în viața ei nu se mai îmbrăcase cu o rochie atît de simplă, de modestă, de neatrăgătoare! își descoperi capul sub privirile servitoarelor rămase cu buzele strînse. își împleti repede părul și-1 învîrti într-o buclă la ceafa, într-un stil la fel de simplu ca și al rochiei. Fusese ferm decisă să nu-și pună pelerina primită, dar gîndul de a da

ochii cu toți cavalerii aceia în halul în care era

A

Îmbrăcată, o făcu să se răzgîndească. își strînse pelerina în jurul ei și o ridică deasupra gleznelor, să nu se împiedice. Ieși din cabană cu capul sus, trecînd de cei zece cavaleri care formau escorta ei. Ravenspur apăru cu doi cai, cu ochii scînteind amuzați.

— Dacă te temi de cai, my lady, o să te iau în fața mea.

— Dacă mă tem?! De furie, Roseannei nu-i mai veneau alte cuvinte. îi aruncase ultima insultă! încălecă furioasă, cu mișcările suple, alunecoase, ale unei pantere, cîrmi animalul și o pomi cu o viteză atît de mare, încît bărbaților le-a fost greu să se țină după ea. Roger se amuza. Totul legat de ea îl încînta.

Curînd, Roseanna își dădu seama că nu cunoștea drumul spre casă, așa încît își înghiți mîndria și-1 lăsă pe Ravenspur să preia conducerea. Pe drumul lung înapoi, nu schimbară nici o privire și nici un cuvînt, deși erau amîndoi acut de conștienți fiecare de prezența celuilalt. Gîndurile ei alergau sălbatic, în devălmășie.

El era un barbar, un diavol! Era decisă ca omul acesta să o dezguste total! Era prea arogant, prea viril, prea ... bărbat!

Se cutremură la gîndul că ar fi putut fi legată toată viața de el, cu un nod gordian. Era copleșită de indignare, de mînie mocnită și de ușurare, dar și de senzații care înmugureau în trupul ei în cel mai extraordinar mod. Inchipuie-ți! Căsătoria cu Ravenspur ar anula sufletul oricărei femei, atît de dominant ar fi. I-ar înfrînge spiritul. Ar trebui să i se supună dorinței lui, ori de cîte ori ar pofti el. Era, clar, un afemeiat înrăit, obișnuit să facă ce vroia el. Ei bine, ea era excepția de la regulă. Ea era femeia care nu-i va da niciodată ocazia să facă așa cum vroia el. Deși poate că unele femei îl puteau găsi atrăgător, nu era cazul ei!

Gîndurile lui Roger se goneau unul pe celălalt, împiedicîndu-1 să fie logic. Era suficient de cinic să bănuiască un complot pe care-1 pusese ea la cale împreună cu fratele lui, dar totuși se simțea extrem de ușurat că nu profitase de ea. Deși era revoltat că bîntuise singură, fără însoțitori, prin pădure, era năucit de aerul

ei obraznic. Una peste alta, era magnifică, deși neobișnuită!

Cînd în fața lor apăru Castlemaine, fură întîmpinați de tatăl ei și de oamenii lui de arme. Neville arăta răvășit.

— Slavă Domnului că ești întreagă.Toată noaptea te- au căutat oamenii mei.

— Îmi pare rău, tată. Am plecat la Belvoif, să-1 văd

pe Baronul Ravenspur. Ar fî trebuit să-ți spun.

Clocotea de mînie, în timp ce tatăl ei îi mulțum- lui Roger că i-a adus fata teafară înapoi. îi venea să în gura mare că se culcase cu ea, pentru ca tatăl ei să-; scoată sabia și să-1 spintece pe ticălos. Dar strînse d; dinți, pentru a goni spectrul căsătoriei.

Neville se gîndi Ia Joanna. Ar fî nefericită si primească vizita neanunțată a lui Ravenspur. Nevil|ₜ știa cîte speranțe își pusese ea în această căsătorie, d* știa și cît de subțire era firul care-1 lega pe marele bare- de Roseanna.

— **Milord, permiteți-mi să vă ofer ospitalitate^ conacului Castlemaine, dumneavoastră și oamenilor dumneavoastră.**

’ Roger ridică mîna.

— Nu rămîn. Astăzi nu am fost decît escortă. Dar vă voi accepta ospitalitatea și voi reveni la sfîrșitu' săptămînii, să discutăm despre logodnă.

Neville înclină din cap. Ca de obicei, Roseanna acționase după capul ei. în seara aceasta, nu va avea liniște acasă. Joanna va fi ca turbată cînd va afla ce pusese la cale Roseanna.

În sala mare de Ia Castlemaine, Joanna a fost luată complet pe nepregătite, cînd Roseanna zbură pe lingă ea, direct spre camera ei din turn și se pomeni singură cu Roger Montford. Se cunoscuseră cu ani în urmă: Roger și Regele Edward fuseseră prieteni de la doisprezece ani și fuseseră instruiți împreună, sub Warwick. Gîndurile Joannei zburară înapoi, la anii

aceia. Cum se mai fuduleau ei în livrelele acelea roșii, cu ursul de aur brodat pe ele și cu toate celelalte accesorii de sărbătoare! Warwick își antrena oamenii ca să fie o specie

aparte. Știau cel puțin o duzină de feluri de a ucide un om în lupta corp la corp, mai mult decît știa oricine altcineva. Warwick le insufla încrederea, care creștea odată cu îndemînarea lor. Cu motto-ul lui *Numai Unul,* **îi învăța cum să se bazeze numai și numai**

pe ei înșiși.

Roger stătea în fața ei circumspect, dar cu o ținută regească. Arăta ca un învingător — primitiv și sălbatic - și părea la fel de mîndru ca Lucifer. *Nici o mirare că femeile alergau după el,* își spuse ea cu admirație. își înăbuși reacția fizică față de el, știind că juca pe o miză mare. îl vroia pentru fiica ei.

— Bine ați venit, my lord. Sîntem onorați de vizita voastră.

Râvenspur o fixă cu ochii lui negri.

— Poate că nu o să mă mai considerați bine venit, după ce voi spune ce am de spus. Sînt șocat de libertatea de care se bucură Lady Roseanna. Cît timp logodna noastră există, doresc o supraveghere mai îndeaproape, a ei. Mă voi întoarce la sfîrșitul săptămînii, să discutăm despre desfacerea logodnei.

Joanna se arătă jignită.

— Pe ce temeiuri posibile o puteți desface, my lord?

— Pe multe! în primul rînd, mai este virgină? La șaptesprezece ani, majoritatea fetelor nu mai sînt.

O privi drept în ochi și știu că se referea la faptul A **că ea,** la șaptesprezece ani, nu mai era virgină. își înghiți, sub privirile lui știutoare, răspunsul mușcătc care-i stătea pe limbă. Ravenspur continuă.

— Și, lăsînd deoparte sentimentele mele î chestiunea aceasta, Lady Roseanna însăși dorești desfacerea logodnei. Acesta este motivul pentru care; venit la mine.

Joanna căscă gura.

Ravenspur se înclină adînc, se întoarse pe călcîit și"plecă. Zgomotul pintenilor lui din aur pe treptele dir piatră alungă tăcerea care se așternuse. în clipa în care Ravenspur dispăru prin portal, Joanna își dădu drumul furiei sălbatice.

Neville o preveni.

— Nu te duce acum la ea. Așteaptă să te mai potolești, Joanna.

Joanna trecu pe lîngă el, dar Neville constată ușurat că o pornise în direcția camerei ei de lucru. Oftă din rărunchi. Trebuia să-l înștiințeze pe Jeffrey, care plecase și el în căutarea Roseannei, de întoarcerea ei.

Roseanna stătea îmbrăcată într-o rochie de culoarea fildeșului, în timp ce Alice îi peria șuvițele lungi. Joanna intră ca o vijelie în cameră, cu Kate Kendall la călcîiul ei.

— Mamă, înainte de a spune orice, permite-mi să-ți explic, începu Roseanna.

— Nu, permite-mi tu să-ți explic. O înlocuiesc pe Alice cu Kate Kendall. De vreme ce ai nevoie de un paznic, am ales unul pe care nu vei putea să-1 învîrți pe degete, cum vrei tu. Vei purta asta, iar cheia va fi la Kate.

Roseanna se uita uluită la obiectul pe care i-1 întindea mama ei.

— O centură de castitate? Mamă, nu poți fi serioasă!?

— Niciodată în viața mea nu am fost mai serioasă ca acum. Ravenspur ți-a pus la îndoială virginitatea!

— Ce-a făcut? sîsîi Roseanna în timp ce ura fierbinte se urca în ea. Curvarul acela își permite să se îndoiască de virginitatea mea? Și pentru numele lui Dumnezeu, ce are asta de a face cu cu el?

— Ăsta este felul lui de a scăpa de logodnă, o scuză pe care i-ai oferit-o tu pe un platou de aur, alergînd ca o nebună de una singură prin păduri!

— Dar nici nu are nevoie de scuze. *Eu* cer desfacerea logodnei!

— Tu, mică doamnă, o să încetezi să ai pretenții și o să începi să asculți. Vei purta această centură ca să îți asiguri virginitatea. Nu poți nega faptul că i-ai făcut ochi dulci lui Sir Bryan.

— De ce aș nega asta? îl iubesc. Vreau să mă mărit cu el! strigă Roseanna.

— Dumnezeule, ești atinsă de nebunie temporară. Să sperăm că-ți va trece la vremea cînd va reveni Ravenspur. Și cînd voi face

și imposibilul, ca să repar această fisură.

— Nu poate fi niciodată reparată! Deja ne detestăm unul pe celălalt! strigă Roseanna.

— Între dragoste și ură există o linie foarte subțire. Atîta vreme cît nu-i ești indiferentă, totul mai poate fi salvat. Pune-ți asta!

— Nu mi-o pun! șopti Roseanna.

— Kendall, ține-o de picioare.

Deși Roseanna a dat din picioare și a zgîriat și a înjurat și a plîns, pînă la urmă s-a trezit încuiată în centura de castitate.

— Poți să plîngi cît vrei, Roseanna. Sînt mama ta și trebuie să fac asta, să te apăr de propriile tale nebunii. La naiba, crezi că tu ai inventat dragostea nebună ? De secole, a urmat același tipar. Cînd doi tineri se îndrăgostesc, se țin de mîini și se sorb din priviri. Apoi se sărută, apoi urmează sărutul franțuzesc. Dacă îi întorci acest sărut, înseamnă că îi spui „îmi place, continuă”. Ii permiți să-și adauge douăsprezece perechi de mîini, pe care le va folosi imediat ca să te dezbrace și să pună stăpînire pe trupul tău.

Roseanna avea buzele albe de șoc.

— Tu ești tîrfa, mamă, nu eu! Pleacă imediat din camera mea! Nu o să te iert niciodată, adăugă ea, șoptit.

— Cred că în seara aceasta o să fie mai bine să mănînci aici. Nu ești o companie potrivită pentru sală, declară Joanna.

— Nu voi părăsi camera asta pînă cînd nu mi se scoate *chestia asta* de pe mine. Nu voi mînca nimic, pînă cînd nu mi se scoate *chestia asta* de pe mine. Nu voi mai vorbi niciodată, pînă cînd nu mi se soațe *chestia asta* de pe mine!

Mama ei o ignoră și le împinse pe cele două femei afară din cameră. In clipa în care se închise ușa, Roseanna răsuci cheia în încuietoare și o tăcere grea o înconjură.

Roseanna se întinse pe pat, uitîndu-se-se la tavan, dar mintea îi era ocupată cu sute de mici detalii. Mama ei lucrase această ridicolă centură, în atelierul ei. Era făcută din două lanțuri grele, din argint, care îi înconjurau talia și o piesă plată, din plasă de argint, asemănătoare cu zalele, între picioare. în dreptul taliei

avea un mic lăcățel. își aminti brusc de lăcățelul cu cheiță pe care i-1 dăduse mama ei, să-și încuie caseta cu bijuterii. Cînd băgă cheia în lacătul centurii și acesta cedă, răsuflă ușurată.

După care își făcu inventarul la mîncare. Avea un bol cu mere; într-unul din cufere găsi un săculeț cu alune și nuci; iar pe măsuța ei de toaletă avea o cutie mare cu dulciuri și marțipan. Avea și un ulcior cu apă și o sticlă cu vin; putea rezista două sau trei zile. Cel puțin. O să-i facă pe toți să regrete amarnic!

Ochii îi căzură pe pelerina pe care i-o dăduse Ravenspur. O înșfacă, hotărîtă să o facă bucățele, dar la prima sfîșiere simți un parfum subtil. Frecă gînditoare materialul între degete și îl duse la nas, întrebîndu-se ce miros era acela. Luă o carte care îi facea întotdeauna plăcere, despre limbajul florilor. Bucuria-casei simboliza nerăbdarea. în timp ce citea, parcă simțea mirosul florii. Zîmbi, citind că grozama simboliza simplitatea; cît de potrivit. Crinul alb însemna puritate. Gîndul îi zbură repede la centura de castitate. Frunzele moarte însemnau tristețe, ceea ce părea înțelept, dacă te gîndeai. Iasomia ...iasomia! Așa mirosea pelerina. își plimbă repede degetul pe pagină, să vadă ce reprezenta ea. Senzualitate! închise cartea cu zgomot. îi văzu ochii negri și genele dese, negre și sprîncenele, care-i intensificau privirea. închise ochii ca să alunge imaginea, dar aceasta deveni și mai intensă. Maxiliarul lui era atît de agresiv, gura, atît de senzuală, încît se înroși, amintindu-și. Trupul gol îi apăru în fața ochilor, atît de real încît aproape că putea întinde mîna, să-l atingă. Dumnezeule, de ce avea gînduri atît de urîte? îl putea vedea și mirosi - ah, îi putea chiar gusta sărutul pe buze. Rîsul lui bogat se întorcea la ea, dîndu-i fiori pe șira spinării; amintirea lui era atît de puternică, încît omul acesta periculos parcă intrase în camera ei. îi simți gustul sîngelui pe buze cînd îl mușcase și se înfioră de excitare. *La naiba cu Ravenspur,* își spuse ea sălbatic. El era cauza nefericirii ei!

Cînd Kate Kendall bătu la ușă, o ignoră.

*-Ți-am adus mîncarea, îi strigă femeia prin ușă. Roseanna o

ignoră.

— Nu fi fetiță proastă. Trebuie să mănînci.

Neprimind nici un răspuns, femeia practică din nord decise să-i lase mîncarea în fața ușii. Desigur, cum o să plece ea, Roseanna o să mănînce.

Peste două ore, cînd reveni, se întunecă văzînd tava neatinsă. Se aplecă spre ușă și o strigă. Nici un răspuns.

A

Își lipi urechea de ușă și ascultă cîteva minute dar nu auzi decît tăcerea. Nu-i spuse lui Lady Joanna. Mîine dimineață o s-o răzbească foamea, fără doar și poate.

Foarte devreme în dimineața următoare, atenția Roseannei îi fu atrasă de un fluierat puternic, venind de afară. Se duse la fereastră și îl văzu pe fratele ei, Jeffrey, împreună cu Sir Bryan. Luă repede o bucată de hîrtie și scrise:

Te rog, nu-ți face griji pentru mine. Ravenspur nu o să ne facă necazuri.

Ne-am urît de cum ne-am văzut! M-am încuiat aici, pentru că m-am certat cu mama. Te implor, nu-ți face griji pentru mine. Roseanna.

Împături strîns hîrtia, scrise deasupra, „Sir Bryan „ și o aruncă din tumul înalt, jos, spre cei doi tineri. Jeffrey se aplecă să o ridice și i-o dădu lui Sir Bryan. Apoi îi făcu cu ochiul și îi flutură mîna, în semn că era de acord cu ea.

Cînd Kate Kendall găsi tava cu micul dejun neatins, în fața ușii, știu că trebuia să o informeze pe Lady Joanna. Dar Joanna era încă enervată din cauza purtării de ieri, a fiicei ei; vestea nu făcu decît să o inflameze și mai mult. Urcă în turn și zgîlțîi clanța, poruncindu-i Roseannei:

— Deschide imediat ușa!

Nici un răspuns.

— Roseanna, mi-ajunge tot circul acesta! Deschide ușa!

Roseanna continua să nu-i răspundă.

— Foarte bine, madame, jocul acesta este pentru doi! Kate,

astăzi nu-i vei mai aduce mîncare. Pînă mîine o să-i revină, fără îndoială, pofta <ie mîncare.

Joanna nu discută cu soțul ei despre comportamentul Roseannei. Acesta avea obiceiul să o facă pe ea să se simtă vinovată, doar că acum știa că nu era așa. Avea destule lucruri care să o țină ocupată. Poimîine se va întoarce Ravenspur și totul trebuia să fie perfect pentru vizita lui. Trebuia să pună servitoarele să facă ordine în cea mai bună cameră, să nu-i scape nici un amănunt. Pînă și luminările fură parfumate cu miros de pin și așternuturile, brodate cu inițiala **R.**

A doua zi, urcînd în tum, Joanna era hotărîtă să facă anumite concesii, dacă vroia și Roseanna.

— Roseanna, deschide ușa, ca să discutăm ca oamenii civilizați.

Roseanna rămase tăcută.

— Kate Kendall este aici, cu cheia de la centura de castitate, o tentă ea.

Tăcere. O cuprinse din nou furia. Dacă era ceva ce mamă și fiică aveau în comun, atunci acel ceva era încăpățînarea.

— Dacă ești decisă să-ți faci rău înfometîndu-te doar ca să mă pedepsești pe mine, atunci e treaba ta! spuse ea cu furie înnăbușită.

A

In timp ce Joanna se îndepărta, Roseanna își lipi urechea de ușă și o auzi pe mama ei spunîndu-i lui Kendall:

— Ce să mă fac? Ravenspur vine mîine!

Roseanna zîmbi. Fusese gata, gata să deschidă u$a, pentru că tînjea cu adevărat după o mîncare consistentă. Dar acum știa că, dacă va rezista pînă mîine, confruntarea va fi amînată pînă la sosirea lui Ravenspur.

Roger se îmbrăcă cu mare grijă pentru vizita la Castlemaine. Renunță la hainele pe care le purta la Curte; erau prea flamboaiante pentru gustul său. Pantalonii colanți, din mătase, erau căptușiți cu satin greu, care îi umflau și-i exagerau bărbăția, pînă la indecență. Vestoanele deveniseră din ce în ce mai scurte,

tocmai ca să scoată în evidență tot ce avea un bărbat. Trecu peste hainele astea de cocoș și alese un pantalon colant negru și cizme și un veston cu umeri **largi, din catifea. Cămașa lui bună, de culoarea** ierbii, **avea dantelă la gît și la manșete și se chinui** să-*y* **găsească una simplă. La o mînă purta un rubin mare^ la cealaltă, un inel cu sigiliu, din aur masiv, reprezentînd un corb cu înfățișare amenințătoare.**

De cînd se întorsese de la Castlemaine, Roseanna era în permanență cu el, ca și cum l-ar fi urmării Imaginile care-i reveneau în minte erau atît de vii, încît. dacă ar fi întins mîna, i-ar fi putut atinge pielea albă, catifelată și cînd se băga în pat, putea să jure că efectiv îi simțea șuvițele lungi, de păr, plimbîndu-i-se pe trupul gol, ca să-i inflameze simțurile. Dacă ar fi făcut dragoste cu ea cînd o avusese în patul lui, și-ar fi putut- o scoate din minte! Apoi șovăi, la gîndul că ar fi putut fi acuzat de viol. Din nou.

Ravenspur se chinuia să se elibereze de **coșmarul** celor două căsătorii, așa încît fugea cu **groază de** perspectiva unei a treia neveste.

Acum, înconjurat de compania celor zece **cavaleri,** se îndrepta spre Castlemaine, liniștit la gîndul că **mîine,** pe vremea asta, avea să fie liber de ea.

Sir Neville își aștepta oaspeții la grajduri unde Ravenspur și oamenii lui se ocupau de caii lor. Un cavaler demn de acest nume prefera să se ocupe chiar el de calul său, de care de atîtea ori depindea viața lui. Neville, remarcînd că armăsarul negru al lui Ravenspur semăna foarte mult cu Zeus, i-1 prezentă oaspetelui său. Roger a fost atît de impresionat de creatura aceea zveltă, sălbatică, încît se oferi să i-o cumpere.

Neville scutură din cap și rîse.

— Nuuu, mylord, este favoritul fiicei mele. Totuși, sînt convins că avem și alți cai aici, care să se ridice la standardul vostru. Fiica mea este expertă în împerecherea cailor.

Deși serios interesat să afle mai multe despre expertiza

Roseannei în materie de cai, Ravenspur se alarmă, totuși.

— Doar nu îi permiteți să călărească sălbăticiunea asta?!

— My lord, nu o pot opri, spuse Neville moale.

Ochii negri ai lui Ravenspur cercetară chipul celuilalt bărbat. Apoi spuse, calm:

— Înțeleg.

— Lady Joanna vă așteaptă cu nerăbdare, în sală. Sînt sigur că s-a pregătit mai bine pentru vizita voastră de astăzi. O să-i conduc eu pe oamenii voștri, la camerele lor.

— Mulțumesc, Castlemaine. O să vă mai vizitez grajdurile, înainte de plecare.

Joanna îl salută pe Roger cu efuziune. Era îmbrăcată ca o regină, într-o tunică de un albastru închis, regesc și sub aceasta, cu o rochie care îi scotea plăcut în evidență părul negru-albastru. Avea pe cap o bonetă minusculă, ornată cu pietre, dar nu se vedea nici un văl. La fel ca Roseanna, era foarte mîndră de părul ei și și-l acoperea cît mai puțin posibil.

Ravenspur se înclină protocolar și spuse, direct:

— Lady Joanna, înainte de a discuta despre logodnă,

doresc să vorbesc în particular cu Lady Roseanna.

— **Desigur, my lord, spuse Joanna zîmbind larg, întrebîndu-se disperată ce avea să facă.**

— **Kate, strigă ea, -anunț-o pe Roseanna că a sosit Baronul Ravenspur.Veniți, my lord. O să vă arăt camera. Știți cît le ia tinerelor fete să-și facă toaleta.**

Ravenspur simți imediat că ceva nu mergea bine. Joanna nu obișnuia să fie atît de agitată. Iar privirea pe care aceasta o schimbase cu femeia, vorbea de la sine.

A fost încîntat de camera bogată, pregătită pentru el. Joanna turnă imediat, în două cupe, cel mai bun Chablis. Sorbindu-și vinul, era atent la semnele de agitație, trădate de sporovăială ei. In sfîrșit, apăru Kate Kendall. Trăsăturile ei clare erau brăzdate de riduri de preocupare. Repetă papagalicește cuvintele pe care și le repetase din clipa în care întîmpinase din nou tăcere, în fața

camerei din turn. De fapt, era moartă de îngrijorare; siguranța fetei însemna mai mult pentru ea decît dorința Joannei de a salva aparențele, în fața baronului.

— Lady Roseanna roagă să fie scuzată astăzi. Poate mîine, spuse ea, vag. Joanna strînse din buze.

— Du-te înapoi și spune-i că nu va fi scuzată, Kate. Insist să coboare.

Ravenspur adăugă:

— Spune-i că vreau să vorbesc cu ea în particular și că nu va dura decît cîteva clipe.

Servitoarea făcu o mică plecăciune și plecă în misiunea ei fără speranță. îndată ce Roseanna află câ Ravenspur se întorsese și vroia să stea de vorbă cu ea, își puse repede centura de castitate. I se opri o clipă inima, în anticipare, în timp ce își punea o rochie castanie, rafinat brodată cu snopi de grîu, aleasă special ca să-i scoată în evidență paloarea pielii. Mulțumită de apariția ei eterică, Roseanna era pregătită pentru scenele teatrale de care o o acuzase mama ei.

Cînd Kate reveni la stăpîna ei, spuse simplu:

— Nu pot obține nici un răspuns.

Joanna lăsă jos paharul, cu o izbitură.

— O să mă ocup eu, spuse ea cu determinare. Iar dacă Roseanna va refuza și acum să-i deschidă, va trimite după Neville și va forța ușa. Cum îndrăznea fiica ei să o facă de rîs în fața baronului?

De îndată ce Joanna părăsi camera, Ravenspur se întoarse spre Kate Kendall.

— Doamnă, ce vă îngrijorează atît de tare?

Flatată că o persoană atît de importantă i se adresa așa de frumos, expiră adînc, adeverind vechiul adagio că sub stres, femeile vorbesc.

— Ah, my lord, Lady Roseanna a fost încuiată în cameră de o săptămînă, fără mîncare.

— Dumnezeule Mare! exclamă el și se repezi cu pași mari afară

din cameră și în sus pe scări, spre turn. Luînd-o pe Joanna ferm de umeri, o îndepărtă din dreptul ușii.

— Nu am știut că o veți pedepsi, madame, spuse el rece.

Ochii Joannei se măriră, uluiți.

— **Ea mă pedepsește pe mine, sir, ar** *Fi* **trebuit să â spun?**

Ravenspur se aruncă cu toată forța în ușă, fixîndu și ferm piciorul lîngă încuietoare și izbind cu toată puterea. La prima bubuitură, Roseanna se aruncă la pămînt, într-un leșin foarte atrăgător. La a treia bufnitură, încuietoarea cedă și ușa se deschise brusc dînd la iveală o siluetă mică, moale. Roger îngenunche imediat, căutînd cu mîinile semnele calde ale vieții. Degetele lui întîlniră centura de castitate. Se uită în sus la Joanna, cu ochi care condamnau.

— N-aș fi crezut niciodată că o mamă poate fi atît de crudă!

Ridică fata delicată și pomi cu ea direct spre camera lui; Joanna îl urma.

Cu ochii închiși strîns și cu inima bubuindu-i sălbatic, Roseanna știa că trezise în el *instinctul* și jurămîntul de cavaler, de a proteja cu propria-i viață, o fecioară aflată în impas. Dumnezeule, ca de obicei, mersese prea departe. Trebuia să găsească un *fel de* a se face neatrăgătoare pentru ei.

O așeză cu grijă pe pat și-i bătu ușor mîinile. Ii turnă puțin vin Chablis și îi duse paharul la buze.

Roseanna deschise încet ochii și întrebă cu voce slabă:

— Unde ... sînt?

— Fată afurisită ce ești! încetează odată cu teatrul acesta! îi porunci Joanna.

Ravenspur se întoarse imediat spre ea.

— Afară! Vreau să rămîn singur cu ea! Văzîndu-i focul din ochi, Joanna nu îndrăzni să-1 mai provoace. O luă pe Kate și ieșiră împreună din cameră. Foarte bine, își spuse ea furioasă, pisica asta sălbatică îi poate face față și singură. Se merită unul pe celălalt!

— Roseanna, te simți în stare să vorbești cu mine? o întrebă el.

Instinctul îi spuse că'ar putea obține mai multe de la bărbatul acesta facînd apel la inima lui de cavaler, decît emițînd pretenții.

— Ce ai făcut ca să o provoci pe mama ta să se poarte astfel? o întrebă el cu blîndețe.

Roseanna lăsă să i se prelingă o lacrimă pe obraz.

— Este pentru că noi vrem să desfacem logodna și - spuse blînd, dar cu pasiune - și pentru că eu - eu iubesc un alt bărbat.

Între genele groase apăru o cută de încruntare.

— Pe cine? întrebă cl; vocea lui mai pierduse ceva din blîndețe.

Ea scutură din cap cu încăpățînare.

— Din păcate*nu-i pot divulga numele. Ar fi și mai aspru pedepsit decît mine.

— De aceea te-a obligat să porți centura? întrebă el ațintind-o cu privirea.

Nu o mai căra în brațe, dar apropiera trupului său îi aminti cît era de puternic. își coborî privirea. Știa ce întrebare îl chinuia, ca și cum i-ar fi pus-o cu glas tare și stța și că soarta ei depindea de răspunsul la această re. Dintr-o dată, în mod genial, știu cum să se

elibereze de acest bărbat, cum să se deprecieze în ochii lui.

— **Centura de castitate a fost inutilă. Nu mai sînt virgină, minți ea și cuvintele atît de intime o făcură sâ se înroșească.**

Ochii lui Ravenspur se umbriră de furie. Se ridică și ocoli încăperea, ca și cum ar fî fost închis într-un loc prea mic pentru vitalitatea lui.

Ținîndu-și răsuflarea, Roseanna așteptă ca el să o repudieze, sperînd ca mînia lui să nu explodeze în violență. încet, își întoarse fața spre ea.

— **Am decis să nu rup logodna. Am decis să te iau de soție.**

— Nu, strigă ea sărind din pat.

Ochii lui negri se micșorară.

— Pentru cineva atît de aproape de moarte prin înfometare, ai o putere mare de recuperare! De ce vrei să te măriți cu alt bărbat? Te-a lăsat cu copil? Ai nevoie de ceva să-ți provoace pierderea

sarcinii?

— Cum îndrăznești? Și Roseanna îl pălmui cu toată forța ei.

Îi apucă încheietura mîinii și i-o ținu într-o strîngere crudă, de fier, pînă cînd Roseanna crezu că o să-i rupâ oasele fragile.

— Eu îndrăznesc orice, Roseanna Castlemaine - să nu te îndoiești niciodată de asta! îndrăznesc să te dezbrac și să-ți verific virginitatea, sau nu, chiar în clipa asta. Iar acum, o să-ți ceri scuze că m-ai pălmuit.

Ochii Iui negri forau într-ai ei, ca și cum i-ar fi citit gîndurile.

. Roseanna își strinse buzele cu încăpățînate și rămase tăcută.

— Cînd faci așa cu buzele, nu știu dacă vrei să mă săruți su să mă scuipi, spuse el cu scîntei în priviri. Văzîndu-i ochii întunecîndu-i-se de mînie, se aplecă să intre în posesia buzelor care păreau făcute special ca să

A

fie sărutate de el. Ii ținu ferm gura cu a lui, nedorind să- i dea ocazia să îl muște din nou.

Ea avu același efect inflamator asupra lui, ca în noaptea în care o găsise în patul lui: se întărise ca fierul, pregătit. Se apăsă de moliciunea ei, pentru ca ea să nu se îndoiască de dorința sa. Sărutul lui dură și dură și dură, afundîndu-se în gura ei, mai adînc, mai adînc, în timp ce cu o mînă îi cuprindea sînul rotund, plin, mîngîindu-i cu degetul mare sfîrcul, pînă cînd se întări ca un diamant. Parfumul lui de iasomie o amețea și acolo unde se atingeau trupurile lor, terminațiile ei nervoase ardeau într-un amestec de plăcere și durere, pe care nu-l mai cunoscuse. îi dădu drumul și ea se îndepărtă, freeîndu-și încheieturile ca să-și recapete circulația.

— De ce faci asta? De ce insiști să mă ai? Rochia fină părea că tremură pe sînii ei care se ridicau și coborau în marea ei tulburare.

El își retrase privirea de la sîni și i se uită în ochi.

— Pentru că sîntem promiși. Nimic mai simplu.

Privindu-1, vedea în el un bărbat care își avea propriile reguli. Care nu și-ar fi ținut promisiunea dacă nu s-ar fi potrivit cu scopul

lui.

— Trebuie să mai fie și alte motive. Spune-mi-le!

Privind-o, își spuse că frumusețea ei era magnifică, îi venea să smulgă de pe ea rochia diafană, să o întindă pe pat și să facă dragoste cu ea toată noaptea. Ochii ei scînteiau sfidători. Ea nu-l vroia și nu se temea de asta. Provocarea pe care i-o oferea era prea mare, pentru ca Ravenspur să-i reziste!

Zîmbi și zîmbetul i se întinse de la gura senzuală, la ochii negri ca noaptea.

— Noi doi sîntem la fel, Roseanna. O să.-mi faci viața fericită.

— O să ți-o fac mizerabilă, jură ea.

Seara se desfășură surprinzător de bine, față de începutul dezastruos al zilei. Calitățile mămoase ale lui Kate Kendall ieșiră la iveală cînd începu să se ocupe de Roseanna. îi dădu cheia de la centura de castitate, o ajută să facă baie, o băgă în pat și îi aduse o tavă cu supă, piftie de vițel și cremă de ouă. Cînd Roseanna își încreți nasul și ceru friptură de mistreț, buna femeie alergă iute înapoi la bucătărie.

A

In marea sală, stînd între cele două gazde, Roger Montford deschise subiectul despre fiica lor, înainte de primul fel de mîncare.

— Sir Neville, vă cer oficial mîna fiicei voastre.

Sir Neville, ignorant la evenimentele zilei și ale săptămînii, îi aruncă soției sale o privire de felicitări și se întrebă cum reușise să facă asta.Teribil de surprinsă dar și încîntată de întorsătura evenimentelor, Joanna își luă cupa și o ridică spre Ravenspur.

— My lord, permiteți-mi să fiu prima care să vă felicite. Toastez pentru Roger și Roseanna. Dacă Ravenspur îi observă pe cei doi tineri dinspre capătul mesei că nu răspunseseră toastului, nu se trăda. Joanna calculă repede cînd ar fi ccl mai potrivit să stabilească data nunții. Se apropia strînsul recoltelor; de vreme ce Roseanna se opunea cu încăpățînarc căsătoriei, va avea nevoie de timp să fie adusă pe calea cea bună. Crăciunul era o perioadă

festivă, cînd toată lumea era liberă să sărbătorească și să se răsfețe; dacă nunta ar avea loc atunci, lunile rămase i-ar lăsa timp să-i pregătească Roseannei un trusou spectaculos.

— Cred că perioada Crăciunui ar fi minunată pentru o nunta, my lord.

Ravenspur se încruntă.

— Logodna a durat deja prea mult.

Joanna se grăbi să sugereze ziua de unsprezece noiembrie.

— De Sf. Martin, atunci? încruntătura lui se adînci.

— Eu m-am gîndit la săptămîna viitoare, dar poate că mă grăbesc prea mult. Haide să zicem în prima zi de toamnă.

— Dar douăzeci și unu septembrie înseamnă mai puțin de o lună, sublinie ea. Cînd îi văzu încruntătura întinzîndu-se ca aripile unui vultur, acceptă.

— Vom fi foarte presați, dar mă voi strădui să fie totul gata.

— Sir Neville, Lady Joanna, vă rog să nu credeți că sînt un om dificil, dar va fi imposibil să facem nunta aici. Regele mă vrea în Nord, unde sînt neliniști, explică el scurt.

Ochii Joannei se îndreptară repede spre ai lui.

— Sînt probleme între Edward și Warwick, da? Ambițiile bărbaților! I-am spus lui Edward că o să-și facă un dușman de moarte din Warwick, dacă le oferă fiicelor lui Warwick soți din atît de urîtul clan Woodville.

Cum Joanna părera să cunoască problemele regelui, Roger se simți liber să vorbească despre ele.

— Cred că acesta este motivul. Warwick vrea nici mai mult nici mai puțin ca imediat cei doi frați ai regelui să se însoare cu fiicele lui.

— Pe mine mă miră foarte mult faptul că Edward 1- a refuzat; de obicei este chiar prea tolerant.

— Tolerant, poate, dar nu și prost. Dacă Warwick îl are pe George ca ginere, asta înseamnă reîntoarcerea făcătorului de regi.

Sir Neville se îngrozi.

— Vreți să spuneți că îl va da jos de pe tron pe Edward și-1 va

înscăuna pe George în locul lui?

— Mai bine să nu vorbim despre trădare, îl avertiză Ravenspur.

— Warwick ține nordul în căușul palmei, se îngrijoră Joanna.

— Tocmai de aceea plec eu în nord, doamnă. Am acolo trei fortărețe puternice. Ravenglass la vest, Ravensworth în centru și Ravenscar la est.

— Și doriți ca nunta să aibă loc atît de departe, în nord? întrebă Joanna.

— Nu. în curînd, regele se va duce la York. Cred că York ar fi ideal, decise el.

Joanna zîmbi, încîntată. York, Edward și Curtea regală. Nu se putea mai bine!

Ravenspur se întoarse spre Sir Neville.

— Acordați-vă cel puțin trei zile pentru drumul spre York. Știu că aveți mulți oameni de arme, sir, dar vă voi trimite și eu treizeci dintre oamenii mei, ca să vă asigur o escortă sigură.

Ravenspur plecă a doua zi la răsăritul soarelui, prir urmare, cînd coborî și Roseanna ca să pună capăt postului ei, el și oamenii lui nu se mai aflau acolo. Le lăsă pe mama ei și pe femeile ci, inclusiv pe Alice ți Kate, să sporovăiască la nesfîrșit despre detaliile nunții Pe casă pusese ștăpînire o atmosferă de asemenea grabă, încît parcă și de vorbit vorbeau mai repede: creierele lor o luau înaintea limbilor, în timp ce faceau planurile de nuntă.

Roseanna era absolut indiferentă la tot, pentru că nu avea de gînd să se implice în aceste pregătiri de nuntă. îi aruncă un zîmbet devastator lui Sir Bryan ți știu că acesta o va urma în livadă.

— Iubita mea, am fost gata să înnebunesc. Jeffrey m- a ținut la curent cît a putut, dar aseară, cînd a trebuit să stau și să-1 ascult pe Ravenspur vorbind despre planurile de nuntă, am fost aproape gata să-1 omor.

— Bryan, pregătirile de nuntă ale lui Ravenspur nu au nici o legătură cu ale mele, îl asigură ea.

— Visezi cu ochii deschiși, Roseanna. Părinții tăi au fost de

acord, spuse el nefericit.

— Bryan, vrei sau nu să te însori cu mine?

— Știi că vreau! jură el cu fervoare.

— Atunci o să fugim, spuse ea rîzînd.

— Să fugim? Unde? Cum?

— O să ne construim un plan. Tu ce te gîndeai să facem?

— Eu ... Eu nu m-am gîndit la nimic. Mi se părea totul tară speranță.

— Vrei să spui că aveai de gînd să mă lași să plec cu el? îl întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— Firește că nu, se grăbi el să răspundă.

— Am putea merge acasă la tine. în Marston Moor. Ah, știu! O să fugim peste graniță. în Scoția te căsătorești mai ușor.

— Da, da. Atunci o să mă întorc înapoi, în serviciul fratelui regelui, spuse el, ca și cum tocmai luase decizia asta.

— Jeffrey o să ne ajute. Să nu încredințezi nimănui altcuiva scrisorile, decît lui, nici măcar lui Alice.

— Roseanna - Ravenspur nu te-a atins, nu?

Se întrebă ce ar face el, dacă ar ști că a împărțit patul cu Ravenspur. Sîngele îi coloră brusc gîtul și obrajii. Dădu din cap, negînd, și el se arătă mulțumit. După care îi veni în minte gîndul că Ravenspur o dorea, virgină sau nu; se întrebă dacă și Sir Bryan ar face la fel. își alungă gîndul și-și jură să și-1 scoată pentru totdeauna din minte pe Ravenspur. Ceea ce se dovedi mai dificil decît crezuse, pentru că în fiecare seară, după ce o fura somnul, Ravenspur era acolo, chemînd-o,

ademenind-o, tcntînd-o și, în visele ei, nu îi rezista. Desigur, își spuse că nu-și putea controla simțurile.

Făcîndu-și planurile ei secrete, Roseanna știa că primul lucru de care aveau ei nevoie erau banii. Alese cîteva bijuterii, să le vîndă la Nottingham. Nu se putea duce acolo prea curînd, pentru că bijutierul ar fi recunoscut stilul Joannei și ar fî avut timp să c informeze pe Joanna că îi cumpărase bijuteriile,

prin fiica ci. Stătea cu răbdare ore întregi, la probă, pentru noile ei rochii, tunici și tabarde. încerca să nu îi facă plăcere mătasea multicoloră, în nuanțe palide, bordată la mîneci cu vulpe argintie sau catifeaua mov, brodată cu fir de argint, știind că nu va avea loc în bagajul ei decît pentru un singur schimb de haine, pentru fuga lor în nord.

Se duse la fratele ei; avea să-i ceară ceva cu totul special.

— Vreau niște haine de la tine.

Jeffrey o studie de sus pînă jos și spuse:

— Ai uitat, am crescut. O să înoți în hainele mele.

— Prostule! Vreau haine pe măsura mea, de cînd tu aveai doisprezece sau treisprezece ani.

— Să văd dacă descopăr unde le-a pus Kate. Vino mîine seară pentru o repetiție cu costume.

Ca o coincidență, pentru Roseanna, ziua următoare a fost dedicată numai repetiției cu costume. Sosise materialul pentru rochia de mireasă și pînă și ea a fost de acord că îți tăia respirația. Era din satin alb, cu trandafiri albi brodați peste tot. Alb pe alb. Era simbolic

pentru trandafirul York-ului.

Joanna concepu rochia în stil tradițional, cu trenă și mîneci lungi, ample. Roseanna stătu la probă orc în șir, întorcîndu-se încoace și încolo, în timp ce rochia era croita, însăilată, pliată și cusută. Cînd în sfîrșit și-o scoase și i-o dădu cusătoreselor mamei ci, simți un ghimpe de regret că nu o va putea purta la nunta ei, pentru că era cu adevărat deosebită. Mai tîrziu, în camera lui Jeffrey, alese o cămașă din olandă, un veston de culoarea dudei și un pantalon colant, negru. Se gîndi să aleagă pantalonii comozi, de călărie. Surprinse surîsul lui Jeffrey, cînd o întrebă:

— Dar, puștoaico, ce o să faci cu părul tău lung și cu ... atributele tale feminine?

Roseanna smulse din cufăr o bonetă din catifea.

— Nu vreau să mă dau drept bărbat; doar că va fi mai ușor să călătoresc astfel.

Se auzi un ciocănit ușor în ușă și Jeffrey îi deschise lui Sir Bryan. Roseanna se întoarse spre fratele ei.

— Ah, Jeffrey, Dumnezeu să te binecuvînteze, nu o să uit niciodată sprijinul și bunătatea ta. Bryan, ce zici? Ar trebui să călătorim noaptea, sau ziua?

— Nu, noaptea este bună pentru drumuri scurte, dar casa mea se află la aproape șaptezeci de mile de aici. O să ne odihnim acolo, înainte de a pomi spre Scoția.

— Eu cred că ar trebui să înnoptăm la abațiile care primesc călători.

— Da, sînt și mai ieftine decît hanurile. Eu nu ani

9

prea mulți bani, se scuză el.

— Eu am destui pentru călătorie, Bryan. 0 sâ fie totu: bine.

Bryan îi luă mîinile și se uită la ea cu ochi iubitori

— Ești o minune. Riști totul pentru mine.

— Și tu faci același lucru pentru mine, Bryan.

, Sir Bryan o îmbrățișa.

— Cum pot aștepta pînă la nuntă? șopti el.

Roseanna își ridică gura întredeschisă spre el și-^ dori ca el să nu aștepte. își dori să fie mai nerăbdător apoi înțelese că o punea pe ea înainte și că trebuia sâ-i fie recunoscătoare pentru asta.

Jeffrey scoase o hartă jerpelită și toți trei o studiarâ A

cîteva lungi minute. Intr-un tîrziu, după ce așteptase decizia lui care nu mai venea, Roseanna spuse:

— În prima noapte vom trage la Abația Welbect. Este la numai douăzeci de mile de aici. Așa, nu va trebui să plecăm odată cu primii zori. Dacă plecăm prea devreme, vor descoperi curînd dispariția noastră și vor avea o zi întreagă să ne caute. Dacă plecăm după prinz. vor crede că sîntem la o plimbare călare. Cînd vor constata că nu m-am întors, va fi deja întuneric și nu vor putea pomi în căutarea noastră.

Cei doi tineri schimbară priviri.

— Ești minunat de șmecheră, Roseanna, spuse Jeffrey.

— Mulțumesc, spuse ea, îneîntată de compliment.

— Dacă, pentru a doua noapte, vom putea ajunge la abația Selby, asta înseamnă doar șaptesprezece sau optsprezece mile de casă, spuse Sir Bryan.

Jeffrey avea pe el vestonul cu blazonul Ducelui de Clarence pe mînecâ, reprezentînd Taurul Negru.

— Cînd o să intri în serviciul lui Sir George, voi veni și eu, îi reconfirmă el lui Bryan.

— De ce nu vii cu noi? întrebă Roseanna.

— Nuuu ... Cine a mai auzit de o tugă în trei? Eu o să încerc să îl acopăr pe Bryan. O să le spun că a plecat la Londra; și atunci ei vor căuta spre nord, nu spre sud.

Roseanna își ridică privirea spre Sir Bryan și-și spuse pentru a suta oară că era aproape frumos. Părea atît de deschis și de cinstit, atît de dulce și de blînd.

— Cred c-ar trebui să plecăm poimîine, dacă sîntem cu toții de acord.

Cei doi cavaleri schimbară din nou priviri semnificative, ca și cum s-ar fi felicitat unul pe celălalt; apoi, toți trei își întinseră mîinle într-un jurămînt tăcut.

A

In pantaloni colanți și veston, Roseanna îl călărea pe Zeus spre nord, ca să se întîlnească cu Sir Bryan la Newark, așa cum conveniseră. Nu își luase la revedere de la nimeni, știind că, odată măritată cu Sir Bryan, familia ei o va ierta și o va primi înapoi în sînul ei. Atunci îl va lua pe Mecca, calul arab pur-sînge, pe care i-1 dăduse regele și alți cîțiva dintre caii pe care-i selecționase ea. Asta va aduce un venit în plus, ca să se poată ocupa în continuare de reproducerea cailor.

Inimile le cîntau de plăcerea îndrăznețel lor aventuri și își zîmbeau unul altuia, de fiecare dată cînd li se întîlneau privirile. Perechea de călăreți care de la distanță păreau a fi doi tineri, nu atrăgea atenția

Străbătură repede cele douăzeci de mile și sosiră la **abația Welbeck cu mult înainte de închidera** porților, **peste noapte. S-au ocupat de hrănirea și adăparea** cailor **și au primit pîine și brînză pentru cină; apoi li** se dădură **două cămăruțe, mici ca niște chilii.**

Roseanna știa că Sir Bryan nu va veni la ea. 0 **mănăstire plină de călugări nu încuraja romantismul Adormi cu gîndul la aventura care-i aștepta mîine.** Abia **aștepta!**

Cînd apărură zorile, cu lumina lor de oțel cenușiu, **Roseanna se dezumflă: ploua. Cînd** se **uită afară,** văzu **că** *ploua* **nu era cuvîntul exact. Apa se revărsa cu** găleata **și aerul era înghețat, facînd-o să tremure și** să se **chircească în pelerina ei.**

Sir Bryan ezita.

— Poate că n-ar trebui să ne aventurăm pe o vreme blestemată ca asta.

— Nu spune *blestemată.* Continuă să crezi că norocul este de partea noastră. Nu-ți face griji pentru mine. 0 s ă fac față, termină ea pe un ton vesel.

Ziua se dovedi sinistră, așa cum promisese și peisajul avea culoarea unui șobolan înecat. Ploaia continua sa se reverse din cerul plumburiu. Spre după- amiază, calul lui Bryan începu să dea semne de oboseală. Roseanna știa că Zeus putea alerga mai repede, dar îl mîna într-un galop mai încet.

Ploaia pătrunsese de mult în haine și acum amenința să le intre în oase. Cai și călăreți erau uzați, flămînzi și demoralizați, cînd în sfîrșit ajunseră în curtea abației Selby. Era o aglomerație atît de mare de cai și călăreți veniți înaintea lor, încît se îngrijorară imediat. Descălecară și-și adăpostiră caii pentru cîteva minute, ca sa constate că drumeții erau în special oamenii regelui, în drumul lor spre York.

Roseanna își trase mai jos boneta de catifea și-și ținu capul plecat. Văzu apoi un blazon cu un corb și știu că aceia era oamenii lui Ravenspur.

— Nu putem rămîne aici, îi spuse ea disperată, lui Bryan.

— Aici e oricum, plin. Dar mă îndoiesc că vom putea ajunge la York în seara aceasta, înainte de închiderea porților. Iar calul meu este obosit.

Roseanna se rezemă de peretele unei clădiri exterioare mănăstirii, știind că niciodată în viața ei nu se mai simțise atît de mizerabil și nu îi mai fusese atît de frig. Oare nu ieri, abia, i se păruse fuga lor o aventură minunată? în mai puțin de douăzeci și patru de ore, totul se transformase într-un coșmar. Elementele naturii erau împotriva lor. încercă să-și dea curaj. A gîndi astfel, însemna să se lase înfrîntă. Cu atît mai mult savurezi un lucru, cu cît chinul de a-1 obține este mai mare.

În timp ce-și conduceau caii afară din curtea abației, lumina palidă a zilei începea să dispară cu repeziciune. Roseanna se întreba dacă și Sir Bryan se simțea la fel de descurajat ca și ea. Galopau în tăcere pe.Marele Drum spre Nord și din cînd în cînd alții călăreți îi depășeau, într-un galop mai rapid. *Chiai* înainte de York, se afla un han mare, cunoscut SUD numele de *Cocoșii de Luptă.* Se ocupară de cai și plătiră pentru hrana acestora, apoi îi periară bine, înainte dea se gîndi măcar la ei înșiși. Grajdurile erau complet pline și știură că hanul va fî aglomerat. Hangiul scutură din cap cînd îi cerură camere, dar i se făcu milă de ei văzîndu-i în halul acela și le spuse că se vor putea încălzi în sala comună și că vor primi poate și ceva de mîncare. Sala era plină de bărbați care mîncau și beau, jucau zaruri și rîdeau. Atmosfera era groasă de fum și de mirosuri de mîncare, dar era cald și uscat.

— Ești bine, dragostea mea? o întrebă Bryan, care era palid și avea cearcăne întunecate sub ochi.

Roseanna confirmă din cap, prea obosită ca să poată răspunde.

— Mă duc să fac rost de ceva mîncare. O să încerc ,să-mi fac loc prin mulțimea asta.

— Eu o să mă așez aici, în colțul acesta, șopti ea terminată, sperînd că nimeni nu va observa că era femeie. Pleoapele începeau să-i cadă, în căldura plină de fum. Brusc, o ușă se deschise cu putere și în cameră pătrunse o jumătate de duzină de bărbați

complet înarmaţi. Bărbatul cel mai înalt îşi scoase pelerina. Ploaia se prelingea din ea, pe duşumea. Era Ravenspur!

Şase bărbaţi înarmaţi îl înconjurară pe Sir Bryan în timp ce se apropia de ea, cu o tocăniţă aburindă de oaie.

— Sir Bryan, îţi mulţumesc că ai escortat-o pe Lady Roseanna pentru mine. Văd că ai adus-o în siguranţă, tună Ravenspur.

Sir Bryan deschise gura, văzu pumnii în zale, ai

 bărbaţilor înarmaţi, strîngînd mîncrele săbiilor şi se bîlbîi:

— D...da, my lord.

Roseanna, arătînd ca o miţă udă, făcu un pas sfidător înainte.

— Nu mă escorta la tine, Ravenspur!

Ravenspur o întrebă pe un ton disperant de blînd, cu sprîncenele ridicate:

— Adevărat? Dar, mă rog, ce altă explicaţie ar mai exista? Gîndeşte-te bine, pentru că de răspunsul tău ar putea depinde viaţa lui.

Mintea ei se chinuia să găsească un răspuns care l- ar fi putut scăpa pe Bryan de răzbunarea lui Ravenspur.

— Mă escorta la York, la rege. Vreau să îl rog pe Edward să desfacă logodna, spuse ea triumfătoare, îneîntată de răspunsul ei rapid.

Ravenspur se înclină adînc, în zeflemea.

— Atunci o să te escortez chiar eu la Edward. Cred că mîine va fi suficient de devreme. O să luăm camere aici, spuse Ravenspur văzîndu-i oboseala.

— Nu mai există, se aventură Sir Bryan, înghiţind cu greu.

— Prostii, spuse Ravenspur afabil. Mulţumesc că mi- ai escortat mifeasa. De acum încolo, o să mă ocup eu de ea. Hangiu, am nevoie de trei dintre camerele tale cele mai bune.

Se întoarse apoi spre Sir Bryan.

— Nu te superi dacă vei dormi cu oamenii mei, nu?

Tînărul cavaler înghiţi din nou cu greu şi şopti:

— Mulţumesc, my lord.

Au fost conduși sus de soția hangiului. Soldații intrară într-o cameră și Ravenspur intră cu Roseanna b camera ei. Studie încăperea cu un ochi critic, apoi pescui o monedă de aur din brîul lui și i-o dădu femeii, -Doamna mea are nevoie de o baie fierbinte. Fă focul și îți voi fi recunoscător dacă îi vei găsi o cămașă de noapte călduroasă și o fată care să o ajute să-și usuce părul. Cînd vii cu mîncarea, adu-ne la fiecare o sticlă cu vm.

— Da my lord. Fata țopăia ca și cum ar fi fost cel mai mare privilegiu să-1 servească pe baron.

Roseanna detesta rangul lui înalt, care îi făcea pe hangii să foiască în jurul lui. Deși, în sufletul ei, era recunoscătoare pentru căldură. Un servitor corpolent urcă tîrînd o cadă de lemn după el; apoi, o servitoare aduse o cămașă de noapte flanelată și un teanc de prosoape. Roseanna stătea tăcută, în timp ce i se umplea cada cu găleți cu apă fierbinte. Tînjea să se scufunde în cadă, în fața focului puternic, dar mîndria nu-i permitea *s*

să se relaxeze în fața lui Ravenspur.

Acesta se uită la silueta ei înțepată și o sfătui:

— Scoate-ți hainele astea ude.

Ochii ei scînteiară.

— Nu sînt proastă, Lord Ravenspur. Cînd îți vei scoate de aici prezența nedorită, așa voi face.

Ravenspur refuză să se înfurie și spuse pe un ton destul de amabil:

— Nu uita, dacă o să ai nevoie de serviciile mele, my 'ady, sînt în camera alăturată.

— **Da. Mă poți** servi văzînd de ce întîrzie cu cina.

Apoi, după o pauză intenționată, adăugă:

— Asigură-te că vor bate la ușă cînd vin cu mîncarea, pentru că mă voi fereca aici imediat ce vei ieși din cameră!

Ravenspur se înclină ironic, cu ochii dansîndu-i ca și cum ar fi deținut niște secrete pe care ea le ignora. îi admira spiritul sfidător, deși era totodată hotărît să-i dea o lecție în seara asta, pe care să nu o uite prea ușor. Ea disprețuia orice regulă și îndrăznea

prea multe cu el. Deși îl amuza, decise să-i arate că el era stăpînul, aici.

In clipa în care coborî bara, blocînd ușa, un oftat din rărunchi îi scăpă printre buze. Se rezemă de canatul ușii, cu picioare moi. într-un tîrziu, își adună ultimele forțe ca să se ducă la foc și să-și scoată hainele. Să-1 ia naiba cu omul acesta care le-a zădărnicit planurile! Ravenspur era cauza tuturor nefericilor ei, conchise ca în timp ce-și scotea ciorapii leoarcă și intra în cada de lemn.

Senzația apei care se închidea în jurul trupului ei dureros, înfrigurat, era dumnezeiască. Roseanna își despleti părul lung și și-1 scutură ca să-1 lase să cadă în afara căzii, aproape de foc. Se întinse pe spate, savurînd căldura care îi pătrundea în mădulare. închise ochii și începu să plutească în acea delicioasă euforie, înainte de coborîrea somnului. Un zgomot brusc o făcu să deschidă ochii.

Ravenspur intra în cameră printr-o ușă adiacentă, într-o mînă cu o farfurie cu mîncare aburindă și cu o cupă de vin, în cealaltă.

— **Mm, trebuie sa încerci puțin. Nu este chiar rea. spuse el cu aplomb.**

Roseana scoase un icnet.

— **Am crezut că după draperia asta grea** se află o **fereastră, nu o ușă, spuse ea descurajată, în timp cec. se apropia de cadă, vîrîndu-i farfuria sub nas. Se** aplecă **asupra ei, îmbrăcat doar într-un halat din catifea.**

Eu sunt goală și la fel este și el, sub halat\ **își spuse ea speriată. Era singurul bărbat pc care-l întîlnise vreodată, care îi facea frică.**

— **Ești un bărbat groaznic! Ieși afară? strigă ea.**

Ravenspur o ignoră. Așezîndu-se pe marginea căzii, alese o bucată suculentă de came de vițel și i-o duse la gură.

— Deschide gura mare, o tentă el.

Apropierea avu un efect subit asupra ei. Pulsul începu să o ia razna și bătăile inimii se întețiră de minie dar și, da, de teama față de intențiile lui. Cînd ea își strînse buzele, el îi porunci să mănînce.

Ordinul nu lăsa loc pentru nesupunere și începu să mănînce mîncarea care i se întindea, topindu-se aproape, la gustul delicios. Ravenspur puse farfuria și cupa pe un cufăr alăturat.

— Aș vrea să fac baie cu tine.

Roseannei i se tăie respirația. Cuvintele lui trimiteau în ea o senzație ciudată. Șocată, citi intenția rea pe chipul lui întunecat, sălbatic.

— Niciodată! spuse ea cu rece determinare.

— Egoistă mică. Dacă nu o împărți cu mine, mă privezi de o baie.

— Rahat de cal! spuse ea mînioasă. Tu nu trebuie decît să comanzi una și servitorii se vor tîrî la cea mai mică dorință a ta.

În ochii lui negri se reflecta lumina focului.

— Tu nu ești o doamnă, dacă îți permiți un asemenea limbaj. Cred că fundul tău are nevoie de o bătaie bună.

— Iar tu, sir, nu ești un gentleman, dacă sugerezi așa ceva!

O privi cu admirație. Era doar la un pas de epui- zare, dar tot îi ținea piept, parîndu-i orice lovitură. își scufundă mîna în apă. Roseanna strigă speriată, dar își duse repede mîna la gură ca să estompeze sunetul, temîndu-se că dacă Sir Bryan o va auzi, ar putea veni să o salveze și s-ar putea lăsa cu vărsare de sînge.

Mîna bronzată a lui Roger ieși din apă, ținînd un burete mare. Pieptul i se ridica și îi cobora cu fiecare răsuflare elaborată; își duse mîinile la sîni, în încercarea de a-i ascunde privirilor lui negre ca noaptea.

El rîse glumeț:

— Nu te obosi să-ți ascunzi farmecele'de mine, Roseanna. Eu o să fiu soțul tău și ai uitat că ai mai fost în patul meu.

Simțindu-se atît de vulnerabilă, știa că singura armă era limba ei ascuțită.

— Atunci de ce te zgîiești la sînii mei?

El rînji răutăcios.

/

— Mă întreb pe care să-1 spăl primul. Și mîna li coborî, încercuind cu buretele primul, apoi al doilea sî Din sfîrcurile ei se repeziră fire de foc, în jos, pînă

picioare. Era o bestie, omul ăsta! Se temea să strige după ajutor. Ravenspur aruncă buretele și sc întinse după un prosop mare, coborîndu-1 spre ea. Pentru o clipă, crezu că i-1 întindea ca să-și poată ascundă trupul de privirile lui, dar el i-1 înfășură abil în jurul trupului și o scoase din cadă.

— Lasă-mă jos! țipă ea furioasă. Ascultînd-o, o

* întinse pe pat și o frecă pe tot corpul cu prosopul. își simțea mădularele moi, în timp ce în ea se trezeau senzații delicioase ca păcatul. In final își spuse că pentru el era viitoarea mireasă și putea face cu ea ce vroia.

— De ce mă compromiți în felul acesta? Cum poți profita de situația mea grea? pledă ea în timp ce i se topeau și ultimele puteri.

— Ca să te învăț o lecție, my lady. Dacă ai fi călătorit cu părinții tăi, însoțită cum trebuia, nu ai mai fi fost în această situație grea. Dar tu ai ales să bîntui prin țară ca un animal sălbatic. O femeie tînără poate da de tot felul de necazuri, dacă își permite să călătorească singură cu un bărbat. Poate că mă întrebi ce fel de necazuri, da? Ei bine, ți-ar putea face așa ceva, de exemplu. Și mîna lui îi cuprinse sînul, mîngîindu-i plinătatea mătăsoasă. Cînd deschise gura să protesteze, capul lui se lăsă în jos, să-i fure sărutul după care tînjea. Puterea fizică pe care o avea asupra ei îi trezea senzualitatea adormită. Cînd își afundă limba în gura ei, se pomeni efectiv dorindu- și ca el să-i facă lucruri interzise. Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, el se conformă.

— Apoi, desigur, ar fi liber să-ți facă asta. Și își plimbă degetele lungi peste abdomenul ei și o mîngîie între coapse, îmbătînd-o încet cu senzații minunate, copleșitoare. îi scăpă un geamăt, printre buze.

— Te rog, te rog.

— Mă rogi să continui, Roseanna? o întrebă el. Privindu-i trupul frumos care se frămînta pe pat, începu să o mîngîie cu mai multă intensitate.

Brusc, știu că îl va lăsa să-i facă orice. Mai tîrziu, o să se urască pentru asta; mai tîrziu, o să-1 urască; mai tîrziu ... mai tîrziu.

Cînd el se ridică și expresia îi deveni serioasă, ea oftă și aproape îl imploră să se întoarcă la ea.

— Ieri mi-am trimis oamenii să îți escorteze familia

/K

A

la York. In curînd vei fi cil mama ta. Iți doresc vise plăcute, my lady.

Roseanna făcu o clipă ochii mari. Dumnezeule, știa oare că îl visa pe el? Nu, era epuizată și nu gîndea bine. După plecarea lui, se întinse ușurată pe spate. Trupul încă o furnica, acolo unde i-1 atinsese el; îl urî și mai mult.

— Prea mult, șopti ea. Prea mare. Prea puternic. Prea negru. Prea multe soții.

Gîndurile i se întoarseră la Bryan și își făcu griji pentru el.

De un fir de păr din capul lui Bryan dacă o să se atingă Ravenspur, o să-1 omoare. Apoi rîse de ea însăși. Cum să aibă Sir Bryan nevoie de o fată, ca să îl apere? Era cavaler, nu? Ce altceva ar fi trebuit el să facă în această situația? se întrebă Roseanna. Nu-i putea arunca **mănușă, provocîndu-1 pe Ravenspur. Legea cava, lerească nu permitea unui bărbat cu sînge** *nobil sast lase* **provocat de un altul, sub rangul lui. Și** *totuși -..și* **totuși. Roseanna adormi pînă să-și termine** *gîndul.*

York era construit pe urmele unei vechi așezări romane, pe valea rîului York; dincolo, se înălța cocoașa întunecata a landelor, North York Moors.

Peisajul își ridica vălul de ploaie și lăsa soarele să lumineze clădirile din piatră de calcar de Yorkshire și să scînteieze pe toate giruetele bisericilor, în aerul clar precum cristalul. Zidurile York-

ului se înălțau puternice, în fața oricărui adversar. Turlele magnificei sale catedrale se ridicau mult deasupra celorlalte clădiri și puteau fi văzute de la mile distanță.

Grupul de opt tropăia printre porți, intrînd pe străzile pietruite care duceau la Palatul Regal. Roseanna purta singura rochie pe care și-o adusese cu ea. Era din lînă roz, cu un decolteu pătrat și mîneci lungi, bordate cu blană moale, cenușie, de veveriță. Pelerina avea culoarea vinului roșu tare, cu un guler înalt, din aceeași blană. Culoarea pelerinei lui Ravenspur era aceeași, ceea ce o irita pe Roseanna pentru că, suit pe armăsarul lui care semăna atît de bine cu Zeus, păreau o pereche potrivită.

Regele Edward se afla în marea sală de mese, pentru prînz. Sala era plină cu mese puse pe căpriori, pentru Curtea lui și pentru oștenii care călătoreau cu cl, Edward îi știa pe toți pe nume, pînă la ultimul spălător de vase, ceea ce îi apropia pe oameni de el. Edward le permitea chiar copiilor și cîinilor să sc joace CLI cl, farâ să se supere.

Roseanna stătea țeapănă la intrare, înccrcînd să nu se lase intimidată de mulțimea de bărbați și de clini Ravenspur intră fără să ezite. Cînd îl văzu, regele se lumină la față, îi zîmbi, îl strigă pe nume și își desfăcu larg brațele. Roseanna privea uluită cum Edward, rîzînd ca un apucat, îl luă pe Roger și-1 ridică în sus, pînă la grindă. Ca să nu se lase mai prejos, Roger îl ridică și el pe Edward, cu brațe atît de puternice încît nu putea crede că mușchii aceia umflați erau reali. Chiar și de la distanță putea vedea că încheietura mîinii lor drepte era aproape dublă ca grosime față de cea stîngă, de la exercițiile cu spada scurtă.

— Luate-ar ciuma, omule, pe unde mi-ai umblat? Am decis să țin un turnir în cinstea nunții tale, săptămîna viitoare. Cînd sosește mireasa?

— Este aici, sire. Roger se aplecă să-i spună regelui la ureche:

— A venit să te roage să desfaci logodna. O să vreau să discutăm între patru ochi, înainte de a o primi în audiență.

Regele chicoti.

— Pacostea asta mică este monstruos de îngîinfată. N-o să-ți fie prea ușor. Urcă în apartamentele mele - vin și eu imediat.

Edward părăsi marea sală și-i luă mîinile Roseannei intr-ale lui, împiedicînd-o să-și facă reverența.

— Bine ai venit, bobocul meu de roză, spuse el încet.

— Voi doi ați conspirat împotriva mea? îl întrebă ea încinsă.

— Nuu, ștrengărițo, dar e și asta o idee. Vreau acum să mergi cu șambelanul meu, care v-a pregătit o suită de camere. După ce te odihnești cîteva ceasuri, vino la apartamentele mele și vom discuta despre tot ce te-a adus aici val-vîrtej, înaintea familiei tale.

— Da, Majestatea Voastră, răspunse ea cu o docilitate despre care el știa că nu era adevărată.

— Luate-ar naiba, nu-mi poți spune și tu măcar din cînd în cînd, Edward?

— Cînd vom fi singuri, vă voi spune în multe feluri, sire, promise ea.

El zîmbi la îndrăzneala Roseannei care plecă umilă, cu șambelanul lui. Avea multe de făcut înainte de a se vedea cu regele, în particular. Unul, era să dea de Sir Bryan și să mai pună la cale niște planuri.

Ajuns în apartamentele sale, regelui îi trebuiră cîteva minute bune, să scape de toți servitorii și scutierii a căror datorie era să-i stea în preajmă tot timpul.

Roger turnă bere în căni din piele și îi întinse una prietenului și regelui său. Așteptă ca Edward să se arunce într-un fotoliu, apoi încălecă pe un scaun din lemn și-și petrecu brațele pe după spătarul lui înalt.

— Deci. Presupun că de mult bănuiești că Roseanna este copilul meu iubit, spuse Edward.

Roger încuviința din cap, tăcut.

— Numai Dumnezeu știe cine altcineva mai bj. nuiește. Nimeni, sper! Pentru siguranța ei, vreau rămînă un secret.

— Așa trebuie, înălțimea Voastră, spuse Roger solemn.

— Luate-ar ciuma, spune-mi Ned! Deci ți-ai schim. bat părerea

în privința căsătoriei. Ești sigur, Roger?

Roger era sigur. Fata asta era a lui din prima clipă în care îi căzuseră ochii pe ea.

— Niciodată nu am făcut ceva în viață cu a mia parte din bucuria cu care fac asta.

Relația dintre cei doi bărbați era strînsă și ușoară, în timpul cinei, povestirile lor răsunau în toată sala; întotdeauna erau mai multe rîsete decît înjurături. Se luau la trîntă și se luptau încă din copilărie, băuseră și merseseră împreună la femei și cînd erau singuri, își împărtășeau cele mai intime gînduri despre viață și moarte, pe care nu le-ar fi putut împărtăși altor urechi.

— Ți-o'încredințez ție fără ezitare, spuse Edward.

— O voi prețui întotdeauna, promise Roger. Dar cum ți-am spus, ea a venit să te roage în genunchi să o eliberezi din căsătoria asta.

— Puștoaica și-a pus ochii pe vreun conte? Toți Plantageneții sînt blestemați să fie ambițioși.

— Nuu, este îndrăgostită de ura ei împotriva mea. Și- a pus la bătaie voința cu a mea și este hotărîtă să cîștige, cu orice preț.

Edward se strîmbă.

— Bietul Roger. Las-o pe mîna mea. Femeile pot fi adevărați diavoli!

Roger ezită. Chipul i se îndulci, gîndindu-se la Roseanna.

— Își închipuie că este îndrăgostită de un tînăf cavaler. Nu fi prea dur cu ea, Ned.

Regele schimbă subiectul.

— Am decis să organizez un turnir, ca o demonstrație de forță, aici în nord. Știi că l-am refuzat pe Warwick cînd mi-a cerut ca fratele meu să se însoare cu fata lui și i-am interzis clar lui George să se însoare cu fata. Dar am informații că ei își fac planuri secrete și că această căsătorie ar fi iminentă. Cum Warwick nu mă mai poate conduce, mă tem că, în clipa în care îl va avea ca ginere pe George, va încerca să mă alunge de pe tron și să-1 înscăuneze rege pe George.

— Ar fi trebuit de mult să-i închizi în Turn și să le iei capetele pentru trădare, spuse Roger direct, deși știa cu Edward nu era omul care să înceapă el, lupta.

— Warwick își închipuie că încă este făcătorul de regi. Fratele lui, Northumberland, deține nordul și fratele mai mic, Arhiepiscopul de York, deține Hertfordshie. Care se întinde alături de pămînturile lui Warwick, în Warwickshire și Buckinghamshire.

— Care converg, convenabil, cu proprietățile fratelui tău, George. Mai adaugă la toate astea faptul că Warwick este încă Lordul Guvernator al Cinque Ports, cu nava de luptă *Trinity* sub comanda lui și o să-ți spun că are prea multă putere!

— **El a fost mentorul meu în primii mei douăzeci6. ani de viață — și ai tăi, Roger. Nu-mi este ușor** *si-* **trădez. Și-mi este încă și mai greu să-mi trădez fratele**

— **Și totuși ei tc vor trăda pe tine, spuse** *Roger scur* **-Două lucruri greșite nu fac niciodată unul bun.** E **trebuie să acționeze primii; numai atunci mă w; convinge cu adevărat.**

Roseanna coborî înapoi la grajduri, **aparent sas;** ocupe de calul ei, dar în realitate să-1 **găsească** *pe* Si Bryan. După nu mai mult de cîteva minute, **acesta er>** lîngă ea. Se strecurara de-a lungul unui **șir de animal;** și intrară într-o boxă goală. Mirosul greu **al cailor, a** pielii și al ovăzului îi gîdila nările și se **forță sâni** strănute.

— Bryan, ești bine? Oamenii lui Ravenspur nu te-a. amenințat și nu te-au tratat rău, nu?

— Nu, nu, am devenit camarazi. Eu cred câ ÎL Ravenspur nici măcar nu i-a trecut prin cap gîndul ci noi am fugit ca să ne căsătorim.

— Da, probabil că lucrurile au mers spre bine. Eu mi duc să-1 văd pe rege și să-i spun că vreau să mă mâr i cu tine, nu cu Ravenspur.

— Dumnezeule, nu face asta, Roseanna. O să dispe imediat de pe fața pămîntului și n-o să mai auz niciodată de mine! spuse el, serios panicat.

— Nu fi prost. Familia mea o să sosească aici pesu cîteva zile și

mă pot mărita cum trebuie, c. binecuvîntarea regelui, în loc să fugim în Scoția. Bryar.

regele nu o să-mi refuze dorința inimii.

— **Trebuie să ai multă încredere în el ca să-mi riști siguranța, spuse el calm.**

Roseanna se ridică și-1 sărută pe gură.

/«»

— **Sigur că am. Intre timp, există o aripă întreagă pregătită pentru familia mea, așa că o să poți sLa acolo.**

— **Eu cred că o să dau o fugă pînă acasă, într-o vizită scurtă la Marston Moor. Mă întorc mîine sau poimîine, promise el.**

— **Atunci ai grijă, dragostea mea și nu-ți face griji pemtru mine. Totul o să fie așa cum vrem noi, îl asigură ea.**

Înainte de a se duce la rege, Roseanna își scoase pelerina și își perie părul lung, negru. Nu avea la ea

*

bonete sau văluri, așa încît și-1 prinse la spate, cuminte, cu o fundă roz, pe care și-a scos-o de la jartieră. în timp ce era introdusă la rege, făcu o reverență adîncă, pînă cînd plecă și ultimul vizitator. Era o încăpere frumoasă, plină cu tapiserii inestimabile, dar Roseanna se concentră asupra a ceea ce avea să spună. Se așeză pe pervazul ferstrei, tapisat cu perne din catifea și Edward veni la ea.

— Tată, te rog să mă dezlegi de jurămîntul căsătoriei cu Ravenspur. Dorința mea este să mă mărit cu un cavaler care mi-a oferit o escortă sigură pînă aici, Sir Bryan Fitzhugh.

Toata lumea, inclusiv Roseannna, presupunea că Edward era întotdeauna din cale afară de jovial. Dar nu

era.

— **Roseanna, în toată Anglia nu există un soț mai bun pentru tine decît Roger Montford.**

Roseanna izbucni.

— **A avut multă experiență de soț, doar că nevestele lui zac în mormînt și nu mi-1 pot recomanda!**

Edward era obișnuit cu femeile mîndre, răsfățate. Era însurat cu una care se purta ca și cum ar fi fost Regina Cerurilor, nu a Angliei.

— **Roger a avut mult de suferit, în ambele căsătorii. Fără îndoială că îți va povesti totul, cînd o să-i vină lui bine și asta va face să înceteze toate bîrfele pe care poate că le-ai auzit și tu.**

— Am crezut că mai ales tu vei înțelege că am un iubit și că vreau să mă mărit cu el! spuse Roseanna, începînd să plîngă jalnic.

Edward continuă, răbdător:

— Un tînăr cavaler nu este ceea ce-mi doresc eu pentru tine. Va veni o zi în care s-ar putea să ai nevoie de protecția bogăției și a puterii, pe care ți le oferă Ravenspur. Dacă îl refuz - continuă el pe un ton mai vesel - afurisitul ăsta o să fie în stare să mă spintece!

— Tatăl lui Sir Bryan a murit încercînd să-1 apere pe tatăl, tău, îi aruncă Roseanna, în timp ce lacrimile i se prelingeau șiroaie pe obraji.

Edward știa că tatăl lui Sir Bryan fusese fratele lui Henry Fitzhugh, care, la rîndul lui, era cumnat cu Warwick.

— Tatăl lui Sir Bryan a fost un om loial, spuse enigmatic, regele.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, de fapt. Doar că Sir Bryan a fost în serviciul fratelui meu și mai trebuie încă să-și dovedească loialitatea.

— Trebuie să moară ca să-și dovedească loialitatea, așa cum a murit tatăl lui? strigă ea.

— Roseanna, la Towton au murit douăzeci de mii de oameni, ca să mă urce pe mine pe tron. Chiar crezi că mai am nevoie de alte morți pe conștiință? o întrebă el calm.

— Iartă-mă, tată, spuse ea, îngrozită de sine.

— Bobocul meu de roză, este foarte greu să-ți reziste cineva, cu lacrimile astea care-ți dăunează frumuseții. Dar eu rezist. Te vei mărita cu Ravenspur ca să-mi faci mie plăcere, dar într-o zi îmi

vei mulțumi că ți-am refuzat dorința.

Roseannei nu-i veni să creadă că nu o lăsa să facă așa cum vroia ea! Ii veni să se repeadă la el, să-i scoată ochii. Dar nu, își va retrage dragostea și de acum înainte îl va trata cu toată răceala. Cu nările fremătînd, cu buzele pungă și cu ochii micșorați, își înălță capul și se îndepărtă de el. își revărsă temperamentul pe ușa pe care o trînti cu toată forța. O să dispară imediat de aici! Apoi își aminti cu inima distrusă că Bryan plecase acasă la el.

De fapt, Bryan nu plecase acasă. S-a întîlnit. la *Trandafirul Alb,* cel măi mare han, cu prietenul lui,

Jeffrey Castlemaine. Unui observator accidental i s-ar **fî părut că cei doi s-au întîlnit din întîmplare, ceea ce nu era însă cazul. Jeffrey îi urmase pe Roseanna** și **Bryan imediat după plecarea lor de la Castlemaine.** El **îl informase pe unul dintre oamenii lui Ravenspur unde putea fi găsită sora lui. Adică sora lui vitregă, își spuse el cu înverșunare.**

Cei doi tineri părăsiră *Trandafirul Alb* și o porniră în galop nebun, de parcă diavolul însuși îi urmărea, să taie cozile cailor. Destinația lor era Castelul Middle- ham, la vreo treizeci de mile de York. Middlehamîi aparținea lui Warwick. Castelul avea ziduri atît de înalte, încît părea o fortăreață inexpugnabilă. In timp ce regele întreținea Curtea la York, la Middleham avea loc o întîlnire secretă. George, Duce de Clarence, se afla aici cu Warwick, de curînd socrul lui.

Cînd cei doi cavaleri au ajuns la Middleham, purtau livreaua Ducelui de Clarence, cu inconfundabilul blazon al Taurului Negru. Cei doi cavaleri fuseseră mulți ani în serviciul lui George, ceea ce însemna că fuseseră în serviciul lui Warwick.

Warwick, care își propusese să știe totul, știa de ani de zile că sora lui Jeffrey era bastarda lui Edward. Dar numai cînd văzu prietenia strînsă care începea să se lege între Jeffrey și blondul, frumosul Bryan, care era, prin căsătorie, rudă cu el, lăsă cu istețime să-i scape că Roseanna era doar pe jumătate soră cu Jeffrey și că în venele ei curgea sînge regesc. Cultivă apoi invidia

tînărului, pînă cînd aceasta se transformă în gelozie și

se stabili în ură.

Cei doi cavaleri au fost trimiși acasă la Castlemaine cu scopul precis de a o fixa pe Roseanna în căsătoria cu Sir Bryan. Bastarda unui rege era o armă prețioasă, pentru momentul în care șantajul va deveni necesar. Acum însă, că apăruse în față Ravenspur, care fusese de acord să se căsătorească cu Roseanna, planurile s-au schimbat. Nu va fi ea oare mai valoroasă ca soție a lui Ravenspur decît a lui Sir Bryan? în felul acesta vor putea nu doar să-1 șantajeze pe rege, dar și să-1 facă inutil pe cel mai puternic aliat al acestuia.

Cînd trecură podul basculant, cei doi văzură că Middleham devenise gazdă pentru multă lume. Era acolo fratele lui Warwick, Northumberland și Lordul Stanley, lordul suzeran din Lancashire și Cheshirc. Acesta avea motive să îl urască pe rege, pentru că jumătate din bunurile lui îi fuseseră luate și date York- iștilor, la căderea nobilimii lancastriene. Dar cei doi au fost surprinși să afle că se afla aici și rebelul din nord, Robin Mendell.

Deși cei doi tineri cavaleri nu erau implicați în intrigile care se puneau la cale în această fortăreață, bunul lor simț le spunea că nu va dura mult și evenimentele vor exploda. Ii spuseră lui Warwick ca planul lui Bryan de a pune mîna pe Roseanna a fost zădărnicit de Ravenspur, dar ei credeau că Roseanna le va fi mai utilă dacă se va căsători cu baronul. Warwick era de acord cu asta, așa că îi spuse lui Jeffrey să se întoarcă imediat la York, pentru nunta surorii sale. *î* sfătui pe Sir Bryan să-i ceară lui Ravenspur să-l ia in serviciul lui, pentru ca astfel să fie de două ori folositor, ca spion, dar și ca să fie aproape pe fiica regelui, in cazul în care vor avea nevoie de ea.

Nețărmurita răbdare a lui Neville Castlemaine era pusă la încercare cu fiecare milă de drum spre York. Atelajele cu bagaje erau considerabile. Acum că fuseseră asigurați de Ravenspur, printr-o scrisoare, câ Roseanna se afla la York, cu regele, și că planurile de nuntă își urmau calea, Joanna împachetase absolut

toate lucrurile acesteia. în plus, mai erau și lucrurile dc care familia avea nevoie pentru călătoria la York și înapoi, într-o clipă de generozitate, Joanna decisese câ Roseanna va avea nevoie atît de Alice cît și de Kate. Neville însuși îi adăugase la procesiune pe Mecca și încă alți trei cai selecționați de Roseanna.

La Castlemaine fusese o adevărată nebunie cînd descoperiseră lipsa Roseannei, dar Jeffrey își asigurase părinții că știa încotro se îndreptau cei doi și în cîteva ore îi va ajunge din urmă. A fost o mare ușurare pentru ei sosirea cavalerilor lui Ravenspur, care urmau să le fie escortă și care le aduseseră scrisoarea de Ia Roger.

Neville venea și el cu o duzină din proprii lui soldați și cu altă duzină de servitori și pe drum se folosise de fiecare, din plin. Căruțele se împotmoleau în noroi, se înțepeneau în făgașe și-și pierdeau roțile in cele mai grele momente. Marele Drum de Nord era minunat în sine, fusese construit de romani astfel ca apa

să se scurgă bine de pe el, dar drumurile care duceau spre el și plecau dinspre el, erau un coșmar.

Femeile se plîngeau încontinu de vreme, de întîrzieri, de mîncare și de condițiile de dormit, la hanurile la care trăgeau. Numai simțul umorului îi împiedica pe Neville și pe Joanna să nu se omoare unul pe celălalt. După patru zile cumplite, ajunseră în sfîrșit la York, unde le mai trebui o zi ca să descarce și să sc instaleze în apartamentele desemnate pentru ci.

Roseanna era pregătită pentru o bătălie cu mama ei, dar aceasta nu rosti nici un cuvînt de critică. îi aruncă însă o privire pătrunzătoare, care spunea mai mult ca orice, după care începu să dirijeze femeile să despacheteze trusoul și rochia de mireasă a Roseannei.

Joanna era fericită că regina - sau femeia Woodville, cum o numea ea - nu se afla la York ci rămăsese la Londra, cu clanul ei. Dar nici nu avea intenția să cocheteze cu regele. Un astfel de comportament la nunta fiicei ei și în fața atîtor spectatori, era de neconceput.

Roseanna bîntuia grajdurile, sperînd să afle ceva despre

întoarcerea lui Sir Bryan. Știa că mama ei își pusese încă o dată cîinele de pază, pc Kate Kendall, pe urmele ei. în sfîrșit, Bryan era din nou acolo și nimic altceva nu mai contă pentru ea. I se aruncă în brațe, cînd acesta ieșea din grajdurile regale.

— Ah, iubirea mea, niciodată două zile nu au trecui mai greu ca acum.

Bryan îi luă cu blîndețe brațele din jurul girului sau

și o trase în grajduri, unde spera că vor părea mai puțin suspecți.

— Scumpa mea, trebuie să fim discreți, o mustră cl. Ochii Roseannei se umplură de lacrimi.

— Dragostea nu este discretă, dragostea este țipătoare!

Sir Bryan îi luă mîinile într-alc lui și spuse îneci:

— Amîndoi știm că este inevitabilă căsătoria ta cu Ravenspur.

— De unde știi tu că regele m-a refuzat? strigă ea.

— Scumpa mea, a fost doar dorința și speranța noastră că ne vom putea căsători, dar ascultă-mă. Asta A

nu trebuie să însemne sfîrșitul. Intr-un fel, voi reuși si intru în serviciul lui Ravenspur și vom fi împreună. Iți jur! îi promise el cu fervoare.

— Nu putem fugi? se rugă ea.

— Fii rezonabilă. în clipa asta, servitoarea mamei tale este cu ochii pe noi. Oare crezi că este singura? Regele are spioni peste tot. Poate chiar și Ravenspur te urmărește. Putem rămîne împreună numai dacă reușim să-i amăgim suspiciunile. Nu mai încerca să mă vezi. O să-ți scriu poezii dulci și cînd te va duce la castelul său, eu voi fi în serviciul lui. Spune-mi că mă înțelegi.

O clipă, Roseanna crezu că o să moară. Apoi încuviință încet din cap, știind că el habar nu avea ce simțea ea. *Bryan, Bryan*\ îi venea să strige. Dar nu putea vorbi, pentru că o îneca plînsul. Parcă îi sîngera inima.

Fuseseră înălțate pavilioane și corturi pentru marele turnir care urma să aibă loc în preziua nunții. Corturile în care nobilimea și regalitatea urmau să-și îmbrace armurile erau superbe, făcute din

mătase și catifea. Fiecare arbora benere și fanioane cu blazoanele viu colorate.

Concurenții bîntuiau pavilioanele. Fiecare își avea proprii lui scutieri, purtători de armură și cărători de bagaje; cel mai important om era maestrul armurier. Armura avea ca scop să salveze viața omului, dar dacă nu se potrivea perfect, pentru ca el să-și poată mișca brațul cu ușurință, ca să-și mînuiască spada sau lancea în turnir, era inutilă. Un oțel bun și un cal bun, făceau ca sorții să fie de partea lui. Dacă un cal se comporta bine și rămînea drept și-și ajuta călărețul să-și păstreze echilibrul, adesea îi salva viața acestuia.

A

Întrecerea de astăzi era doar una de plăcere, deși întotdeauna își avea și ea riscurile ei. Floarea nobilimii Angliei se afla toată, aici, astăzi - Pembroke, Hastings, Devonshire, Norfolk și Percy - și corturile erau pline de conți, de duci, de baroni, iar băncile spectatorilor

care dominau cîmpul de onoare erau pline de doamnele lor.

Lordul Hastings, care era Șambelanul Caso Regale, avea rolul de mareșal al turnirului. Aliniasc stindardele de-a lungul flancului estic al cîmpului de luptă, pentru a-i marca lungimea. Crainicii regelui sunară din trompete și combatanții ieșiră din corturi, sa dea cîteva ture terenului, să se obișnuiască cu el. Fiecare cal avea armură, peste care era așezat un valtrap pe lateralele căruia erau etalate blazoanele cu armele fiecărui călăreț. Peste armură, bărbații aveau tunici cu blazoanele respetive și fiecare avea un scut și un panaș și un coif cu creastă.

Doamnele erau îmbrăcate cu ce aveau mai frumos, concurînd pentru cele mai elegante podoabe de cap Unele purtau coifuri înalte, cu văluri; altele purtau, după modă, coifuri ca un fel de coame, fără să-și dea seama că invitau la comparații răutăcioase, cu vacile. Ro- scanna, așezată la locul dc onoare, alături de mama ei. purta o bonetă ornată cu pietre prețioase, al cărei văl , argintiu vibra ca o pînză de păianjen. Voalurile aveau eșarfe detașabile,

care să le fie date campionilor favoriți. în timp ce bărbații călăreau pe marginea terenului, pentru a primi aceste favoruri, identitățile lor erau ușor de recunoscut.

Regele era împodobit în purpură, cu blazonul I Soarele în splendoarea lui, suprapus pe trandafirul alb I de York. Roger Montford avea o tunicxă din mătase nea-1 gră, cu blazonul lui, un corb negru cu ghearele scoase, |

pe un fond stacojiu. Panașul dc la coiful său era tot stacojiu. Se așteptau ca mireasa să-i acorde favorurile ei. mirelui; totuși, în timp ce el călărea spre Roseanna, aceasta îl ignoră. Joanna, ca să acopere greșeala fiicei ei, își înfășură propria eșarfa pc lancea lui Ravenspur. Acesta o fixă pe inelul de la teacă și plecă mai departe.

Mulțimea de femei începu să șușotească. Poate că mireasa își rezervase favorurile pentru rege, așa cum obișnuiau să facă multe doamne.Totuși, cînd Edward veni în fața ei, ea își întoarse capul, ca să-și exprime neplăcerea față de el. Șoaptele mulțimii se întețiră. Se zvoni printre șirurile de bănci că aceasta nu era o căsătorie din dragoste. Cui îi va oferi mireasa favorurile ei? Precis nu vreunui iubit din trecut - nu deschis, aici, în fața lumii?

Cînd Jeffrey se opri în fața doamnelor, Roseanna zîmbi cu afecțiune spre fratele ei și-și scoase eșarfa. El o salută dueîndu-și mîna dreaptă la inimă. Ușurarea mulțimii a fost atît de mare, încît izbucniră chiar cîteva aplauze.

In timp ce Roger și Edward călăreau împreună afară din teren, Roger îi spuse*.

— Ned, vreau să facem schimb de adversari. Am fost provocat de flăcăiașul Roseannei care nu mă va ierta niciodată dacă o‘să-i fac vreun rău micului diavol, spuse Ravenspur zîmbind neajutorat.

Regele îi zîmbi înapoi.

— Ești prinS între ciocan și nicovală, pentru că adversarul meu este fratele ei.

— Haide să o scurtăm cu ei, Ned. Mai avem o alta duzină de oponenți, insista Roger.

— Uiți că avem aproape dublu vîrsta lor? replică regele. Apoi, ca întotdeauna, umorul lui obscen ieși in față.

— Poate că lănciile lor sînt mai dure ca ale noastre.

Roger îi făcu cu ochiul.

— Eu sper că experiența va învinge ziua ... și noaptea.

Regele deschise ceremonia intrînd în primul turnir. Mareșalul se uită în stînga și în dreapta, la fiecare bărbat. Cînd văzu că erau cu toții pregătiți, coborî sceptrul. Sir Bryan Fitzhugh își coborî vizeta coifului și începu să transpire. Se afla în situația de necîștigâtor, Cine ar fi încercat să strălucească pe seama monarhului său? în plus, să-1 doboare de pe cal pe regele gigant, cu deschiderea lui lungă, nu era o treabă ușoară. Știa el cîteva trucuri pc care se pregătise să le folosească împotriva lui Ravenspur, dar de vreme ce regele îl ceruse special pe el, se temea că era vorba de un test de loialitate, mai curînd decît de unul de abilitate.

Tropotul copitelor era singurul sunet care putea fi auzit, pînă cînd cei doi bărbați se izbiră și mulțimea începu să strige la unison numele campionului ci: „Edward, Edward”.

Regele, care rareori se înfuria, era, acum, aproape s-o facă. Pentru că, în clipa în care se apropiaseră, tînărul cavaler își coborîse deliberat lancea, care sfîșie valtrapul calului. Lancea lui Edward îl lovi pe Bryan

cu toată greutatea și Bryan Fitzhugh se pomeni trîntit la pămint.

Roseannei i se tăie respirația și se pomeni in picioare fără să-și dea seama. Sîngele i se scursese din obraji; era albă și tremura. Din fericire, agitația ei trecu neobservată, pentru că și ceilalți spectatori erau în

*

picioare - ca să aplaude. Ii venea să alerge la Sir Bryan, să stea alături de el, dar știa că nu putea face asta. Trebuia să rămînă acolo, confruntare după confruntare, care aveau loc potrivit rangului, iar conții din regat intrau înaintea baronilor.

La vremea cînd îi veni rindul fratelui ei să se lupte cu Ravenspur, culoarea începuse să-i reapară în obraji. Decise că riu-i plăceau jocurile acestea prostești și periculoase, pe care bărbații le luau în serios. Totuși, cînd îl văzu pc Ravenspur coborîndu-și vizeta și strîngîndu-și calul între coapse, își dori să fi fost ea cea care să lupte împotriva lui. S-ar fi mîndrit cu șansa de a se lupta cu el și, cine știe, poate de a-1 învinge. Dar apoi își aminti că va avea această șansă mîine și în toate zilele de mîine care aveau să urmeze. Armele ei erau diferite, dar provocarea era aproape identică.

Armăsarii avansau; distanța se micșora. în timp ce Roger îl măsura pe Jeffrey Castlemaine, crezu că vede ura sclipind spre el, prin fanta vizierei. Știa că trebuia să-și arunce adversarul la pămînt din prima încercare. Castlemaine fentă spre stînga, în intenția de a-i smulg^ scutul lui Montford, dar Ravenspur era un cîine pre/ bătrin ca să se lase prostit. Se întoarse spre el într-ty j

arc strîns, izbindu-l pe Jeffrey cu o lovitură atît de puternică încît tînărul cavaler se poineni la pămînt farâ

'W *

sa știe ce anume l-a lovit. Roger își răsuci calul lui mare cu amăgitoare ușurință și se aplecă să smulgă vălul argintiu de la adversarul lui. Apoi călări spre marginea terenului, unde se afla Roseanna, acoperită dc rușine pentru fratele ei. Ravenspur își ridică vizeta. Ochii lui negri ca noaptea îi ardeau pe ai ei cu o intensitate dț nesuportat. își duse încet vălul la buze, apoi îl legă de vîrful lăncii, unde începu să fluture triumfător.

Dumnezeule, a cîștigat prima luptă\ își spuse ej alarmată. Se retrase din mulțime. Strînse buzele cînd o văzu pe Kate Kendall desprinzîndu-se dintre celelalte servitoare și urmînd-o. La noapte vor fi petreceri în marea sală, dar Roseanna nu va lua parte la ele. Ea va sța singură în camera ei, strîngîndu-și forțele.

Era trecut de miezul nopții cînd îi veniră lacrimile, inundîndu-i perna. Aerul nopții tăcute era zguduit de hohotele ei. Dintr-o dată, simți în jurul ei brațe mîngîietoare.

— Haide, haide, mielușeaua mea. Totul o să fie bine. O să am grijă de tine, micuța mea.

O clipă își imagină că mama ei venise să o consoleze, dar cînd se lăsă pe pieptul primitor, văzu câ era Kate. Se înșelase ea, oare? O judecase ea prea aspru pe femeia venită de la țară, din nord? Roseanna nu știa răspunsul; știa doar că se simțea în siguranță și bine, ir paradisul brațelor înțelegătoare ale lui Kate.

Roseanna se trezi brusc. O clipă se simți ușor dezorientată, în camera străină ei; apoi, cînd își reveni, îi pică inima. Da, azi era ziua nunții. A rămas acolo, cu ochii în tavan, minute în șir; apoi, cîștigă voința. Ce creatură fără minte era ea, să zacă acolo, plîngîndu-și de milă! Astăzi era o provocare și ea sc va ridica să o înfrunte. O să le arate ea tuturor că nu conta nici cît negru sub unghie pentru ea. O să-și întîmpinc soarta cu capul sus și o s-o scuipe între ochi! începu să eînte și constată că.asta o ajuta să-și țină sub control gîndurile negre.

Sala de primire, care făcea parte din suita de camere alocate familiei Castlemaine, era plină cu femei. Nunțile erau atît de fascinante și aveau o atracție atît de irezistibilă pentru femei, încît toate doamnele de la Curte, sub un pretext sau altul, și-au făcut loc să ajungă la mireasă. Garderobierele, croitoresele și doamnele de companie se aflau acolo ca să ajute, dar altele, cum ar fi Contesa de Pembroke și Ducesa de Norfolk, se aflau acolo doar din curiozitate. Roseanna nu le cunoștea decît întîmplător pe majoritatea dintre ele, dar mama ei părea să știe pe toată lumea.

In toată aglomerația aceea, apăru Contesa de Devonshire, cu o tînără după eă. Fata, remarcă Roseanna, era foarte, foarte drăguță. Părul ei avea o culoare ce putea fi descrisă ca blond căpșună: culoarea frumoasă se putea vedea bine prin transparența vălului. Rochia era galbenă și bogat brodată cu fir de aur. Deși era o rochie deosebită, nu o avantaja. Fata părea foarte **timidă, judecind după felul în oare contesa a** trebui’ sâ **îridiiplcce tot drumul.**

— Joanna, în sfîrșit, iat-o. A.m reușit pînă la urmă o găsesc.

Joanna păru o clipa derutata, apoi fruntea i lumină. O luă pc Roseanna de braț, înainte ca aceasta să dispară în mulțime.

— Roseanna, ea este viitoarea ta cumnata. lartă-mâ. scumpo, cum te cheamă?

— **Rebecca, spuse fata. Vorbea atît de** încet, încît abia **o auziră. Roseanna se uită întrebător la** mama ei, care **se lansă într-o explicație.**

— **Cavalerul de onoare al lui Ravenspur este** Tristan, **fratele lui, iar ea este soția lui Tristan și** va fi martora ia **și doamna ta de onoare.**

Roseanna luă mîinile fetei într-ale ei. Erau reci ca **gheața** și **lipicioase la atingere, ca** și cum chinul era a' **ei și nu al Roseannei. Brusc, pe Roseanna** o cuprinse **dorința fierbinte de a o proteja pe copila asta,** măritau **cu un tînăr diavol, Tristan Montford.**

— **Ești bine? o întrebă Roseanna.**

— **D... da. Doar că nu m-am simțit prea bine și - nu îmi plac mulțimile.**

Roseanna o luă ferm de spate și o proiectă prin ușă direct în dormitorul ei, unde Alice și Kate se ocupau de rochia ei de mireasă.

— Uite. Aici nu mai este atît de aglomerat. Stai jos și eu o să-ți tom puțin vin.

— Ah, nu, nu, eu nu beau vin, protestă slab Rebecca.

— Chiar niciodată? o întrebă.

— Este ... îngrașă, spuse Rebccca în șoaptă.

— Ei bine, asta în mod sigur nu trebuie să fie o grijă pentru tine.

Rebecca se înroși.

— Ah, ba da. Soțul meu nu suferă femeile grase, spuse ea ca și cum asta ar fi explicat totul.

— Parcă spuneai că ai fost bolnavă? o întrebă Roseanna.

— Nu - nu mă bucur de o sănătate prea bună. M-am gîndit că nu o să mă simt bine la nuntă, dar a insistat Tristan, termină ea

lamentabil.

Roseanna o privea fascinată. Fata era un exemplu cumplit de ceea ce ea nu trebuia niciodată să fie. Căsătoria cu Montfort îi strivise personalitatea. Iisuse, era timidă ca un șoricel! Se întrebă ce îl atrăsese pe Tristan la ea. Rebecca era, desigur, deosebit de drăguță, dar părea să fie genul care mai curînd să încuviințeze orice, decît să riște să-și înfrunte soțul.

Joanna își vîrî capul pe ușă și spuse:

— Roseanna, cred că e timpul să te îmbraci. Eu trebuie să cobor în sala dc audiențe, să văd dacă au fost expuse cum trebuie cadourile de nuntă. O să-ți facă mare plăcere. Sînt cîteva mici piese din argint, deosebite și două carpete care trebuie să fi fost aduse aici cu ocazia vreunei cruciade în Țara Sfîntă. Sfatul meu este ca piesele cele mai bune să le duci la Castelul Ravenspur. Nu lăsa nimic în fortărețele din nord; arn auzit că nu sînt mai solide decît o grămadă dc bolovani/

Rebecca se înfiora.

— Mic nu-mi place în nord. întotdeauna m-am simți; rău acolo.

Roseanna îi zîmbi.

— Locuiești în castelul Ravenspur?

— **Nu chiar în castel. Avem un conac în Parcul Ravenspur. Este doar la două mile de castel.**

— **Bine. Putem să ne vizităm una** pe cealaltă. Ro- **seanna se întrebă de ce fata părea atît de îndoită.** *Dumnezeule, să nu-mi spui că Tristan îi interzice să aibă prieteni și vizitatori** **își spuse Roseanna** cu dispreț **Doar că nu știa dacă disprețul ei era pentru** Rebecca sau **pentru Tristan.**

Alice se agita în jurul ei cu o cămășuță care craatî **de fină încît părea făcută din fir dc basm.** Dat **îmbrăcatul miresei nu începu pînă cînd Kate** Kendall **nu-și lăsă mîna grea pe umărul Roseannei și nu** o ancoră **în realitate. Ciorapi de mătase și două perechi de** jartiere **îi decorau picioarele; destinația celei de** a doua era să **fie furata de oricare dintre bărbații suficient**

de curajoși **să facă asta. Veni rîndul rochiei de mireasă să-i** fie trasă **peste cap. Alice îngenunche să atașeze la** fustă nodurile **iubirii, astfel încît să poată fi trase cu ușurință,** pentru **favoruri. Dacă erau prinse prea ferm** și mulțimea de **petrecăreți devenea prea entuziastă, mireasa** risca să se **trezească dezbrăcată.**

Kate Kendall se întrecea să perie fiecare buclă încîlcită din magnificul păr al Roseannei. Părul îi cădea pe spinare ca o cascadă întunecată, strălucitoare.

savurind libertatea, în ziua nunții.

— Stai cuminte sau o să fac să-ți clănțăne dinții, amenință Kate. Roseanna chicoti, pentru că nu știa dacă femeia se referise la ea sau la Alice.

Roseanna își admiră, în toată splendoarea ei, rochia cu trandafiri albi și cu boboci brodați pe satinul alb, strălucitor. Pînă atunci fusese oarbă la frumusețea acesteia, nepermițîndu-și să se gîndească la căsătoria cu Ravenspur. Acum îi savura frumusețea. Degetele ei mîngîiau moliciunea materialului și trasau broderia de pe petalele trandafirilor. Mînecile erau lungi și bogate, căzînd, în falduri ascuțite, pînă la genunchi. Mama ei îi concepuse o coroniță minusculă de perle, pc care i-o fixa acum Alice. Apoi își trase în jos, pe față, vălul alb, ca o spumă.

Roseanna repetă instrucțiunile pe care i le dăduse mai devreme mama ei.

— Eu mă urc în trăsură cu tata.

A **,**

— Întocmai, spuse Kate, strîngîndu-și buzele așa cum făcea întotdeauna cînd urma să spună un adevăr al casei.

— Petrece cîteva minute cu bietul om, Roseanna. Astăzi și-o pierde pe scumpa lui răsfățată. Deși sînt sigură că este foarte mîndru de tine, ascunde de fapt multă tristețe.

Roseanna o strînse de mînă pe femeia în vîrstă; A.

tocmai începea să o cunoască pc Kate. In sfîrșit gala, Roseanna se uită prin cameră, să vadă dacă nu a uitat ceva. încă ilu văzuse

dormitorul care fusese pregătit] pentru mire și mireasă, pentru prima lor noapte, dar știi/

că era în direcția apartamentelor regale, departe bine dc camerele acestea. Brusc nervoasă, se întoarse spre Kate.

— Ai grijă dc periile și de piepțenii mei, să fie duţj în dormitorul nupțial. Știi ce ușor mi se încîlcește părul,

Kate înclină din cap, în timp ce femeile din cealaltă încăpere se îngrămădeau acum să vadă miresa. |j aruncau priviri șirete, care spuneau clar, *noi știm ce* ie *așteaptă la noapte.*

Nu, dacă pot eu împiedica asta, își jură ea.

— Kate, nu uita o cămașă de noapte călduroasă, adăugă ea, să mai tragă de timp.

— Fetițo, fetițo, am eu grijă de toate, de la parfumul tău preferat, la papuceii din catifea. Iar acum gata, cu Dumnezeu înainte, Roseanna.

Dintr-un impuls, o îmbrățișă pe femeia în vîrstă și o sărută pe Alice; apoi se uită după Rebecca. Aceasta stătea palidă într-un colț, cu fața ca pergamentul.

— Vino, Rebecca. Se pare că tu trebuie să-mi ții trena, ca să pot merge.

Fata părea pierdută, așa încît Roseanna își petrecu peste braț materialul în exces și-l dădu în mina Rebeccăi.

Fata se ridică destul de hotărîtă, dar înainte de a trece prin ușa în arcadă, avu probleme cu propria ei rochie. Roseanna zîmbi trist și se aplecă să-i desprindă tivul rochiei de piciorul unui scaun.

— Îmi pare rău, șopti Rebecca jalnic.

— Haide, fetițo. Capul sus. Doar mă duc la nuntă, nu la execuție, spuse Roseanna rîzînd.

— Nu ți-e frică? o întrebă Rebecca uimită.

Roseanna se gîndi o clipă. Sigur că îi era frică, dar mai bine murea, decît să știe cineva. De fapt, știa că o să poată trece de ușă doar dacă se gîndea la asta ca la o provocare. O întrebă pe Rebecca:

— Frică? Ravenspur o să fie cel care o să tremure în cizme!

Tatăl ei o aștepta lîngă o trăsură regală, frumos ornamentată.

— Tată, cred c-ar fi bine să o urcăm mai întîi pe Rebecca. Nu prea pare în puteri.

Neville o urcă în trăsură pe tînăra în galben și îi aranja fusta brodată cu aur în jurul gleznelor, ca să nu i-o prindă în portieră. Ocoliră apoi trăsura și urcară amîndoi prin cealaltă portieră. Se uită neliniștit la fata lui.

— Ești bine, scumpa mea?

Roseanna îi răspunse, încercînd să zîmbească:

— Sînt într-o dispoziție de luptă. Ea este Rebecca Montford. Este soția fratelui lui Ravenspur, Dumnezeu să o ajute.

Neville îi aruncă fiicei lui o privire de atenționare, să-și țină gura.

— Catedrala are un culoar foarte lung; nu o să leșini,, nu? o întrebă el îngrijorat pe Rebecca.

/

— S-ar putea, recunoscu ea în șoaptă.

/

Roseanna își dădu ochii peste cap. Trăsura nu ave mult de mers, pentru că biserica făcea parte complexul construcțiilor regale normande, din York/

Mirele și mireasa nu aveau voie să se vadă decît in fața altarului, dar Roger și Tristan Montford tocmai ajunseseră cînd sosi și trăsura Roseannei. Neville se întinse peste Rebecca, să deschidă mica portiera. Rebeccăi îi luă ceva timp să se extragă din trăsură. Se apropie Tristan, cu fratele lui și începu să-și ajute soția să coboare.

Roseanna se uită în jos, direct în ochii negri ai lui Ravenspur și spuse:

— Eu nu am nevoie de ajutorul vreunui bărbat.'

Roger se înclină adînc.

— Îți fluturi stindardele. îți recunosc provocarea. Spunînd asta, o mătură cu privirea din cap pînă în picioare. Era cea mai frumoasă priveliște pe care o văzuse el vreodată și abia aștepta să și-o revendice. Roseanna trecu pe lîngă el, la brațul tatălui ei; Rebecca trebui să alerge ca să se țină după ea.

Tristan mustăci, în timp ce perechea se îndrepta spre ușa bisericii. Recită rugăciunea de luptă pe careo spunea înaintea oricărei bătălii:

— Fie ca Domnul să te ajute să cîștigi ziua de astăzi, my lord.

Roger dădu replica rugăciunii de luptă:

— Ziua aceasta este a mea, pentru că domnul îmi apără drepturile.

Apropiindu-se de altar, cei doi frați își șterseră zîmbetul de pe față.

Catedrala din York era cea mai mare catedrală gotică din toată Anglia. Uitîndu-se în sus, spre boitele

tavanului, conturate cu aur, aproape că rămase fără suflare, atît de magnifică și de bogată era.

Vocile băieților din corul de sus erau atît de dulci și de inocente, încît Roseannei i se puse un nod în gît. Deși catedrala era imensă, stranele erau toate ocupate. Roseannei îi trebui mult ca să recunoască chipurile familiare, în mulțimea aceea.

Regele Edward și însoțitorii săi stăteau în strana separată, din față. Regele atrăgea privirile tuturor. încă supărată pe el și nevrînd să-l ierte, Roseanna era hotărîtă să nu se uite niciodată la el, în timpul ceremoniei.

Vocile care cîntau se stinseră și notele clare ale virginalului se înălțară, răsunînd în toată biserica. Neville îi strînse mîna fiicei lui și-și începură promenada înceată.

Roseanna se uită la silueta care o aștepta în fața altarului. Cu spatele la'ea, era liberă să-și permită să-l studieze. Era îmbrăcat în catifea neagră. Umerii vestonului lung, căptușit, erau atît de

largi încît nu-i venea să creadă, deși știa că vestonul nu-i exagera decît puțin lățimea umerilor. Era atît de înalt, încît își domina fratele și chiar pe prelatul care stătea pe treptele altarului. Pârul lui negru ca pana corbului fusese proaspăt tuns, deși i se bucla în jurul gulerului.

Rugăciunile în limba latină păreau interminabile, dar în sfîrșit, episcopul păși în față și începu cermonia matrimonială, în tonuri amenințătoare. Roseanna își strînse tatăl de braț, cînd episcopul începu să intoneze:

— Nimeni să nu fie folosit, luat în posesie tară voia

lui, cu ușurința și desfrînare, ci cu respect, cu discreție, de bună voie, cu cumpătare și în frica îui Dumnezeu;în acest spirit a fost poruncită căsătoria.

Episcopul se uită sever la Roseanna și-și ridică vocea ca și cum i-ar fi dat o sentință. Roseanna îl asculta tensionată.

— **Rostul căsătoriei este de a sfinți uniunea dintre bărbat și femeie; pentru a procrea copii —Roseanna se cutremură — care să fie crescuți în frica și respectul lui Dumnezeu; și pentru susținere reciprocă, pentru ajutor și alinare, pe care fiecare dintre soți va trebui să le A găsească în celălalt, la bine și la nevoie. In a cărei sfintâ comuniune, aceste două persoane aici dc față urmea2ă să se unească. Dc aceea, dacă există cineva care să ne arate orice motiv adevărat pentru care ei nu se pot uni în lege, să vorbească acum, sau niciodată.**

Roseanna închise ochii, imaginîndu-și un cavaler în armură strălucitoare, pășind în față. Chipul lui era frumos, pentru că lumina Domnului se revărsa asupra lui. *„Ea este a mea”,* spunea el simplu. Un alt bărbat păși în față, îmbrăcat în robă neagră, cu capul acoperit cu o glugă, arătînd ca un judecător pe cale să pronunțe sentința. *„Ravenspur nu este soțul potrivit.* El și-a ucis ultima soție”.

Roseanna deschise ochii cînd episcopul intona:

— Cine o dă pe această femeie, să se mărite cu acest bărbat?

— Eu, spuse Neville Castlemaine solemn. înainte ca acesta să

facă un pas înainte, Roseanna se ridică pe

vîrfuri și își sărută tatăl pe obraz. Un lucru atît de neortodox și totuși atît de emoționant. Dinspre congreție se auzi un murmur de aprobare. Roseanna văzu lacrimi în ochii lui Neville, cînd păși în față și Ravenspur se întoarse să o primească.

Nu-și coborî pleoapele, știind că vălul îi ascundea bine trăsăturile. Era atît de aproape, încît îi putea vedea umbra ușoară, neagră, de pe bărbie, indiferent cît de curînd s-ar fi bărbierit. Văzu cercelul cu diamant pe care-l purta, deși acesta nu strălucea mai puternic decît ochii lui, în care se reflecta lumina licărindă a luminărilor de pe altar.

Toate simțurile îi erau exacerbate. Simțea mirosul înțepător al luminărilor, amestecat cu mirosul puternic al tămîii. Urechile ei prinseră o remarcă geloasă și, aproape de ea, sunetul plînsului slab al Rebeccai. Simțea cum îi intră o jartieră în carnea coapsei și simțea cămașa brodată, freeîndu-i-se de sfîrcuri.

Vroia să-și strige protestul, dar cînd deschise gura, răspunsul „Da”, îi alunecă de pe buze împotriva voinței ei. își întoarse ochii spre mîna stîngă, pe care Ravenspur i-o ținea atît de strîns, încît credea că i se oprește circulația. Cu mîini cel puțin de două ori mai mari ca ale lui, îi vîrî în inelar o bandă de aur. Lată de o jumătate de țol, strălucea ca și cum și-ar fi simțit substanțiala greutate. Episcopul spuse ceva despre *un)* sărut și Ravenspur îi ridică vălul. Nu avu timp decît sa inspire, înainte ca gura lui să se așeze ferm peste a ey apoi, gîndurile îi explodară. *îndrăznești să presupui c poți pecetlui această căsătorie cu un sărut! Chiar daq*

mor, tot o să-fi dovedesc contrariul! Oi fi tu soful meu, dar niciodată nu vei stăpîni nici cea mai mică bucățică din mine!

După sărut, mintea ei păru că se golește. Mai tîrziu abia, a știut că semnase într-un registru; a știut câ traversase culoarul lung, ținută strîns, aproape dc Ravenspur; a știut că alergase sub nori de petale de trandafiri, în zgomotul asurzitor al felicitărilor; și a

ştiut că se întorsese la banchet, cu Ravenspur ancorat de ca. Dar nu ieşi din starea de transă decît cînd se aşeza la masa de pe platformă, cu soţul ei la stînga şi cu regele, la dreapta.

Ochii lui Edward o tachinau.

— Atît de frumoasă şi atît de crudă. Nici măcar cu c privire nu mi-ai putut cruţa suferinţa.

— Şi care a fost răspunsul tău cînd te-am rugat eu sâ mă cruţi?

— Să te cruţe? întrebă Roger, care auzea torul.

— De la o soartă mai rea decît moartea! spuse eacj satisfacţie.

Ned şi Roger schimbară priviri.

Felurile servite erau adevărate capodopere culinare: fripturile de lebădă şi cocor stăteau alături de platouri

A

cu purceluşi de lapte şi bucăţi de vînat. încă de la revărsatul zorilor, frigările erau pline cu fripturile de miel şi vacă neagră; băieţii de la bucătărie se clătinat sub platourile cu friptură de mistreţ.

Acut conştient de Roseanna, Ravenspur se aplecă, şoptindu-i:

— Ar fi bine să mănînci ceva, înainte de toasturi.

Roseannei îi sări muştarul.

— Te temi că mă voi îmbăta cu vin şi te voi face de rîs, my lord?

— Nu poţi face de rîs pe altcineva decît pe tine, îi spuse el cu un licăr în ochi.

Primul toast a fost pentru rege; al doilea, a fost din partea regelui, pentru mireasă; al treilea a fost din partea cavalerului de onoare, pentru ginere; şi al patrulea a fost din partea miresei, pentru părinţii ei. Al cincelea a fost din partea mirelui, pentru mireasă:

Dacă aş toasta pe rînd,
Pentru toate frumuse(ile-ţi divine,
Cred că nici nu aş începe bine
Şi-aş şi cădea beat frînt.

Participanţii bătură în masă cu cupele de vin, în semn de apreciere pentru duhul mirelui. Roseanna nu vru să se dea bătută

și răspunse toastului soțului ei:

Toastez pentru tine, pentru cît ești tu de bun
Și pentru mine, pentru cît sînt eu de rea.
Pe cît de bun ești tu, pe-atît sînt eu de rea,
Pe cît de rea sînt eu, ca tine de bună sînt.
!

Ned îi făcu lui Roger cu ochiul

/

— Are dreptate, știi!

/

Roger și Roseanna împărțeau aceeași farfurie potrivit obiceiului. El alegea bucățile cele mai suculeny

și le punea pe partea ei de farfurie. Ea știa câ ar fi fat păcat să le refuze, dar prima oară cînd în fața lor apărj o altă farfurie, luă o bucată la întîmplare și i-o puse in partea lui de farfurie. Nimic nu-i putea dovedi lui mai clar că Roseanna vroia să înceapă pe picior de egalitate. Ceea ce nu-l supără; îl amuză. Luă bucata aleasă de ca pentru el și o mîncă savurind-o.

Curgeau berea, hidromelul și vinul tămîios: mulțimea de oaspeți pierdu orice pretenție de decență, pe măsură ce se îndestula din toate. Roseanna o văzu pe Rebecca ridieîndu-se de la masă, albă ca moartea. Simțindu-se protectoare față de ea, Roseanna se ridica să o însoțească. .

— Vin cu tine la garderobă, înainte să înceapă dansul. Roseanna se îngrijoră auzind-o pe Rebecca vomitînd.

— Ah, Rebecca, draga mea, ești bolnavă, mă tem că totul a fost prea mult pentru tine. Ar fi trebuit să ți se permită să stai acasă, în pat, astăzi. O să-i spun asta bărbatului aceluia al tău.

— Ah, te rog, nu. Nu-i strica plăcerea și te rog, nu-i spune că am vomat, o imploră ea. .

Roseanna nu răspunse, dar o conduse pe fată înapoi la masă. Deschidea tocmai gura să-i spună ceva lui Tristan, cînd surprinse expresia imploratoare a Rebeccăi, care părea să spună clar, „Te rog, nu-l supăra, căci altfel o să sufăr eu”. Așa încît îi spuse lui Tristan:

— Am nevoie de Rebecca să urce cu mine, să vedem dacă totul este pregătit, în camera miresei. Nu te superi dacă vine cu mine, nu?

— Voi pretinde în schimb primul tău dans, se tocmi el.

Roseanna se întoarse spre Rebecca și-i șopti:

— Urcă, scumpa mea. Mă ocup eu dc Tristan.

Aerul se umplu de notele viorilor și flautelor, în timp ce mesele pe căpriori erau demontate și stivuite, pentru a face loc de dans. Cînd Tristan se apropie de Roseanna, în timpul dansului, îi șopti:

— Iți cunosc secretul!

Roseanna se uită întrebătoare la el.

— Ai o inimă bună.

— Și de unde știi asta? îl provocă ea.

— Te-ai purtat frumos cu Rebecca. Dar ceea ce nu știi tu este că se îmbolnăvește intenționat.

— Ce lucru revoltător poți să spui! Nu prea-ți cunoști nevasta.

— Dimpotrivă, am avut tot timpul să-i studiez comportamentul. Cînd ați fost la garderobă, a vomitat, nu-i așa?

Roseanna încuviință din cap.

— Ceea ce nu ți-a spus, este că și-a băgat degetul pe gît, ca să-și scoată afară mîncarea.

— De ce ar face așa ceva?

Tristan ridică din umeri.

—Este obsedată că se îngrașă!

Roseanna înțelese că poate el spunea adevărul, dar o apără totuși cu ardoare pe Rebecca.

— Asta doar pentru că ție ți-e silă de femeile grase, desfrinatule!

— Fii sinceră, surioară, m-am purtat eu, o clipă, desfrînat cu tine?

In timp ce mintea ei se întorcea înapoi, spre ziua aceea din pădure, cînd o dusese el la cabana de vînătoare, Tristan zîmbea.

— Din prima clipă cînd te-am văzut, mi-am spusei ești a lui Roger. Dar recunosc cu toată sinceritatea ci ești cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Cum putea să-l urască pe diavolul acesta tînâr, cînd spunea lucruri atît de plăcute?

— Ah, Roseanna, eu nu am știut ce înseamnă fericirea, pînă nu m-am însurat.

Roseanna se uită mirată la el.

— Dar atunci a fost prea tîrziu, șopti el. Roseaau rîse, deși n-ar fi vrut.

După Tristan, Roseanna a fost invitată la dans t către rege, apoi de către tatăl ei, apoi de fratele ei și i toți nobilii prezenți. Roger stătea rezemat comod ii scaunul lui, facînd pe mirele indulgent. Se simțea ușurat, măi ales pentru Roseanna, că tînărul ei flăcâiaș lipsea de la nuntă.

Treptat, Roseanna deveni conștientă de ocK soțului ei, care o urmăreau peste tot. De ce o urmăm ca un cîine un os? Treptat, sucurile rele din ea, curca fi spus Kate Kendall, începură să clocotească}: Roseanna decise să facă ceva să șteargă expresia ace?; de mulțumire de pe chipul lui. Dansa tocmai cu tînăii john Stafford, un conte din partea locului, căruia «IE

venea să creadă că Roseanna îl favorizase cu două dansuri.

Dintr-o dată, ca se rezemă de el și-i șopti la ureche: -Dansezi divin; ultimul meu partener avea grația unui cal de tracțiune.

Contele își dădu capul pe spate și rîse cu poftă. Roseanna continuă:

— Ravenspur ne urmărește cu interes.

Imediat, ochii tânărului Stafford zburară spre locul unde stătea așezat baronul. Roseanna calculă că asta ar părea ca și cum ei ar fi făcut o glumă secretă la adresa lui. Mica intrigă eșua însă, cînd Stafford șopti:

— Tocmai am primit semnalul să te readuc mirelui. Nu pare

prea amuzat.

— Ah, bine, spuse ea dulce.

— De fapt, arată extrem de nefericit.

— Din bine în mai bine, spuse Roseanna rîzînd.

Stafford i-o readuse lui Roger, se înclină și plecă. Privirea lui Ravenspur deveni mai intensă, văzînd-o îmbujorată și adorabilă.

A

— Iți place să dansezi, Roseanna.

— Nu te supără asta, nu? Știu că bărbații mai în vîrstă nu prea se dau în vînt să danseze, spuse ea dulce. Văzu întărindu-i-se un mușchi în maxiliar și sucurile ei rele începură să clocotească minunat.

— Încerci să mă provoci, să vezi dacă poți scoate din mine ce e mai rău? o întrebă el încet. Apoi mîinile lui i se strecurară pe sub mînecile largi și alunecară în sus, pe brațele ei. Gestul era atît de intim, încît ea scoase un

icnet și se înfiora. în timp ce o ducea spre dans, Roger rîdea.

— **Iți place să tachinezi. Este un joc special, care poate fi jucat perfect în doi. Cred că o să mă simt foarte bine cu tine, Roseanna. Cînd dansul se termină, Roseanna rămăsese aproape fără suflare. Se lăsă într-o mică reverență și se duse în brațele următorului partener, dar de data aceasta a fost atentă să se poarte cu decență.**

Era firesc ca glumele să devină tot mai deochiate. apoi de-a dreptul obscene. începură cîntecele obscene; Roseanna încercă să-și astupe urechile la refrenul „Mi- am afundat parmacul, ehei, în gaura adîncă a Evei” Se întoarse dezgustată de la bărbatul care cînta și se apropie de rege. Ned își petrecuse brațul lui mare pe după umerii lui Roger și cînta, „Lucră toată noaptea cu spor, regulîndu-se pînă în zori”.

Ravenspur surprinse panica de pe chipul miresei lui și se desprinse din îmbrățișarea regelui.

— Eu cred câ noi o să urcăm, acum, Ned și, pentni numele lui Dumnezeu, scutește-ne de spectacolul patului.

Edward îi făcu cu ochiul Roseannei.

— Trebuie să-l ascult pe afurisitul ăsta. Ar fi în stare să mă spintece.

Ravenspur își petrecu un braț pe după talia ei ca să o ajute să se strecoare prin mulțime. Roseanna își astupă urechile cu mîinile, în timp ce lumea cînta, „Aș vrea să- i ling izvorul, să-mi întăresc toporul".

Trecură repede prin culoare și pe scări, sperînd să nu fie urmați de nimeni. Era fericită că Ravenspur cunoștea bine locul, pentru că singură s-ar fi rătăcit fără speranță. Roger deschise ușa spre o cameră somptuasă, unde le găsi pe Alice și pe Kate Kendall, care o așteptau.

— Bună seara, Baron Ravenspur. Bună seara, baroneasă.

— Nu-mi spuneți așa! Urăsc asta! spuse Roseanna.

■ încăperera avea o formă ovală, cu un tavan pictat cu păstorițe, miei, heruvimi și nori. Perdele de un albastru pal coborau din nori și erau fixate în cei patru stîlpi aurii, ornamentați, ai patului. în șemineul alb și auriu ardea focul și de o parte și de alta a acestuia se aflau două canapele tapisate cu brocart albastru. Pe fiecare masă se aflau candelabre înalte, aurii, cu cîte douăzeci de luminări fiecare, alături de o generoasă etalare de vinuri și dulciuri. Un perete era acoperit cu o imensă tapiserie care continua scena pastorală a drăgălașelor păstorițe; pe un alt perete erau atîmate

tablouri în rame grele, aurite; iar al treilea avea doua ferestre înalte, cu draperii din brocart care le acopereau Dușumeaua era acoperită cu un covor gros, albastru, care se simțea ca o catifea.

Roseanna nu mai văzuse niciodată ceva atîi de elegant. Mama ei iubea lucrurile frumoase, dar nu-și putea permite un asemenea lux.

În spatele ei, Ravenspur spuse:

— Regele te onorează. Camerele acestea sin! rezervate, de obicei, reginei.

Brusc, ușa camerei se deschise și vreo două duzini de oameni

se năpustiră înăuntru. Rîdcau și faceau glume și erau conduși de Tristan și de rege; erau hotărip să asiste la momentul patului. Bărbații îl apucară pe Roger, îl aruncară în aer și începură să-l dezbrace, cu sugestii obscene. Din fericire, rîsetele lor sonore împiedicau obscenitățile să ajungă la urechile delicate ale Roseannei.

Femeile o înconjurară pe Roseanna și le ceiură Joannei și subretelor ei să o dezbrace de rochia de mireasă. Roseanna se uită acuzator la mama ei.

— Cum ai putut face asta? strigă ea.

— Draga mea, nunta este pentru distracție și jocuri. Nu le putem nega asta. Ei vor dovada că te duci neatins în brațele mirelui tău iar eu sînt mîndră să le dovedesc asta.

Culoarea se scurse din obrajii Roseannei și deveni rigidă cînd Alice, Kate și Joanna începură să o dezbrace Alice se înroșise, furioasă, în timp ce ochii Iui Kateo

priveau intens, pentru a-i transmite părerea de rău. Apoi Jădu din umeri și cu degete agere scoase rochia de pe trupul Roseannei, gîndind că era mai bine pentru aceasta să se termine repede totul.

Nu se opriră la cămașă ci scoaseră totul de pe ea, ciorapi, jartiere, totul. Rîsul zgomotos amuți cînd ea râmase goală în fața adunării și Roseanna se întoarse repede cu spatele la ei. Părul ei lung îi cădea pînă la genunchi, acopcrind-o de privirile celorlalți, dar Joanna întinse mîna și ridică șuvițele ca de samur, pentru a le arăta tuturor spinarea albă și picioarele ei lungi, delicate. în clipa următoare, Kate petrecu peste goliciunea ei halatul alb, din mătase. Roseanna stătea acolo înțepenită, cu privirea abătută, cu mătasea halatului lipindu-i-se de sîni, scoțîndu-i în evidență. Fecioara era pregătită să fie luată de mirele ei, corbul.

A

In cealaltă parte a încăperii se produsese agitație. Roger își cerea halatul lui din catifea neagră dar i se spunea că nu era de găsit. Se prefăceau cu toții că-l caută, dar Roger știa că la mijloc era mîna lui Tristan și că halatul nu va fi găsit. Era presat să „o

aibă” pe mireasă; bărbații începură să-1 împingă spre Roseanna.

Femeile încercau să o ducă pe ea spre pat, doar că Roseanna se încăpățîna să nu se miște.

— Nu, Nu! strigă ea ferm. Apoi ochii ei îi întîlniră pe ai lui și Roger simți un junghi în inimă, la rugămintea ei mută.

Urechile le erau asaltate de strigătele „La pat cu ca! La pat cu ea!”Roger știa că nu vor pleca fără măcar o reprezentație simbolică din partea lui.

— Este timpul să-ți strecori sabia ta mare în teacaei' strigă cineva.

— Măsoar-o odată! tună un altul.

Roger se întoarse spre rege.

— Cînd încep, îi scoți afară de aici! Apoi, gol în toată . splendoarea lui, se îndrepta spre Roseanna. Ochii ci se plimbară pe toată lungimea lui, se opriră o clipă asupra sexului său, apoi, înroșindu-se, îi înălță spre chipul lui hotărit. Roger o cuprinse în brațele lui puternice și se aplecă să-i găsească gura. Buzele ei le întîlniră pe ale lui cu un suspin și el îi șopti:

— Scumpa mea, într-un minut o să se termine totul.

Coșmarul îi înmuie picioarele și Roseanna știu că o să leșine. în clipa în care își lăsă greutatea pe el, Roger se aplecă și-și strecură brațele pe după picioarele ei. ridicînd-o la pieptul lui mușchiulos. Dintr-o dată, it ciuda spectatorilor, simți că se întărește.Toatâ lungimea lui măreață, rigidă, se ridică pînă cînd atinse mătasea greutății pe care o purta în brațe. Ovații puternice se auziră în încăpere, în timp ce el o trezea cu sărutăn și în timp ce se îndrepta spre pat, regele îi goni pe petrecăreți afară din încăpere.

Roger o depuse ușor pe pat, apoi se duse la garderobă. își puse pe cl halatul din catifea și se întoarse la pat.

— Îmi pare rău, scumpa mea. Erau prea beți ca să mai | poată fi opriți.

Roseanna își ridică mîinile, oprindu-l parcă să se apropie mai mult de ea.

— **Ravenspur, trebuie să stabilim niște lucruri între noi,**

începu ea nervoasă.

— **Serios? spuse el ridicînd dintr-o sprinceană.**

— **Da, serios. De mîine vreau să am propriul meu dormitor și propria mea suită de camere. Găsesc intolerabil să trebuiască să le împart cu un bărbat pe care nu îl iubesc, nici măcar nu-l plac, spuse ea. Riscînd o privire spre fața lui dură, citi un amestec de senzualitate și amuzament. Era ca un animal de pradă; atît de aproape, se simțea amenințată de trupul lui mare, puternic. Se strecură repede în partea cealaltă a patului și continuă pe nerăsuflate:**

— **Vreau să fie foarte clar că m-am măritat cu tine pentru că nu am putut altfel, dar nu intenționez să devin soția ta în adevăratul sens al cuvîntului.**

— **Vrei să spui de bună voie, o corectă Ravenspur cu voce catifelată.**

Ochii ei se măriră, speriați.

— Doar nu o să mă violezi? strigă ea.

Era gata să o asigure că nu, dar se opri la timp. Gu Roseanna trebuia să dețină supremația, altfel îl va vrăji și îl va învîrti pe degete. Înainte de a termina cu ea, o va aduce în starea de a fi la fel de dornică să se culce cu el.

— Să te violez? Nu am nevoie să recurg la viol.

A

Înainte să terminăm, o să mă implori să-ți mai ofer plăcere.

— Plăcere? spuse ea disprețuitor. La asta se gîndesc toți bărbații! Ei bine, trebuie să știi de la bun început că

eu nu sînt o creatură umilă, supusă, ca Rebecca, să zac pc spate, în pasivă acceptare.

Roger își dădu capul pe spate și rîse. îi văzu strălucirea dinților albi și venele de la gîtul puternic.

Pasivă așteptare! Roseanna, vocabularul tău mă dâ gata.

A

Încercam să nu fiu vulgară! izbucni ea.

Fii vulgară, Roseanna, șopti el.

Perfect. Nu o să stau întinsă pe spate, cu picioarele desfăcute!

Cuvintele ei sugerau o imagine atît de vie, încît Roger își spuse că înnebunea dacă nu o atingea. îi luăo șuviță de păr de pe umărul gol și și-o înfășură posesiv în jurul degetelor.

— Iar acum lasă-mă pe mine să fiu vulgar. Tu o sâ stai întinsă pe spate, cu picioarele desfăcute, o să stai peste mine cu picioarele desfăcute, o stai cu picioarele petrecute pe după gîtul meu, dacă o să-ți ccr asta - și o s-o fac.

Mîna lui puternică îi cuprinse un sîn și i-l scoase din cămașa de noapte. Cuvintele lui șocante îi aprinseră din nou senzații aprige între picioare și-i împrâșliară flăcări fierbinți de-a lungul venelor.

Se smulse de lîngă el, furioasă.

— Să nu mă atingi!

Roger făcu ochii mici. își desfăcu halatul și rămas; în fața ei gol, amenințător.

— Ai terminat să stai acolo și să-mi faci legea? o întrebă el mieros.

Roseanna își umezi buzele. Se temea de el - și mai râu. el știa câ ea se temea și va profita de asta. Dar mai avea destulă voință ca să-1 înfrunte. Sau să-l întărite, să udă pînă unde poate să meargă el, ca astfel să experimenteze lucrurile pe care i le va face el, acum că era soțul ei, stăpânul ei?

— Atinge-mă, îi porunci el cu blîndețe. Ochii i se tăcură mari, pentru că înțelegea că el vroia să-1 atingă *acolo.*

Cum ea încremenise, Roger îi luă încet mîna și-i ghidă degetele spre tija lungă, care se ridica fără rușine intre ei. în clipa în care degetele îi veniră în contact cu el, tija se mări și deveni și mai dură. își smulse degetele ca și cum ar fi ars-o. Amestecul de plăcere și amuzament reveni în ochii lui negri, sclipitori. Roger sutură din cap.

— Roseanna, atîta agitație pentru nimic!

— Nimic? izbucni ea.

Roger se dezbrăcă încet de halat. Roseanna se întoarse ca să sară afară din pat, dar el o apucă de cămașa de noapte din mătase,

îi desfăcu nasturii și i-o coborî de pe umeri. Cînd o lăsă să cadă, ea se dădu repede înapoi. Cămașa de noapte căzu într-un cerc în junii taliei.

— Am vrut doar să spun că tu ți-ai pierdut deja virginitatea. Doar asta mi-ai spus chiar tu, nu?

— Nu ești un gentleman dacă-mi arunci așa ceva în față! îi replică ea, acoperindu-și sinii cu așternuturi le.

— Iar dacă așa este, tu nu ești o lady.

Roseanna se așeză nesigură pe pat, deși era hotâriii că mai mult nu se va mai dezbrăca. în timp ce Roger se uita la ea, lumina focului îi coloră chipul și materialul diafan părea să tremure pe sînii ei. Tînjea să o ia in brațe, tînjea să-i sărute insolența de pe gura ci îndrăzneață. Cînd ca își întoarse privirea de la el, ochii lui se îmblînziră.

— Bagă-te în pat pînă nu tc ia frigul, îi spuse el cu blîndețe.

Roseanna se strecură sub așternuturi, stînd cît mai la marginea patului. Roger stinse luminările din toată încăperea, lăsîndu-le aprinse doar pe cele de lingă pat. Apoi, gol, se urcă și el în pat. Se întinse pe partea lui ți se rezemă în cot, ca să poată sta de vorbă cu ea. Era țepoasă ca un arici. Cum să-și înceapă curtea?

— Copilulc, nu trebuie să te temi de mine. Nu o sâ-|i fac rău, șopti el întinzînd brațe puternice și trăgînd-o spre el.

— Nu sînt un copil. Sînt o femeie! spuse ea înțepată Ii luă gura într-un sărut sălbatic. Ii bubuia inima și Roseanna îi putea simți ecoul bătînd în ea, în timp ce brațe puternice o striveau ia pieptul Iui.

— A cui inimă bate atît de tare? șopti ea.

— Ale noastre. Roseanna, o să-ți arăt ce îi oferă o femeie unui bărbat și ce îi oferă el, în schimb. Mîna lui dreaptă alunecă între picioarele ei și degetele îi găsiră fără greș giuvaerul sensibil al feminității. îi șopti, lingușitor:

— Căsătoria înseamnă a da și a primi.

Trupul îi sări spre spate la atingera lui și se refugie in nou in furie.

■Ah, da, Ravenspur. Eu dau și tu iei! strigă ea.

Roger ridică pentru prima oară glasul.

— Fii cinstită, Roseanna! Eu îți dau numele meu, toate bunurile mele lumești, o poziție de onoare în castelele mele și mai mult. Sînt gata să-ți ofer libertatea - aceeași libertate de care te-ai bucurat întotdeauna, să vii și sâ pleci cînd vrei, să fii cu cine vrei, să fii liberă să te ocupi de caii tăi, orice. Tu ce ești pregătită să-mi dai?

In încăpere se lăsă o tăcere grea, în timp ce ea se gîndea cu disperare. Intr-un tîfziu, spuse:

— Nimic.

Se lăsă din nou tăcerea.

— Lasâ-mă să te iubesc, Roseanna, spuse el cu glas scăzut.

— Nu! Nu o să mă transformi într-un iepurș mic și speriat, care să-ți îndeplinească poruncile!

— Nu o să te schimb deloc. Eu te vreau exact așa cum ești! Mîinile îi cuprinseră fesele și o trase aproape de duritatea lui. Roseanna înțepeni și strigă:

— Nu mă atinge! I se tăie răsuflarea, cînd Roger o sărută temeinic. Gustul ei pe limbă și parfumul ei îi aprinseră imaginația, înccpînd să fantazeze la lucrurile delicioase pe care avea să i le facă.

Trupul Roseannei era scăldat de senzații ciudate. Era gata să se arcuiască spre el, dacă nu-și impunea să Tămînâ rece. Gura lui o părăsi pe a ei și buzele îi trasară

o cărare încinsă în jos pe gît, pînă la sini. Roseanna retrase.

— Eu iubesc pe altcineva. Nu mă mai atinge, sau o să vomit!

A

In sfîrșit furios, Roger sc ridică din pat cu o înjurătură bogată.

— Lasă-mă în pace. Mai există zeci de alte camere.

— Nu o să ne facem de rîs în fața Curții, spuse el și se prăvăli pe o canapea. O tăcere amenințătoare umplu camera, întreruptă doar de trosnetele focului.

Mintea și trupul Roseannei erau pline de pomir. contradictorii. Mintea ei îl respingea pe Ravenspur și striga după dragostea

dulce, sigură, a lui Sir Bryan. Dar trupul ei tînjea după experiențele primitive, sălbatice, pe care i le promitea atingerea lui Ravenspur. își reprimă aceste impulsuri urîte, jurînd să nu se facă vinovată de păcatele cărnii, așa cum făcuse mama ei. Apoi, se întrebă cum putea fi acesta un păcat, de vreme ce erau căsătoriți în fața lui Dumnezeu. Ca întotdeauna, după ce Roseanna spunea un lucru foarte crud, începea să o chinuiască conștiița. Trecu o jumătate de oră de tăcere grea; spera că el adormise dar în inima ci știa că nu era așa.

— Ravenspur?șopti ea.

Tăcere.

— Îmi ... îmi pare rău că am fost atît de crudă. Asia doar pentru că noi doi sîntem complet străini.

Tăcere.

— Aș vrea să te cunosc, ca să putem fi prieteni.

Din nou tăcere.

— Vorbește-mi despre tine. Vorbește-mi.

Chiar și aerul era nemișcat. Apoi, după multă vreme, auzi un ris încet. Nu era fericire în el, dar nici nu era un rîs amar, doar unul auto-ironic.

— Poate că este aici o justiție poetică, spuse el încet. Roseanna îl asculta. După o pauză, el continuă:

— Primul meu mariaj a fost aranjat de părinții mei, cuo văduvă cu zece ani mai mare ca mine. M-am împotrivit pînă la Dumnezeu, dar nu aveam nici un cuvînt de spus. Aveam doar cincisprezece ani.

Roseanna inspiră adînc.

— Mama mea era o ticăloasă avară. Văduva venea cu pămînt și cu o flotă de vase de comerț și asta era tot ce conta.

Se opri, copleșit de amintiri.

— Avea dinți proști și o respirație urită și nu reușeam să mă culc ușor cu ea.

Risc din nou, auto-ironic.

— M-am acoperit de rușine în noaptea nunții. Nu mi- am putut

îndeplini îndatoririle de soț.

Roger se întreba de ce îi spunea toate astea. Ce avantaj avea să-i ofere unei femei arme pe care le-ar putea folosi împotriva lui? De ce să-și expună slăbiciunile din trecut?

Roseanna își imagină băiatul de cincisprezece ani, in pat și i se făcu milă de el. Roger continuă, încet.

— A murit la naștere, biata Lady Agnes. Indiferent de deosebirile dintre noi, nu aș fi vrut să se întîmple așa ceva.

— Î**mi pare tare rău, my lord, șopti Roseanna.**

— **A trecut mult timp de atunci.**

— **Dar a doua ta soție? îndrăzni ea.**

— **Nu o să vorbim despre asta. Cuvintele lui erau reci**

•

și categorice. își întoarse spinarea spre ea și păru case culcă, dar gîndurile i se întorceau, necruțătoare, la trecut. Fusese cel mai mare prost tînăr din toată creștinătatea. Era atît de hotărît să-și ia nevasta pe care o vroia el, încît sfidase sfatul părinților și se căsătorise cu o fată din clasele de jos. Era înnebunit să aibă o soție frumoasă, care să-1 mulțumească în pat, dar din nefericire pentru el, Janet îi mulțumea și pe alți bărbați în pat — jumătate dintre cavaleri, dacă zvonurile erau adevărate. Totul s-a terminat cu o crimă.

Își impuse să nu se mai gîndească la cea de a doua lui soție. Era nebun dacă-i permitea minții sale sase gîndească iar și iar la ea. Roger se întrebă dacă fusese înțelept să se însoare pentru a treia oară, după ce jurase că nu o va mai face; apoi, încet, un zîmbet îi arcui buzele și știu că Roseanna apăruse pe lume special pentru el.

Roseanna a rămas trează multă vreme. Nu îi părea rău pentru ea, dar o durea inima pentru Sir Bryan. Ce noapte groaznică, nesfîrșită, pentru el. Dar era mîndră că nu îl trădase.

Roseanna se afundă în somn, într-un vis plăcut, în care stătea întinsă la soare, pe un cîmp cu fin proaspăt cosit. Apoi deschise încet ochii și se uită direct la canapeaua albastră. Plecase! Sări în

sus, suspectîndcă el se strecurase în pat, cu ea.

Roger chicoti.

— **Te așteptai cumva să găsești o viperă în patul tău? Roger se ridica deasupra ei. A trebuit să-și dea capul pe spate, ca să-i cuprindă toată înălțimea. Făcînd asta» fu izbită de splendoarea lui întunecată, masculină. Această creatură primitivă, ca un zeu, era soțul ei. Gîndul îi trimise fiori pe șira spinării. El îi văzu tremurai și frustrarea înnăbușită îi ceru să o atingă, într- un fel sau altul.**

— **Dacă insiști în. a te purta ca un copil răsfățat, atunci nu am altă alternativă decît să-ți ard o mamă sfîntă de bătaie.**

— **Să nu îndrăznești! îl provocă ea cu scîntei în ochi. Roger se așeză pe pat și o trase în poala lui. Senzații** minunate **îi inundară vintrele, cu trupul ei de-a lungul coapselor lui. Furia i se topi cînd îi trase în sus cămașa** dc noapte **și-i descoperi funduletul rotund. Mirosul de** fin **atunci cosit îi umplu din nou Roseannei nările și își dădu seama că mirosul atrăgător era de vinariță, pe cațe** trebuie să **o fi folosit Ravenspur în completarea toaletei. Încercă să se smulgă din poziția nedemnă, vulnerabilă** în care **o ținea el, dar inutil.**

Kate Kendall era dincolo de ușă, ascultînd. în clipa în care auzi voci, îi făcu semn lui Alice. Intrară împreună, cu un nou costum de călărie. Rămaseră mute cînd îl văzură pe noul lor stăpîn sărutînd funduletul Roseannei. Ea însăși jenată, i se făcu milă pentru ce *știi* că simte Alice. Se chinui să se ridice într-o poziție puți« mai demnă, zîmbi către fată și șopti:

/

— Mă bucur că mi-ați adus costumul acesta.

Tunica era din lînă aurie, bordată cu roșu aprins, a o pelerină asortată și cizme de călărie roșii- culorile Plantageneți lor.

Inventivă ca întotdeauna, Alice îi răspunse:

— Ah, my lady, a fost ales de Baronul Ravenspur. Kate îi aruncă

lui Alice o privire ucigătoare și nu-și don decît să fi fost mai aproape de fată, să o ciupească pe proastă.

Expresia Roseannei se schimbă.

— Dacă mă gîndesc mai bine, cred că am un costum de călărie foarte frumos, de culoarea lavandei, cu mănuși de călărie asortate. A fost o vreme cînd eram nebună după culoarea asta.

— Doamna Contra, bombăni Kate.

Roseanna îi aruncă lui Ravenspur un mic zîmbe: parșiv.

— Nu îți pasă cum mă îmbrac, nu?

Sub cuverturi, mîna lui se strecură pe coapsa e: goală și cînd și-o mișcă spre interiorul catifelat Roseanna oftă.

Tu te ocupi de îmbrăcat; eu o să mă ocup de dezbrăcat, glumi el.

Alice se înroși pînă la rădăcina părului.

Na că ți-a zis-o, mormăi Kate, mulțumită.

Roger își luă pelerina și și-o aruncă neglijent peste braț. Se uită la soția lui, încă în pat

— Dacă o să te rog să te grăbești, ca să ajungem la Ravensworth înainte de lăsatul întunericului, presupun

:i o să te lălăi intenționat. Sigur, poate câ vrei să inipârțim același pat mic în nu știu ce han prăpădit.

— Oi fi avînd eu multe defecte, my lord, dar lălăiala nu este unul dintre ele! Dădu cuverturile la o parte și-și roti picioarele, aducîndu-le jos, pe covor.

— Delicios, spuse el mai mult pentru sine. Roseanna își infim dorința de a arunca un candelabru în el. Kate constată că Roseanna mai avea încă pe ea cămașa de noapte și se uită bănuitoare la așternuturi. Cînd nu văzu nici sînge și nici pete de spermă, își strînse buzele. Asta nu o să ducă la nimic bun! Dacă Roseanna juca jocuri, ducîndu-l cu zăhărelul, se juca cu focul. Se întîmplase ca lui să-i placă de ea și îi făcea plăcere să o lase o vreme în apele ei, dar orice prost putea vedea că, împins prea departe, putea deveni periculos. Ah, ah, Roseanna își găsise perechea - și chiar mai mult! Doar că încă nu și-a dat seama de

asta.

A

— II învăț eu lecția, spuse Roseanna la cîteva clipe după plecarea lui.

— Nu zi hop pînă nu sari pîrleazul, bombăni Kate.

— Ah, aș fi preferat să mergem la Londra, decît *ni* nord. Am auzit atît de multe despre Curtea de 1/ Westminster. Mi-aș dori s-o văd pe regină.

/

— Dacă dorințele ar fi cai, cerșetorii ar merge călar/ spuse Kate.

/

— Kate, dacă o să-mi mai spui una dintre zicalele *νJ* afurisite, o să încep să urlu. De dimineața pînă sea nu aud decît „Plîngi mai mult, faci pipi mai puțin”, *j* „Cine rîde dimineața, plînge seara”. Mi-ai făcut ca calendar cu -zicalele tale.

/

Kate confirmă din cap.

— Altcineva ți-a făcut capul călindar și nu trebuie să ghicesc de trei ori ca să-i spun numele.

— Pace, Kate. Trebuie să-mi iau rămas bun de la familie; apoi mă întorc și vă ajut la împachetat. Vreau să fiu gata și în așteptare, cînd o să se întoarcă înălțimea Sa Atotputernică. Nu vreau să-i dau satisfacția să< savureze întîrzierea.

Roseanna știa că era de datoria ei să-și ia la revedere de la mama ei. Nu credea că o va putea iena vreodată pe Joanna că a obligat-o să se mărite, dar râul a fost făcut și tot nu se mai putea schimba nimic. In mintea ei începuse să se formeze ideea că dragostea și căsătoria nu erau același lucru și că ea fusese naivă să creadă că o să i se permită să se mărite din dragoste. Joannei

nu i se permisese acest lucru și cînd se gîndea la toate căsniciile pe care le cunoștea, vedea clar că majoritatea femeilor și a bărbaților căutau dragostea din altă parte. Nu-i era greu să vadă de ce părinții ei îl aleseseră pe Ravenspur, pentru că avantajele pentru ea erau nenumărate. Ce o intriga pe ea, era de ce Ravenspur fusese atît de hotărît să o aibă. Ea nu îi aducea nimic. Singura explicație pe care o găsea, era aceea ci el fusese decis să facă după placul lui. Fusese de neînduplecat, iar cînd l-a rugat să o elibereze de logodnă devenise lucrul pe care trebuia el să-1 aibă cu orice preț. Ridică din umeri, alergă spre camera părinților ei și ciocăni politicos în ușă.

Neville era îmbrăcat, dar Joanna încă mai stătea în pat.

•Draga mea, ai venit la timp să iei cu noi micul jejun.Vino să mă uit la tine. După toate lacrimile și protestele, nu arăți deloc rău.

Roseanna nu credea că o va ierta vreodată pe mama ei pentru această căsătorie, dar a naibii să fie ea dacă o să-i arate rănile.

•Ah, eu sînt bine, dar ar trebui să-1 vezi pe Ravenspur. Bietul diavol!

— E epuizat, da?

Roseanna o privi pe mama ei în ochi' și spuse veselă:

— Nu, suferă de foame nocturnă!

•Neville, fiica ta poate fi foarte vulgară uneori.

— Da, seamănă cu tine, draga mea.

Neville zîmbi și o sărută pe Roseanna pe frunte.

0 să-mi fie tare dor de tine, să știi.

— Și mie o să-mi fie dor de tine, tată.

— Prostii. O să fii atît de ocupată cu reproducerea cailor, încît, în clipa în care o să-ți pui ghearele pe grajdurile lui Ravenspur, nu o să mai ai vreme să-ți fie dor de noi.

— Ar putea fi ocupată și cu alte reproduceri, decît ale cailor, rîse Joanna oferindu-i o farfurie fiicei ei.

Roseanna se uită din nou în ochii ei și spuse:

— Nu sta cu sufletul la gură!

Neville interceptă un semnal din partea Joannei, cum că ar vrea să vorbească în privat cu fata ei. O sărută repede pe frunte pe Roseanna și se retrase plin de tact.

Joanna lăsă jos farfurioara din argint cu prunele pe care le mînca și-i luă mîna Roseannei.

1/U

Vilii UNIA III NI 1 Y

All, dlilpjl IIICII. <li»<n O JIS piiliii Iii || I|||

|(H (,

ţiliii Cil dcupro hAibiiţi III **cşli umil mm m L mii nlfi <lr< ntn** IONI VII **vrcotltiin. I)m*n** CPJ» **<lfh(cn|»la, O nfl |(nifliiiiicc in cmmd din pnlniA**

Rosciinmi îşi IHÎH A **Iciilmi 11 i<'ftpA(iiinin**

RONCMIIIUI, eslr o Iunie n I»Ai I»iiţiL »i. Inin in<hHulA' l'ntcruii este in II liniile lor. I < u1 i>i. i» IniH-ir < lr>i<npifi nlcpimhi^i hArbjliil vel m.ii puternic pe cmt- | riifion^r triciiidud NCIJIVIII CI. ci>lip.A (om.'i pnlcrcn Im, hm dmga meii, nu il vei tace sclnvul lAu dm n im t <|Hi IIOJNII Ifm.

— I II sini luuly Ravciispur. Pnicrva nsln îmi *iijiiiipc.* spuse Rosciiiimi ndicmd din umeri.

Joamiii o idcnţi<mA:

— Simplul liipl că uşii măi*il.itfi nu* uslu suin icul, l-.l îşi poale lua micimi o aninula. caic va aven, CJI adevărata piliere, Acum ai I>ârl>.»iul ,,. <Iar poţi sfi I ţip ...lui una im a> putem mârliirisi Jo iniia după o hciirl/i ezitare.

Roseanna se gindi In l.dwani şi In **puterea puciiie** o aven regina asupra lui.

— 'Trucul csle să devii femeie cu adevărul, Nu iţi pil spune cum să Iaci asia; unele luci iui nu pot li învăţate decît de la un bărbat, Alic lecţii nu **pol li învăţate dccil** de la viaţfi. Dar insist sA ţii cupa vieţii cu niaiiiduiiâ mîinile şi sA bei cu nesaţ din ea, Ravenspur este un bAibal magnific! Nu-i refuza nimic şi pun iâmăşagcft nil

vei regreta mcmdalfi, Roseanna, (e invidiez, Ihi, grAbeşle-le ai loalA viaţa în faţa ta şi uşii singura cure

, d pun Irfti. Să ştii că te iubesc. Iar dacă într-adevăr nu ^1 suporta, cusa mea rămîne deschisă pentru tine.

Rironna, care intrase cu gîndul să fie rece şi (CicrtAhuire, îşi aruncă braţele pe după gîtul mamei ei .in dkmA de rămas bun.

Kihcitnna nu-şi dăduse seama cît de mare era ■mpiil cure se pregătea de drum, spre Ravensworth. , f»ti gulii devreme, pentru că o împinsese de la spate JK Alice o dominase pe Kate — o splendidă realizare dar Roseanna înţelesese că dacă nu era ea şefa sau cel puţin egala lui Kate, va fi stăpînită tot restul vieţii. Sviipase dc autoritatea mamei ei şi de acum înainte jţiqiiii Hft dea ea ordine, nu să le primească.

Kntc urma să călătorească în caleaşca cu bagaje, iar Alice va călări alături de Roseanna, pe armăsarul ei blind, Căruţele cu lucrurile de gospodărie erau gata de pxcarc, iar Dobbin se ocupa de caii ei pur-sînge. Totuşi, accaMa era doar o mică parte a cavalcadei. Ravenspur jvea treizeci de cavaleri, dintre care jumătate îşi ^luxaseră nevestele la York, pentru nuntă. Mai avea şi (jpi/cci de ostaşi, fără de care rar călătorea. Apoi mai craTrihlan Montford, care avea şi el oamenii lui, plus Rebecca, servitoarele acesteia şi bagajele. Tristan şi oamenii lui urmau ca de la Ravensworth să plece mai departe, la Ravenscar, pe coasta de est.

,

La revărsatul zorilor, Sir Bryan Fitzhugh veni 1^ Roger,

!

— Baron Ravenspur, doresc să intru în servicii^

Roger ridică o sprinceană şi-1 studie îndeaproape Băiatul părea destul de deschis şi de onest, dar nu-i venea să creadă că avea tupeul să o urmeze pe Roseanna.

— Tu eşti tînărul cavaler de Ia Castlemaine? îl întrebă

Roger, știind prea bine cine era.

Sir Bryan păru jenat.

— **Am fost dat afară de la Castlemaine, my lord, pentru că i-am asigurat escortă lui Lady Roseanna, cînd ea ... cînd ea a fugit, termina el jalnic.**

Ravenspur era gata să scuture din cap, cînd Sir Bryan insistă:

— **Eu le-am trimis mesajul oamenilor voștri de Ia abația Selby.**

Ochii lui Ravenspur se micșorară.. Ce joc era acesta? Poate că era mai bine să-1 aibă sub ochi pe micul diavol.

— Întotdeauna pot avea nevoie de o sabie în plus între timp, o să stai cu ochii pe căruțele și oamenii de la Castlemaine. Ai grijă să nu întîrzie, în drumul nostru spre Ravensworth.

Pînă să termine, Fitzhugh pleca deja călare pe calul lui, jurîndu-i credință. Roger zîmbi în sinea lui. ; Dumnezeule, cît de plini de fervoare erau cavalerii ăștia tineri ! Poate că îl judecase greșit pe băiat. Foarte probabil că Roseanna se folosise de el ca să ajungă la bărbatul pe care îl iubea cu adevărat - poate unul dintre gentleman-ii regelui.

Făcu eforturi să se scuture de dispoziția neagră care-1 amenința. Nu închisese un ochi toată noaptea, iar **singele lui fusese prea fierbinte și solicitant, închis în aceeași cameră cu obiectul dorinței Ini; se încărcase cu plăcuta anticipare care îl inunda de cîte ori se gîndea la ea Apoi, ea îl refuzase copilărește și își dădea seama că \a face și la noapte, la fel. Deși tînjea după ea, știa că ea nu îi va ceda de bună voie. Ei bine, era un joc în doi, își spuse el amuzat. Va trebui să o seducă, să o achineze, să-i uzeze rezistența, pînă cînd îl va implora ec să facă dragoste. Roger era hotărît să-i cîștige trupul ți sufletul și în timp ce călărea, își plănuia asaltul.**

Cînd Roseanna își conduse înapoi calul spre caleașca **lui Kate și caii de la Castlemaine, îl văzu pe** Sir Bryan. **Inima îi tresări de bucurie. Reușise, numai** el știa cum, **să se alăture**

personalului casei ei! Privirile lor **se întretăiară, se țintuiră, dar erau amîndoi prea prudenți casă se salute. Syr Bryan își duse pe furiș mîna la piept și în timp ce-l întorcea pe Zeus, făcu și Roseanna la fel.**

Tristan călărea în rînd cu ea și și îi aruncă o privire admirativă.

s > **ni**

— Ravenspur habar n-are cît de norocos este. Aș da orice ca soția mea să aibă măcar o parte din vivacitatea ta.

— Ce vrei sa spui? zîmbi Roseanna.

— Intenționezi șă călărești o parte din drum, explică el.

— Intenționez să călăresc tot drumul, îl asigură ea.

Ochii lui scînteiau și nu încercă să-și ascundă admirația pe care o simțea pentru ea.

— Tris, nu o condamna pe Rebecca pentru faptul că merge în caleașca, alături de celelalte doamne. Nu cec că este foarte puternică.

— Fragilitatea ei este deliberată, începu el, apoi ridici din umeri, alungîndu-și gîndurile de la soția lui.

— Uite-1 pe Roger, spuse el.

Roger se apropie dc ei cu un alt uriaș în urma lt și-i făcu o plecăciune Roseannei.

— Ți-1 prezint pe Kelly, căpitanul soldaților mei. L- am rugat să se ocupe de siguranța ta, Roseanna. Poj apela oricînd la ajutorul lui.

Roseanna îl salută din cap pe bărbat și își întoarse repede privirea. Nu-i plăcea cum arăta. Era construit la fel ca Roger și Tristan, încît să le poată fi frate; dai totuși, ceva în fața lui smeadă îi repugna. Era clar căera un soldat mult încercat, fără nimic din felul curtenitor al unui gentleman. Poate că acesta era motivul pentrj care nu se simțea în largul ei, cu el.

În timp ce-și studia proaspătul ei soț, trebui si admită că era un bărbat splendid. își călărea calul pur- sînge cu un regesc aer

autoritar. Cizmele moi, din piele, îi treceau peste genunchi, acolo unde coapsele cu mușchi puternici strîngeau șaua și flancurile armăsarului. Mantia lui purpurie era închisă cu o magnifică clamă din diamante, montate în forma inițialei lui, R. Deși nu știa dacă venea de la Roger sau de k Ravenspur.

Poate datorită sîngelui ei regesc, Roseanna avea un simț dezvoltat al spectaculosului și ceremonialului. își dădu seama că aceasta era oportunitatea ei de a căpăta avantaj în fața oamenilor soțului ei — acum, oamenii ei. Pentru câ mai existaseră două soții care ocupaseră poziția ei, era hotărită să devină *Baroneasa* de Ravenspur ; cea mai frumoasă, cea mai grațioasă, cea mai iubită. Nu se va coborî să se dondănească cu soțul ei în fața oamenilor. Ii oferi un zîmbet strălucitor; iși va rezerva replicile tăioase pentru cînd vor fi numai ei doi.

0 clipă, Roger se simți ca străfulgerat. Ochii i se încălziră la frumusețea ei și spuse :

— Vrei să-mi faci onoarea să călărești alături de mine, Lady Roseanna?

Briza îi purtă cuvintele spre toți cei din jur, cînd ea îi zîmbi și mai mult, spunînd :

— Onoarea este de partea mea, my lord.

Mantia ei de călărie, de culoarea lavandei și a lui, cîteva nuanțe mai închisă, se complementau. Părul ei lung, negru, era prins într-un fileu de culoarea lavandei, omăt cu ametiste și tot ametiste avea și în broderia mănușilor ei de călărie.

Roger își spuse că strălucea ca și cum din ea, ca dintr-o piatră prețioasă, radia lumina. Ea era piatra lui prețioasă și simți în el o mîndrie cum nu mai simțise niciodată. Ochii lui negri o cercetau posesivi ș[1] Roseanna simți o senzație ciudată, pe care nu o mai traise niciodată. începuse în capul pieptului și radia în sus, facîndu-i sînii să o furnice. Mai tulburător, cobora și mai jos, între picioarele ei. Era o senzație afurisită , se simțea confuză și alarmată. Bryan îi afectase inima* dar bărbatul ăsta, alături de care călărea, cu dorința accca fierbinte în ochi, îi afecta trupul.

Pulsul începu să-i bată nebunește ; sînii i se ridicau și-i cădeau odată cu respirația rapidă. Se uită pe furiș la el și el îi făcu sugestiv cu ochiul, ca și cum ar fi știut ce senzații se luptau în ca. își mută repede privirea și rămase in urmă, alăturindu-i-se lui Alice.

— Ah, my lady, păreți plină de energie. Nu v-ai epuizat ultimele zile?

— Ca să fiu sinceră, Alice, niciodată nu m-am simții atît de vioaie. Tu nu te-ai distrat ca niciodată la Curtea Regelui și la tumir ? o întrebă Roseanna.

— Eu nu sînt obișnuită cu mulțimea. Eu - eu găsesc totul atît de tulburător.

Roseanna rîse pentru că, în sfîrșit, gusta viața.

— Mie îmi plac experiențele noi. Sînt înnebunită după ele ! Alice, gîndește-te numai la castelele în care

A

vom trăi de aici înainte. In seara aceasta va fi Ravensworth, dar în curînd ne vom muta la castelul Ravenspur, care are vedere la ocean. Abia aștept!

— Nu o să vă fie dor de acasă, my lady? întreba Alice, nefericită.

— Dor de acasă? Da, nu m-am gîndit.Dar sper să fiu prea ocupată ca să am vreme de așa ceva. Alice. îți dai seama că o să fiu castelana Ravenspur-ului, iar eu habar n-am cum să conduc o gospodărie?

— O să învățați repede, Lady Roseanna. Nimic nu vâ sperie.

— Așa sper și eu! Roseanna se uită la Alice și se

Întreba dacă ei nu i se făcuse deja dor de acasă.

•Ravenspur se află destul de aproape de Castlemaine, așa că o să-1 putem vizita adesea.

■Nu ați vrea să treceți în caleașca, lîngă Kate și să vă odihniți o vreme, my lady ?

•Să mă odihnesc ? Alice, nu vreau să pierd o clipă din călătoria asta minunată ! Uită-te acolo, jos. Trebuie «fienul Ure. De aici, de sus, pare o panglică argintie. Și privește, Alice, acolo - pădurile sînt negre și roșii și aurii! Și inspiră adînc; aerul ăsta din Yorkshire

este limpede precum cristalul, este ca și cum ai bea vin franțuzesc, este la fel de înnebunitor!

Alice părea nefericită.

— Ah, draga mea, de ce nu te urci în caleașca, lîngă Kate? o sfătui Roseanna.

■0 să vă descurcați singură? se bîlbîi Alice.

Roseanna își dădu capul pe spate și rîse delicios.

— Alice, dacă nu, am în urma mea o sută de bărbați, să-mi sară în ajutor!

Deși i se părea neloial să gîndească astfel, Alice își spuse totuși că uneori Roseanna era ca o păgînă. Acesta era singurul cuvînt potrivit!

Din cînd în cînd, marea cavalcadă depășea alți călători, pe Marele Drum al Nordului. Dacă cineva avea probleme sau avea nevoie de ajutor, Ravenspur își punea oamenii să-1 ajute, în ciuda întîrzierii cauzate. Propriul lor grup era pradă problemelor obișnuite ale călătorilor, cum ar fi pierderea roților sau îndărătnicia animalelor; avansarea înceată ar fi pus la încercare și unsGnt.

Roseanna se apropie dc caleașca Rebeccăi și stătu de vorbă cu aceasta vreme de mai bine de o oră, aflînd totul despre castelul spre care se îndreptau. Rebecca nu era fericită că plecau în nord și ar fi preferat Ravenspur- ul care, în opinia ei, era mult mai confortabil utilat și mobilat decît fortărețele din nord.

Cînd sosi după-amiaza tîrzie și ritmul lungii calatorii începu să scadă, Roseanna căută, dintr-un impuls, compania lui Ravenspur. O să-și ascută spiritul intr-un duel verbal cu cl, pentru că de un lucru era sigură - el nu o plictisea niciodată. Cei doi frați călăreau alături și erau prinși în conversație. Chipurile le erau încordate, ceea ce însemna că discutau lucruri serioase. Darcînc Roseanna se apropie de ei, încetară imediat discuția Se uită de la unul la celălalt și spuse cu degajare:

— Să fie oare căsătoria o tragedie chiar așa de mare9 Amîndoi rîseră cu hohote, fericiți de diversiune și Tristan rămase în urmă,

pentru ca proaspăt căsătoriții să aibă un moment de intimitate. Ravenspur o mătură cu privirea.

— Să fiu eu vrăjit, sau devii tu mai frumoasă cu fiecare oră care trece? Ravenspur își apropie calul deal ei, își desfăcu diamantul R de la mantie și îl prinse la gîtul ei.

Ochii ei sclipiră furioși.

— Trebuie să mă însemni cu inițialele tale? îl întrebă ea.

— Nu sînt și ale tale, Roseanna ? îi pronunță numele, ca o mîngîiere.

Roseanna făcu ochii mari, dîndu-și seama cît de jprigă era la insulte; el îi dăruise diamante și ea se purtase urit.

— **Tu ești singura bijuterie de care am eu nevoie, spuse el cu atîta căldură, încît Roseanna simți cum i se moaie picioarele.**

— **Ce-ai zice de un galop? o întrebă el, îndoit că după o călătorie atît de lungă, ea ar mai putea face față. Dar ochii ei se aprinseră și cînd îi văzu gj-aba, îi explică:**

•Nu mai avem decît zece mile pînă la Ravetisworth. Aș putea trimite călăreți înainte, să anunțe venirea noastră, sau î-am putea lăsa pe toți în urmă, în praful nostru și să fim primii care ajungem acolo.

Drept răspuns, Roseanna îi dădu pinteni lui Zeus și cal și călăreț zburară în frunte. Ii auzi rîsul provocator plutind în spatele ei, purtat de vînt și pomi ca o săgeată, după ea. Roseanna era decisă să-1 întreacă și se aplecă jos, pe gîtul calului, știind că, în ciuda lungii călătorii, Zeus avea puterea s-o. facă. Părul îi zbură liber din plasa cu pietre prețioase și simți fileul mătăsos prclingîndu* i-seîn jos, sub rochie. Cînd Roger veni în rînd cu ea, se uită la el și surprinse strălucirea dinților albi, pfe fața smeadă. Apoi vîntul îi biciui lui Roger fața cu o șuviță lungă a părului ei și el exultă, simțind-o. Animalul lui negru, la fel de sălbatic ca Zeus, o‘ depăși, aruncînd în sus bucăți mari de pămînt, săpate de copitele lui puternice.

Cînd intră tropăind în curtea castelului, calul lui stătea liniștit,

răsuflînd greu. Roseanna era iritată; era atît de obișnuită să cîștige, încît se simțea ca o biată perdantă. Se aplecă și slăbi chinga, fără să fie văzută.

— Mi s-a slăbit șaua, spuse ea, provocîndu-1 cu o privire de sus.

Sprinceana lui Ravenspur se arcui. Tocmai învățase o lecție prețioasă despre Roseanna. Prefera să trișeze, decît să accepte înfrîngerea, în fața lui. Dinspre grajduri veniră alergînd rîndașii, să se ocupe de cai ; rămaseră cu gura căscată la femeia frumoasă, sălbatică, pe care o adusese; acasă stăpînul lor.

Înainte de a intra în castel ca să-și cunoască personalul, Roseanna dori să-și aranjeze părul ciufulit. Dar oricît încercă, nu reuși să-și pescuiască fi leul cu ametiste, căzut pe spinare.

Umbra uriașă a lui Roger căzu asupra ei.

— Ai nevoie de ajutor ? o întrebă el cu o voce profundă.

.... Se gîndea că dacă o atinge, țipă.

— Din nefericire, da, spuse ea rece. Se întoarse cu spatele spre el, ca un copil și-și aplecă gîtul. El își strecură mîna în corsajul ei, degetele lui lungi îi mîngîiară pielea satinată a spinării, apoi se strecurară repede pe după brațul ei, să-i captureze un sîn catifelat. Chicoti îneîntat cînd sfîrcul ei se întări sub degetele lu: sîcîiitoare.

— Asta nu este un joc cinstit, Ravenspur, spuse ea cu răsuflarea tăiată, încercînd să nu geamă de plăcerea pe ;are i-o oferea el.

— O să mă joc cu tine toată noaptea, îi șopti el la **ureche. Buzele îi ciuguliră jucăuș lobul urechii. Și în sfîrșit, îi scoase fileul căzut. Roseanna scoase un icnet.**

— **Te-au zgîriat pietrele ? o întrebă el îngrijorat.**

Roseanna scutură din cap. Atingerea degetelor lui a fost cea care o arsese. își duse mîinile la cap, dar el îi strînse repede cascada mătăsoasa a părului și i-o prinse în fileul frumos. Atingerea părului ei avu același efect ca de obicei și îl întări, gata pentru ea. își petrecu mîinile mari pe după coatele ei, o

ridică spre el și îi luă gura într-un sărut lung, puternic, solicitant? Dumnezeule, ce poftă avea el de femeia asta! Se uită la ea, de la uriașa lui înălțime și întinse mîna să-i bage o bucla rătăcită, în fileu_

— Pot să mă descurc și singură, spuse ea străduindu- se să-și recapete calmul, în timp ce se smulgea din strînsoarea lui. Schimbă repede subiectul.

— Aș vrea să mă ocup singura.de Zeus, după o călătorie ca asta. O spusese ca și cum l-ar fi provocat, pentru dreptul de a intra la grajduri.

— Sînt de acord să te ocupi de calul tău, deși ești prima femeie, din cîte știu eu, care să vrea să facă asta. Dar măcar de data asta, cred că îl poți lăsa pe Zeus în siguranță, în mîinile rîndașilor mei, așa cum voi face și eu cu al meu, astăzi.

Acceptă cît de grațios putu și se întoarse să se uite la castel. Fusese construit de normanzi, în stilul lor pătrat, solid, din piatră de calcar deschisă la culoare, care se găsea din abundență în zonă. Nu exista decît un singur turn fortificat, deasupra intrării. Un cîine lup **mare se apropie fericit și Roger salută animalul cu familiară afecțiune.**

Primul nivel al castelului adăpostea depozitul ce armament și locurile de dormit ale oamenilor lui ; la al doilea nivel se afla vasta sală de mese. Și în spatele acesteia, spațiile de dormit pentru personalul casei. Camerele lui Ravenspur se aflau la al treilea nivel. Roseanna știa că intenționa să-și aibă propriile camen, separate și la o oarecare distanță de ale lui. Și maișia că asta vă necesita o oarecare bătălie între voințe.

Î**și începură turul castelului din bucătării, spre care**

A

Î**i atrăseseră căldura și delicioasele mirosuri. In** două **vetre, atît de mari încît un om putea sta** în ele n

A,

picioare, ardeau focurile. Intr-una se perpelea un bivd. iar în cealălaltă erau puse la frigare o oaie și două căprioare. De grinzi

erau atîmate șunci și slâniri, printre legături de ierburi uscate și funii de ceapă Pe mese de lemn curate se aflau brînzeturi, copai cu unt și pîini atunci coapte. O femeie durdulie scosese tocmai din cuptor o duzină de plăcinți cu mure. Roseanna se aplecă deasupra lor și adulmecă aroma ca de ambrozie, cu o expresie dumnezeiască pe chip. Femeia se lumină și o întrebă dacă vroia să guste o bucată.

— Da, vă rog, spuse Roseanna scoțîndu-și mănușile de călărie, împodobite cu ametiste, ca să poată mintă cu degetele. Bucătăria era ca un stup în plină activitate, forfotind de oameni de toate vîrstele, de la cel mai bă- trîn, specialist în plăcinte, la băieții care întorceau țepușele în cuptoare și goneau cîinii să nu intre în bucătării.

Cînd Roger o conduse sus, în marea sală, fiară intîmpinați de majordom. Acesta era un bărbat de vîrstă medie, drept, cu o față puternică și cu un aer autoritar.

— Domnule Burke, vreau să o cunoști pe soția mea, Lady Roseanna. Am fost prea multă vreme o casă numai de bărbați, dar cred că vom reuși ușor să facem tranziția, dacă învățăm cu toții să facem compromisuri.

Domnul Burke se înclină protocolar în fața noii lui stăpîne, care zîmbi în sinea ei, la. încercarea de diplomație a soțului ei. Era convinsă că Domnul Burke era obișnuit să comande, dar compromisul era un lucru pe care probabil nu-l făcuse niciodată în viața lui. Zîmbi, imaginîndu-și cum vor începe să zboare seînteile, cînd Kate Kendall se va întîlni cu el. Se uită în sus la Roger și văzu, în ochii lui amuzați, că îi citise gîndurile. O conduse sus, în turnul de observație ; știa că acesta era modul lui de a o manevra spre propria lui cameră. în timp ce priveau din turn, văzură că restul grupului începuse să urce încet dealul spre castel.

Se întoarse repede spre el.

, ?,

— Știu că o să vrei să cobori, să dirijezi lucrurile, așa că între timp eu o să mă uit prin jur, să-mi aleg o cameră care să-mi placă.

Nu era o întrebare; era o declarație privind intențiile ei. Roger stătea foarte aproape de ea, privind-o de sus, fără să spună nimic. Apoi își puse mîna sub bărbia ei și îi ridică fața, ca să i se poată uita direct în ochi.

— Deci tot mai intenționezi să-mi refuzi drepturile și plăcerile care mi se cuvin, ca soț? o întrebă el.

Roseanna îl privi cu ochii mari.

— Dumnezeule, Ravenspur, chiar încerci să faci apel la simțul meu de fair play, cînd știi al naibii de bine ci m-ai forțat să intru în această căsătorie ? Cînd tc-am rugat eu, am dat de urechi surde. Permite-mi să-ți amintesc, ți-am spus de la bun început, cît se poale de clar, că nu-ți cedez.

Ochii lui licăriră privind-o, ca flacăra unei luminări ; apoi, gura lui era pe a ei, într-un sărut cît putea *fi* dc sălbatic. Ii trase trupul spre al lui, ca să nu aibă dubii față de forța și tăria lui. Doar cînd îi permise el. reuși să-și smulgă gura dintr-a lui. O cuprinse un fior de teamă.

— O să-ți sărut insolența de pe buzele tale prea îndrăznețe, ori de cîte ori îmi vei vorbi astfel, o preveni el.

— Deci aceasta o să fie pedeapsa mea, spuse ca cu mai multă îndrăzneală decît simțea.

Brațele lui se strînseră și își simții sînii striviți de mușchii duri ai pieptului lui larg.

— Dacă vreau, te pot avea aici. Pe piatră.

Roseanna se panică, dar rezistă, cu picioare tremurînde.

— Asta nu ar dovedi decît ce animal ești.

— Vina nu va fi decît a ta. Tu mă provoci, tu nu întăriți, tu mă transformi într-un sălbatic.

Ii dădu drumul și rămaseră acolo uitîndu-se unul la altul, clătinîndu-se, cu sîngele încins.

Roseanna nu va ceda, deci Roger plănui cum să o eblige s-o

facă. Cu cele două mîini, apucă decolteul rochiei și i-o sfîșie pînă la talie. Sînii îi săriră liberi, spre

— Cum îndrăznești?! strigă ea.

Dar el își coborî capul, îi luă în gură un sfîrc rțzaliu și începu să-I sugă cu putere. în același timp, mina dreaptă îi intră pe sub fustă și degetele începură $ă se joace acolo unde ajunseseră, pînă cînd o simți udă și moale. Roseanna se zvîrcolea, încercînd să scape din prinsoare, doar că el era prea puternic peptru ea. în sfîrșit îi dădu drumul și îi porunci:

Disearâ să te porți cît poți de frumos, cînd vom cina in marea sală, cu oamenii noștri.

A

Încremenită de revoltătoarele lui gesturi, știa totuși că el se afla la limită și dacă mai continua așa, va fi în stare să o aibă acolo, pe piatră.

— Sigur că mă voi comporta cît mai bine, spuse ea apucîndu-și corsajul sfîșiat și încercînd zadarnic să-și

acopere sinii.

— Oamenii aceștia sînt acum și ai mei.

1)rr•

' * 1J I 1

0 lăsă să treacă pe lîngă el și să plece. Cînd ajunse în siguranță la ușă, Roseanna spuse :

•Ravenspur, îmi ești dator o rochie nouă. Ochii lui negri se uitară la sînii ei, -Meriți prețul unei "rochii, Roseanna.

Roseanna îi simțise sărutul pînă în picioarele caț efectiv începuseră să-i tremure. *La naiba cu el, își* spm» ea. La naiba cu ea, pentru că simțea așa. De cîte ono atingea, devenea atît de sălbatică încît îi venea sa urle. Și totuși nu putea rezista să nu îl ațîțe, aproape permițîndu-i să o atingă.

Coborînd în curte, Roger își spuse, *La naiba cuta' Mă amăgește și apoi mă respinge, provocîndu-m bărbăția.* Dar nu va mai accepta

asta. Dacă era nevoie de forță, atunci așa să fie!

Roseanna intră în apartamentele lui personale și-ji repară repede rochia, cum putu mai bine. Apoi iți scoase pelerina și se uită în jur. Camera Iui avea to: confortul imaginabil. Focul care ardea, reflectînd pereți; lambrisați și mobilierul bine lustruit era cald și primitor. Patul era masiv și avea draperii, împotriva curentului. Podelele erau acoperite cu covoare din blănuri și de-a lungul unui întreg perete se întindea o garderobă largă. In dreptul ferestrei se afla un pupitru cu cărți stivuite pe el și hîrtii care-i stîmiră curiozitatea. Darnu mai zăbovi acolo, în cazul în care el s-ar fi întors.

Camerele din partea de vest a celui de al treilea nivel erau toate simple, deși adecvat mobilate, dar Roseanna căută mai departe. în colțul de nord-est descoperi o încăpere care dădea într-o alta, interioară, orintr-o ușă mică, boltită. Era perfectă pentru nevoile el deși camerele erau goale și se vedea că nu mai fuseseră de mult folosite.

Plecă repede, să le găsească pe Kate și pe Alice. Va fi nevoie de multă muncă să umple camerele astea înainte de căderea nopții, dar era hotărîtă s-o facă.

— Kate, tu știi cel mai bine în care furgon se află mobilele noastre. Vezi dacă poți lua niște servitori, sau poate chiar oamenii lui Ravenspur, să ne aducă lucrurile aici. Alice, tu nu trebuie să ridici nimic greu. Află ce cameră folosește Rebecca.

Roseanna găsi repede un scutier care aducea cărbuni aprinși, pentru un alt cămin; îl trimise după cîteva butelci cu vin. Cînd, peste douăzeci de minute, Kate nu se întorsese, Roseanna plecă în căutarea ei. O găsi în holul de intrare, printre teancuri de tapiserii, așternuturi și carpete, cu mîinile în șolduri, angajată întruna din cele mai fioroase bătălii cu domnul Burke.

— Poate în fundul porcului! striga Kate, roșie la față. Domnul Burke era și el la fel de hotărît.

•Femeie nenorocită. Să-ți intre bine în căpățîna aia tare că eu sînt șeful aici. Dacă aș fi atît de neghiob să nu-i duc lucrurile în

dormitorul stăpînului, mi-ar tăia boașele!

— Ha ! Fă-mi loc, oală de noapte ce ești, sau îți fac eu praf boașele - dacă le ai ! strigă Kate.

– " "■ S.

Roseanna își înnăbuși rîsul. Ce se întîmplase Kate ? Nu știa că nu așa puteai manevra un bărbat?

— Domnule Burke, aveți probleme? întrebă ea dulc< Domnul Burke se întoarse spre ea și maniere h. se schimbară brusc.

— Nici o problemă, doamnă. Spuneți-mi care siț dorințele dumneavoastră și o să mut munții ca să vi le aduc la îndeplinire.

Kate bombăni:

— Irlandezii ăștia !

Roseanna ridică repede mîna, să o prevină pe Kate își petrecu ușor celălalt braț pe după brațul domnule Burke.

— Veniți sus cu mine, să vedeți ce camere minunați mi-am ales. Dar cu cîtă eficiență conduceți gospodăria scutierii mi-au și făcut focul.

Intrară în camerele alese de ea.

— Știți, m-am gîndit să-mi aleg camera din spate pentru mine, iar cele două doamne care mă servesc pot sta în camera din față. Am adus paturi și așternuturi carpete și cufere și duzini de tapiserii minunate, cast acopăr pereții. Dar, vai, mă tem că lui Kate o să-ue săptămîni întregi să mobileze frumos camerele, așa cur ar trebui.

A

— In seara aceasta, doamnă. Și. încuviință fermtfe cap.

Ce-ați spus, domnule Burke ?

A

— In timp ce dumneavoastră veți fi în marea salâj supeu, eu mă voi ocupa ca aceste camere să fie pusei punct, pînă la ultimul detaliu. La vremea cînd o să vreți să vă retrageți, veți crede că locuiți aici dintotdeauna. Lăsați totul în seama mea, my lady.

— Ah, așa o să fac. Nu știți ce ușurare este pentru mine să știu că pot avea totală încredere în dumneavoastră.

*

In clipa în care domnul Burke dispăru, Kate explodă.

— Constipatul! Eram gata să-i ard un vătrai fierbinte peste fund! o

ir'*

— Frumoasă imagine, spuse Roseanna zîmbind.

— Ah, copila mea, iartă-mă că folosesc un astfel de limbaj, se scuză Kate.

Roseanna rise.

— Mă bucur să știu că nu sînt singura cu un vocabular atît de colorat, dar slavă Domnului că nu te- a auzit mama.

— Lady Joanna m-a învățat să înjur — iar pe ea a invățat-o regele! zîmbi jenată Kate.

— Ah, uite cuferele noastre, spuse Roseanna deschizînd unul și scoțînd cîteva rochii.

— Găsește-mi ceva special pentru diseară și o să mergem la Rebecca să mă schimb pentru cină, cît timp se ocupă ei de cameră.

Rebecca era în pat, cînd ajunseră la ca. Femeile despachetaseră deja lucrurile, pe ale ei și pe ale lui/ Tristan și le atîmaseră în garderobă.

/

— Nu vii jos la cină, în seara asta ? o întreb/ Roseanna, surprinsă să-și găsească cumnata în pat. y

——■—

— Nu mi-e foame și sînt prea obosită. De ce nu cen să ți se trimită o tavă sus, să cinăm împreună?

— După cîte-1 știu eu pe Ravenspur, o să vină și o ii mă tîrască de păr, dacă nu cobor. Aceasta este primi mea seară și am fost deja prevenită să mă comporți mai bine, spuse Roseanna cu o strîmbătură.

Rebecca se cutremură.

— Toți vor să te vadă, mai ales femeile. Știi, ele flirtează deschis

cu Tristan și cu Roger. Toate sîu: înnebunite să se culce cu ei.

Roseanna ridică din sprîncene.

— Sigur că soții lor nu le permit un asemene: comportament! protestă Roseanna.

Rebecca ridică din umeri.

— Unele dintre ele sînt văduve de cavaleri sau fe; încă nemăritate. Iar mulți bărbați se mai află și h celelalte fortărețe ale lui Ravenspur. Sînt necivilizați <

/

eu încerc să nu mă amestec cu ei.

Roseanna era hotărîtă ca în seara aceasta să le faci A

să pălească pe toate celelalte femei. își alese o ținutâc cel mai palid verde. Rochia de dedesubt avea suiec mici pliseuri; mînecile erau transparente și bordaîec. panglică argintie. Tunica de catifea era despicată pir sus, de fiecare parte și prinsă cu panglici argintii, ca si scoată în evidență rochia transparentă. O puse pe Alic să-i perie părul lung și decise să și-1 lase liber, pc spate prins pe o tîmplă cu un fluture din argint, pe carei- lucrase mama ei.

Brusc, îi veni un gînd. Luă pelerina pe care-: **purtase și desprinse de pe ea clema cu diamante. Apoi își fixă marele R între sîni, pentru că sucurile ei afurisite începuseră să clocotească și vroia să vadă ce ochi o să facă Ravenspur cînd o să-i pice ochii pe ea. Zîmbi. Bijuteria era atît de strălucitoare, încît precis că Ravenspur n-o să-și poată lua ochii de pe sînii ei.**

Roseanna insistă ca Alice și Kate să poarte rochiile lor cele mai frumoase. Decise că ele vor trebui să stea la masa principală, la loc de cinste, pentru că erau doamnele ei speciale. Decise să intre în sală cu cîteva minute mai tîrziu, pentru ca toți ochii să se îndrepte asupra ei, cînd își va face apariția.

Masa principală era dominată de un jilț mare, sculptat, plasat în mijloc. Lîngă el, Ravenspur stătea de vorbă cu Tristan și Căpitanul Kelly. în clipa în care intră pe ușă, Ravenspur își înălță

capul și o salută cu un zîmbet. Se întreba dacă zîmbetul era pentru ochii celor care-i priveau, sau numai pentru ea. înainte de a ajunge la platformă, doi servitori veniră clătinîndu-se sub greutatea unui al doilea jilț sculptat, care fu așezat lîngă primul. Ravenspur veni la marginea platformei, să o conducă la locul ei.

Roseanna văzu că Ravenspur era îmbrăcat în verde închis. Arătau ca doi actori pe o scenă, care se costumaseră în aceleași culori, pentru că erau îndrăgostiți. Roger îi duse-amîndouă mîinile la buze și mesenii din sală începură să strige și să fluiere și să bată din picioare. Sala era plină în seara aceasta; chiar și pervazurile ferestrelor erau ocupate de pajii mai tineri și de scutieri.

Roger zîmbi spre oamenii lui și Roseanna le acordași ea un zîmbet amețitor. în sfîrșit, cum ei nu se potoleau. Roger ridică mîna în sus, cerînd liniște.

— Pentru aceia dintre voi care încă nu ați cunoscui- o, aș vrea să vi-o prezint pe Lady Roseanna Montford. Baroneasă de Ravenspur. Mesenii își reluară uratele și Roseanna rîse fericită. Toate mîinile prezente ridicară o cupă în cinstea ei. Roger ridică din nou mîna.

— Vreme de mulți ani, aceasta a fost o fortăreață de burlac. Am jurat, odată, că nimic nu mă va mai convinge să mă mai însor și am rămas holtei vreme de opt ani lungi. Și totuși, iată-mă aici, un bărbat însurat.

Sala toată rîdea.

— Cum să explic asta ? A fost un *coup de foudre-w* trăznet care a schimbat totul. Am văzut-o și am încremenit, ca o pasăre care zboară într-un zid!

Mesenii ovaționară și bătură din picioare. Roseanna era înnebunită și ciudat de mișcată de cuvintele lui.

[1] -Vreau să o primiți în inimile voastre - așa cum am făcut și eu.

Ochii lui calzi o mîngîiau; ridică paharul în cinstea ei și îl goli.

Roseanna ridică mîna și mulțimea tăcu, politicoasă.

— Îmi ridic cupa pentru voi, cei din Ravensworthși Ravenspur.

Cuvintele ei se înecară în ropotul de aplauze, în timp ce unul

cîte unul, toți bărbații și toate femeile se idicară să-i ofere omagiile lor.

Se așezară și se servi masa. Roger îi aruncă o privire aprobatoare.

— Frumos. Sînt mîndru de tine. Ochii îi coborîră asupra inițialei lui și îi poposiră pe sîni. Cînd și-i ridică din nou, văzu că Roseanna se înroșise de furie, trebuind sâ-șî coboare genele. Roger rîse adînc în sinea lui. Cînd ea își ridică din nou privirea, Roger își plimbă peste ea ochii arzători ca niște flăcări.

Tristan se aplecă în față și spuse rîzînd :

— Arăți ca și cum ai vrea să o mănînci.

— Asta și vreau, spuse Roger sugestiv. Roseanna sc înfiora.

Tristan îi zîmbi; în ochii lui scînteia diavolul.

— Ce-ar fi să mă ridic și să propun un culcat cu spectatori, pentru mire și mirească?

— Tristan, să nu faci asta, spuse ea.

— Este ceva cu proapăt căsatoriții, care ne transformă pe toți în exhibiționiști .Toată lumea de aici moare să vă vadă în pat pe voi doi, spuse Tristan rîzînd.

— Tris, te omor ! îl amenință ea.

Amuzamentul lui crescu.

A

— In doi sau trei ani, o să încep să-mi fac griji !

Roger se aplecă în față și spuse :

— Găsește-ți propria ta femeie. Asta este a mea.

Tristan zîmbi șmecheros.

— Eu am fost cel care ți-am aștemut-o goală la picioare, frate. Ce repede ai uitat!

0clipă, Roseanna rămase tăcută. Se uită de la linul la altul și întrebă calmă :

— Ce vrei să spui ?

— Nimic - a fost doar o glumă, spuse Tristan, Da- arăta vinovat ca păcatul și buzele lui Roger se strinscră. prevenindu-1 că

spusese prea mult. Roseanna ii cerceii chipul soțului ei. O să scoată ca de la el ce-i făcuseră, dar nu aici, nu acum, în fața oamenilor lor.

Roseanna își termină masa în tăcere, fără să-i mai arunce o privire măcar, soțului ei. Dar era foarte conștientă de prezența lui lîngă ea. Efectiv îi putea simți puterea fizică a trupului, cînd stătea atît de aproape ce el; o copleșea chiar și în tăcere. Cînd coapsa lui se frecă de a ei, sub masa, inspiră adînc, ca și cum ar fi ars-o.

A

Se forță să se gîndească la altceva. Își muia interesul asupra femeilor din sală, în timp ce le studia pe ascuns. Se simți ușurată că nici una nu se putea compara cu ea la frumusețe și la rochie, dar se aflau acolo multe femei cu trupuri voluptoase, care aruncau priviri îmbietoare bărbaților de la masa principala. Pc măsură ce masa înainta și cupele se goleau, risetele și glumele licențioase se încețeau. Se uită la Tristan şj spuse cu afectare :

— Pare o seară a corsajelor stîșiate, sau mai rău!

Tristan șopti:

— Sau mai bine, depinde cum privești lucrurile!

A

Își întoarse spatele de la el ți îi spuse lui Roger: -Mie mi-a ajuns, my lord. Mă pot retrage?

O durere grea, bruscă, îi inundă vintrele și Roget șopti:

— Ne vom retrage împreună.

Ochii ei scînteiară, întorcîndu-i provocarea.

— **Nu ne vom retrage împreună.**

— **Și dacă îți poruncesc, doamnă ?**

— **Sînt soția ta, nu sclava ta. Nu-mi plac poruncile. Vorbeau cît de încet puteau, dar totuși Tristan îi auzi și fu șocat că ea vorbea astfel cu soțul ei.**

— **Cum îndrăzniți, doamnă? o întrebă Roger.**

Chipul lui Tristan oglindea exact aceeași întrebare, ca și cum el însuși ar fi rostit-o.

— **Trebuie să îndrăznesc, altfel aș fi strivită, măritată cum**

sînt, cu un Ravenspur.

Sinii i se ridicau în agitația ei și Roger se temea că dîntr-o clipă într-alta va renunța la discreție și se va repezi la el. îi citea în ochi lumina bătăliei și sîngele încins. într-o clipă, își împinse scaunul în spate și o ridică în brațe. Mesenii înnebuniră. In zgomotul general, Roger îi spuse :

Dacă îți petreci brațele pe după gîtul meu, te voi duce la tine în pat. Dacă reziști, te voi duce în patul meu și te voi învăța să fii o nevastă ascultătoare !

Roseanna oftă, apoi își petrecu încet brațele pe diță gîtul lui. Roger o purtă afară din sală. îi putea simți corzile gîtului; brațele care o țineau atît de posesiv erau ca Genii. 0 cuprinse o slăbiciune pe care nu și-o putea controla. Era uluită de ea însăși. *Dumnezeule, este atît de frumos, încît aproape că-mi vine să leșin,* își spuse ea. încă nu-și dădea seama că o femeie cu o voință puternică avea nevoie de un bărbat care să încerce să o domine. Lecția aceasta delicioasă se afla undeva în viitorul ei — să viseze la ea, sâ o anticipeze și să o dorească.

Brusc, el își înteți strînsoarea brațelor.

Sir, acesta nu este drumul spre camera mea.

Sigur că nu. Este drumul spre camera mea, spuse el degajat, ureînd scările fără măcar să respire mai greu.

Dar mi-ai promis ! Mi-ai promis că dacă nu fac o scenă, mă vei duce în patul *meu.*

Roger îi zîmbi.

— Promisiunile sînt făcute ca să fie încălcate. Tu m- ai învățat asta, adăugă el îneîntat. Deschise cu umanii ușa dormitorului lui, apoi se lăsă ferm pe ea, sâ o închidă.

— Eu ? îngăimă ea privind patul care se întindea mare în fața ei, umplînd aproape toată camera.

— Roseanna, dragostea mea, tu încâlci promisiuni și jurăminte fără măcar să te gîndești.

— Eu nu ți-am făcut nici o promisiune, decît că o să- ți- fac viața un coșmar! spuse ea cu aprindere.

O puse jos și îi cuprinse fața în mîini, să o forțeze să se uite în sus, la el.

— Dar jurămintele tale de nuntă, Roseanna? Nu mi- ai promis să mă iubești, să mă onorezi și să-mi dai ascultare ?

Roseanna se înroși.

— Nu te pot iubi, my lord. Dragostea este ceva ce nu poate fi comandat. Totuși, sînt o femeie de onoare și te voi onora pe tine și numele tău și poziția ta.

Apoi, acoperindu-și ochii cu genele, adăugă :

— **Și voi da ascultare poruncilor tale și voi încerca să fiu o soție supusă.**

Roger zîmbi cu colțul gurii.

— **Supunerea nu ți se potrivește, Roseanna. Tu nu ai crezut un cuvînt din tot acest minunat discurs.**

Roseana își ridică, inocentă, privirea.

— My lord, greșești! Pune-mă la încercare.

— Sărută-mă, spuse el simplu. Inima i se opri o bătaie. El o sărutase, dar ea, niciodată și ,nici nu intenționa vreodată s-o facă. Trebuia să se întindă pe vîrful picioarelor spre el și să-i atingă gura, cu gura ei. Știa că el aștepta. Decise că poate aștepta o veșnicie, într-un tîrziu, el spuse :

— Vezi, nu vrei să-ți îndeplinești nici măcar cea mai mică dintre obligațiile tale.

Intimitatea era copleșitoare și ea știa că trebuie să iasă din încăpere. Disperată, recurse la a se tîrgui cu el.

Îmi voi îndeplini o obligație de soție, dacă și tu îmi vei arate că ești un bărbat de onoare și mă vei lăsa să mă duc în patul *meu,* așa cum ai promis.

Se aștepta ca el să îi ceară din nou să o sărute și decise că acesta era un preț mic pentru a obține siguranța camerei ei.

Dezbracă-mă, îi porunci el.

Se simțea încolțită. Trebuia să-și țină promisiunea, ca să și-o țină și el pe a lui. își ridică rușinoasă ochii spre el, apoi își cobori genele, cu timiditate. își ridică încet mîinile să-i descheie nasturii

vestonului. Era mai conștientă de el decît fusese vreodată și-i simțea privirile ațintite asupra gurii ei. Roger își scutură umerii din veston și-l aruncă deoparte, apoi o luă de mîna și o trase spre patul grandios. Nu avea altă alegere decît să- 1 urmeze.

Roger se așeză pe pat și așteptă următoarea ei mișcare. întinse mîinile să-i descheie cămașa, știind că sub aceasta era complet gol. Cînd degetele ei intrară in contact cu buclele lui negre de pe gulerul cămășii, îi tremurară ușor și-l auzi rîzînd încet.

La naiba, el îi savura jena! Cînd își ridică brațele ca ea să-i poată scoate cămașa peste cap, îi văzu părul des, negru, de la subțiori și se cutremură de masculinitatea iui. Nu-i venea să creadă ce umeri lăți avea, cînd rămase pe jumătate gol, în fața ei. Se imagină cu sînii ei moi, albi, striviți de pieptul lui păros și-i veni să fugă.

O mînă puternică o ancoră în fața lui. Inspiră adînc, prelung și îngenunche să-i scoată cizmele. Privind-o, inima i se topi de tandrețe. Știa că o iubea. Aceasta era femeia lui!

Nu mai rămăsese decît o singură piesă din îmbrăcămintea lui. Buzele îi tremurau, dar își întinse obedientă mîinile spre coapsele Iui. Mîinile lui mari i le acoperiră pe ale ei, în timp ce o ridică pe prima la buze și i-o sărută. Apoi, pe a doua.

Se uită întrebătoare la el și-i văzu ochii încețoșați de dorință. Dintr-o dată, o trase în brațele lui și ea strigă, alarmată,

— Cred că ți-am promis să te duc în patul tău, dragostea mea, îi șopti el în ureche. Ridică apoi dintr-o sprinceană și ea îi arătă drumul spre camera ei, unde, pe jumătate dezbrăcat, trecu de cele două femei, în camera din spate.

Nu-i venea să-și creadă ochilor. Camerele fuseseră transformate. Totul era gata pentru ea. Domnul Burke dăduse pînă și cuverturile patului deoparte, pentru ca dogoara focului să-i încălzească așternutul.

— Deci aici ai decis să te ascunzi, glumi Roger.

— Lasă-mă jos … te rog, adăugă repede Roseanna.

O lăsă jos în dreptul alcovului ferestrei și atinse pernele de catifea de pe pervaz. Apoi văzu cuvertura de blană de pe pat și

remarcă :

— Deci domnul Burke mi-a jefuit camera ca să ți-o mobileze pe a ta, cu tot confortul. Se uită apoi în spatele unui paravan din piele, dintr-un colț al încăperii și văzu o cadă decorată cu trandafiri pictați de mîna.

— Da. Totul va fi perfect de îndată ce te vei retrage, spuse ea dulce.

Roger reuși să-și înfrîneze temperamentul.

— Deci vrei să mă pedepsești, să mă ții departe de lucrurile mele?

— Nu-mi pasă cum o să te distrezi, cîtă vreme mă lași pe mine în pace.

Ochii lui căzură pe diamantele seînteietoare dintre^ sînii ei. /

— Nu-mi poți spune Roger? o întrebă el aproap/ melancolic. /

— Niciodată! jură ea.

/

Roger oftă și dădu ocol încăperii, nevenindu-i sâ plece.

— Joci șah sau table, Roseanna?

— Da, spuse ea scurt.

— Joci bine ?

— Firește. Eu fac totul bine! își scutură capul și părul ei negru scînteie în lumina focului.

— Pun pariu că da, șopti el și Roseanna simți fierbinte/în capul stomacului, la cuvintele lui cu dublu înțeles.

— Vrei să joci cu mine, Roseanna?

Se înroși, pentru că el avea această putere asupra ei.

— Nu! Nu mă duc la tine în cameră să jucăm jocuri!

— Atunci te provoc la un meci pe teren neutru.Ți-e frică? o tachina el.

— Frică? Ravenspur, nu mi-e frică să pierd la șah și nu mi-e frică de tine 1

nu Dinții îi străluciră în lumina focului, cînd el rîse cu risul lui

de lup.

— Atunci abia aștept sâ facem un joc cu miză mare, spuse el înainte de a părăsi încăperea.

Alice și Kate intrară în clipa următoare.

— Ești bine? întrebă Kate ca o cloșcă grijulie.

— Mă simt perfect, spuse Roseanna întinzîndu-și mîinile în sus, într-un gest de felină. Se simțea minunat de ușurată că el îi mai permisese o noapte. Era perfect conștientă că Ravenspur era cel care se afla la comandă, de cîte ori rămîneau singuri și că decizia era a lui să o

lase sau nu, după cum vroia el.

Î**și compuse o față decentă pentru femeile ei.**

— **Domnul Burke a făcut treabă bună. Nu-mi vine să cred.**

Kate Kendall fornăi.

— **Nu mai bună decît aș fi facut-o și eu, dacă m-ați fi lăsat.**

— Draga mea Kate, ai avut și așa o zi mult prea obositoare ca să mai tîrăști mobile prin casă. Ah, Alice, nu te obosi să despachetezi cuferele alea acum. Putem atima și mîine, toate rochiile. Sper că și camera voastră este la fel de bine mobilată ca a mea, da ?

— Ah, da. Avem un teanc de prosoape și săpun cu lavandă și chiar și luminările sînt parfumate, spuse Alice.

— Așa și trebuie să fie, la bogăția lui Ravenspur. Doar nu ne-am căsătorit cu un sărăntoc, spuse Kate.

Roseanna rămase pe gînduri. Simțea o notă de mîn- drie în vocea lui Kate, de cîte ori rostea *Ravenspur.* Pregătindu-se de culcare, se gîndea la toleranța lui Ravenspur. îi trecea cu vederea toate remarcile ei tăioase ; apoi, cînd mergea prea departe, întotdeauna o săruta. Sigur, avea o experiență de o viață cu femeile - cu cele două cu care fusese căsătorit și cu cele cu care nu fusese.

Gîndurile i se întoarseră la cea de a doua lui soție. Ce ciudat că nu vroia să vorbească despre ea! Sc întreba cum putea afla cîte ceva. Domnul Burke era majordomul lui Ravenspur de mulți ani.

Adormi hotărîtă să afle cît mai multe, mîine și în zilele următoare.

Îmbrăcată într-o ținută frumoasă de vînătoarc, Roseanna se îndrepta repede spre camera Rebeccăi.

— Este o dimineață splendidă, Rebecca. Mă duc sâ călăresc puțin, să mă familiarizez cu împrejurimile. Nu vrei să vii cu mine?

Rebecca, sculată din somn, se ridică în capul oaselor, clipind des.

— Ce faci acum, în toiul nopții ?

Roseanna trase draperiile grele ca să lase în cameră soarele de toamnă.

— Nu este toiul nopții. Este trecut de opt dimineța. Uite, soțul tău a și plecat.

Rebecca se strîmbă.

— Tris nu se prea obosește să vină în patul meu. noaptea.

— Ah, îmi pare rău, Rebecca. Credeam că sînteți îndrăgostiți.

— Eu sînt - asta e problema. Dar lui nu-i pasă de mine nici cît de o ceapă degerată.

•Dar trebuie să te fi iubit, altfel de ce s-ar li căsătorit cu tine?

Rebecca părea rănită. Spuse în șoaptă:

— Am fost destul de proastă să mă las sedusă. M a lăsat însărcinată. Ravenspur a fost cel care a insistat ca Tristan să se însoare cu mine.

— Ai un copil ? întrebă Roseanna uluită.

— O fetiță. Este la castelul Ravenspur. cu doica.

— Nu ți-e dor de ea? o întrebă Roseanna, încercinc să înțeleagă apatia fetei.

Rebecca ridică din umeri.

— De fapt, nu mă simt atît de bine ca să mă îngrijesc de un copil. Doica ei face totul mult mai bine decît aș putea eu.

— **Ah, Rebecca, toate ideile tale sînt total opuse alor mele! Spui că ești îndrăgostită de Tristan și totuși nu vrei să faci nici un efort să-i cîștigi interesul. îți scoți mîncarea din tine ca să nu te îngrași, dar nu-ți dai seama câ asta te face placidă, indiferentă — aproape invalidă!**

— **Ție ți-e ușor să vorbești - spuse Rebecca, părînd în sfîrșît ceva mai vioaie — tu ești frumoasă, slabă, plină de vitalitate și soțul tău este înnebunit după tine.**

Roseanna ignoră ultimele ei cuvinte și-i răspunse la primele.

— **Tu zici că sînt slabă și totuși sînii mei sînt de două ori cît ai tăi.**

Rebecca scutură din cap.

— Sînt grasă și butucănoasă.

— Dumnezeule, mă exasperezi. îmi vine să-ți ard una! Ai o părere total greșită despre tine. Tu suferi de emaciere, Rebecca! Ce să fac să pricepi că te sinucizi în felul ăsta?

Roseannei îi veni brusc o idee și acționa imediat,

A

impulsiv. își scoase rochia și cămașa, ciorapii și o smulse pe Rebecca din pat. Goale amîndotiă, se opriră în fața oglinzii. Rebecca era atît dc albă și de slabă, încît nu părea să aibă mai mult dc doisprezece ani. I se « vedeau coastele, stomacul era concav și sînii erau ca doi sâculeți goi. In contrast cu ea. carnea Roseannei strălucea de sănătate. Coapsele i se curbau lasciv și sinii stăteau țanțoși, fermi. Rebecca izbucni în lacrimi.

Cuprinsă de compasiune, Roseanna spuse:

— Ah, draga mea, nu am vrut să te fac să plingi. Am vrut doar să-ți arăt cît de mult rău îți faci.

— Cum pot să arăt și eu ca tine ? șopti Rebecca.

Roseanna începu să se îmbrace.

— Trebuie să mănînci - și să faci puțină mișcare. Nu vreau să exagerezi, dar trebuie să mănînci cîte puțin, dt trei ori pe zi și să-ți impui ca niciodată, niciodată să nu- ți mai provoci voma.

— O să încerc, spuse Rebecca plîngînd.

— Bine! O să stai jos în sală, ia masă cu mine și o si ne ținem companie. După cîteva zile, cînd o să mai capeți ceva puteri, o să începem să facem plimbăn și sa călărim. Vezi tu - energia generează energic! Iar cînd îți vom reface frumusețea, o să începem

să lucrăm cu Tristan. Tu singură l-ai oferit altor femei, pe o tavă dt argint. O să schimbăm totul și o *să-i* rupem inima, sâ vezi.

— Vrei să spui că ar trebui să-l fac gelos, flirtînd cu alți bărbați? o întrebă Rebecca.

— Dacă vrei să flirtezi cu cineva, flirtează cu Tristan O să reacționeze instantaneu. L-ai neglijat prea mul: timp. Acum mă duc să călăresc, dar diseară mă întorc la tine și o să coborim împreună în sală. îmbracă-teci ceva frumos.

12

/'J 1^

Fratele mai mic al regelui, Richard, Duce de Gloucester, a sosit odată cu răsăritul soarelui. Călărise toată noaptea, pentru că tot ce făcea, făcea cu multă ardoare. Roger urcă împreună cu el în turn, unde puteau studia hărți dar și puteau vedea dacă Richard fusese uimârit, așa cum bănuia.

— Roger, știu sigur că fratele nostru George pune la cale o trădare, dar Ned nici nu vrea să mă asculte. Nu vrea să știe. Am patrulat la granițele cu Scoția. Warw ick ii incită pe rebelii din nord, conduși dc Robin Mendell. Spionii mei i-au văzut întîlnindu-se. Warwick nu va încerca să-l detroneze pe rege decît cînd va avea pe cineva cu care- să-1 înlocuiască, cineva gata pregătit, dornic și nerăbdător să-și asume domnia ca pe un drept divin. George s-a căsătorit în secret cu fiica lui Warwick! Ar trebui să fiu orb, să nu văd că au format o alianță nelegiuită - făcătorul de regi și fratele regelui. De ce nu poate Ned vedea asta?

Roger scutură din cap.

Inima lui nu vrea să creadă că are un frate atît de diabolic. Nu cred că o să ia măsuri de precauție, pentru că asta le va arăta că îi suspectează.

lisuse. Oare trebuie să ridice armele împotriva lui, pentru ca el să facă ceva ? întrebă Richard.

Roger încuviință încet din cap.

— Așa cred, Richard. Eu l-am prevenit; cu toții l-am prevenit. Pentru asta și sînt aici, în nord, întărindu-mi castelele cu

garnizoane. Știu că ei complotează. Tot ce pot face este să încerc să aflu cînd și unde, apoi să le dejoc planurile.

— Îl bănuiesc pe Warwick de complot, cu scoțienii. Cred că sînt mînă în mînă. La un semn al lui, vom avea o invazie a scoțienilor. Și sub pretext că salvează națiunea, numai Dumnezeu știe ce măsuri va lua Warwick.

— Da, amîndoi ne-am făcut serviciul cu Warwick. xNu voi face niciodată greșeala de a-1 subestima, spuse Roger.

— Și eu știu de ce este capabil Warwick. Pc vremea cînd eram scutierul lui, m-a bătut de mi-a sunat apa în cap pentru o picătură de vin scursă pe piciorul cupei lui din argint rigide, de înalte, s-a coborît la cineva slab ca George.

— Ai pus degetul pe rană. Nu se folosește de el pentru că îl admiră; se folosește de el pentru că este slab și prost și suficient de vanitos ca să fie manipulat.

Ochii lui Richard priviră dealurile roșii din depărtare.

— George a fost un tînăr urîcios. Era gelos pentru că Ned mă prefera pe mine. Eu eram mult mai mic și mai **scund decît ei. Știi bine că eram un pitic. Dacă-mi plăcea o jucărie sau un animal, nu era fericit pînă cînd nu mi le distrugea, spuse Richard cu amărăciune.**

— **Da, a fost un tînâr dezagreabil, confirmă Roger.**

— Își ascundea sălbăticia față dc tine și Ned pentru ca erați mai mari ca el. Mi-amintesc perioada după uciderea tatălui nostru și a fratelui nostru, Edmond. într- o zi se desfăta cu o zicală despre « cel dintîi care va fi cel din urmă și cel din urmă care va fi cel dintîi ». Eu nu aveam decît opt ani pe arunci și l-am rugat să-mi explice cuvintele acelea. Mi-a spus că destinul lui era să devină rege și dovada acestui fapt era că unul dintre frații lui care se aflaseră în linie pentru tron, înaintea lui, fusese, deja îndepărtat. I-am spus atunci, ca un școlar, că, potrivit zicalei *cel din urmă va fi cel dintîi,* eu, Richard, voi deveni într-o bună zi regele Angliei. Mi-a dat un pumn și mi-a rupt nasul. Deși aveam doar opt ani, mi-am învățat lecția cu George.

— Ned i-a oferit lui Warwick insulta supremă, cînd i l-a propus ca ginere pentru fiica lui pe unul dintre frații reginei, spuse Roger.

w

— Asta este încă un punct slab al lui Ned. El nu o să vadă niciodată cît de visceral de detestat este clanul Woodville. Westminster este căminul celor mai mari curve, proxeneți și hoți din Londra. Dacă aș fi în locul lui Ned, i-aș duce pe George și pe Warwick în turn!

— Și jumătate din clanul Woodwille, sugeră Roger.

Richard confirmă rîzînd. Brusc, încremni. Se uită jos, în curte.

‘

— Dumnezeule, Roger, tu ai un spion chiar aici! Uitate acolo - omul acela este unul dintre spionii lui George.

Roger se uită în jos și îl văzu pe Sir Bryan dindu-i Roseannei un bilet și îndepărtîndu-se repede.

— II țin sub continuă supraveghere, pînă cînd o sâ- mi dau seama care este misiunea lui aici, zîmbi Roger.

— Cine este creatura aceea adorabilă ? îl întrebă Richard, cu gura căscată.

— Este soția mea, spuse Roger, rece.

Cu inima bubuind, Roseanna ascunse biletul in mănușă și se îndreptă iute spre grajduri. Bătrînul Dobbin punea șaua pe Zeus, pentru ea. O privi neajutorat și spuse:

— Lady Roseanna, sînt între ciocan și nicovală. Am primit ordinul să nu vă las să plecați fără un grăjdar bun. Deobicei asta vă enervează dar, sincer să fiu, cred că este o idee bună. Mai bine să fiți în siguranță decît să vă pară rău, iar aici, în nordul ăsta îndepărtat, cine știe peste ce barbari necivilizați ați putea da.

Roseanna îi zîmbi.

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că zilele mele de nebunii au rămas în urmă? Că acum sînt o femeie măritată, respectabilă, care acționează cu discreție, în toate ocaziile?

— Aș spune rahat de cal! răspunse el direct.

— Și ai avea perfectă dreptate. Roseanna rîse.

— Haide, du-te după grăjdar. Nu mă îndoiesc că l-ai și ales.

Dobbin chicoti.

— Mă întorc imediat.

Reveni cu un tînăr robust, încălțat deja în cizme și cu pinteni.

— El este Kenneth. Este numai mușchi de lupta și este și înarmat.

— Bună dimineața, Kenneth. Tînărul se uită îngrijorat la ea și răspunse :

— Bună dimineața, coniță.

— Ascultă-mă, mă tem că vom fi legați unul de celălalt, așa că haide să facem ca totul să fie cît mai bine. Lasă-mă s-o o iau eu înainte.

Kenneth își făcu munile scară, să o ajute să încalece. Roseanna își puse mîna pc umărul lui, să se ridice și îi zîmbi.

— Dumnezeule, ești solid ca un bloc de piatră! îi zîmbi și el și îngrijorarea îi dispăru de pe chip.

În cîteva minute erau departe, pe dealuri și văi. Era perioada din an cînd totul devenea, din verde luxuriant, roșiatic și tern. Iarba neagră încă mai era în floare, conferindu-le dealurilor din depărtare o nuanță purpurie, dar frunzele și tulpinile începeau și ele să arate ca niște bețe maronii. Dealurile erau împestrițate cu oi și ziduri din piatră, iar deasupra lor alergau nori și nagîți gălăgioși.

Galopau atît de repede încît îi luau prin surprindere pe eventualii iepuri sau potîmichi. La vest, în depărtare, se înălța marele lanț de munți Penine, care tăia landele și văile asemenea șirei spinării unui monstru preistoric. Roseanna făcu un cerc mare și începu să călărească în sens opus. Cînd în sfîrșit îl aduse pe Zeus în pas de plimbare și îl lăsă să ciugulescă iarba, Kenneth spuse:

— E un cal deosebit. în grajdurile noastre, numai armăsarul lui Ravenspur se poate compara cu el.

— Eu l-am selecționat, singură, spuse ea mîndră.

— Înseamnă că poveștile bătrînului Dobbin sini adevărate, my lady?

Ochii Roseannei scînteiară amuzați.

— Aș zice că cel mai bine ar fi să spunem că nu a exagerat. Vreau să selecționez cîțiva cai buni și să îmbunătățesc grajdurile Ravenspur.

— Calul acela alb pe care l-ați adus este foarte frumos.

— Este un cal arab. Dacă aș putea, aș vrea să-l împerechez cît mai repede.

— Nu avem nici o iapă destul de bună pentru el. Vreo doi cavaleri au niște armăsari Thoroughbred, dar majoritatea soldaților călăresc cai castrați, mari. Nu ayem decît două sau trei iepe.

r -O să mă uit la ele, Kenneth. Iar dacă nu avem nimic, o să trebuiască să cumpărăm cîteva. Selecționarea este un proces de durată. Gestația unei iepe durează un an și presupun că majoritatea grajdurilor găsesc că este mai simplu să cumpere ce au nevoie. Dar tatăl meu m-a învățat cum, prin împerechere încrucișată selectivă, poți obține cei mai buni cai, la un preț foarte mic. O să vezi - în cîțiva ani, grajdurile Ravenspur vor deveni invidia tuturor proprietarilor din nord.

Își auzea propriile cuvinte și auzea mîndria din glasul **ei, cînd pronunțase numele** *Ravenspur.* **Vorbea despre un viitor îndelungat, dar nu era sigură nici măcar despre ce se va petrece di seară. își scutură capul, perplexă.**

Biletul din mănușă îi ardea pielea dar și conștiința. Nu îndrăznea să-1 deschidă pînă cînd nu se va afla singură în camera ei. Intorcîndu-se la castel, trecu prin iivingul principal de la al doilea nivel și văzu că soțul ei și Tristan. se întrețineau cu un oaspete.

— Roseanna, vino să ți-1 prezint pe Richard, Duce de Gloucester, spuse Roger.

Se apropie curioasă, aproape uitînd de regulile de curtoazie.

Apoi, cu întîrziere, făcu o reverență profundă.

— Sire, spuse ea cu sufletul la gură.

Băiatul din fața ei se înroși.

— Nu — fără formalisme, vă rog, Lady Roseanna. îmi pare teribil de rău că nu am putut veni la nunta voastră.

Nu-și putea crede ochilor. Nu avea mai mult de șaptesprezece ani, era zvelt, cu părul roșcat închis al Plantageneților și cu aerul cel mai serios pe care-1 văzuse vreodată la tinerii de seama lui.

— Bine ați venit la castelul nostru, Prințe Richard. Știu că Ravenspur vă va acorda toată ospitalitatea.

— Da, este un prieten loial al lui Ned și al meu. Loialitatea este, după mine, cea mai mare calitate.

Ochii lui i-i perforau pe ai ei, ca și cum ar fi avut o țintă precisă și brusc, biletul din mănușă începu să îi ardă o gaură în palmă.

Contrastul dintre rege și fratele lui mai tînăr era uluitor. Iatâ-1 stînd aici, lipsit de pretenții, într-o jachetă din piele foarte veche, uzată, dar cu o asemenea demnitate, încît Roseanna știu că în trupul acela zvelt, tînăr, exista o forță intensă. Studiindu-i chipul, îi văzu frumusețea și își dădu seama că semăna cu cl inult mai mult decît cu uriașul blond care era tatăl ei. Deci acesta era unchiul ei adevărat. Știa că-1 plăcea. Ochi gri zîm- beau în ochi gri.

— Vreți să stați alături de mine diseară, la cină? îl întrebă ea.

— Dacă Ravenspur n-o să-mi arunce săgeți din priviri, spuse Richard, zîmbind.

— Nu, nu, aceasta este privirea lui obișnuită, glumi ea și-i aruncă soțului o ocheadă provocatoare.

Tristan veni după ea, sus pe scări.

— Nu este chiar păunul la care te așteptai, nu?

— Nu, dar pentru Dumnezeu, pariez că este un adevărat bărbat, spuse ea pe gînduri.

" -Să nu-mi spui că te-a cucerit. Cum o să mă mai distrez eu diseară, dacă toată atenția ta va fi rezervată numai pentru Richard ? se plînse el.

— Ah, chiar nu știi? Rebecca vine cu mine, la cină.

Roseanna se strecură în anticameră și se lăsă pe ușă, rîzînd. Asta o să-1 învețe să mai fie așa ironic!

Cînd Kate veni după ea în dormitor, o rugă să o lase cîteva minute singură.

— Richard, fratele regelui, cinează în seara aceasta cu noi, Kate, așa încît vreau să arătăm cu toatele, cît mai bine.

Închise ușa, își scoase mănușa și despături bucățica de hîrtic.

Sînt mereu pe aproape și cînd voi găsi un moment sigur, voi veni la tine, undeva între miezul nopții și orele patru.

Roseanna începu să respire repede. Dumnezeule, nu trebuie ! Să vină la ea, pentru ce ? Să facă dragoste cu ca ? Să se culce cu ea ? Nu asta vroia ca. De ce nu îi trimisese un poem, ceva deasupra căruia să poată sta și visa? își dădu seama că ea nu vroia un iubit în came și oase. Avea așa ceva și trebuia să se lupte cu el seară de seară. Ea avea nevoie ca Sir Bryan să fie cavalerul ei gentil, perfect, care să o iubească de la distanță. Se așeză la masa ei de toaletă și îi mulțumi în gînd domnului Burke pentru penele și hîrtia cu care o aprovizionase.

Nu veni Ia mine. Nu tc pot primi în camera mea. Trebuie să ne întîlnim doar în locuri publice, cum ar fi sala de mese sau grajdurile.

Se auzi un ciocănit în ușă; Roseanna își împături repede mesajul și strigă:

Intră.

Era Alice, cu rochia ei.

Alice, vreau să-1 găsești pe Sir Bryan și să-i dai biletul ăsta. Să nu afle Kate și nici nimeni altcineva. Du- te repede — eu o chem pe Kate să mă ajute.

După plecarea lui Alice, Roseanna luă rochia frumoasă din catifea și o studie critic. Avea culoarea adîncă a vinului bogat de Burgundia și era decorată generos cu dantelă crem, la gît și la mîneci.

— Kate, vino puțin să mă sfatuiești. Știa că *aceasta* era o invitație irezistibilă.

— Vreau să scap de toate dantelele astea și să las rochia simplă.

Kate se încruntă.

— Cremul și roșul de Burgunduia fac un contrast perfect între ele. Cu părul tău negru, ai nevoie de culoarea crem, ca să te lumineze.

— Sînt de acord că am nevoie de culoarea crem, dar eu mă gîndeam la perle. Am un colier cu șase șiruri de perle crem, cu un pandantiv din rubine și am șiraguri de perle crem, pc care le putem împleti prin păr. Ajută- mă să descos dantela asta. Tu te ocupi de decolteu și eu, de mîneci. Ce bîrfe ai mai auzit despre Ravenspur? Ceva despre ultima lui soție ?

:' Kate a fost luată prin surprindere.

Nu, nimic despre soțiile lui. Am aflat că nu are amante speciale, ascunse pe undeva. Se descurca cu tîrfele, cînd îl împingea nevoia - ah, mielușeaua mea, te-am șocat cumva?

Cîtuși de puțin. Am văzut-o pe Cassandra, curtezana aceea scandaloasă, deși nu mi-am dat seama decît a doua zi, care era profesia ei. Dumnezeu să mă ierte pentru ignoranța mea!

Asta nu este ignoranță, este inocență și inocența îi

șade foarte bine unei mirese.

Roseanna spuse :

Vreau să mă îmbrac mai devreme, ca să mă duc la Rebecca, să o trag cu mine în sala de mese. Tristan este un alt bărbat cu înclinație pentru tîrfe — sau orice altceva, în fuste — iar Rebecca și cu mine avem de gînd să-1 facem să se lase de ele, spuse Roseanna ferm.

Kate Kendall scutură din cap și vorbi spre tavan.

Văd că nu-ți ajunge un Montford. Ah, nu, trebuie să-i ai pe amîndoi. Roseanna, tu strigi după pedeapsă.

Roseanna rîse, dornică de provocare.

Kate, păstrează-ți mila pentru frații Montford. O să aibă nevoie de ea.

Cînd și ultimul șirag de perle a fost împletit, în modele complicate, în părul ei, Roseanna alergă pe coridor, spre camera Rebeccăi. O găsi gata să plîngă, într-un teanc de rochii.

Nu pot coborî. Nu am nimic de îmbrăcat! se plînse cumnata ei.

Roseanna se duse la garderobă și studie cu ochi critic fiecare rochie.

Asta este perfectă!

Era o rochie de un roz intens, cu un corsaj matlasat, din satin și cu mîneci la fel.

Vezi tu, fiind matlasată, rochia îți va umple delicios silueta și gîndește-te cît de bine vor da culorile noastre cînd o să stăm la masă, una lîngă alta.

Ah, dacă aș avea și eu cîteva perle, să mi Ie împletesc în păr, ca tine, spuse Rebecca.

Putem face același lucru cu panglici. De fapt, este și mai ușor sa împletești panglicile în păr - o să vezi.

Cel mai greu pentru mine este să traversez sala de mese. Mi-aș dori să existe o cale să intru neobservată, oftă Rebecca.

— O soartă mai rea ca moartea! Eu iubesc dramatismul. Vom întîrzia puțin, intenționat, pentru ca astfel, toți ochii să se îndrepte asupra noastră. Am învățat deja de mult că nu poți controla ce spune lumea despre tine. Oamenii pot spune lucruri bune, flatante, admirative, sau lucruri crude, răutăcioase, pline de gelozie. Nu-mi pasă ce anume spun despre mine, cîtă vreme nu mă compătimesc!

Punct ochit, punct lovit. Rebecca își spuse că poate, urmînd exemplul Roseannei, oamenii nu o vor mai compătimi.

Chipul lui Ravenspur străluci de mîndrie cînd Roseanna își făcu apariția în marea sală. Bărbații chiar că se uitau cu gura căscată la frumusețea ei. Tristan clipi des, cînd văzu cît de adorabil arăta soția lui și își aminti de prima oară cînd a văzut-o, în urmă cu cinci ani.

Richard se schimbase din hainele lui din piele, roase și-și pusese un veston din catifea neagră, cu umeri largi, căptușiți și

niște pantaloni colanți din satin alb, care scoteau clar în evidență umflătura masculinității lui. Pe umăr purta blazonul Ducelui de Gloucester. UD mistreț alb. Avea o grație care Ie lipsea bărbaților Montford. Manierele lui erau impecabile. Mai întîiii sărută Roseannei mîna, apoi se înclină și îi complimentă ținuta. **Repetă apoi ritualul cu Rebecca, fac în d-**o **să** roșească **adorabil.**

Roseanna schimbă repede aranjamentul la masă. II puse pe Richard, ca oaspete de onoare, între ea și Ravenspur, o așeză pe Rebecca de cealaltă parte a ei și îl invită pe Tristan să se așeze lîngă soția lui. Apoi Roseanna începu să-1 angajeze pe Richard într-o conversație atît de animată, atrăgînd-o cu dibăcie și pe Rebecca, încît toți trei o ținură într-un rîs, de la primul fel, la felul principal, Roseanna se uita cu atenție la tot cei se punea Rebeccăi în farfurie, ca să nu fie prea mult, punindu-i în același timp lui Richard o sumedenie de întrebări despre Londra și despre Curtea de la Westminster și despre ultimele noutăți în modă.

— Mă tem că am provocat ridicări din sprîncene în seara aceasta aici, cu colanții mei din satin alb, dar jur că, după standardele Curții, sînt conservatori. Ultima modă sînt colanții ihulticolori și clerul înfierează modele cum ar fi prohaburile împodobite cu panglici, considerîndu-le licențioase — ceea ce și sînt, desigur. Cu fiecare an, vestoanele devin mai scurte și pantalonii colanți mai strîmți, ceea ce este foarte bine pentru bărbații ca noi, în floarea tinereții. Dar bărbații mai în vîrstă devin adevărate caricaturi hilare.

— Cum ar fi Ravenspur ? întrebă Roseanna cu o licărire în ochui.

— Răutăcioasă remarcă, spuse Richard, dar nu se putu abține să nu rida.

Roger, la un capăt și Tristan, la celălalt, erau aproape ignorați. Privirile li se întîlniră și se compătimiră reciproc.

— Înălțimea Voastră, mai puteți sta o vreme cu noi? întrebă Roseanna.

— Vai, acesta a fost un răgaz delicios pentru mine, dar mîine în zori trebuie să mă întorc la patrula de graniță.

— Atunci trebuie să avem puțină muzică și să dansăm, să vă mai uitați, cîteva

ceasuri, responsabilitățile.

Apoi Roseanna se întoarse spre Rebecca și o întrebă încetișor: •

— Te simți bine ?

Rebecca îi zîmbi și încuviință din cap.

— Promite-mi că o sâ rămîi destul ca să dansezi cu Richard, îi șopti Roseanna.

Rebecca îi șopti înapoi:

— Aș putea dansa chiar și cu Tristan, dacă o să mă invite frumos. A trebuit să-mi ia mîna, pe sub masă, ca să-i acord și lui puțină atenție, chicoti Rebecca.

Bine, își spuse Roseanna. *Dacă mi-aș putea conduce propria-mi viață așa cum o pot conduce pe a altora.* îi aruncă pe furiș o privire lui Ravenspur și văzu că acesta era cu ochii ațintiți asupra ei. Brusc, Rogerîi făcu, foarte sugestiv, cu ochiul. Tulburată, se întoarse

♦ spre Richard.

A

— Înălțimea Voastră, vă solicit primul dans.

— Vă rog, spuneți-mi Richard.Vreau să fim prieteni. In timp ce dansau, îi spuse:

— Cînd veți vizita Londra, nu uitați să dați un raid pe h portul regal, noaptea. Este uluitor. Curenții Tamisei aleargă foarte repede și noaptea, mulțimea de torțe aprinse își întind cozi de scîntei, asemenea unor comete. Dir asigurați-vă că vă luați buline cu arome puternice - Tamisa pute, din păcate.

Roseanna se uită în sus la el.

— Din cîte am auzit, toate rîurile put!

Richard rîse cu poftă, pentru că ea se referise la tatăl reginei, Lordul Rivers, care, la șaizeci de ani, încă era zurbagiu ca un țap puturos.

— Deși îi sînt loial lui Edward în totul, trebuie să recunosc faptul că efectiv o detest pe Elizabeth, cu tot danul ei, îi mărturisi Richard.

— De ce? întrebă Roseanna din simplă curiozitate.

Richard se gîndi puțin și spuse :

— Motivul este, cred eu, că, deși sînt fratele regelui, insistă să îngenunchez în fața ei și să-i sărut mîna. Dar niciodată buzele mele nu trebuie să-i atingă pielea. Ea este absolut de nepîngărit!

— Este foarte ciudat, pentru că am cunoscut pe cineva care o place.

Gîndindu-se acum la asta, își aminti că însuși Regele Edward, tatăl ei, o prevenise în legătură cu regina și cu familia acesteia. Urîtă de toți, ea putea fi un dușman de temut. Roseanna decise să-1 întrebe pe Ravenspur ce părere avea despre regină.

Muzicanții cîntau neobosiți. Roseanna era îneîntată sâ o vadă pe Rebecca dansînd, mai întîi cu Richard ȘL

apoi cu Tristan, un galliard vesel, acest dans deliciosdc decadent, în care bărbații își ridicau partenera suficient de sus, în aer, ca să i se vadă gleznele și jupoanele.

Ravenspur o luă pe Roseanna de mînă și o conduse spre spațiul de dans.

— **Mai bine nu, my lord, protestă ea.**

— **M-ai ignorat intenționat toată seara, Roseanna. 0 să înveți că acesta este un lucru periculos, îi șopti ei glumeț. Presiunea mîinii lui pe mijlocul spatelui h împingea picioarele înainte, împotriva voinței. Apoi, dintr-o dată, Roger o ridică mai sus decît toate celelalte femei din sală. Muzicanții își întețiră tempouJ și dansatorii deveniră și mai dezinvolți. La a doua ridicare. Roger o ținu în aer treizeci de secunde.**

— Ravenspur, te rog? strigă ea. Toți dansatorii loveau sălbatic din călcîie și deveni un fel de competiție, cine își putea ține partenera mai mult timp în aer. Toată lumea rîdea și chiar și Roseannei începu să-i placa. Nu se putiu abține sa nu chicotească în timp ce soțul ei o ținea în aer, gîdilîndu-i coastele, necruțător,

cu degetele -Lasă-mâ jos! strigă ea, rizînd acum neajutorata. Ochii lui Roger se uitau în sus, în ochii ei.

— Striga îndurare! îi spuse el, permițînd picioarelor ei sa atingă dușumeaua doar o clipă, înainte de a o ridica din nou.

— Ravenspur, te rog! îl imploră ea.

— Spune Roger, rîse el. Roseanna scutură din cap} cl o ridică sus de tot, pînă cînd rochia îi expuse picioarele.

— Roger, Roger! sirigă ea și el o lăsă repede jos, cuprinzînd-o în brațe. Se uită în sus la el și brusc, amîndoi se opriră din rîs. El era aprins de dorință și partea lui secretă creștea, lipită de trupul ei moale. Simțind nevoia gustului ei, se aplecă și îi pustii gura. Reacția ei a fost atît de imediată, de fierbinte, încît i se făcu rușine de ea. Se trase din îmbrățișare, îngrozită de dorința pc care o simțea pentru el. Reacția trupului ei îi zdrobise mîndria.

, .

— Ești a mea, Roseanna? șopti el încet.

— Niciodată! Și alergă afară din marea sală. Ravenspur avea întotdeauna acest efect asupra ei. La început ea se simțea atît de rece și de calculată și credea că îi putea manipula cu ușurință; apoi, tară să o prevină, trupul ei o trăda și nu se mai putea controla. Știa că nu mai avea mult timp. Nu îl va mai putea ține multă vreme departe de ea. Era mult prea viril ca să se resemneze cu acest aranjament.

Cînd ajunse în cameră la Alice și Kate, își aminti brusc de Bryan. Dacă Ravenspur l-ar găsi vreodată acolo, l-ar ucide fără ezitare. Se rugă ca Bryan să nu vină.

— Ah, Alice, ajută-mă să-mi scot perlele astea din păr. Am dansat prea mult; mă doare capul.

Alice îi puse giuvaerurile înapoi în cufăr și Kate o ajută să-și scoată rochia.

Se îndreptă spre camera ei, apoi se opri și o luă pe Kate de mînă.

— Kate, dacă voi avea vreodată un vizitator - unul care vine

foarte tîrziu - nu o să-i lași la mine în camera, da ? o rugă ea.

— Crezi că ai nevoie să mă rogi așa ceva? Haide, in pat cu tine, copila mea !

Roger stătea întins în pat, dar somnul nu fusese niciodată mai departe dc el ca acum. De ce permisese acestei situații să continue? se întreba el, iară și iară. Făcuse o gafa teribilă în noaptea nunții, cînd părăsise patul nupțial pentru canapea. Căsătoria ar fi trebuii consumată în noaptea aceea, chiar dacă aT fi fost necesară forța. Ce mire nu a trebuit să recurgă la forța lui, ca să învingă împotrivirea miresei? Problema era că Roseanna nu era o femeie obișnuită. Ea nu era doar mai frumoasă ca orice altă femeie, ea era deosebită în totul. Era desăvîrșită și inteligentă și nu trebuia sâ-și amintească tot timpul că avea sînge regal în vine. Aces: lucru era evident. Ea era dorința inimii lui și o dorea ca suflet pereche. Tînjea după această transcendență, după această depășire reciprocă a granițelor fiecăruia, pentru a deveni unul singur.

Da, era un prost. Iar în clipa aceasta se simțea aiii de frustrat încît și-ar fi dorit chiar și o relație pur fizică. Dacă înainte de căsătorie, ea fusese aceea care venise după el, acum devenise ca o febră, în sîngele lui. Nevoia de ea creștea cu fiecare pulsație. Era obsedat dc trupu ei și de mintea ei. Dacă va permite în continuare aceasu situație, relația lor va deveni atît de cataclismică încîii va distruge pe amîndoi.

Dădu deoparte cuverturile și se întinse după halat

Se va duce la ea și se va culca cu ea în patul ei și o va excita pînă cînd ea o sâ se roage să facă dragoste. Mîinile lui cunoșteau trucuri care o vor scoate din minți. Odată ce o va face să devină a lui, va fi a lui pentru toată A

viața. In fond, avea aproape treizeci și doi de ani, avea experiența de bărbat. Ea nu avea decît șaptesprezece ani și era neatinsă, dacă era cum presupunea el.

O pomi spre aripa de nord a castelului și își aminti că, pentru a ajunge la Roseanna, trebuia să treacă prin anticameră. Mormăi o

obscenitate, urind ideea că va trebui sa bată la ușă și să ceară permisiunea să-și viziteze soția. Dar își stăpîni furia și ciocăni. îi deschise Kate Kendall, în mînă cu o luminare aprinsă.

— V-ați rătăcit, my lord? îl întrebă ea cu voce joasă.

Roger își înghiți un răspuns sălbatic și spuse simplu:

— Vreau să o vizitez pe Roseanna.

— Ah, my lord, nu vă așteaptă. S-a culcat înrr-o stare foarte proastă. O durea cumplit capul. Kate era decisă să-i zădărnicească intenția. Nu-i spusese ea să nu-1 lase să intre, în cazul în care acesta ar vrea să o viziteze?

Roger se uită spre ușa celeilalte încăperi și văzu lumină pe sub ea. își păstră firea, dar o presă pe femeie.

Dacă nu se simte bine, cred că ar trebui să o văd.

Kate scutură din cap cu fermitate.

Nu ați fi bun cu ea dacă ați deranja-o, my lord. Nu are nevoie decît de odihnă, pe care nu ar mai avea-o, dacă ați vizita-o, nu-i așa?

II cuprinse brusc vechea groază de a i se refuza intrarea la soția lui. Dacă era cumva cu un iubit ? îl văzuse, de dimineață, pe tînărul cavaler înmînîndu-i un bilet, Nu, gîndul era prea urît ca sâ insiste asupra lui. Totuși, renunță la ideea dc a intra forțat peste ea. Intorcîndu-se să plece, Kate spuse-în spatele lui:

Noapte bună, my lord.

Noapte bună ? Nu, era una dintre cele mai rele pe care le va avea de îndurat, lisuse, ea jurase sâ-l chinuiască și uite că reușea. Trînti ușa de la camera lui. scrîșnind din dinți. Deși încăperea era marc, se simțea

A

ca într-o cușcă. Ii întemnița esența lui, puterea lui. nesocotința masculină. Apucă un scaun și-1 aruncă ir cealaltă parte a încăperii, împreună cu o înjurătură obscenă. Luptă cu‘ nevoia de a merge și de a vedea dacă Fitzhugh se afla în cazarma bărbaților. Nu. Asta chiar aducea a nebunie.

Fu cuprins de vechea durere. Nu din nou, Doamne, nu din nou!

Inspiră adînc și se calmă. Nu, ultima lui soție fusese o tîrfa, dar Roseanna era la fel de departe *de așa ceva, ca* ziua de noapte. Ea era trandafirul lui Iară spini și nu o va profana cu gînduri urîte sau cu îndoieli care își aveau rădăcinile doar în trecutul lui dezagreabil își potoli gîndurile, apoi sîngele. Sorbi o cupă cu vin și își promise pentru mîine noaptea!

Dimineața a fost ocupată cu plecarea lui Tristan la Ravenscar, aflat la vreo patruzeci de mile distanță, pe coasta de est. Drumul avea ca scop cercetarea zonei, depistarea oricărei mișcări de trupe sau de vase, pe coastă. Era o măsură de prevedere, pentru Regele Edward, care era mult prea încrezător. în cazul în care Tnstan nu vedea nimic suspect, Roger îi dăduse ordinul să se întoarcă într-o săptămînă. în partea de vest, acolo se așteptau ei cu adevărat la trădare; Roger nu se va simți sigur pînă la întoarcerea lui Tristan cînd, împreună, se vor duce pînă la Ravenglass și înapoi.

Rebecca nu-și însoțise bărbatul, rămînînd la Ravensworth, împreună cu doamnele ei de companie. Tristan a fost suprins și îneîntat cînd soția lui și-a luat un prelungit la revedere de la el și i-a șoptit că îi va fi dor de el.

— Dacă Roseanna ar fi fost soția ta, ea ar te-ar fi însoțit călare, ignorînd pericolul.

Tristan își studie cu atenție soția. Fiind îneîntat de ce vedea, îi șopti la ureche:

Cînd o să mai capeți forțe, o să poți călări cu mine. Abia aștept.

Rebecca se înroși adorabil.

*

— Întoarcere repede, Tris!

Tristan îi zîmbi șmecherește.

— Așa o să fac. Dar fii atentă, despărțirea mă va face de nestăpînit,

Roseanna o însoți pe Rebecca la grajduri, pentru ; le ura lui Tristan și oamenilor săi, drum bun; apoi Rebecca se întoarse la castel și Roseanna inspecta cari pe care îi aveau.

O însoțea bătrînul Dobbin, care îi ținea fiecare animal, pentru

ca ea să-1 examineze.

— Ravenspur are cîțiva armăsari buni și, firește, duzini de cai castrați. Dar grajdurile lui, din păcate, duc lipsă de iepe bune, pentru împerechere, îi spuse ca lui Dobbin.

— Da, my lady, iapa pe care ați adus-o de acasă este mai bună decît tot ce există aici.

Roseanna încuviință din cap.

— Slavă Domnului că am adus eu una, pentr. împerechere. După cîte știu eu, pînă acum numai Zeu

A

a servit-o. In primăvară o să nască ceva absolut minunat.

— Eu cred că iapa asta de aici este gestantă. ȘeL grajdurilor mi-a spus că a fost încălecata dc armăsari. lui Ravenspur, doar că are o problema, pierde sarcini ie

Roseanna sc încruntă, în timp ce își plimba mîiniL dc-a lungul burții zvelte a singurei iepe pc care o avei Ravenspur, în afară de iapa adusă dc ca.

— Adu-mi-l aici pe șeful grajdurilor. îi spuse, dcci<

lui Dobbin.

Dobbin plecă și reveni însoțit de un tînâr voinic, care părea că poate ridica un cal, dacă era nevoie.

— **El este Tom. El esta șeful grajdurilor Ravenspur.**

Roseanna îi zîmbi cu căldură.

— **Faci o treabă foarte bună cu animalele Ravenspur, Tom. Este un grajd foarte mare.**

Tom zîmbi.

— Sînt peste o sută de soldați care au nevoie de cai. Firește, aproape toți cavalerii se ocupă singuri de animalele lor. Ei se ocupă să fie hrăniți, îngrijiți și exersați. Dar nu se pricep deloc cum să doftoricească un animal bolnav sau cum să-i îngrijească rănile, după o luptă. Am auzit că vă interesează foarte mult caii, my lady.

— Da, la Castlemaine obținem cei mai buni cai din Anglia și nu văd de ce nu am face așa ceva și aici, Tom. Dobbin mi-a spus că iapa asta are o problemă cu pierderea sarcinilor?

Tom îi răspunse ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume să discute asemenea lucruri cu tînără

mireasă a lui Ravenspur.

— Și noi am avut numeroase experiențe de acest fel, Tom, și cred câ am putea-o ajuta pe aceasta, daca mi-ai urma sfatul. Merită încercarea, daca a fost încălecată de armăsarul negru al lui Ravenspur; este o frumusețe dc iapă.

Roseanna se uită în jur, să găsească o boxă m. liniștită, departe de zona aglomerată.

j

•Vreau să fie controlată săptămînal. line-o în liniște și căldură și confort. Spal-o o dată la cîteva zile cu săpun tare și apă. Ai grijă să fie pedant de curată și cel puțin o data pe zi, hrănește-o cu terci de ovăz.

— **Asta previne pierderea sarcinii? o întrebă Tom. preocupat.**

— **Cu siguranța, ajută. Ori de cîte ori avortează o iapă, noi dezinfectam imediat boxa, îi aplicăm iepei o clizmă ca să-i curețe intestinele, apoi o frecăm cu ulei de măsline. Și, desigur, lucrul ccl mai important -■ incinerăm întotdeauna fetusul.**

Tom încuviința înțelept, pe măsură ce îi erau prezentate ideile acestea noi.

— **Intenționez să cumpăr pentru Ravenspur cîteva iepe, să le împerechem cu armăsarul arab.**

— **Undeva, pe drumul spre Middleham, există** cai **asemănători. Călugării de la o mănăstire de** pe acolo **obțin cai albi, spuse Tom.**

Roseanna deveni interesată.

— Serios? Aș vrea să-i văd.

Uitîndu-se.în sus, Roseanna îl văzu pe Sir Bryan înșeuîndu-și calul, așa că se scuză și plecă fără grabă în direcția lui. Trebuia să

riște, să-i spună că în nici un caz să nu o viziteze la ea în cameră.

— Bryan, biletul tău m-a tulburat, spuse ea încet.

— Scumpa mea, mi-e tare dor de compania ta. Cum te-am putut tulbura?

— Nu cumva să vii la mine în cameră, mai ales după miezul nopții. Asta ne-ar acoperi de vinovăție. Dacă ne-

ar vedea cineva, am fî acuzați de adulter! îl preveni ea.

Sir Bryan se îmbățoșă.

Ce simt eu pentru tine, my lady, este dragoste, nu plăcere. Este dragoste pură, mai presus de cea fizică, pe un plan mai înalt, insistă el ca și cum ar fi fost insultat.

Roseanna se îmblînzi.

Oh, Bryan, știu și tocmai de aceea te iubesc. Dar trebuie ca acesta să rămînă secretul nostru, altfel nu voi mai cunoaște liniștea. Dacă dragostea noastră ar fî descoperită, tu ai fi în pericol de moarte. Cînd Ravenspur o să plece la castelul lui din Ravenglass, eu voi face tot posibilul să rămîn aici. Atunci vom putea petrece puțin timp împreună.

Cînd Căpitanul Kelly se îndreptă spre ei, se despărțiră repede.

Roseanna află că era căutată de domnul Burke.

— Domnul m-a rugat să pregătesc o cină pentru doi și să vi-o servesc sus. Mi-a spus că dumneavoastră veți alege ce anume doriți, Lady Roseanna.

— Cît de atent este, spuse sarcastic Roseanna. Domnule Burke, spuneți-mi, este foarte priceput la cărți și la șah și la jocuri de noroc?

— V-a provocat, da ?

— Da, și intenționez să-1 bat. Am jucat zaruri cu soldații de la Castlemaine încă de la cinci ani. Regele însuși m-a învățat să joc șah și cum să trișez. Așa încît, dacă îmi spuneți în ce joc nu excelează Ravenspur, asta îmi va oferi mie un avantaj.

Domnul Burke chicoti și-și frecă bărbia.

— Păi .. încă nu am văzut p.e cineva să-1 bată la $ah, dar cînd joacă table cu tînărul Tristan, acesta învinge întotdeauna.

Roseanna îi oferi un zîmbet conspirativ și spuse:

— Așează masa pentru table în fața căminului și vom cina acolo, în alcovul acela de sub fereastra aceea minunată, arcuită, cu vitralii.

— O foarte bună alegere, my lady. Și ce ați dori să vi se servească?

— Ia să vedem. O să începem cu somon afumat sau cu păstrăv. Apoi, presupun că ar trebui să avem vînat de pasăre, pentru că există din belșug acum, dar eu urăsc găinușa de munte, iar carnea de fazan are uneori un gust prea puternic.

— Vă pot sugera potîmiche, my lady? Nu există ceva mai dulce ca o potîmiche dolofană.

— Perfect. Servește-1 pe Ravenspur cu ce vin preferă el, dar mie îmi place hidromelul, te rog.

— Sînt încîntat că vă place hidromelul, my lady Este făcut din miere și gustul lui distinctiv este dat de iarba neagră. Cînd ne vom întoarce în sud, la Ravenspur, o să iau cîteva butoiașe cu hidromel, pentru plăcerea dumneavoastră.

— Mulțumesc. Spuneți-mi, cum era cea de a doua soție a lui Ravenspur? întrebă ea, dezarmant.

Domnul Burke păru, ca niciodată, luat prin surprindere; își măsură cu grijă răspunsul, înainte de a i-1 da.

— Ei bine, aș spune că era o femeie pentru bărbați.

dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Roseanna se enervă și ridică ușor glasul.

— Nu, nu înțeleg, domnule Burke. Cum adică, o femeie pentru bărbați ? Aproape că se simțea geloasă; cc se întîmpla cu ea ?

Domnul Burke părea foarte stînjenit.

— Îmi este greu să vă explic, my lady. Au trecut aproape nouă ani de la moartea ei. Ce doriți să știți despre ea ?

— Era frumoasă? întrebă ea direct.

— Foarte frumoasă, într-un mod voluptuos.

— Cît timp au fost căsătoriți ?

— Ah, nu multă vreme, chiar puțin. A murit foarte devreme, cam peste vreo doi ani.

— Da... înțeleg că el a fost căsătorit prima oară la cincisprezece ani ?

•Da, cu o doamnă care era mai mare ca cl. Această primă căsătorie nu putea fi numită din dragoste, deși au stat împreună mai mult de cinci ani.

— Asta înseamnă că cea de a doua căsătorie a fost din dragoste? întrebă ea.

Domnul Burke tuși ca să-și dreagă glasul și-și dori să nu fi fost acolo.

— El a fost cu siguranță îndrăgostit. La douăzeci de ani era văduv și s-a aruncat cu capul înainte într-o a doua căsnicie, pînă să fi împlinit douăzeci și unu de ani, nețiriînd cont de o perioadă decentă de doliu.

— Mulțumesc, domnule Burke. Știu că aveți sentimentul că i-ați trădat încrederea, dar nu am pe cine altcineva să întreb. Avea o sută de întrebări despre mireasa « voluptoasă » de care Ravenspur fusese îndrăgostit nebunește. Dar își mușcă limba. Le va păstra pentru altădată, după ce se va mai apropia de domnul Burke și el, de ea.

— Domnule Burke, sînteți atît de amabil sâ vâ îngrijiți să mi sc trimită apă caldă în cameră ? Trebuie să spăl de pe mine urmele de grajd, înainte de a cina cu Ravenspur.

Dintr-o dată, deveni foarte important pentru ea să A

arate foarte bine diseară. își dori să fie cea mai frumoasa femeie cu care a cinat el vreodată. Va alege ceva îndrăzneț, la care să răspundă masculinitatea lui și care să-i distragă atenția de la joc.

■ Ieși din cadă și o lăsă pe Kate să o înfășoare într- un prosop gros. Deschise garderoba, cu Alice alături și începu să caute printre numeroasele ținute. Se opri cînd ajunse la rochia din catifea roșie, pe care o purtase pentru vizita Regelui Edward. Mintea îi zbură în urmă, la noaptea aceea și la influența pe care aceasta o avusese în viața ei.

— Ah, nu puteți purta din nou tunica aceasta din catifea roșie, fără rochia de dedesubt! pleda Alice, cu spaimă în glas.

Roseanna îi aruncă o privire amuzată, peste umăr -Cîtuși de puțin. Nu, în seara aceasta voi face invers. Voi purta rochia dc dedesubt, cu albul ei diafan. Iară tunică.

Alice rămase cu gura căscată.

— **Dar, Lady Roseanna, este atît de vaporoasă încît se poate vedea prin ea!**

— **Da. Știu, spuse Roseanna încîntată. Deschise unul iintre cufere și alese de acolo o câmășuță albă, brodată cu fir de argint, apoi își puse rochia transparentă și**

A

râmase în fața oglinzii, studiind efectul. își ridică brațele in sus; mînecile lungi, diafane, se lăsară în jos plutind parcă, pînă cînd atinseră faldurile delicate ale rochiei. Dacă sc uita foarte intens, putea vedea aureolele rozalii care-i încercuiau sfîrcurile. Kate se opri în spatele ci, cu buzele strînse.

— Kate, încetează să mă mai dezaprobi și adu-mi cufărul cu bijuterii.

Kate Kendall îi dădu stăpînei ei cufărul greu, din piele, în care se aflau minunatele bijuterii confecționate de mama ei special pentru ea.

— Cînd Ravenspur a venit azi-noapte la dumneavoastră, l-am trimis la plimbare, pretextînd că aveați o durere cumplită de cap. Dacă discară o să cinați cu el îmbrăcată astfel, nici eu nu l-aș mai putea păcăli, la noapte.

— Chiar a venit azi-noapte? întrebă Roseanna, ciudat de încîntată. Mulțumesc, Kate, m-ai salvat, iar în

o perii în sus și pe spate pentru ca gîtul și urechea sâ rămînă descoperite, iar apoi să-mi prinzi safirul acesta adorabil, cu luna-și-stelele, chiar pe tîmplă.

Kate o studia atentă, în timp ce Alice îi peria părul - Ravenspur o să-ți poată vedea clar sînii, prir rochie!

Roseanna se înroși.

— **Nu-mi pasă.**

Kate scutură din cap.

— **Trebuie să-ți aduc niște cucută, sa-i pui în vin.**

— **Dumnezeule Mare, doar nu vreau să-1 omor! spuse Roseanna șocată.**

Kate părea dezgustată.

— Copil fără minte. Este bună contra lascivității soțului tău - sigur, în cantități mici.

— O limbă veninoasă este o armă mai bună decît o cupă veninoasă, cu vin. Acum trebuie să cobor, pentru că nu vreau să întîrzii. în seara aceasta nu trebuie sâ găsească nici o fisură în comportamentul meu.

Kate își dădu ochii peste cap.

— Asta nu va dura decît zece minute, cu indulgență' Comportamentul ireproșabil al Roseannei, prostii!

Roseanna pluti liniștită afară din cameră și cobori spre zona privată a castelului. Domnul Burke pregătise în alcov o minunată masă pentru doi și aranja tocmai paharele de vin. Roseanna îl salută politicos, din cap. dar rămase de partea cealaltă a încăperii, pentru ca ochii lui de vultur să nu-i vadă cumva prin transparența corsajului.

Un perete era acoperit cu o tapiserie amplă, la care se lucrase ani, probabil. Lucrătura era atît dc delicată, încît părea o pictură. Prezenta un fel de banchet, în care un bărbat și o femeie erau serviți de mulți slujitori și erau chiar întreținuți de muzicanți. Vocea lui Ravenspur, în spatele ei, foarte aproape, o sperie, dar nu tresări.

— Este un banchet al zeilor. Vulturul și păunul marchează prezența lui Zeus, regele zeilor și a consoartei lui, Hera. Zeul Pan asigură muzica, împreună cu Apolo, cu lira lui. Ganimede Ic servește nectarul iar arcul, săgețile și aripile sugerează prezența lui Eros, zeul dragostei.

— Nu știam că ai studiat clasicii. Cînd se întoarse cu fața spre el, ochii lui negri poposiră o vreme asupra gurii ei, apoi coborîră

spre sînii care se înălțau îndrăzneți deasupra decolteului rochiei diafane.

— Nu chiar, dar am o pasiune pentru frumusețe. Mulțumesc că ai venit, Roseanna, șopti el.

Roseanna ridică o sprinceană delicată.

— Nu știam că aveam și alte opțiuni.

Fruntea lui se încreți ușor.

— Tu vei avea întotdeauna o opțiune. Mă crezi un fel de monstru care trebuie ascultat cu supunere ?

— M-ai forțat să mă mărit împotriva voinței mele. Unde a fost opțiunea mea atunci, my lord?

Ochii ei'Scînteiară, provocatori. Comportamentul ei ireproșabil nu durase nici pe departe zece minute.

— O soartă mai rea ca moartea, șopti el cu ochi amuzați. Era hotărît ca ea să nu provoace nici o discuție, **în scara asta. Era îmbrăcat într-un veston negru, căptușit, care-i evidenția și mai mult umerii lui incredibil de largi. Singura pată de culoare era un rubin, în urechea lui. îmbrăcați în negru și alb, păreau ca un mire și o mireasă. Roger îi făcu o plecăciune și o conduse la masă. îi ținu scaunul. Mîinile îi ardeau sâ-i atingă umerii, dar își înfrînse impulsul și se așeză h masă, în fața ci.**

— Dragostea mea, haide să savurăm cina lui Burke. fără să ne repezim unul la gîtul celuilalt.

— Mie îmi place domnul Burke. A fost cu tine mulți ani și precis știe unde ți-ai îngropat scheletele.

Roger îi ignoră observația tăioasă.

— Da, a venit de la proprietatea noastră din Irlanda, acum mai bine de douăzeci de ani.

Roseanna își înălță sprîncenele.

— Ai un castel în Irlanda?

— Nu chiar un castel. O proprietarte de vreo cincizeci de acri, cu un conac adorabil, îi spuse el tumîndu-: hidromel în pahar.

— Se zice că Irlanda este ideală pentru reproducere: cailor. Unde anume în Irlanda se află proprietatea ta îl întrebă ea, brusc

interesată.

Colțurile gurii i se ridicară, amuzat de privire, speculativă din ochii ei.

— Nu este departe de castelul Ravcnglass, pe coasr dc vest. Este doar o cursă scurtă peste Marea Irlande spre Islc of Man, apoi o altă cursă scurtă, pînă Drogheda.

— Ai corăbii? întrebă ca.

— Firește. îți place să călătorești pe apă ?

— Nu am fost niciodată pe o corabie, dar gîndul de naviga pe mare este palpitant.

Roger zîmbi, ridicînd paharul spre ea.

— Există multe lucruri palpitante, pe care încă nu le- ai încercat.

A

II privi direct în ochi și spuse, curajos:

— Poate că am încercat mai multe lucruri decît crezi tu, Ravenspur.

Roger îi zîmbi.

— Roseanna, te ferești să-mi spui pe numele de botez, ca de ciumă. Te temi să-mi spui Roger ?

— Eu? Să mă tem? Nu fi ridicol, spuse ea scuturînd din cap. Părul îi zbură în spate, peste umăr, apoi căzu pe covor într-o cascadă mătăsoasă, întunecată. Roger jură că foarte curînd se va înfășură în părul acesta. Era părul cel mai senzual pe care-1 văzuse vreodată și tînjea să se joace cu el.

Domnul Burke debarasă primul fel și reveni cu două platouri din argint, acoperite. Cînd îndepărtă capacele, dinspre potîmichi se înălță o delicioasă aromă. Pe unul dintre platouri erau etalate patru păsări fripte; pe celălalt, potîmichi pregătite în vin, cu ciuperci și castane. Mai exista și un panache din verdețuri proaspete, dar nici un alt fel de legume. Mîncarea era , dar elegantă. Mîncară încet, în tihnă, deși

fiecare era preocupat de jocul dc table care îi aștepta. Aerul era încărcat dc o tensiune subtilă, pentru că

fiecare era nerăbdător să-1 provoace pe celă.ialt și să iasă victorios.Temperamentul lor era atît de asemănător, încît nici unul dintre ei nu se gîndea măcar la posibilitatea de a pierde.

Roger îi aruncă bucățele cîinelui de vînătoare care se ridicase din fața focului și venise sâ cerceteze mirosurile delicioase care veneau dinspre masă. Roseanna se întinse spre o pară suculentă în aceeași clipă cu Roger și o clipă, mîinile li se atinseră. A fosi ca și cum contactul i-ar fi trimis o vîlvătaie de-a lungul brațului. Nu-și putu împiedica roșeața din obraji și se simți ușurată cînd domnul Burke le aduse apă de roze și șervete, să se spele pe mîini. Roger îi făcu majordomului un semn imperceptibil cu capul, cum că nu i-ar mai dori prezența în continuare, în încăpere; umplu apoi paharele și le duse la masa de table, de lîngă foc.

Roger își ținu răsuflarea cînd Roseanna se apropie de foc. Trupul ei se contura perfect prin rochia transparentă. îi ținu din nou scaunul, dar dc data aceasta, cînd părul ei îi atinse mîinile, i-1 mîngîie. Trosnea parcă, sub degetele lui.

— Atenție, eu împrăștii seîntei, rîse ea tachinator.

Piesele negre ale jocului de table erau sculptate in lemn de abanos, iar cele albe, în fildeș. Roger își flutură mîna, în semn că ea va trebui să facă prima mișcare. Roseanna luă cele două zaruri și le rostogoli pe tablă. Ii ieșise o dublă de patru, așa că mută patru puluri a cîte patru puncte fiecare. Juca intens și era decisă să ia toate **cele cincisprezece puluri înaintea lui Ravenspur, cu ale lui. El juca neglijent, atent mai mult la ca, așa încît Roseanna nu își facea probleme că va pierde.**

— **Erai atît de nerăbdătoare să joci. Pe ce joci? o întrebă el.**

— Pe bani, firește, spuse ea rîzînd.

Roger zîmbi.

— Pentru cc ai nevoie de bani?

— Pentru cai. Vreau să cumpăr cîteva iepe ca lumea, pentru împerechere.

— Atunci, pe bani să fie. Cinci sute de lire. Roger o urmări atent o vreme, apoi o întrebă :

— Tu ai cinci sute de lire?

— Firește că nu.

— Atunci cum o să mi-i dai? întrebă el amabil.

— Eu am de gînd să cîștig, nu să pierd!

— Înțeleg, spuse el calm, tară să-i intuiască logica.

Cu fiecare aruncare de zaruri, Roseanna își facea punctul. Juca și lua și în scurt timp, exaltată, cîștigă.

— Roseanna, eu joc în dezavantaj.

— Adică ?

— Frumusețea ta mă distrage, șopti el.

— Ce scuză ieftină.Trebuie să te concentrezi. Pe cc jucăm în continuare?

Roger se gîndi o clipă, apoi sugeră:

,

— Pe bijuterii? Cercelul meu cu rubine, pJ

«

J

ornamentul tău de safir, din păr?

Degetele lui lungi, bronzate, desfacurâ cercelul J îl puse în fața ei. pe masă. Ea își scoase luna cu stele'/

și în clipa aceea, părul se prăvăli în jos. Roger îi zîmbi. -Am propus safirele doar ca atunci cînd le scoți, să am plăcerea de a-ți vedea părul în toată splendoarea lui. Tncepînd să se simtă Ușor stingherită, luînd cete două zaruri, Roseanna spuse :

— **Ravenspur, fii atent la joc.**

— **Cum aș putea? Te-ai dat intenționat cu un parfum care mă scoate din minți, șopti el.**

— *Prostii!* **Roseanna rîse nervos și-l provocă la un** marț.

— Te-ai îmbrăcat în mod intenționat așa, ca să mă exciți, spuse el încet.

— Minciosule !

— *Și* ai reușit, termină el.

Spre sfîrșitul jocului, Roger nu reuși să scoată nici măcar un pul și ea făcu un marț. Roseanna nu-și putea ascunde triumful din priviri.

— Poate că ai juca mai bine, dacă ai paria pentru ceva mai aproape de inima ta, îi sugeră ea.

— Spune tu pe ce, dragoste.

Ea îi ignoră mîngîierea.

— Armăsarul tău a călcat singura iapă decentă pe care o ai, iar Zeus al meu mi-a lăsat cu mînz una dintre iepele mele. Pariez pe mînzul meu.

li privea buzele, în timp ce ea se concentra la joc. lacînd punct după punct. îi dorea gustul gurii; îi dorea trupul, sub al lui. Sorbi din vin, știind că acesta nu-i va răcori sîngele încins. îmbujorată de victorii, Roseanna îl privi drept în ochi.

— **De data aceasta vom juca pentru adevăr, my lord?**

— **Înțeleg prin asta câ învingătorul îi va pune perdantului o întrebare la care acesta trebuie să-i răspundă cu ceva adevărat?**

— **M-ai înțeles exact, my lord.**

Roseanna își termină hidromelul și îi ceru puțin vin de la el. Roger îi permise încă o dată să cîștige. Ochii ei seînteiau.

— **Acum o să trebuiască să-mi spui exact ce s-a întâmplat cînd am venit eu la cabana de vînătoare, spuse ea triumfătoare.**

Adora să-i privească pe furiș chipul ; era atît de expresiv. Avea un fel de a-și înălța sprîncenele delicate, iar lumina provocării, din ochii ei cenușii, le transforma culoarea în ametist. Focul îi reflecta unul dintre obraji și-i evidenția strălucirea de samur a magnificului ei păr. Dar cea mai frumoasă era gura ei. Așa cum implica și numele ei, era ca o catifea roz închis. Plină, ca și cum ar fi fost umflată de prea multe săruturi pasionale. Era formată ca să-i facă plăcere unui bărbat, fie că o privea, fie că o gusta.

— Ți-am pus o întrebare, spuse ea și Roger își aminti ce îi ceruse

ea, ca și cum s-ar fi trezit dintr-o reverie. Sigur că nu avea nici o intenție să-i spună că fusese desfășurată goală, dintr-un covor, în fața tuturor celor prezenți, așa încît trecu peste acest amănunt și spuse:

— După ce Tristan ți-a dat un somnifer, te-a băgat în patul meu, ca pe o surpriză delicioasă. Știi bine ce diavol tînăr este el, adăugă Ravenspur.

— Cînd m-ai găsit goală în pat, ce mi-ai făcut? Și nu uita, vreau adevărul.

Ochii lui străluciră, amintindu-și.

— Păi, firește, la început m-am uitat al naibii dc bine la tine.

Obrajii Roseannei se aprinseră de rușine și se sufocă de indignare.

— Cum poți fi atît de dezgustător ?

— Roseanna, nu a fost nimic dezgustător în asta. Erai cea mai adorabilă fată care mi-a onorat vreodată patul Trebuia să fiu anormal, să nu te privesc ca lumea.

— Apoi ce ai făcut? întrebă ea furioasă.

— M-am urcat în pat și te-am luat în brațe.

Se uita la el, așteptîndu-1 să continuie.

— Am început să te sărut și să te mîngîi.

— Cum ai îndrăznit ? Spune-mi, ai profitat de mine?

— Nu, Roseanna, nu am profitat. Era prea frustram și nesatisfacător să-ți sărut gura inertă. Am decis să aștept pînă dimineața, cînd aveai să tc trezești. Cînd, trebuie să recunosc, da, aveam intenția să fac dragoste cu tine, dar am aflat că erai logodită cu mine și virgină

— Nu sînt virgină! Am avut cel puțin trei iubiți - ah, și păcat că nu au fost o sută trei! îi aruncă ea.

Roger întinse mîna peste masa de table și-i ridică bărbia cu degetul.

— Roseanna, cînd ai de a face cu un adversar, nu-ți pierde niciodată cumpătul, pentru că altfel îți pierzi avantajul, o sfătui el.

— Tu ești adversarul meu?

— Nu sînt. Totuși, tu insiști să mă distribui în acest rol.

Privirea lui se prelinse peste ea, ca pălâlaia unei flăcări; Roseannna își coborî repede privirea, pentru ca el să nu-i citească involuntara ei reacție.

Roger o întrebă iară grabă:

— Ce-ai zice să fim nesăbuiți și să pariem pe ceva ce-ți dorești tu cu adevărat?

— Ce-mi doresc eu cu adevărat?

— Conacul și pâmînturile din Drogheda, ca să-ți crești acolo caii tăi infernali.

Roseanna rise pentru că el o cunoștea atît de bine. Sc simțea norocoasă și știa că premiul dorit îl va primi doar după alte cîteva aruncări cu zarurile. Da, era un adevărat bărbat, dacă juca pe o astfel de miză.

— Dacă pierzi, spuse el, eu îți cer să petreci o noapte cu mine.

— Numai una? Sper că priceperea ta în pal o depășește pe cea de la table.

Roger își ridică o sprinceană și strigă, nesăbuit:

— S-a făcut!

Roseanna luă zarurile și le scutură cu putere, cu mintea plină de imagini din Irlanda. Pentru prima oară, cifra zarurilor lui a fost mai mare, permițîndu-i să înceapă primul. Dădu multe duble, în timp ce zarurile ei însumau incredibil de puțin. El își facea punctele și- și muta pulurile spre interiorul tablei lui atît de rapid încît ea clipi, uluită. Ravenspur era imperturbabil și juca atît de bine, încît Roseanna începu să suspecteze că o lăsase în mod deliberat să cîștige pînă acum. O păcălise intenționat, faeînd-o să-și coboare garda, ca să cada în capcana lui! Obrajii i se îmbujorară dc furie. Era decisă să nu-l lase să cîștige. Sc concentra intens, dar se ajunsese deja la treizeci și doi în favoarea lui și Roseanna își dădu seama, cu furie, că nu mai avea cum să cîștige jocul.

— Ah! strigă ea și se ridică repede, dărîmînd tabla și împrăștiind pulurile în cămin. O clipă, Ravensouro privi nevenindu-i să

creadă.

— Cîinele s-a frecat de mine și m-a speriat! exclamă ca. Cîinele stătuse pînă în clipa aceea la picioarele lui Roger, după care părăsi repede locul bătăliei. Roseanna spuse, pe nerăsuflate:

— Ah, dragul meu, acum nu vom ști niciodată cine ar fi cîștigat jocul.

Roger se înălță deasupra ei, furios pe sine, că nu își dăduse seama că ea era gata să trișeze ca sâ fie cum vroia ea. O luă de umeri și spuse:

— Roseanna, amîndoi știm cine a cîștigat jocul ăsta. Roseanna îi aruncă o privire provocatoare.

— Desigur, ca un gentleman ce ești, îmi vei permite beneficiul îndoielii?

— Eu nu sînt un gentleman, sînt doar un bărbat, cu dorințele unui bărbat! Văzu o seînteie de spaimă în ochii ei, dar era decis să nu se înmoaie dm nou Degetele îi săpară cu cruzime în umerii ei delicați și ochii i se micșorară.

— Știi ce cred eu ? Eu cred că ție îți place si *whetezi și-ți plac avansurile mele, doar* pentru ca apoi să te retragi.

— A cocheta are un scop necinstit — pentru a obține ceva! îl acuză ea.

— Pentru a da ceva, cît și pentru a obține ceva - plăcere în pat. Mi-ar plăcea să fac asta cu tine, spuse el.

Roseanna încercă să se smulgă de lîngă el.

— Mă doare! strigă ea.

•Te doare ? Dumnezeule, încă nici n-am început să- **ii** produc durere. Tu ai nevoie de o bătaie bună, urmată de o partidă bună, iar eu am de gînd să ți le aplic pe imîndouă!

Roseanna se eliberă din strînsoare și alergă din încăpere, plîngînd. Iar vocea lui neîndurătoare o urmă din spatele ușii.

— Eu sînt un bărbat care își recuperează datoriile.

Ajungînd la camerele ei, Roseanna încercă să ascundă faptul că Pi însese, dar pe Kate era greu să o păcălești.

— **Ce s-a întîmplat ?**

— **Nimic! Am cîștigat mînă de mînă. Cinci sute de lire, cercelul lui cu rubine și mînzul încă nenăscut, care- i aparține armăsarului său.**

— **El nu a cîștigat nici un joc? întrebă Kate, sceptică.**

— **Cînd am văzut că era pe cale să cîștige ultimul joc, am răsturnat masa. Ar fi fost îngrozitor să pierd în fața lui Ravenspur!**

— **Cu alte cuvinte, iar v-ați încăierat, stabili Kate.**

— Cum poți să exagerezi! Ne-am despărțit în cei mai buni termeni, spuse ea scuturîndu-și capul și îndreptîndu-se spre camera ei. înainte de a închide ușa, mai adăugă :

— Totuși, dacă o să vină aici, nu vreau în nici unca2 să-1 primesc!

Alice începuse deja să se sperie.

— Kate, data trecută ai scăpat de el, dar ce-o să facem dacă vine și în noaptea asta?

— În noaptea asta este rîndul tău să scapi de el, spuse Kate rîzînd.

— **Ah, mi-e rău. Sper că nu vorbești serios, Kate, M?pti Alice.**

— **O s-o facem împreună. O să vorbesc eu și tu o să susții toate spusele mele. Apărarea în doi este mai nutemică.**

— **Dar, Kate, este castelul lui. Nu văd cum îl putem împiedica să-și viziteze soția, în propriul lui castel.**

— **Ascultă, fata mea. Prima noastră îndatorire este Roseanna. Sîntem servitoarele ei și ordinele le primim de la ea. încetează să te mai îngrijorezi pentru nimic! Poate că i-au ajuns obrăzniciile ei, pentru noaptea asta.**

Alice își încrucișă degetele și se pregăti de culcare. Kate își puse o bonetă de noapte călduroasă și o cămașă tlanelată și stinse luminările. Dar abia se culcaseră, cînd auziră un ciocănit discret în ușă.

— S-a zis cu odihna, mormăi Kate aprinzînd o luminare. Alice își ținu răsuflarea, văzînd că ce era să seîntîmple, se întîmpla. Cu

luminarea sus, Kate se uită prin ușa pe care o întredeschisese o idee. Știa al naibii de bine cine era, dar întrebă totuși:

— Cine este ?

— Kate, pentru numele lui Dumnezeu, deschide ușa ! Nu mă ține pe coridor toată noaptea, spuse Ravenspur iritat.

— Dar, my lord, după cum bine vedeți, ne-am retras pentru noapte.

— Lanaiba, femeie, dă-mi drumul! îi ceru el, cu furie controlată.

Kate se dădu în lături și Ravenspur intră.

— Aprinde lampa, spuse el.

Alice zbură afară din pat și bîjbîi la nesfirșit, pînâ cînd reuși să ilumineze încăperea.

Kate spuse, cît de convingător reuși:

— Doamna mea s-a retras demult. M-a rugat să nu o deranjăm și a încuiat ușa.

Ravenspur se uită calm la ea și spuse:

— Roseanna știa că o să vin.

Kate scutură din cap, își încrucișa brațele pe piept și-și plantă ferm picioarele.

— Nu, sir, aceasta este o minciună, altfel de ce ar fi încuiat ușa?

Ochii i se micșorară periculos, în timp ce se uita de la o femeie la cealaltă.

— Iisuse, asta este o conspirație! Cuvintele lui erau calme, dar ucigătoare. Tonul lui blînd, amenințător, era mai cumplit decît dacă ar fi strigat.

— Mîine vă întoarceți amîndouă la Castlemaine. Nu am nevoie de doi dragoni afurisiți care să-mi blocheze drumul spre patul soției mele! începeți să împacheta|i!

Deschise apoi cu furie ușa dormitoruluui, pentru a vedea o Roseanna care-și trăgea în grabă pe ea un halat din catifea roșie.

Era atît de mare, încît umplea ușa.

— Madame, jocul acesta s-a sfîrșit. Este pentru ultima oară că vin în camera asta afurisită, pemtru că de mîine nu vei mai sta aici! De acum înainte vei veni la mine, ceea ce se va întîmpla chiar

în noaptea asta!

Roseanna știa că nu putea să-1 înfrunte, dar încercă >tuși să temporizeze.

•My lord, am nevoie de timp să-mi strîng lucrurile. -Madame, îți acord cinci minute! Ieși apoi trintind ija cu atîta putere, încît Alice căzu pe covor, aproape leșinată.

■Dumnezeule Mare! Fata asta nu c o fricoasă, dar trebuie să recunosc că ochii ăia negri îți pot băga spaima in oase! exclamă Kate. O ridică pe Alice și o duse în patul ei, freeîndu-i cu putere mîinile și brațele.

— Haide, mielușeaua mea, trezește-te. A plecat.

Acum că Ravenspur nu mai era acolo, Roseanna își cădu Mu liber furiei.

— Cum îndrăznește? Asta depășește orice limită. Auzi, să creadă că-mi poate alunga propriile mele femei! Dumnezeule, ascultați-mă bine - dacă plecați voi, plec și eu! Luă apoi în mînă o perie din argint și începu să facă pași prin cameră.

Kate încercă să o aducă la realitate.

— Roseanna, el îndrăznește orice. Este un bărbat adevărat. Ți-am spus că nu o să ajungi departe azvîrlindu-i în față ordinele tale imperioase.

Roseanna își peria furioasă șuvițele încîlcite. Kate continuă.

— Acum trebuie să te duci la el, frumoaso. Cele cinci minute au trecut.

— Ha. Poate că trebuie să mă duc în camera lui, dar o să-mi acord cu siguranță dulcele meu timp. Diavolul ăsta are nevoie de timp, ca să se calmeze.

Roseannaîși acordă marea plăcere de a și-1 imagină așteptînd-o nerăbdător.

— Roseanna, dacă ai fî o fată deșteaptă, l-ai putea face să-ți mănînce din palmă. .Zahărul, nu oțetul. Asta îi înmoaie pe bărbați, sublinie Kate.

Roseanna își dădu seama că biata Kate avea dreptate. Dacă și-ar putea controla temperamentul și ar folosi mijloace mai

subtile în a obține ce vroia ea, viața ei ar fi mai plăcută. In fond, ea nu trebuia decît să se apropie de Ravenspur, pentru ca el să nu poată rezista tentației de a o atinge. Roseanna își zîmbi zîmbetului secret — îl va controla prin chiar dorințele lui.

Trecuse o oră pînă cînd Roseanna dădu ascultare ordinelor lui. Nu-și luă nici o luminare care să-i ghideze drumul. Nu avea nevoie, pentru că drumul ducea direct la camera lui. Deschise ușa cu o ușoară înfiorare și intră curajos.

Ravenspur era gol pînă la brîu; trupul lui era zvelt, mușchii, tensionați. îi înmîna un pahar cu vin tinerei servitoare care se afla cu el.

Femeia scoase un strigăt și-și duse mîna la gură.

— •

Roseanna încremeni. Lumina focului îi transforma în flăcări rochia roșie. Trădarea lui o izbi ca o lovitură, transformînd-o în stană de piatră. După un minut întreg de groază înghețată, Roseanna se apropie de tînăra femeie, îi smulse paharul din mînă și-l aruncă în foc.

— Afară! Pronunțase ordinul ca o împărătească. 0 parte detașată a creierului ei decise să o expedieze pe femeie, a doua zi, la Castlemaine. Un cuvînt trimis Joannei îi va arăta servitoarei care îi era locul. Femeia . zbură afară din cameră, nerăbdătoare să dispară din

jtniosfcra încărcată. Rămași singuri, îi spuse lui Ra- 'tnspur.

•Cum îndrăznești să-ți încâlci atît de repede jurămintele?

— Cele cinci minute ale tale s-au transformat într-o oră! Cum îndrăznești tu să-ți uiți jurămîntul? contracara el.

Roseanna îi ignoră cuvintele.

— Ticălos necredincios! Ascultă-mă, Ravenspur. Nu \j exista decît o singură femeie care sa ocupe locul de onoare aici, iar această femeie voi fi eu. Nu mă vei pune in situația de a ajunge de mila sau de rîsul lumii!

Ochii lui o scrutau apreciativ. Era magnifică și sălbatic de frumoasă în furia ei uluitoare.

— Atunci onorează-ți jurămintele și ocupă-ți locul care ți se cuvine, de soție. Jur să nu-ți fiu niciodată necredincios! Altfel, mă voi culca cu cine naibii o sâni facă plăcere.

— Eu nu te iubesc, spuse ea cu regală demnitate.

— Nu-ți cer să mă iubești. Eu îmi cer doar drepturile maritale.

Roseanna spuse încet ■:

— Prin urmare, dacă împart ocazional patul cu tine, nu vei comite adulter?

— Depinde mult de cum te vei comporta în pat, spuse el încet. Dar nedorind să o împingă prea departe, adăugă:

— Presupun că o să pot trăi cu asta. S-a făcut?

Roseanna nu-i răspunse. își repeta în gînd

alternativele și le găsi intolerabile.

— **Da, spuse ea încet.**

O clipă, cl nu-și putu aminti întrebarea și se uită la ea. Apoi realiză ce anume tocmai îi promisese ea.

— **Roseanna! spuse el plin de fervoare și se apropie să o cuprindă în brațe.**

— **Dumnezeule, nu acum! Nu după ce te-ai atins de ea! strigă Roseanna îngrozită. Ridica mîna să-1 țină departe, atingîndu-i părul aspru, de pe piept. Atingerea ei îl arse ca și cum ar fi fost însemnat cu fierul roșu. își strînse mîinile în pumn, stăpînindu-se să nu o ia în brațe și să o ducă în patul lui.**

— Mîine noapte! îi ceru el.

Ea încuviință din cap.

— Jură ! insistă el, amintindu-și de înșelătoria ei la jocul de table.

— Dacă nu mi te dai de bună voie, te voi lua cu forța. Roseanna. Să nu te îndoiești nici o clipă!

— Mîine, promișe ea întoreîndu-se să plece. Să o lase sa plece era lucrul cel mai greu pe care-1 făcuse el vreodată. înainte să

iasă, Roseanna se întoarse, cu fruntea ei delicată, încruntată și-i spuse :

— Nici măcar nu e frumoasă.

Rîsul Iui bogat, puternic, răsună în urma ei. Dumnezeule, o făcuse geloasă! Aproape că-și atinsese ținta!

Kate și Alice o așteptau pe Roseanna cu sufletul la gură, să afle noutățile, dar aceasta era dezamăgitor de necomunicativă. Kate trăsese deja în mijloc un cufăr

mare, să împacheteze. Roseanna spuse liniștită

— **Mergeți la culcare; rămînem. Mîine să mă sculați devreme, Am multe de făcut.**

A doua zi dimineața, Roseanna coborî în marea sală, să-1 acompanieze pc soțul ei la micul-dejun. Ochii acestuia sc aprinseră de plăcere la vederea ei. Roseanna nu pierdu timpul.

— **Am nevoie de unul din oamenii tăi, ca să servească drept escortă. O să-i trimit mamei, la Castlemaine, una dintre servitoare.**

Roger rămase inexpresiv. Nu avea intenția să intervină în decizia ei de a scăpa de slujnicuță. Dumnezeu să-1 ajute pe orice servitor care se interfera cu Lady Ravenspur!

— Desigur, Roseanna. O să-1 trimit la tine pe Dirk, după micul-dejun. Poate aștepta să-ți ia scrisorile, dacă vrei să scrii.

— Mulțumesc, my lord. Inspirind adine, mai adăugă: -Firește, o să le păstrez pe Alice și Kate. Nu mă pot descurca fără ele.

— Firește, admise el cu blîndețe. Dumnezeule, astăzi- îi putea cere și luna de pe cer, și i-o dădea.

După ce compuse o scrisoare colorată către Joanna, îi destăinui lui Kate cîte ceva din cele întîmplate.

— Ravenspur își trimite un om să o escorteze ia Castlemaine pe tîrfa aia. Dirk, așa cred că-1 cheamă. Ocupă-te tu de asta, Kate. Ai grijă s-o vezi plecată. Și ai grijă ca omul să ia scrisoarea pentru mama mea.

Kate o privi și știu câ era nervoasă.

Roseanna exclamă:

— Ziua se topește precum zăpada, vara. Nu se poate să se fi făcut deja prînz! Alice, am nevoie de apă pentru

A.

baie, diseară. înainte de cină, nu după. Și mai vreau să- mi strîngi periile și articolele mele de toaletă.

Roseana se uită de două ori în garderoba ei. Niciodată nu avusese dificultăți în a-și alege ținuta: ce era cu ea, azi ? Se întoarse spre femeile ei.

— Pentru Dumnezeu, încetați să vă mai purtați ca și cum m-aș duce la o înmormîntare! Ajutați-mă să-mi aleg o ținută pentru cină și un halat modest, pentru mai tîrziu. Ăsta roșu nu merge. Noaptea trecută aproape că m-am dat în spectacol, cu el.

Alice îi aduse un capot alb, matlasat. Era corespunzător de virginal.

— Alice, o să ai destul curaj să mă însoțești diseară în dormitorul lui Ravenspu ? •

— Ah, nu cred, Lady Roseanna, oftă fata.

— Te rog? se. lingusi Roseanna. Mă tem că o crede pe Kate mai curînd un dragon. Nu am nevoie de tine decît cîteva minute, să-mi deschei rochia și să-mi perii părul.

Kate spuse scurt:

— Gîndește-te la ce trebuie ea să facă față. Nu fi atît de lașă!.

Roseanna se albi în jurul gurii și picioarele i se mdoira.

— Ah, Kate, este chiar atît de rău ?

Kate își strînse buzele și scutură din cap.

— **Este altfel pentru fiecare, dar din cîte am auzit, este mai bine pentru o femeie, în brațele unui bărbat experimentat. Tinerii fără experiență sînt cei mai răi miri din lume. Ei nu fac decît să bîjbăie și să te doară și termină înainte de a fi început măcar. Și, Alice, te rog să nu mai leșini! o admonesta Kate.**

Se auzi un ciocănit în ușă.

— **Trebuie să fie omul lui Ravenspur, Kate. Dă-i asta și du-te cu el și ai grijă să plece de aici pînă la prînz.**

Ziua dură cît o sută de ore, pentru Ravenspur. Fiecare ceas

trecea în ritm de melc. Ochii lui nu părăsiră cerul, așteptînd lăsarea întunericului.

După-amiaza Roseannei trecu însă repede, grăbită de o vie altercație între Kate Kendall și domnul Burke. Se părea că, în modul lui eficient, acesta transferase toate lucrurile lui Lady Roseanna în dormitorul stăpînului aău. Pentru acest efort, primi în schimb o gură plină de venin.

Kate îi spuse, cu încăpățînarea unui terier:

— Domnule'Burke, eu și numai eu mă îngrijesc de lucrurile lui Lady Roseanna.

Cu toată dulceața pe care și-o putea controla un irlandez, acesta îi sublinie ;

— Doamnă Kendall, sînt majordomul castelului Ravenspur de douăzeci de ani. Baronului îi place felul în care mă ocup de totul. Vă rog să vă dați deoparte.

— Îndrăznește să faci un pas peste pragul ăsta și-o să- ți ard una peste fundul tău de irlandez!

— Nu este greu de înțeles de ce stăpînul vă crede un dragon, ripostă el.

— Domnule Burke, eu am fost insultată de expert Nu te amăgi că micile și pateticele dumitale remarci tăioase își vor atinge ținta.

— Pentru că pielea și craniul dumitale sînt, farâ îndoială, la fel de groase ca ale unui rinocer, spuse el zîmbind.

Kate Kendall fomăi ca un taur înjunghiat,

— Maniere - porcii nu le au! După care Kate concluziona :

— Orice nație își are lepădăturile ei și eu credea irlandezii sînt lepădăturile noastre! Domnule Burke. zîmbește cît vrei, dar ultimul rîs va fi al nostru. Pentru că dumneata și exaltatul dumitale baron aveți ideeacă Lady Ravenspur se muta pentru totdeauna în dormitorul lui. Dar asta este o înțelegere greșită. Pentru o singură noapte, și dacă tot insiști sa faci curse, poți lua acest capot și aceste articole de toaletă. Restul rămîneaici!

Roseanna se îneca de rîs. Cei doi se înțelegeau ca ea cu Ravenspur. Dar avu totuși o strîngere de inimă cînd văzu expresia

disperată de pe chipul lui Alice. Biata fată ura scenele gălăgioase dintre oamenii aroganți și încinși, dar se părea că sărmana nu avea oarte decît de asemenea oameni.

— Haide, Alice, vino cu mine să o vizitam pe tcbecca. Ai nevoie de puțină pace și liniște și poated cela este singurul loc unde le putem găsi.

Înainte de cină, Roseanna se îmbăie și se îmbrlâ

ir ținuta ei cea mai modestă. Apoi, își înălță curajoasă capiii și-și întîlni soțul în sală. Ochii lui o mîngîiară, iKindu-i inima să-i bată nebunește. Se forță să respire pir. ca să pară rece și senină. Dedesubt avea o rochie cin mătase, de culoarea caisei, cu guler înalt, cu volane < mîneci lungi, vaporoase. Deasupra avea o tunică de culoarea ambrei, cu o cingătoare din aur bătut, peste solduri.

Degetele lui Ravenspur tînjeau sa o atingă; le lăsă âfacă ce vroiau. Și le plimbă peste cingătoare și spuse :

Ai atîtea lucruri frumoase, Roseanna, încît nici nu <tiu ce ți-aș putea oferi eu.

Mama mea crează bijuterii, așa încît am un cufăr plin cu ele. îi aruncă apoi o privire și adăugă :

Nu trebuie să-mi oferi cadouri. Voi fi mulțumită dacă îmi plătești ceea ce îmi datorezi.

A

Începuse deja cu săgețile și remarcile ei tăioase. Ochii lui se încrețiră de rîs și spuse, tachinînd-o: -Iar eu voi fi satisfăcut dacă îmi plătești ce-mi datorezi. .

Roseanna nu-i răspunse, lăsîndu-i cuvintele să treacă neobservate. își plimbă ochii prin sală.

— Căpitanul tău -Kelly îl cheamă? Este cumva rudă cu tine? 0 clipă am crezut că este Tristan.

Roger îi zîmbi.

— Nu, după cîte știu eu, doar dacă n-o fi cumva vreun copil din fiori al .tatălui meu.

0 clipă, Roseanna crezu că o insulta în mod deliberat și

încremeni. Apoi expiră și-și dădu seama că **nu avea cum să știe că ea era un copil din flori al regelui. El încerca doar să o șocheze. îi aruncă atunci o privire și spuse :**

A

— **Înseamnă că desfrîul este obișnuit în familie?**

Ce-i putea spune, cînd aproape că îl surprinsese in acțiune ?

— **Da, Tristan are o reputație a naibii. ᶻ îndrăzneala lui o blocă.**

— **I-am dat cîteva sfaturi bietei lui soții. Poate că împreună, Rebecca și cu mine, îl vom putea vindeca de crailîc.**

— Mîine trebuie să se întoarcă de la Ravenscar.

— Bine, spuse Roseanna.

— Ți-a fost dor de micul diavol? întrebă el, ridicînd o sprinceană.

Roseanna zîmbi senină.

— Nu. Dar cu cît se întoarce el mai repede, cu atît mai repede pleci și tu la Ravenglass. Părea îneîntatăde această săgeata și spera să fi nimerit ținta.

Ochii îi poposiră pe gura ei. Nu trebuia să-i spună că avea de gînd să-i sărute insolența de pe buze. In agitația ei îi scăpă cuțitul, care căzu cu zgomot ic farfurie. '   .

— Mai vrei puțină came de căprioară, dragostei mea? o întrebă el cu blîndețe.

A

II privi fără expresie. Nu-și putea aminti un singur lucru din ce mîncase de-a lungul mesei. Inima îi bubuia cu atîta putere în urechi, încît îi văzu buzele mișeîndu- sc și arcuindu-se într-un zîmbet senzual, dar nu auz;

nimic. Era gata să dea din cap aprobator, dar se gîndi mai bine și scutură din cap.

— Nu, my lord, spuse ea, simțindu-se în siguranță cu răspunsul negativ. Cuvintele care-i scăpaseră ei erau « Vrei să renunți ? »

Răspunsul ei negativ îi aprinse lui Ravenspur

sîngele și simți binecunoscuta reacție de întărire. îi făcu semn unui paj să-i reumple Roseannei paharul.

Roseanna și-1 duse la buze și aruncă o altă înțepătură.

— Asta este ca să-mi dea curaj?

El scutură din cap și spuse:

— Este ca să-ți dea foc!

Roseanna simțea cum îi ard obrajii. Ravenspur se bucura de acest joc de cuvinte și-și spuse că, odată în dormitorul lui, trebuia să o ia cu încetinitorul, să nu se lase minat de trupul lui, ca să nu ruineze această noapte. Avea să fie noaptea Roseannei și își jură să-i facă plăcere *și să savureze orele de excitare de care avea nevoie.

Cînd și ultimele resturi de mîncare au fost îndepărtate și ultimele picături de vin, băute, Roseanna începu să simtă fîlfîiri în stomac, de parcă acesta ar fi fost plin cu milioane de aripi de fluturi. Mintea ci căuta înnebunită o tactică de amînare, dar nu găsi nimic plauzibil.

Cînd sala se goli, crezu că îl văzuse pe Sir Bryan

Dacă patul lui ar fi fost cel în care urma să se culce în noaptea asta, nu ar mai fî simțit teama aceea bolnăvicioasă. El era atît de gentil și de bun și bănuia că era la fel de inocent și de pur ca și ea. De ce, de ce nu au lăsat-o sâ se mărite cu un băiat dc vîrsta ei ? Cu băiatul acesta cu părul ca aurul, atît de frumos! Ochii ii zburară spre chipul smead al lui Ravenspur, în timp ce acesta spunea :

— Oricînd ești gata, Roseanna.

Îi aruncă o privire plină de ură.

— Nu o să fiu niciodată gata, îl asigură ea.

Ravenspur îi trase în spate scaunul greu, sculptat, ca să o ajute. Fața lui părea ca dc șoim ; ochii lui ageri nu scăpau nimic. îi simți mîna pe mijlocul spatelui și începu să meargă mai repede ca să se îndepărteze de el, dar pașii lui mari țineau ușor ritmul cu al ei și mîna nu o părăsea. Apoi se pomeniră în fața dormitorului lui și Roseanna închise ochii la vederea ușii masive. Următorul

lucru pe care-1 știu era că se aflau închiși în camera lui, ca să-și petreacă împreună toată noaptea, prima, de cînd s-au căsătorit.

Oftă din rărunchi cînd cl se îndepărtă de ea și traversă încăperea. Mobilierul era din lemn de nuc masiv, negru și patul lui mare domina încăperea. Draperiile erau din catifea de un roșu închis iar covorul gros care acoperea podeaua avea un model în negru și roșu. Halatul ei alb, matlasat, contrasta puternic cu culorile dominante ale patului.

Ravenspur se întoarse la ea cu două cupe.

*

— Aș vrea să guști vinul acesta cu gust de smirnă. Cred c-o să-ți placă.

Roseanna nu se mișcase de lîngă ușă.

— Este drogat?

Roger își mască durerea pe care o simți și răspunse sincer:

— Nu, Roseanna. Eu n-aș face așa ceva.

Se auzi un ciocănit ușor în spatele lor și Ravenspur deschise ușa. în prag se afla Alice, palidă dar hotărîtă.

— Am venit să o ajut pe doamna mea sâ se dezbrace, șopti ea.

Roger spuse, rîzînd:

— Nu, nu o să-mi răpești plăcerea asta. O s-o dezbrac eu.

•Nu! gîfîi Roseanna, ieșind din transă. Poți să mergi la culcare, Alice. Mă descurc singură.

Cînd ușa se închise, Roger își petrecu brațele în jurul ei și spuse :

— Trebuie din nou să te contrazic. O să te dezbrac eu, Roseanna. M-ai făcut să aștept o eternitate noaptea * asta, dar acum, că ești aici, intenționez să am absolut tot ce-mi doresc. în noaptea aceasta vom face lucrurile în felul meu, dragostea mea, chiar dacă o să începi sâ urli cît te ține gura, o necăji el.

— Ce lucruri ? întrebă ea, simțindu-se dintr-o dată foarte fragilă.

— Ah, nu ar fi trebuit să mă lași atîtea nopți singur. Mă simt ca

un armăsar care nu a mai avut o iapă de luni de zile, glumi el, îndepărtîndu-i cingătoarea din aur **bătut. îi coborî de pe umeri tunica de culoarea ambrei și Roseanna rămase în fața lui în cămășuța subțire, din mătase.**

O mînă îi încercui talia, iar cealaltă îi mîngîie sînii rotunzi, obraznici.

A

— **In toate nopțile acesteâ nu am avut nimic altceva de făcut decît să stau întins în pat și să mă gîndesc cum să-ți fac plăcere. Nu ți-e frică, nu, scumpa mea? Ia să vedem ce ai sub cămășuța asta de mătase? Cînd începu să-i scoată cămașa, Roseanna îi scăpă și zbură în partea cealaltă a încăperii, în cămășuța transparentă. Intr-o secundă, Roger era din nou lîngă ea și o ridică în brațe, în timp ce ea striga și batea aerul cu picioarele.**

— Roseanna, crezi că ești destul de femeie ca sâ mă satisfaci? o întrebă el freeîndu-i trupul de tija lui groasă, tare.

— Tu nu ai rușine? Eu nu sînt obișnuită cu vorbele grosolane ale bărbaților.

Roger își înghiți o replică tăioasă despre grosolănia lui. Dacă ea vroia o confruntare care să-i facă sâ se repeadă unul la beregata celuilalt, ei bine, el avea cu totul alte idei despre cum își vor petrece prima noapte împreună.

Nu crezuse niciodată minciunile ei despre cum că nu mai era virgină și nu intenționa să fie prea brutal cu ea, odată ce vor începe să facă dragoste. Dar acum îi plăcea să o tachineze,'trăgînd de minute, ca să savureze fiecare secundă a acestui dans al împerecherii.

Smulse de pe trupul ei frumos cămășuța diafană și o trinti pe pat. Pârul magnific se împrăștie în jurul ei ca un foc întunecat și minute întregi, îi bău goliciunea. Se ridică deasupra ei și începu încet sâ sc dezbrace.

Niciodată nu o să se obișnuiască ea cu goliciunea lui; înălțimea lui o șoca, mai presus de orice. Roger o tachina din nou:

— Precis nu ți-e frică de mine?

Rîsul ei nervos răsună în toată încăperea.

— Frică? Asta este o slăbiciune pe care nu o s-o întîlnești vreodată la mine!

O privi uluit cum își îndreptă brațele și picioarele, ca să rămînă apoi complet nemișcată, pe pat.

— Sînt gata! spuse ea cu o voce tremurătoare, dar hotărîtă.

Roger trase în lături draperiile patului, ca să permită căldurii focului să intre. Roseanna stătea rigidă, își ținea cu scrupulozitate privirea într-o parte, să nu vadă goliciunea soțului ei. Roger era paralizat de poziția ei de sacrificiu: arăta ca o vestală fecioară.

Roseanna repetă:

— Sînt gata. Grăbește-te!

Inocența ei îl emoționă și își jură să nu-i facă niciodată rău. Se strecură în patul larg și trase cuverturile peste ei. Lumina focului, reflectată de draperiile roșii, o acoperea cu o strălucire rozalic; tînjea să-i vadă carnea goală a sinilor și coapselor, scăldată în lumina licărindă.

— Chiar nu poți să termini odată cu asta? întrebă ea. -Nu, dragostea mea. Tu nu înțelegi cum lucrează **trupul tău. Dacă tc-aș penetra acum, nu ar rezulta decît durere și sînge și lacrimi. Lasă-mă să te inițiez în misterele dragostei. Sărutările și mîngîierile încep excitarea. Apoi, cu degetele și cu buzele mele îți pot satisface nevoile tale. Plăcerea mea crește odată cu a ta. Există o intimitate permisă, între un soț și o soție, o asigură el.**

Roger își strecură brațul în jurul taliei ei delicate și o trase în îmbrățișarea lui. O sărută vreme de o oră- săruturi blînde, delicate, săruturi scurte, rapide ți săruturi lungi, încete, care te topeau. Totuși, niciodată nu a încercat să-i îndepărteze buzele cu limba și sâ pătrundă în gura ei moale, excitantă. Ea nu-i răspundea la sărutări cu sărutări, dar nici nu se trase departe de el și nici nu opusese rezistență gurii lui calde, persuasive.

Roseanna era vrăjită de apropierea lui magneticăși de căldura delicioasă a trupului său. Blîndețea lui nu o amenința în nici un fel și vinul pe care-1 băuse și căldura focului o ajutau să se relaxeze sub sărutările lui, care nu mai conteneau. *O sută, o mie,* își spuse ea visătoare, plutind pe muchia somnului.

Roger își retrase brațul și ea mormăi încet un protest. Foarte delicat, înlătură cuverturile de pe ea, să o poată privi; apoi o luă din nou în brațe, lipindu-i pielea mătăsoasă de tăria lui. Ea se încordă și încercă să se retragă, dar el îi mîngîie spinarea, șoptinu-i, cu buzele la tîmplă, iară și iară, pînă cînd o liniști:

— Nu te teme, Roseanna.

A

Își reluă sărutările. Cînd ea oftă de plăcere, el î$i asumă un nou risc.

Îi permise vîrfului limbii lui să-i atingă buzele. Cînd le despărți ușor, pătrunse mai adine, să se joace cu limba ei și să guste mierea gurii ei. Roseanna era uluita. Trupul i se curbase într-al lui, ca și cum acolo i- ar fi fost locul. Trebui să recurgă la toată forța voinței ei ca să-și înfrineze nevoia de a zăcea în brațele lui și de a-1 lăsa să o sărute la nesfîrșit. își ridică mîinile să-l împingă, dar acestea intrară în contact cu mușchii rigizi ai pieptului său de neclintit. Forța pe care o simți sub mîini o slăbi. Cînd degetele îi atinseră părul creț, negru, de pe piept, se simți înnebunită să știe că era bărbatul cu pieptul cel mai mare din lume.

Cu infinită tandrețe, mîinile lui se curbară în jurul sinilor ei, să-i mîngîie. Atingerea arăta clar că sînii ci erau nespus de prețioși pentru el. Părul ei îi atinse obrajii și-și îngropa fața în el, inspirîndu-i adînc parfumul amețitor. Simplul fapt că o ținea pe Roseanna în brațe, îi asalta sălbatic toate simțurile; gemu de simpla, profunda, incredibila plăcere pe care i-o oferea ea. Așteptase toată viața lui această femeie. La treizeci și doi de ani devenise cinic, mai ales cînd era vorba despre femei; apoi, brusc, pe neașteptate, între două bătăi de inimă, se îndrăgostise

nebunește.

Părul ei îl afecta într-un mod atît de senzual, încît își promise ca peste cîteva nopți, nu prea multe, să se înfășoare în el, astfel încît să fie legați împreună, cu legăturile acestea de mătase. Mîinile lui pe trupul ei trezeau în Roseanna senzații noi - toate noi și ciudate, dar profund plăcute.

trupul tău. Dacă te-aș penetra acum, nu ar rezulta decît durere și sîngc și lacrimi. Lasă-mă să te inițiez în misterele dragostei. Sărutările și mîngîierile încep excitarea. Apoi, cu degetele și cu buzele mele îți pot satisface nevoile tale. Plăcerea mea crește odată cu a ta. Există o intimitate permisă, între un soț și o soție, o asigură cl.

Roger își strecură brațul în jurul taliei ei delicate ți o trase în îmbrățișarea lui. O sărută vreme de o oră - săruturi blînde, delicate, săruturi scurte, rapide și săruturi lungi, încete, care te topeau. Totuși, niciodată nu a încercat să-i îndepărteze buzele cu limba și să pătrundă în gura ei moale, excitantă. Ea nu-i răspundea ia sărutări cu sărutări, dar nici nu se trase departe de el și nici nu opusese rezistență gurii iui calde, persuasive.

Roseanna era vrăjită de apropierea lui magneticăși de căldura delicioasă a trupului său. Blîndețea lui nu o amenința în nici un fel și vinul pe care-1 băuse și căldura focului o ajutau să se relaxeze sub sărutările lui, care nu mai conteneau. *O sută, o mie,* își spuse ea visătoare, plutind pe muchia somnului.

Roger își retrase brațul și ea mormăi încet un protest. Foarte delicat, înlătură cuverturile de pe ea, să o poată privi; apoi o luă din nou în brațe, lipindu-i pielea mătăsoasă de tăria lui. Ea se încorda și încercă să se retragă, dar el îi mîngîie spinarea, șoptinu-i, cu buzele la tîmplă, iară și iară, pînă cînd o liniști:

— Nu te teme, Roseanna.

A

Își reluă sărutările. Cînd ea oftă de plăcere, el își asumă un nou risc.

Îi permise vîrfului limbii lui să-i atingă buzele. Cînd le despărți

ușor, pătrunse mai adînc, să se joace cu limba ei și să guste mierea gurii ci. Roseanna era uluită. Trupul i se curbase într-al lui, ca și cum acolo i- ar fi fost locul. Trebui să recurgă la toată forța voinței ei ca să-și înfrîneze nevoia de a zăcea în brațele lui și de a-1 lăsa să o sărute la nesfîrșit. își ridică mîinile să-1 impingă, dar acestea intrară în contact cu mușchii rigizi ai pieptului său de neclintit. Forța pe care o simți sub mîini o slăbi. Cînd degetele îi atinseră părul creț, negru, de pe piept, se simți înnebunită să știe că era bărbatul cu pieptul cel mai mare din lume.

Cu infinită tandrețe, mîinile lui se curbară în jurul sinilor ei, să-i mîngîie. Atingerea arăta clar că sînii ei erau nespus de prețioși pentru el. Pârul ei îi atinse obrajii și-și îngropă fața în el, inspirîndu-i adînc parfumul amețitor. Simplul fapt câ o ținea pc Roseanna în brațe, îi asalta sălbatic toate simțurile; gemu de simpla, profunda, incredibila plăcere pe care i-o oferea ea. Așteptase toată viața lui această femeie. La treizeci și doi de ani devenise cinic, mai ales cînd era vorba despre femei; apoi, brusc, pe neașteptate, între două bătăi de inimă, se îndrăgostise nebunește.

Părul ei îl afecta într-un mod atît de senzual, încît își promise ca peste cîteva nopți, nu prea multe, sâ se înfășoare în el, astfel încît să fie legați împreună, cu legăturile acestea de mătase. Mîinile lui pe trupul ei trezeau în Roseanna senzații noi - toate noi și ciudate, dar profund plăcute.

Știa că ceea ce faceau ei era rău. El îi stîmise sucurile ei rele, care acum pluteau fierbinți prin mădularele ei, trimițîndu-i furnicături în tot corpul, slâbindu-i fermitatea, vlăguindu-i puterea, ca să nu-i poată rezista.

Mîinile lui coborîră mai jos, spre coapse, mîngîindu-i curbele bombate ale feselor. Apoi, treptat, își mișcă mîinile pînă cînd degetele lui începură să-i mîngîie partea interioară a pulpelor catifelate. Intimitatea o făcu să se ridice în pat.

— Nu, Ravenspur, nu trebuie să faci asta! strigă ea răgușită.

Mîinile lui puternice o coborîră înapoi în pat.

— Spune-mi Roger, îi ceru el, cu buzele fierbinți pe gîtul ei.

Roseannei i se usca gura. îi simțea tija tare, pulsînd pe coapsa ei. Mărimea ei o terifia în timp ce sonda, căutîndu-i centrul feminității. Se aștepta ca el să se înfigă în ea și se simți inundată de o senzație caldă de ușurare, cînd, în loc de asta, el începu din nou să o sărute. Felul lui. de a face dragoste era negrăbit și săruturile lui, lungi, încete, nu creau senzația de urgență.

Roseanna își ținu răsuflarea, oftînd scurt, cînd degetele lui pătrunseră între pulpele ei. Se jucă ușor cu triunghiul ei de bucle și o durere adîncă, o furnicătură se împrăștie în sus, dintre picioarele ei, prin pîntcce,

A

spre sîni. își atinse sînii și constată că sfîrcurile erau erecte, ca niște mici sulițe.

Precis că era altfel decît celelalte femei, își spuse ca. Ii făceau plăcere aceste lucruri rele, rușinoase, pe care i le facea el! Știa că ar fi trebuit să se lupte cu el, doar că trebuia să se lupte și cu ea, iar efortul era prea copleșitor ca să se gîndească la el. Vroia să stea acolo, în cercul magic al brațelor lui și să-1 lase să-i stîmească senzație după senzație, pînă cînd fiecare centimetru al pielii ei să fie sensibil la atingerea lui.

Acum, palma mîinii lui îi masa muntele și se putea auzi scoțînd mici gemete, în timp ce senzațiile ca un vînej creșteau în intensitate. Roger își strecură un deget în feminitatea ei caldă. Inima lui ar fi vrut să urle de bucurie pentru ceea ce simțea. Fusese sigur că Roseanna nu mai cunoscuse bărbat înaintea lui, dar acum simțea mica barieră care însemna dovada. își scoase degetul ; gura i se mișcă deasupra sinilor ei umflați și se închise posesiv pe un sfîrc.

Roseanna gîfîia, fără suflu, sperînd, așteptînd, dorind ceva, nu știa ce anume. Pasiunea îndelung înfometată a lui Roger se dezlănțuise. Ajunsese la punctul acela înalt, de unde nu mai exista întoarcere.

Era flămînd și dornic, în timp ce-i deschidea coapsele, lăsîndu-

și greutatea pe ele. împinse puternic și adînc și ea strigă de nefamiliara plăcere-durere, întrebîndu-se sălbatic dacă va fi în stare să o suporte. Gura lui o luă în posesie totală pe a ei, cerindu-i să se deschidă pentru limba lui, în timp ce trupul ei se deschisese pentru îndrăzneala lui dură, bărbătească. Roseanna încetă sa mai gîndescă. Nu vroia decît sa-i simtă plinătatea, în ea. Cînd el începu să izbească, simți m ea ca o înmugurire, ca și cum un boboc exotic din ea începea să-și deschidă petalele, larg, ca sâ-1 primească Zvîrcolindu-se, frămîntîndu-se, se arcui desfrinat spre el și brusc, bobocul din ea explodă și se risipi în milioane de bucățele. încet, încet, simțurile îi reveniră la punctul în care realiză din nou unde se afla.

Roger rămase întins, apăsat pe ea. Ca și cum ar fi fuzionat împreună; fața îi era îngropată în părul ei. Se petrecuse ceva cataclismic. Muriseră? se întrebă ea scurt. După ceea ce păru o eternitate, Roger își înălță capul ca să se uite adînc în ochii ei.

— Iubirea mea, șopti el răgușit.

Îi simțea bubuiturile inimii pe sînii goi.

Cînd el se rostogoli pe o parte, o cuprinseră senzații ciudate. Se simțea ușurată, deși oarecum nefericită că nu mai erau înlănțuiți. Roger o privi atent; mirosul ei îi umplea nările, parfumul acela inefabil care îl urmărise în fiecare noapte, de cînd o cunoscuse.

Roseanna își ridică rușinată ochii spre el.

— Ravenspur, m-ai făcut să mă port urît! Eșli satisfăcut?

— Nu o să mă simt niciodată satisfăcut, Roseanna; nu o să mă satur niciodată de tine.

Era cuprinsă de vinovăție și simțea că roșeața nu o să-i mai părăsească niciodată obrajii. Se îndepărtă dee ca și cum ar fi vrut să fugă din pat, dar brațele lui o forțară să rămîna. Știa că o s-o țină toată noapiea: senzația posesivă a atingerii lui îi spunea că o sâ o.țină acolo, lipită de el. Ravenspur era diavolul și diavolul era Ravenspur! Era tulburată și îngrozită de propriile ei sentimente. Știa că bariera pe care o ridicase ea între ei ii va face să nu-și găsească l iniștea pînă cînd nu va reuși să o îndepărteze. Iar ea

făcuse totul atît dc ușor pentru el! Odată înghițită de căldura patului, apropierea lui o copleșise. Simțurile ei erau pline dc mirosul lui și încă il mai putea simți pe limbă.

Se întoarse cu spatele la el și își îngropa în pemă fața care-i ardea. El își petrecu un braț posesiv pe după curba taliei ei și se apropie de ea. Roseanna încercă să- și rigidizeze trupul ca să-1 respingă, dar el o ignoră. Stătuse prea multe nopți suferind știind-o aproape, dar neputînd să o atingă. Acum putea - și o va face!

Roseanna se simțea vinovată pentru că îl găsea prea atrăgător și pentru că lucrurile pe care i le făcuse el o excitau atît de rău. Se simțea rușinată pînă în adîncul sufletului.

Roger tînjea să o posede din nou, imediat, dar bunul lui simț îi spunea că trebuia să-i lase un răgaz. Trupul ei îi va răspunde repede data viitoare, pentru câ fusese blînd în inițierea ei. Cu brațul petrecut pe după talia ei, începu să o mîngîie încet, mai curînd liniștitor decît excitant și după o vreme Roger adormi, relaxat și mulțumit, așa cum nu se mai simțise de luni de zile.

Roseanna rămase multă vreme trează, cu gîndurile învîrtindu-i-se în haos; apoi, epuizată, cedă în sfîrșit somnului irezistibil.

Roger se trezi devreme, cum îi era obiceiul și rămase întins, contemplîndu-și iubita. Roseanna tresări,

, apoi se întoarse și, încet, încet, deschise ochii. O clipă, se simți ca într-o vrajă; apoi, pe măsură ce îi reveneau amintirile, începu să tremure. Buzele îi tresăreau și o podidiră lacrimile.

— Scumpa mea, spuse el îngrijorat și se mișcă sâ o cuprindă în brațe.

— Nu mă atinge! spuse ea cu atîta ură, încît Roger rămase împietrit. Cuvintele ei îi răniră mîndria. El își acordase atîta timp ca să-i stîmească dorința și știa că ea primise atîta plăcere. Și totuși, acum vroia să nege totul. Roseanna își șterse lacrimile cu pumni încăpățînați.

— Deci, odată cu lumina zilei, barierele se ridică din nou între noi și sîntem din noii la cuțite, spuse el.

— Nimic nu s-a schimbat. Roseanna își scutură capul cu mînie.

— Roseanna, te amăgești singură. Tu mi-ai oferit mai multă plăcere decît orice altă femeie, iar răspunsul tău total, feminin, mi-a spus că și ție ți-a plăcut.

— Nu mai mult decît cu orice alt bărbat, îi aruncă ea cu cruzime. Roger dădu cuverturile deoparte, ca sâ-i arate petele de sînge de pe așternut.

— Bestie, m-ai deflorat și m-ai făcut de rușine și acum te bucuri de asta! Totul nu este decît un joc de dominare și de supunere, pentru tine, Ravenspur. Ia-ți aștemuturile tale afurisite și anină-le pe o lancie și înfige-le în cel mai înalt tum al castelului, ca să-ți strigi virilitatea în fața oamenilor tăi!

O clipă, rămase uimită de ura ei pentru acest bărbat - sau pentru ea?

Nu, nu o s-o lase să-1 facă să-și iasă din fire. Ochii lui străluciră dintr-o dată, amuzați.

— Faptul că ai făcut dragoste, te-a făcut puțin isterică. -Ah, gîfîi ea căutînd cuvinte crude, care să-1 scoată din minți.

Ravenspur zîmbi afurisit.

— Să sperăm că o să-ți revii pînă la culcare.

Roseanna se retrase ca o regină.

— Ravenspur, fii sigur de un lucru. în noaptea aceasta o să dorm singură!

Ieși din cameră și trînti ușa cu aiîta forță, încît coada cămășii de noapte îi rămase prinsă în ușă. Indiferent cît trăgea de ea, nu reușea să și-o elibereze, îi venea să iasă din ea și să alerge goală spre camera ei, dar numai gîndul că s-ar putea întîlni cu domnul Burke, o reținu. Disperată, redeschise ușa ca să se elibereze și- 1 văzu pe Ravenspur rîzînd în pat, ținîndu-se de burtă.

Avea el un fel al lui de a o scoate din sărite! Se simțea la fel de lipsit de griji și de exuberant, ca un tînăr după prima lui cucerire. îl sună pe Burke să-i aducă apă ca să se spele și să se radă și fluiera o melodie veselă, în timp ce Burke îi alegea hainele din garderobă. Roger scutură din cap.

— Nu negre. Nu astăzi. Dă-mi-le pe cele purpurii - mă simt ca

un rege! spuse el zîmbind ca un lunatic.

Domnul Burke își păstră fizionomia total pasivă, dar în sinea lui se bucura pentru Roger. Omul ăsta nu cunoscuse altceva decît ticăloase, îhcepînd cu mama lui. Era și timpul să aibă parte de puțină fericire. După cum

arătau lucrurile, nu va trece mult și va pune la cale cîțiva fii minunați, pentru casa Ravenspur.

In final, Roger își fixă un diamant în ureche șj aruncă o privire admirativă în oglindă. Scoase apoi o cheie și descuie cutia cu bani. Scoase o pungă din piele, numără cele cinci sute de lire din ca și și-o vîrî în veston. Se întoarse apoi spre servitorul lui.

— Dacă Tristan se întoarce astăzi, mîine plecăm k A Ravenglass. Impachetează-mi destule haine curate, *

pentru două săptămîni.

După plecarea lui, domnul Burke scutură din cap. Ravenspur nu era bărbatul care să se dezică dc la îndatoririle sale, indiferent cît de mare ar fi fost tentația, dar Burke era gata să parieze că aceasta va fi cea mai grea plecare.

Roger se îndreptă iute spre camerele Roseannei și bătu ușor în ușă. O Kate uluită rămase cu gura căscată, în timp ce el îi lăsa în mînă punga de piele. Făcu sugestiv din ochi.

Este pentru Roseanna. A meritat fiecare bănuț.

Kate închise ușa și se întoarse spre Roseanna.

A fost Ravenspur. Ți-a adus bani, spuse Kate, roșind efectiv - un lucru pe care Roseanna l-ar fi crezul imposibil. Era atît de furioasă încît deveni incoerentă, nereușind să spună decît;

Diavol afurisit, ah, diavol afurisit! încă îl mai putea vedea rîzînd și o clipă nu știu exact ce vroia, să plîngă sau să-și sfîșie obrajii.

Ticălosul! Acum chiar mă simt ca o tîrfa! strigă ea neajutortă.

Pentru restul zilei, Roseanna preferă propria ei companie. Pomi călare spre orășelul Richmond, al cărui castel data din secolul al unsprezecelea. Orașul fusese odinioară un mare centru normand, iar castelul era construcția lui dominantă. Kenneth, grăjdarul ei,

era fericit să o escorteze și îi povesti întreaga istorie a locului.

La întoarcere, Tristan și oamenii săi se aflau deja acolo și se pregăteau cu toții pentru plecarea de a doua zi dimineață, spre coasta opusă. Roseanna decise că Ravenspur va fi prea ocupat în marea sală și nu-i va simți lipsa dacă, seara, ea va cina cu femeile ei sus în cameră. Dacă la noapte va reuși să-l evite, va scăpa de el pentru vreo paisprezece zile. Iama se apropia cu pași repezi și aerul rece din timpul plimbării își cerca acum drepturile și se simțea somnoroasă. Se retrase devreme, fericită că nu-1 văzuse toată ziua pe Ravenspur. Castelul era scufundat în tăcere cînd ceasul bătu de trei, îndreptîndu-se spre patru dimineața. Kate Kendall se ridică brusc, trezită de ceva. La timp ca să-1 vadă pe Ravenspur intrînd în camera Roseannei. Clipi des, știind că nu-1 va mai putea ține departe de soția lui. Apoi ridică din umeri și-și trase pilota peste cap.

Roseanna se trezi brusc, neștiind cît erau ceasurile. Cuvintele ei « Cum îndrăznești ... », fură întrerupte brsuc de Ravenspur, al cărui ton excludea orice împotrivire.

— Fără gălăgie, Roseanna. Și Ravenspur își scoase halatul și intră în pat.

— **Nu vreau nimic altceva decît să te țin în brațe. Am avut un coșmar, se făcea că mă întorceam de la**

–

A

Ravenglass ca să nu te mai găsesc aici. In două ore trebuie să mă scol, dar vreau să-mi petrec cu tine timpul acesta scurt.

Cînd se întinse spre ea, Roseanna deveni rigidă și se întoarse de la el. El îi ignoră respingerea, o trase spre el și-i vîrî capul sub bărbia lui. Trupurile lor se curbară împreună ca două linguri și, cu un braț posesiv aruncat peste ea, Roger începu curînd să respire respirația adîncă a somnului.

Respingerea ei rigidă se pierdu lîngă el și treptat, la căldura trupului lui, începu să se relaxeze. Dar ceva în ca clocotea, ceva

ce refuza să recunoască. O durere, aproape o dorință începu adînc în trupul ei. Dumnezeule, nu i se putea întîmpla așa ceva! Durerea începea între picioare și își întindea degete mistuitoare spre pîntece, apoi mai sus, ca un foc, spre sînii plini, rotunzi. Durerea deveni insuportabilă, pînă cînd trebui să-și muște limba, ca să-și oprească gemetele. Ravenspur era un diavol al întunericului, care se juca cu trupul ei, lăsîndu-i amintiri senzuale în fiecare por, iar acum, carnea ei slabă stătea lipită de trupul lui lung, mușchiulos, tînjind să facă dragoste.

Ravenspur se răsuci în somn și, ușurată pentru o clipă, oftă cînd se întoarse cu spatele la ea. își spuse, furioasă, că trebuia să-și desprindă gîndurile de la el și să le lase să se relaxeze, ca să poată adormi. Roger stătea pe o parte, cu spatele la ea. Camera era luminata de focul din cămin și Roseanna se pomeni dintr-o dată jjmirmdu-i forma, lățimea, forța umerilor. Respirația lui deveni lină și ritmică. încetișor, ca împinsă de o forță mai puternică decît a ei, se apropie din nou de el, să-i simtă căldura trupului.

Brusc, se lupta disperată cu dorința dc a-1 atinge, jo imaginația ei, dorea să-și frece sînii de spinarea lui, pintecele, de fesele lui. Trupul îi deveni numai terminații nervoase, astfel încît simțea furnicături pe fiecare centimetru de piele și în timp ce tensiunea din partea de jos a corpului ei devenea insuportabilă, se lăsă pradă imaginației. își imagină că el dăduse drumul unei expirații care semăna cu un oftat sau cu un geamăt. Visă căorăstumape spate și-i trăgea coapsele spre gura lui; apoi, limba lui începu să danseze peste faldurile ei delicate, tachinînd-o între picioare pînă cînd valurile senzuale începură să i se strecoare în sus, spre pîntece. Gemu și mîna i se întinse, să îl mîngîie. Roger se trezi instantaneu. Și, ca în imaginația ei de adineauri, se întoarse și-i ridică coapsele spre gura lui.

— Am visat că mă lași să te iubesc astfel, spuse el răgușit.

A

Își spuse, uluită, că era imposibil ca amîndoi să fi împărtășit

același vis.

— Lasă-mă să te iubesc, Roseanna!

Șocul ei depășea orice cunoscuse pînă atunci, cînd limba lui își începu dansul diavolesc, înăuntru *și* în afara feminității ei palpitînde. încercă să-1 oprească, dar *o* voce interioara îi spunea că era cea mai înnebunitoare

senzație pe care o cunoscuse vreodată și îl lăsă să-i facă asta, minute întregi. într-un tîrziu îl imploră sâ înceteze, dar el nu era dispus să renunțe la dulceața ei. Pulsațiile, acolo unde împingea limba lui, deveniră mai intense amenințînd să irumpă, pînă cînd Roseanna strigă și se arcui în sus, în pat. Și în sfîrșit, cînd explozia veni aduse cu ea senzația cea mai cxtaziantă pe care c cunoscuse vreodată. Totul era complet nou înnebunitor. Scînteia de senzual itate se aprinsese într-o explozie de sex erotic. O inițiase și o făcuse dornică și nu avea încă de gînd să o lase să se retragă din nou in spatele barierei ei reci, rigide.

Gura lui fierbinte se mută la gît, șoptindu-i în ureche:

— Spune-mi fanteziile tale secrete. Ce reverii afurisite îți fac plăcere?

Roseanna nu-i putu răspunde, pentru că nu ma; avea cuvinte. Și atunci îi șopti el dorințele lui afurisite și termină cu:

— Aș vrea sa fac asta cu tine. Lasă-mă să te iubesc din nou, Roseanna, înainte ca lumina zilei să apară ș: să te facă iarăși circumspectă!

Roseanna întinse mîna și degetele i se închiseră ir. jurul tijei lui umflate. El gemu de plăcere și din no. deveniră rușinos de flămînzi unul de celălalt. Respirați: ei devenise agitată și el știa că dorința ei era la fel de mare ca a lui. Oftaturile ei pline de mulțumire in timp ce tija pătrundea adînc în ea, îi spuneau că și ea prime: o plăcere aproape la fel de mare ca a lui. Roseanna se armoniza cu ritmul lui și se mișca odată cu el, pînă cînd se pierdură în chinurile pasiunii. Sămînta iui se revărsă ca un tunet în ea; plăcerea ei era atît de mare, încît aproape că leșină. Trupul lui se scutură cu un

tremur puternic, dc intensă plăcere, în timp ce o umplea cu dragostea lui.

La răsăritul soarelui se strecură afară din pat, cu infinită grijă să nu o trezească. își ținu răsuflarea, privindu-i frumusețea. Părul ei era ciufulit și i se potrivea. Era sălbatic de frumoasă. își înjură în gînd erecția, tînjind după o vreme cînd se vor trezi împreună. După care se va întinde spre ea și ea se va deschide pentru el, primindu-i cu îneîntare avansurile. Coșmarul îl zguduise. în visul lui, o căutase pe Roseanna care dispăruse și o găsise moartă, exact cum o găsise pe Janet. Chipul i se întrista, își trase încet halatul pe el și ieși încetișor din cameră.

Roseanna își petrecu dimineața în vizită la Rebecca. Nu a fost surprinsă să afle că Tristan își petrecuse noaptea la ea. Relația lor se îmbunătățise mult; Rebecca abia aștepta ca Tristan să se întoarcă de la Ravenglass pentru că, dacă situația politică va părea liniștită, vor pleca împreună, cu toții, la Ravenspur.

— Ți-a spus cumva Roger cît timp vor lipsi? întrebă Rebecca plină de speranță.

Roseanna scutură din cap.

— Nu am vorbit despre asta. Presupun că vor lipsi cam vreo două săptămîni, dar cred că ar putea fi chiar mult mai puțin. Ravenglass este la vreo șaizeci de mile depărtare. Dacă trag tare, pot ajunge acolo într-o singură zi.

Rebecca oftă.

— Gîndul că trebuie să mutăm din nou toată gospodăria mă obosește, dar mă bucur totuși că voi ajunge acasă. Mi-a ajuns destul gerul nordului.

— Și eu abia aștept să ajung la castelul Ravenspur încă nu mi-am văzut adevărata mea casă, spuse Roseanna.

— Ah, o să-ți placă. Nu seamănă cîtuși dc puțin cu un castel. Primăvara și vara grădinile sînt ca o pictură și parcul dintre Ravenspur și casa în care locuim noi este ideal pentru călărie. Nu ca stepele sabatice de pe aici.

— Mie îmi plac văile și dealurile de aici, care pentru mine

par adevăraţi munţi. Cred c-ar fi mai bine să o pun pe Kate Kendall să înceapă să împacheteze, dacă o să ne mutăm gospodăriile. O să mă consult cu domnul Burke; el ştie tot se se întîmplă şi de obicei are totul sub control.

Mintea ei era deja ocupată cu caii. O să-i ducă pc toţi înapoi la Ravenspur, avînd o grijă specială pentru cele trei iepe gestante. O să trebuiască să discute din nou cu Thomas despre caii albi pe care îi creşteau călugării aceia. Acum că avea bani, intenţiona să mai cumpere o iapă sau două, pe care să le împerecheze cu armăsarul arab.

Seara, cină din nou în camera ei, sala mare fiind desigur pustie, exceptînd servitorii şi femeile castelului. După care se gîndi să exploreze camera lui Ravenspur. Ce ocazie colosală să-şi satisfacă curiozitatea - pentru cameră şi, vai, pentru bărbatul care o locuia! Lucrurile lui îi vor dezvălui personalitatea şi poate şi slăbiciunile.

Ajunsă acolo, se înroşi văzînd patul, dar petrecu o oră plăcută atingîndu-i lucrurile, uitîndu-se în cuierele şi în comodele lui şi admirîndu-i bogăţia hainelor care erau atîmate în două garderobe spaţioase. Una, observă ea, mirosea a lemn de santal, iar în cealaltă persista mirosul finului de curînd cosit, de vinariţâ.

j

Ştia despre el că era un bărbat pretenţios; acum constată cît era de ordonat şi de organizat. Camera era mobilată bogat, ceea ce însenina că îi plăcea luxul; deşi ştia că era suficient de spartan ca să supravieţuiască

A

oricăror condiţii grele. îşi surprinse imaginea într-o oglindă şi îşi scutură capul, cu dispreţ. O oglindă, desigur! Ca să se admire, fără îndoială. Da, era şi un diavol arogant şi mîndru, pe deasupra.

Se îngrozi cînd durerea aceea din ea reîncepu Panicată, alergă afară din cameră, ca să-i îndepărteze influenţa. închise uşa cu cu o uşoară buşitură. dar în timp ce trecea de uşa care ducea apre

tumul de observație, dădu față în față cu Sir Bryan. Acesta avea în mînă un felinar cu obloane, pe care îl coborî repede și o trase în brațele lui.

— Ah, Roseanna, inima îmi sîngerează de dorul tău. Roseanna ridică mîna să-i mîngîie fața cu tandrețe.

— Ah, dulcele meu Bryan, nu tînji după mine. Mi se rupe inima.

O trase în umbra ușii, să nu fie văzuți de nimeni. Roseanna se uită în sus la scara care ducea în turn.

— Ce faceai acolo sus? șopti ea.

— Urc acolo ca să fiu singur - să compun versuri pentru tine. Ii simți respirația pe obraz; părea atît de tînăr și de sincer, încît aproape că se topi.

— Dar trebuie să fie tare frig acolo. Ce fel de felinar este ăsta?

— Obloanele au rostul să împiedice flacăra sâ fie stinsă de vînturile puternice.

Roseanna acceptă explicația, deși, undeva în adîncurile minții ei, știa că astfel de felinare oblonite au un scop dublu.

— Pot să te sărut? o întrebă el.

Inima i se umplu de milă. Nu cerea nimic decît

A firimiturile rămase de la masa lui Ravenspur. își ridică gura spre a lui și-i simți buzele reci. Rămaseră așa, pînă cînd căldura ei pătrunse în el. Vroia să-1 ia în camera ei plăcută, unde puteau fi singuri, să-și împărtășească gînduri prețioase, dar știa că nu putea face asta.

— Du-te jos la bucătărie să mănînci și să bei ceva cald. O să vin și eu acolo, ca din întîmplare. Putem sta de vorba în fața focului. Nimeni nu ne poate refuza acestă mică plăcere.

A

Impârțirâ o banchetă cu spetează înaltă, din fața căminului uriaș din bucătărie, sorbind încet bere caldă și uitîndu-se la flăcări.

— Ravenspur ți-a făcut rău? o întrebă el.

A

Întrebarea o ului și Roseanna răspunse sincer; -Nu. De ce mă

întrebi?

— A ucis-o pe ultima lui soție și am și aflat modul inimaginabil în care a facut-o. A fost violată cu pumnalul lui!

Roseanna se dădu îndărăt, îngrozită de acuzația lui. -Nu, Bryan, nu cred așa ceva. Unde ai auzit calomnia asta prostească?

— Unul dintre oamenii lui mi-a spus. Ravenspur a fost arestat pentru crimă și doar intervenția regelui i-a salvat gîtul.

— Dacă regele a crezut în nevinovăția lui, atunci *k* fel cred și eu, spuse ca ferm, pentru că alternativa era dc neconccput.

— Roseanna, regelui nu i-a păsat nici cît negru suh unghie dacă cel mai bun prieten al lui era sau m, vinovat. Femeia i-a fost necredincioasa și a primit cc< meritat, sau așa crede majoritatea bărbaților.

Roseanna se cutremură. I se dăruise lui Ravenspur

A

total, în noaptea trecută, ca el să facă ce vroia! își bloce amintirile întunecate și se uită în jur, să vadă dacă erai cumva observați. Ceea ce facea ea acum cu Sir Bryar putea fi considerat drept o trădare, dc către purtătorii dt vorbe.

Bryan îi atinse cu tandrețe mîna.

— Acum ar fi mai bine să pleci, Roseanna. Nu mi voi mai apropia de tine, decît dacă vom fi însoțiți.

Domnul să-l binecuvânteze, își spuse ea. *Știe exact în ce pericol mă pune și vrea să mă protejeze.*

In noaptea aceea, în timp ce stătea întinsă în pat, st temea că visele ei vor fi pline de ororile pe care i lt spusese Sir Bryan. Dar, în clipele dinaintea somnului începu acea dorință intensă, nevoia de a fi cuprinsă în brațele acelea incredibil de puternice. Apoi, alunecînc în somn, simți trupul puternic al soțului ei, acoperind-o. O umplu cu bărbăția lui groasă, lungă și o acoperi cj sărutări, pînă cînd aproape că se înecă în dragostea hi copleșitoare.

Cînd se trezi, singură în patul ei, Roseanna î$i aminti de acuzațiile lui Sir Bryan. La naiba, n-o să se gîndească tot timpul la asta, ca să se umple dc groază macabră.

Dădu cuverturile deoparte, se îmbrăcă repede și se gîndi la domnul Burke. Deși era devreme, acesta se afla

A

Încă din zori la îndatoririle sale. II găsi în cămănua pe

A

care el o numea biroul majordomului. închise încet ușa și se așeză în fața lui, la birou.

— Domnule Burke, vă rog să-mi răspundeți la o întrebare. Nimeni altcineva nu mă poate ajuta.

El știu, instinctiv, ce avea să urmeze și știu că nu va putea rezista farmecului ei.

— Janet, soția lui Ravenspur, a fost ucisă. Este adevărat câ a fost violată cu un cuțit?

El confirmă, încet, din cap.

— A fost mutilată. Cuțitul a fost găsit lîngă trupul ei.

— Cuțitul lui Ravenspur? insistă ea.

Domnul Burke înclină din nou din cap.

— A fost arestat pentru crimă? întrebă ea.

El spuse repede:

— Verdictul a fost, nevinovat!

Roseanna îl privi adînc în ochi și-1 întrebă încet:

— Domnule Burke, a fost vinovat? Am nevoie să știu adevărul. Spuneți-mi ce știți.

Domnul Burke inspiră adînc.

— Nu am spus asta nimănui - sînteți prima și ultima. Am întrezărit un bărbat ieșind din camera ei, noaptea tîrziu, înainte de a intra și a o găsi. Putea fi Roger, sau putea fi Tristan. Dacă a fost Tristan, care ar fi putut fi motivul lui? M-am întrebat de o mie de ori. Iar dacă a fost Roger, prefer să cred că a găsit-o în halul acela și a eliberat-o, dîndu-i lovitura de grație.

— Sincer, nu poți fi sigur de identitatea lui?

Domnul Burke scutură din cap.

— Era înalt și brunet și venea din camera ei. Roseanna se cutremură.

— Mulțumesc. Apreciez încrederea dumneavoastră, cu atît mai mult cu cît știu că loialitatea față dc Ravenspur vă conduce viața.

Dintr-o dată, simți nevoia să iasă afară, în acrul rece, sau altfel ar fi leșinat. Coborî orbește scara principală, trecu de marea sală de mese și ieși în curte. Porumbei și cîini se împrăștiau din fața ei, în timp ce căuta un loc unde putea fi singură, să-și facă ordine în gînduri. O voce în mintea ei începu să strige că bărbatul de care fusese legată pe viață nu putea fi un criminal vicios. *De ce nu ? De ce nu ?* își rîdea de ca o altă voce. *Nu știi nimic despre el!*

Nu observă că începuse să ningă. Brusc, se uita în jos la mîna ei și văzu un fulg perfect de zăpadă. Apoi, la fel de sigur și la fel de clar precum văzuse perfecțiunea fulgului de nea, înțelese că știa tot ce era de știut despre bărbatul Roger Montford, Baronul de Ravenspur. O onorase cu trupul lui, așa cum promisese în legămîntul de căsătorie. Trupul lui era puternic, dar nu exista cruzime în el și nici nimic diavolesc. Pentru prima oară în lumina clară a zilei, își permise să retrăiască nopțile și dragostea lor împreună și știu dincolo de orice umbră de îndoială că mîimlor acelea **iubitoare le putea fi încredințat trupul unei femei. Nu doar trupul ei, ci trupul oricărei alte femei; putea să-și pună viața la bătaie, pentru asta.**

Brusc, o mare greutate se ridică de pe inima ei. Nu se mai temea de el și sentimentul acesta era minunat. Se puteau certa și contrazice, puteau avea idei conflictualc, se puteau enerva pînă la nebunie unul pe celălalt, cu mîndria lor puternică, dar ea știa că nu avea de ce să se teamă de el — exceptînd faptul că el ar putea să o facă să-1 iubească. Dădu deoparte gîndul, își recompuse ținuta și se reintră în castel.

Două ore mai tîrziu, Roseanna fu surprinsă să vadă o mică ceată de o jumătate de duzină de oameni, inlrind în curtea castelului. Dar cînd văzu că șeful lor era fratele ei Jeftrey, inima i se umplu de bucurie. Sosirea lui îi va risipi gîndurile sumbre. în timp ce o saluta cu o îmbrățișare și un sărut, ea se minună:

— Tu cred că ai un bol de cristal. Ravenspur a plecat abia ieri

și astăzi te întorci tu, ca într-o magie!

— Splendid! Acum o să te poți întîlni deschis cu Bryan, de vreme ce sînt eu aici, să te însoțesc.

Roseanna se înroși și simți un ghimpe de vinovăție. Era ca și cum totul ar fi fost plănuit.

— Sper că oamenii tăi au fost bine primiți.

— Ai un majordom de neprețuit, care a onorat renumita ospitalitate Ravenspur.

— Vino, să-ți găsim o cameră confortabilă, îl grăbi ca.

— Asta nu o să fie prea dificil. După cum arată locul,

Ravenspur trăiește splendid aici, nu-i așa? Mă întreb dacă și celelalte castele ale lui sint la fel de bogate ca acesta.

— După cîte mi s-a spus, acesta este mai curind c îngrămădeală de bolovani, față de Castelul Ravenspur . Roseanna zîmbi, în timp ce deschidea ușa spre o cameră foarte masculină, cu mobilier negru, din stejar și draperii din catifea de culoarea dudei. Jeffrey nu-și putea ascunde invidia; o clipă, Roseanna se întrebă dacă era invidios pe Ravenspur sau pe ea, pentru că toate acestea îi aparțineau acum și ei.

Jeffrey spuse cu amărăciune :

.Pentru unii, lucrurile vin atît de ușor!

— Ușor? se auzi ea. Prețul pe care l-am plătit a fost mare. Trebuie să-ți amintesc că am fost împinsă cu forța în acest mariaj, în loc să mi se permită să îmi urmez inima?

— Ah, fetițo, nu o lua așa. Iar imediat ce o să scap de mizeria drumului, o să-mi poți arăta grajdurile.

Simți că o îmblînzise intenționat, trecînd la cai. Dădu din umeri. în fond, ce conta? Vor putea petrece toți trei cîteva zile fericite împreună.

Săptămîna trecu repede. Jeffrey aproape că preluase rolul de baron. îi plăcea să stea în sala de mese, pe marele scaun sculptat al lui Ravenspur, poruncindu- le servitorilor să-i împlinească orice moft. Kate Kendall se agita în jurul lui, răsfățîndu-1, așa cum făcuse întotdeauna acasă și el era cauza unei jumătăți de duzină

de meciuri încinse între ea și domnul Burke, căruia nu- i plăcea tînărul ăsta irascibil, care îi trata pe servitori ca pe niște gunoaie - dar nu și, observă el cu cinism, în fața Roseannei.

Bryan și Jeffrey au devenit inseparabili, iar Roseanna observă că se aștemea adesea tăcerea între ei, cînd apărea ea. Dar, cum cei doi prieteni fuseseră despărțiți mai mult timp, își spuse că acesta era motivul.

O clipă doar dacă închidea Roger ochii, în lungul drum de-a lungul coastei, Roseanna era imediat alături de el. Se afla într-o minunată stare de spirit, pentru că niciodată nu mai fusese atît de fericit. încă nu-și putea crede norocului de a o avea pe Roseanna care, tară îndoială, era cea mai frumoasă femeie din cîte știa el. Roseanna tăia efectiv răsuflarea bărbaților. Nimic nu-i plăcea mai mult decît să-i observe pc bărbații care o vedeau pentru prima oară. Ochii li se măreau și aproape că rămîneau cu gura căscată. își ascundea amuzamentul cînd aceștia începeau să se bîlbîie, devenind, din curtezani stilați sau din soldați încercați, niște tineri stingaci. li plăceau privirile invidioase pe care i le aruncau ceilalți bărbați. Știa exact cum îi afecta frumoasa creatură, pentru că adesea, cînd o privea, își simțea inima tresăltînd!

A

Închise ochii și în față îi apăru chipul ei frumos. Părul îi cădea pînă la genunchi, într-un nor întunecat; ochii ei violeți-cenușii, minunați, își schimbau culoarea cînd îl privea; gura ei era la fel de catifelată și de ademenitoare ca un trandafir. Trebuia să-și înfrîngă dorința, pînă se va întoarce. Oamenii lui și Tristan se vor distra, cînd vor ajunge la Ravenglass, dar nu și cl El nu mai dorea nici-o altă femeie și în plus, îi dăduse cuvîntul că îi va fi credincios, dacă ea i se va dărui. Și da, i se dăruise! Trupul ei era modelat pentru dragoste și el exulta, vâzîndu-i potențialul de senzualitate Fericirea lui nu mai avea nevoie decît de un singur lucru, ca să fie perfectă: avea nevoie ca Roseanna să-l iubească și era hotărît să fie așa.

Ajunseră la Ravenglass obosiți de galopul rapid impus de el. Nu observase nici-o mișcare de trupe și nimic altceva care să-i ridice suspiciuni. Dc îndată ce va inspecta încărcătura navelor lui de transport, se va întoarce în viteză la Roseanna și va face pregătirile pentru întoarcerea la Ravenspur, principalul lui castel, locul pe care-1 considera casa lui. Abia aștepta să o duci acasă pe Roseanna.

Ravenspur avea nouă corăbii dc transport; păstra cîte trei în fiecare port unde fuseseră construite castelele lui. Toate cele trei corăbii Ravenglass se întorseseră recent din voiaj lor și căpitanii lor se aflau la Ravenglass. Roger se trezi devreme și-și conduse oamenii spre o zi de muncă intensă, să descarce, să inspecteze și să înregistreze încărcăturile. Călărea neobosit, de nestăpânit și explodînd de energie. La un moment dat, Tristan se certă cu el, spunîndu-i că era o nebunie să-și hăituiască oamenii pînă să pice la pămin:. Se înjurară, se bălăcăriră fără niciun rezultat, pentru ca *n final, Roger să-i spună, zîmbind :

— Presupun că ne-am înțeles. Haide acum la treabă!

Una dintre corăbii urmase drumul nordului, spre Norvegia, unde dusese cereale și dc unde se întorsese cu chihlimbar și blănuri magnifice, care valorau greutatea lor **în aur.** Erau blănuri negre dc samur, blănuri de vizon, hermine delicate și blănuri de vulpe splendide, argintii și roșii. Dintre toate, cea mai frumoasă era blana albă de vulpe polară. Roger puse deoparte un mănunchi dc astfel de blănuri, pentru o pelerină pentru Roseanna.

Celelalte două corăbii călătoriseră spre sud. Una dusese butoaie cu bere englezească de octombrie și whiskey irlandez, ca să fie negociate pc vinuri din Franța, Spania și Portugalia. Cea de a treia corabie, încărcată cu lînă, navigase pînă la Gibrallar și Tanger și se întorsese cu piei moi de Cordoba și Maroc și cu o cantitate aproape inestimabilă de fildeș. Roger dădu peste o ladă din lemn de santal, plină cu caftane din mătase, în nuanțe dumnezeiești și peste o cutiuță din fildeș, cu flacoane cu parfumuri, unul mai exotic decît celălalt. Le mirosi apreciativ și le

însemnă și pe acestea, pentru Roseanna. Apoi, cînd toată marfa a fost descărcată, le porunci oamenilor să reîncarce o corabie cu cele mai luxuriante mărfuri și să o trimită la Londra, pentru Curtea Regelui, de-la Westminster.

Tristan se prăbuși în pat, mort de epuizare. Era complet zăpăcit cînd Roger îl trezi, spunîndu-i să le transmită oamenilor săi că vor pomi spre Ravensworth odată cu primii zori.

Deși era devreme la Ravensworth, Jeffrey trindăvea într-un scaun, cu o cupă plină cu vin.

— M-am gîndit sâ vizităm castelul Middleham. Ce- ar fi să mergem călare astăzi acolo? Tonul Iui er; oarecare, ca și cum nu i-ar fi păsat dacă venea sau nu și ea.

— Ah, Jeff, abația Jervaulx este aproape de Middleham. Călugării cisteriți de acolo selecționează cai albi, și vreau să văd dacă pot cumpăra două iepe. Sînt gata într-o clipă.

Jeffrey se încruntă ușor. Apoi fruntea i se descreți și încuviință din cap, spunîndu-i că se vor întîlni la A #

grajduri. Își termină repede vinul și se duse să-1 caute pc Sir Bryan,

— A apărut un mic obstacol în planul nostru, care, totuși, cred că ni-1 va servi chiar mai bine. Roseanna vrea să se ducă la abația Jervaulx, să cumpere iepe. Tot ce trebuie să facem este să o ținem peste noapte acolo și nu la Middleham, pînă cînd va fi adus prizonierul.

Sir Bryan se gîndi o clipă, apoi își exprimă acordul total.

Jeeffrey spuse:

— Ca să nu fim văzuți împreună la grajduri, tu pleci acum și ne întîlnim în sud, pe drumul spre Richmond. O să fii o surpriză atît de plăcută pentru scumpa mea surioară!

— Tu nu o să obosești niciodată dc atîta lăcomie[0] îl întrebă Bryan cu un rînjet.

Roseanna se schimbă repede îmtr-o fustă de călărie, caldă, și-și trase peste bluza de mătase o jachetă căptușită, călduroasă. își puse apoi, deasupra, cca mai caldă pelerină, luă punga din piele

în care se aflau cele cinci sute de lire pe care le cîștigase de la Ravenspur și se duse în căutarea femeilor ei.

O întîlni pe Alice urcînd scările, cu așternuturi de pat proaspăt spălate.

— Plec cu Jeffrey. Ar trebui să fim înapoi la cină, dar, dacă întîrzii, nu vă faceți griji. Și nu o lăsa pe Kate să se mai ia în bețe cu domnul Burke, la împachetară mobilierului care trebuie dus în sud.

— Să se ia în bețe ? Puțin spus. Și ce-aș putea face eu? In clipa în care v-ați întors cu spatele, au și început.

— Da. Dacă mă gîndesc mai bine, stai deoparte din drumul lor, o sfătui Roseanna rîzînd și coborînd repede scara principală, îndreptîndu-se spre grajduri.

Roseanna era fericită. Pe drum, Zeus o luă repede în față și, cu urechile drepte și coada în vînt, cal și călăreț aproape că zburau pe Marele Drum al Sudului. Pelerina i se umfla și vîntul îi trimitea părul peste crupele animalului. îi va cumpăra lui Ravenspur iepele, cadou, să-i facă o surpriză. Nu înțelegea de ce îi venise dintr-o dată dorința de a-i face o plăcere, dar asta o umplea de înflăcărare.

Rămase ușor uimită cînd îl văzu pe Sir Bryan așteptîndu-i la o intersecție de pe drum. Se întoarse spre fratele ei și-1 întrebă, aspru:

— Tu ai aranjat asta?

— Normal, surioară. Doar vă iubiți încă, nu?

Roseanna se înroși și-și dori ca Jeffrey să înceteze să o tot împingă în brațele lui Sir Bryan. Simți un ghimpe de vinovăție că îl ținuse pe Sir Bryan legat de ea. Cît de egoistă fusese! O s-o ierte și o să-și găsească altă fată, să-i dăruiască inima. Decise să găsească o cale blîndă, să-1 descurajeze.

Cînd ajunseră la terenurile care erau proprietatea mănăstirii, Jeffrey sugeră să discute el cu călugării car:, poate, nu ar fi fost dispuși să stea de vorbă cu o femeie

Roseannei nu-i plăcu propunerea.

— Jeffrey, sînt în stare să mînuiesc orice situație. Nu am nevoie de tine și de nici un alt bărbat, pc post dc vorbitor, îl asigură ea.

Sir Bryan interveni în dicuție.

— Castelul Middleham este doar la trei mile depărtare. Ce-ar fi ca noi să mergem acolo și sâ ne întoarcem după ce Roseanna își va fî încheiat afacerea’

Roseanna îi zîmbi amețitor, în semn de mulțumire Fratele ei, împreună cu oamenii lui, o luă spre Middleham, lâsînd-o la porțile abației. Nu erau rari vizitatorii abației, dar rare erau femeile. Roseanna ii explică tînărului călugăr care îi deschisese poarta scopul vizitei ei și acesta o conduse spre superiorul său. Numai capul ordinului avea autoritatea să vîndă stranii cai albi, ai căror strămoși fuseseră importați de pe continent, fiind primii de aici. Dar pînă cînd acesta se eliberă ca să stea de vorbă cu ea, Fratele Ben a fost fericit să facă turul abației cu ea și să-i arate cum foloseau laptele de oaie pentru celebra lor brînză esfoliantă.

Umbrele începură să se adune pînă cînd capul ordinului își făcu timp pentru ea. A fost condusă într-o **încăpere din tumul abației, cârc, deși sumar mobilată, era imaculat dc curată.**

— **Îți mulțumesc pentru răbdarea ta, draga mea, spuse bărbatul în sutană albă, cu fața slabă și dinți mari, ca de lup.**

— **Sînt Lady Ravenspur și am venit să văd dacă îmi puteți vinde o pereche dintre faimoșii dumneavoastră cai albi.**

Roseanna îi zîmbi și văzu clar că o admira, deși era un bărbat religios.

— De ce nu a venit chiar Baronul Ravenspur? o întreba el intrigat.

— Vreau să-i fac o surpriză, două iepe albe. Avem un armăsar alb arab, pe care vrem să-l împerechem.

Călugărul cel înalt nu părea deloc încurcat, așa cum ar fi putut crede cineva, să discute asemenea lucruri cu o femeie. O măsurase intens pe Roseanna și își dăduse seama câ era o femeie specială.

— De obicei, noi nu vindem caii, dar în cazul dumneavoastră

sînt dornic să fac o excepție.

— Mulțumesc. Iar cu sînt dornică să vă dau un preț bun, îl asigură ca.

Ochii lui licăriră.

— Bine. Oricum, nu i-aș vinde pe nimica toată.

■ Roseanna zîmbi.

— I-aș putea vedea și cu?

Călugărul încuviință din cap.

— Mîine veți putea alege doi dintre ei.

— Ah, eu am sperat să mă întorc în seara aceasta, exclamă ea.

Călugărul își desfăcu mîinile.

— Caii sînt răspîndiți pe Middleham High. Sînt lisați să cutreiere în libertate.

— Ah, înțeleg. înseamnă că o să trebuiască să vă rog să vă extindeți ospitalitatea și să mă adăpostiți peste noapte. Iar fratele și prietenul lui se întorc și ei, după mine. Poate că au și ajuns.

Călugărul se ridică și îi zîmbi.

— Vă putem oferi cîte ceva de mîncare și vă putem adăposti peste noapte, iar mîine dimineață vă puteți alege iepele. Dacă încheiem afacerea astăzi - spuse el cu ochii licărindu-i din nou - abația nu va cere nimic pentru adăpostirea a trei oaspeți.

Călugărul deschise apoi ușa și i-o predă din nou Fratelui Ben.

Cavalcada lui Ravenspur intră tropăind în curtea castelului. Caii erau înspumați de drumul lung, greu. Roger simți o nerăbdare pe care nu o mai cunoscuse, să fie cu Roseanna. îi dădu calul șefului grajdurilor, descărcă un cufăr din piele de pe un cal de cărăușie și și-l ridică pe umăr. Urcă scara spre camera lui din trei în trei, puse cufărul la picioarele patului și îi ridică ușor capacul. Duse cu grijă blănurile în garderoba lui și ridică atent, cu un singur deget, un caftan din mătase turcoaz și închise ochii savurînd parfumul exotic care se ridica dintre faldurile acestuia, apoi îl strigă tare pe domnul Burke. Acesta își trimisese servitorii după apă caldă pentru baia domnului, chiar în clipa în care auzise tropăitul cailor în curtea castelului.

Cînd baia a fost plină. Roger s-a dezbrăcat și a intrat în apa fierbinte, frecîndu-se viguros cu săpun cu parfum de cuișoare.

— Domnule Burke, spune-i soției mele să vină aici.

Domnul Burke ridică încet dintr-o sprinceană și Roger zîmbi.

— Dacă mă gîndesc mai bine, nu-i spune să vină aici, întreab-o dacă aș putea avea plăcerea companiei ei.

Ieși apoi repede din cadă și începu să se frece cu prosopul, înainte ca domnul Burke să iasă pe ușă.

Roger se întinse după hainele curate care îi fuseseră deja pregătite și se îmbrăcă repede.

— My lord, se pare că Lady Roseanna nu este aici. Femeile alea proaste ale ei habar n-au unde a plecat, îi spuse domnul Burke, revenind.

Roger se încruntă.

— Vorbesc eu cu ele.

O pomi repede pe coridorul care ducea la camerele Roseannei. Kate și Alice făcură o reverență la intrarea lui.

— Unde este?

Kate Kendall îi explică :

— I-a spus lui Alice că pleca împreună cu Jeffrey și că se va întoarce la timp, pentru cină.

Alice tremura toată, cînd ochii negri ai lui Ravenspur se întoarseră asupra ei.

— A fost aici fratele ei? întrebă cl.

— Da, my lord. Toată săptămîna.

— Chiar vrei să spui că nu știi unde a plecat? întrebă el furios.

Alice își înghiți un hohot de plîns, dar Kate Kendall își îndreptă coloana și îi ținu piept lui Ravenspur.

— My lord, Roseanna nu este omul de ținut în hâpn Ea este propria ei stâpînă, așa cum dumneavoastră ar trebui să știți mai bine ca oricine.

Ravenspur înjură în barbă. Nu visase el oare că o va găsi plecată la întoarcerea Iui ? Se uită la domnul Burke.

— Află dacă este și Sir Bryan cu ea, îi porunci el.

Roger se uită rece la cele două femei.

— Ce s-a petrecut aici cîtă vreme am fost eu plecat[1] întrebă el cu o voce ca mătasea.

— Nimic, my lord. Lady Roseanna și-a petrecut timpul întreținîndu-se cu fratele ei.

— Și întreținîndu-1 pe bunul prieten al fratelui ei. Cît de plăcut pentru cei trei! Cît de ciudat și de convenabil ca fratele ei să apară în clipa în care m-am întors cu cu spatele!,.

Kate își strînse buzele. Nu avea de gînd să onoreze cu un răspuns cuvintele lui nedemne.

De fapt, Roger era preocupt mai mult de siguranța Roseannei, decît de virtutea ei. Dacă se știa că era fiica regelui, putea și probabil va fi folosită drept gaj, în mortalul joc pentru putere. Ieși din încăpere și sc duse la parterul castelului, unde erau găzduiți cavalerii. Domnul Burke îi confirmă că Sir Bryan lipsea.

— Trimte-1 pe Tristan la mine, spuse Roger scurt, începu să cerceteze cămăruța. Văzu un felinar pentru semnale și presupuse că Sir Bryan îi semnalase fratelui

Roseannei plecarea lor. îi căuta cu atenție printre lucruri, apoi în buzunarele hainelor. Cînd intră Tristan cu un aer îngrijorat, Roger îi dădu o bucățică de hîrtie pe care era scris « Prizonierul va fi dus la Middlcham ».

^Roseanna lipsește. Asta este tot ce am găsit, spuse el scurt.

Tristan citi biletul.

— **Fără nume, fără dată. Știa că Roger nu va aștepta pînă a doua zi dimineața, așa încît își ascunse oboseala și-1 întrebă:**

— Cîți oameni vrei?

— Douăzeci, pentru acum. Spune-le să-și ia cai odihniți.

Ravenspur se miră puțin văzînd că de îndată ce înarmata cavalcadă apăru în vederea castelului Middleham, podul cu lanțuri a și fost coborît. îl așteptau oare ? Să fie o capcană? Apoi, la fel de repede, își dădu seama că nu puteau fi recunoscuți în

întuneric și că fuseseră confundați cu altcineva. Le dădu semnale lui Tristan și lui Kelly și în clipa în care pătrunseră în interiorul zidurilor, descălecară și-și duseră cuțitele la beregatele gărzilor.

— Pe cine așteptați? întrebă Ravenspur, vîrînd o idee vîrful cuțitului în came.

— Doar patrula de noapte, gîfîi paznicul terifiat.

Ravenspur îndepărtă cuțitul de la beregata omului și se întrebă de ce Middlehamm avea nevoie de o patrulă de noapte. Paznicul oftă ușurat, prea devreme, pentru că Ravenspur apăsă din nou cuțitul și-1 întrebă:

— A fost adusă azi aici o femeie?

— Nu. Nici o femeie. Jur!

Se părea că omul nu știa nimic; Roger decise să-y schimbe tactica. își vîrî pumnalul în teacă și-i făcu scmr lui Tristan să-i urmeze exemplul.

A

— Îmi parc rău pentru salutul meu brutal. A fos: ma curînd un test.

— Ideea lui Warwick, fără îndoială, spuse paznicii ștcrgîndu-și picăturile de sînge de pe gît.

— Întocmai, conveni Roger cu rînjet de lup. în noaptea aceasta vom profita de osiptalitatea Middleham-ului și mîine în zori plecăm, anunță el ca și cum aceasta ar fi fost intenția lui de la bun început. O să cerceteze clădirea asta din temnițe pînă în foișor și o sâ vad singur dacă Roseanna era ținută prizonieră aici.

În timp ce oamenii lui își duceau caii în grajduri. Roger observă că acestea fuseseră de curînd curățate Dar grămezile uriașe de bălegar, de afară, arătau că locul fusese suprapopulat - și asta de curînd, după curr. arătau lucrurile. Roger intră în alertă. Cutreierase din coastă în coastă, în timp ce conspiratorii se strînsescrâ la Middleham, chiar sub nasul lui.

În urma unei inspecții atente a fortăreței, Ravenspur nu găsi decît un număr firesc de soldați care să păzească locul și numărul obișnuit de servitori ș servitoare, pentru bunul mers al castelului.

In timp ce-i conducea la locurile unde aveau să doarmă, castelanii scutură din cap și spuse:

— Nu m-am așteptat niciodată să treceți din nou de partea lui Warwick, my lord.

Roger încercă să pescuiască informații. Ridică din umeri.

— Numărul face siguranța. Atîția conți din regat sînt implicați - de ce nu și un biet baron?

Castelanul zîmbi dar nu spuse nici un nume. Nici nu trebuia; Roger putea mirosi trădarea cînd sc afla aproape dc ea. După ce oamenii lui se pregătiră pentru noapte, Roger se strecură afară, să cerceteze din nou castelul. A fost ușurat negăsind urmă de Roseanna, deși era consternat de dispariția ei. Să dea Dumnezeu să se. fi întors pînă acum acasă, în siguranță. Da, era o femeie cu multă voință, care facea ce vroia ea. înțelese câ, dacă o iubea, trebuia să se împace cu capriciile ei.

Fratele Ben o introduse pe Roseanna într-o cămăruță ca o celulă, mobilată auster cu un pat și un spălător, cu cană și carafa. Era imaculat de curată, cu așternuturi țesute la război. Pereții zugrăviți în alb erau împodobiți doar cu un crucifix. O fereastră, prea înaltă pentru ca Roseanna să se poată uita afară, lăsa să pătrundă înăuntru ce mai rămăsese din lumina care se stingea.

Cînd clopotul bătu de vecernie, Fratele Ben intră în cămăruță cu o tavă cu pîine atunci făcută, cu unt de putinei și cu brînză esfoliantă de Jervaulx. Apoi îl aduse în cămăruță pe Sir Bryan. Masa era completată de o carafa de lut, cu bere dc octombrie.

— Camera fratelui dumneavoastră este alături, spuse **Fratele** Ben, retrăgîndu-se.

— Îmi pare rău că trebuie să stăm peste noapte, dar cînd adunară o jumătate de duzină. Apoi se întoarseră la abație, unde Roseannei îi fu greu să le aleagă pe cel; mai bune. Toate erau frumoase, așa încît le examina dinții, ca să le afle vîrsta și în final alese două, care se aflau ia vîrsta de împerechere.

Se așteptase să plătească cîte douăsute cincizeci de lire pentru fiecare, dar cînd i se spuse prețul dc o suiâ cincizeci, alese repede

încă o iapă și numără patru sute cincizeci de lire. Spre îneîntarea ei, rămăsese cu cincizeci de lire.

Sir Bryan se afla la grajduri, înșeuîndu-și calul Roseanna îl salută veselă.

— Am cumpărat trei dintre cele mai frumoase creaturi pe care ți-ai pus vreodată ochii. Vino să le vezi'

Roger și oamenii lui părăsiră Middleham la revărsatul zorilor. Nu discutase nimic cu Tristan in interiorul zidurilor, dar cînd se îndepărtară, Roger spuse:

— Au fost clar mulți oameni acolo și asta foarte de curînd. Asta miroase pînă la ceruri a trădare. Vreau sj te duci la York, la Edward, să-l previi. Dacă s-a întors cumva la Westminster, va scăpa de complotul lor și vi fi în siguranță. Dar dacă este încă în nord, trebuie să-l previi să plece imediat. Are prea mulți dușmani aici. Northumberland, Stanley și Percy - toți, mînă în mînă cu Warwick - iar apoi, sînt cei neutri, ca Somerset și chiar propriul nostru lord suzeran, contele de Lincoln. Cînd o să vină vorba de jonțăit, numai dracu' știe de care parte vor sări. O să călărim spre -est, spre Marele Drum al Nordului; atunci tu o s-o iei spre sud. Ia cu tine o jumătate de duzină de oameni, în caz că va exista vreo ambuscadă.

Roger se întoarse înapoi la Ravenworlh, rugîndu- se la Dumnezeu să o găsească pe Roseanna'acasă, în siguranță.

Două ore mai tîrziu, Roseanna intra călare în curtea dc la Ravensworth. Zeus era în frunte, cu iepele, legate, în urma lui și cu Sir Bryan în spate. Spre surpriza ei, a fost întîmpinată de Ravenspur, în culmea furiei.

— Unde naiba ai fost? întrebă el.

Jignită să i se fi adresat astfel în fața oamenilor lui, Roseanna intră imediat în ofensivă.

— Cum îndrăznești să mă întrebi unde am fost?

A

— Îndrăznesc, madame, pentru că sînt soțul tău, un lucru pe care se pare că l-ai uitat! spuse el ațintindu-și ochii negri asupra

lui Sir Bryan.

Roseanna spuse repede :

— Fratele meu Jeffrey m-a dus să cumpăr iepe de la Jervaulx, de Ia abație.

— Fratele dumitale, madame, strălucește prin absență - un lucru bun, de altfel. Pentru că ar fi încasat-o, dacă ar fi fost aici! îți interzic să mai pleci undeva cu fratele tău!

— Îmi interzici? N-aș crede, my lord. Și spunînd asta, Roseanna îl împunse pe Zeus cu călcîiele; acesta țîșni înainte, pe lîngă Ravenspur și intră în grajd.

Roger se uită la Sir Bryan și porunci, printre dinți: -Legați-1! închideți-1!

La grajduri, cele trei iepe albe produseră c adevărată senzație. Bătrînul Dobbin le desfăcu furii le și chicoti.

— Armăsarul arab o să creadă că este ziua lui de naștere.

Tom și Kenneth își plimbară mîinile pe crupele iepelor, apreciativ.

— My lady, ați ales niște adevărate frumuseți.

— Mă bucur că cineva apreciază cadourile pe căreiJ le-am adus soțului meu. Scoase apoi singură șaua de pc Zeus. îl perie repede și-i dădu o porție generoasă dc ovăz.

Abia după aceea intră în castel, să facă față muzicii Urcînd scara care ducea la camerele ei, silueta înaltă a lui Roger apăru deasupra ei.

— Vreau să-ți vorbesc, spuse el ferm.

— Am nevoie de o baie, my lord, spuse ea demnă.

— La naiba, baia poate aștepta! Vreau să vii aici, acum, Roseanna.

O împinse în camera lui, dar ea se întoarse să-l înfrunte, cu mîinile în șolduri. Ochii lui negri c cercetară apreciativ. Era sălbatic de frumoasă în dezordinea ei bătută de vînt.

— Dă-i drumul, revarsă-ți veninul asupra mea-haide să terminăm odată! spuse ea.

Roger se lăsă pe tocul ușii, cu brațele încrucișate pe piept.

— Roseanna, nu mai vreau niciodată să mă întorc acasă și să nu te găsesc!

— De unde era să știu că te întorci atît de repede?

Roger continuă calm.

— Nu era rezonabil să le fi spus femeilor tale sau domnului Burke, unde plecai ?

Roseanna ignoră întrebarea.

— Cînd ne-am căsătorit, mi-ai spus că voi fi liberă să plec și să mă întorc cînd vreau eu!

— Și ești, dar te întreb din nou: nu este rezonabil să- i spui cuiva unde ești?

— Așa cred, cedă ea, apoi adăugă repede:

— Dar nu îmi place să țipi la mine în fața oamenilor tăi. In fond, iepele trebuiau să fie un cadou surpriză pentru tine. Ai putea măcar să fii recunoscător!

Roger zîmbi și în doi pași desființă distanța dintre ei. își petrecu degetele prin părul ei și-i ridică gura la buzele lui.

— Lasă-mă să-ți arăt cît îți sînt de recunoscător, șopti în dreptul buzelor ei. Simți sărutul pînă la genunchi. El îi scoase un sîn din bluză și ea scoase un strigăt ușor cînd Roger își puse gura fierbinte pe sfîrcul sensibil. Se trase de lîngă el.

— Baia mea, Ravenspur.

— Vrei să mă refuzi? întrebă el blînd.

— Fără ezitare. Cuvintele îi fură întrerupte cînd gura îi coborî peste a ei, ca să-i ia sărutările cărora le dusese dorul.

— Nu te-am învățat că voi lua ce vreau eu de la tine, cînd vreau eu? Cred că mai ai nevoie de o lecție.

— Ravenspur, baia mea!

— La naiba cu baia ta! înjură el. Simțea o nevoi» copleșitoare să-și dovedească autoritatea supra ei, să-i ardă carnea, cu carnea lui. Aproape câ-i sfișic de pe ea cămașa de mătase; împingînd-o cu spatele pe pat, ii scoase fusta de călărie. Cizmele de călărie, din

pic e întoarsă, moale, îi ajungeau aproape pînă la coapse și Roseanna prezenta un tablou atît de erotic, stînd întinsă, goală, doar în cizme, încît Roger se lăsă în genunchi, îngropîndu-și capul între picioarele ei. O iubi cu limba, sorbindu-i dulceața, trimițînd în corpul ei valuri dc căldură.

— Tc rog... nu ! strigă ea, crezînd că nu va mai putea suporta intensitatea momentului. Dar limba lui era un foc sălbatic care îi mîngîia locul ei secret, trezind plăceri necunoscute pînă atunci. In sfârșit, își strigă plăcerea; dar el nu-și retrase limba pînă cînd ca nu se liniști din gîfîit și nu-și recăpătă suflul. Atunci se ridică și zîmbi în jos, spre ea.

— Am și alte cadouri, aduse tocmai de la Tanger, pe A

una dintre corăbiile mele. Intoarce-te înapoi după baia ta și vezi dacă lucrurile acelea o sâ-ți facă plăcere.

— Dacă acesta este felul tău de a-ți cere iertare, o să mă gîndesc la ce mi-ai spus, declară ea cu măreție.

Roger zîmbi. Chiar și goală, purtarea ei trăda sîngele regesc, ca și cum ar fi strigat de pe acoperișuri , 'ă era fiica regelui.

După-amiaza tîrziu, cînd își spuse că poate el nu se i în cameră, se strecură nerăbdătoare să-și satisfacă ret curiozitatea stînută de lucrurile acelea din cufăr.

Deschise precaut ușa dar scoase un icnet cînd îl văzu rizîndu-i.

— Ah, nu am știut că ești aici, spuse ea firesc.

Ochii lui se încrețeau în zîmbei.

— Roseanna, ești o escroacă mică și afurisita! Roseana rîse.

^Ravenspur, trebuie să fiu șireată ca o vulpe, ca să- ți fac față. Și acum, my lord, ce mi-ai adus?

— Ești toată numai femeie! în ciuda ta, adori cadourile. Și Roger îi arătă cufărul. Servește-te.

Roseana îngcnunche și ridică ușor capacul cufărului. Oftă de plăcere la vederea mărăsurilor strălucitoare. Scoase un caftan din mătase stacojie, apoi un altul turcoaz deschis și încă unul, de culoarea orhideei. Sub acestea se afla o robă de un alb pur, cu un

turban alb încrustat cu topaze mici și mărgele din aur. Deschise caseta din fildeș și mirosi fiecare sticluță, apreciativ. Era atît de absorbită de ce făcea, încît Roger își scoase vestonul și cămașa, fără ca ea să observe.

— Incearcă-le, spuse el răgușit și cînd se întoarse să se uite la el, încremeni văzîndu-i pieptul gol, mușchiulos și acoperit de păr negru. Prin colanții lui strîmți i se conturau coapsele puternice; trupul lui pe jumătate gol o tulbură profund.

A

— Imbracă-te cu una dintre ele, iar eu o să-i spun domnului Burke să ne servească cina aici.

Roseanna nu putea rezista în fața robei albe, cu turbanul asortat și o ridică reverențios din cufăr. își aminti cuvintele mamei ei - *Fă-l sclavul tău* - și se întrebă dacă era posibil să faci un sclav dintr-un asemenea om.

Se auzi un ciocănit ușor în ușă și Roger înjură copios. Deschise ușa și-1 primi pe Dîrk.Tînărul îi înmînă lui Ravenspur un cerc cu chei.

— Prizonierul este în siguranță în noaptea asta. Din prevedere, i-am încuiat și calul.

Roger dădu scurt din cap și închise ușa după el.

— Despre ce prizonier este vorba? întrebă Roseanna interesată.

Roger rămase tăcut, încrîncenat și brusc, Roseanna bănui ceva.

— Cine este prizonierul, my lord ? întrebă ea din nou.

— Lasă asta, Roseanna, o preveni el.

Roseannei i se usca gura.

— Este Sir Bryan, da? întrebă ea.

— Îl bănuiesc a fi implicat într-un complot de trădare. Roseanna. Vreau să-1 știu în siguranță, în mîinile mele, pentru cîteva zile.

— Trădare? Ești nebun! Faci asta din gelozie - recunoaște! strigă ea.

O apucă de umeri și o privi în ochi.

— Am un motiv să fiu gelos?

— Nu și du-te naibii! Nu! Nu! Este ridicol. Elibe- rează-1 imediat!

— Nu, Roseanna, nu o să-1 eliberez. Lasă lucrurile așa cum sînt. Tu nu știi nimic, spuse el categoric.

— Eu știu că a plecat cu mine și cu fratele meu să cumpărăm cai. Poate că îl acuzi și pe fratele meu de trădare!

— Îl acuz, spuse el calm.

Roseanna făcu ochii mari.

— Ai înnebunit, sau minți, sau amîndouă!

Roger se duse la veston și scoase din buzunarul

A

acestuia o bucată de hîrtie. li dădu biletul să îl citească. « Prizonierul trebuie dus la Middleham « , citi ea, apoi se uită la Ravenspur, neînțelegînd nimic.

— Cînd am aflat că lipsești, am căutat în lucrurile lui Sir Bryan și am descoperit acest bilet, împreună cu un felinar de semnalizare. Imediat ce am plecat eu la drum, Sir Bryan i-a semnalizat fratelui tău să vină; apoi, împreună, te-au ținut peste noapte, în cazul în care ar fi trebuit să se folosească de tine.

— Dar nu m-au dus la Middleham, protestă ea.

— Știu, pentru că am plecat acolo, să te salvez. Nu au avut nevoie să te ducă la Middleham. Abația Jervaulx le-a servit la fel de bine, fără să-ți trezească suspiciuni.

— Ravenspur, habar n-am despre ce vorbești. Cum aș putea eu să le fiu de folos, în acest complot teribil?

— Pentru că ești fiica regelui, spuse el liniștit. Roseanna rămase încremenită.

— Știai ? Știi că Edward este tatăl meu? spuse ea șoptit.

— Desigur, Roseanna. Ned este prietenul meu cel mai bun.

— Pentru asta te-ai însurat cu mine, cu orice preț! Din ambiție, deghizată în iubire! Roseanna se repezi la el cu pumnii strînși, începînd să-1 lovească în piept.

— Du-te naibii, du-te naibii, Ravenspur!

**   **A**

— Încetează, Roseanna. începi să devii isterică. Roger puse biletul pe măsuța de lîngă pat, cu inelul de chei deasupra.

— Dacă Sir Bryan este nevinovat, nu are pentru ce sâ se teamă.

— Eliberează-1; garantez eu pentru ci.

— Nu, Roseanna, nu îl eliberez!

Roseanna începu să se bîlbîie de furie.

— Nu o să mai vorbesc niciodată cu tine! scuipă ea și plecă, trîntind ușa.

Frustrarea ei era atît de mare încît nu se putu abține să nu-i spună lui Kate că Ravenspur l-a închis pe Sir Bryan. Roseanna își frîngea mîinile, în camera lui Kate.

— Nu suport să mă gîndesc că este în temniță. Ravenspur nu are inimă!

Kate Kendall scutură din cap.

— O doamnă atît de cumsecade din nord. Dar tu ți-ai adus soțul în starea asta, cu voința asta a ta. Fugindj nespunînd nimănui unde plecai. El crede că Sir Bryan este iubitul tău și vrea să-pună capăt acestei situații!

Roseanna își frîngea pumnii.

Nu mă prostește el pe mine. O să-1 eliberez pe Sir Bryan, chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care-1 voi face.

Nu, o să te duci la Ravenspur în starea asta. Sînt mai multe muște prinse cu miere, decît cu oțet.

Încetează cu zicalele tale, Kate - mă înnebunești! Și Roseanna se duse în camera ei, trîntind ușa cu furie. Se plimba prin încăpere ca o pisică sălbatică; mintea ei trecea în revistă ultimele evenimente. Era adevărat că Sir Bryan fusese în tumul de observație, cu un felinar de semnalizare și că a doua zi dimineața a apărut Jeffrey. Dar indiferent ce anume puneau ei la cale, era cu siguranță o joacă de băieți. De ce Tristan putea face orice și Ravenspur îi zîmbea indulgent, în timp ce fratele ei era vinovat de trădare? Trădare! Nu mai auzise niciodată o noțiune atît de absurdă.

Dar Kate avea dreptate - nu cu forța îl va putea convinge pe

Ravenspur să-1 elibereze pe Bryan. Trebuia să-1 convingă prin mijloace subtile. își luă peria și începu să se perie viguros. Cînd părul începu să-i scîrțîie, continuă să-1 perie mai încet; mîngîierile periei o ajutau să gîndească.

Asta era; îl va seduce! Apoi își scutură capul, nerăbdătoare. Nu-l va putea păcăli pe Ravenspur; era prea deștept și prea experimentat cu femeile. Sucurile ei rele începură să clocotească, în timp ce-și studia dilema din toate unghiurile. Vroia asta de la el, dar ca să obțină ce vroia, va trebui să-i dea în schimb ceva ce-și dorea el. Iar el nu tăcea un secret din ce vroia, își spuse, cu pulsul accelerat. Dacă i-ar oferi un tîrg - o noapte în care ea să-i ofere tot ce-și dorea el, în schimbul eliberării lui Bryan - va accepta el, oare?

Aceasta era ocazia ei de a-și folosi toate armele femeiești pe care le avea, să vadă dacă-1 putea face sclavul ei. îmbujorată la față și cu pulsul bătîndu-i frenetic în gît, ieși din cameră și se duse direct la el. Inspiră, adînc și răsuci minerul ușii grele. Se deschise încet, iar în fața ei se afla Ravenspur; cu o mînă, acesta își scotea deja cuțitul din teacă, pentru intrusul care intra fără să bată la ușă. Băgă repede cuțitul la loc și ridică o sprinceană întrebătoare către ea.

— Vreau să-ți spun ceva, Ravenspur.

Colțurile gurii lui se ridicară, amuzate.

— Nu ești cumva doamna care a jurat că nu-mi va mai vorbi niciodată? o necăji el.

Roseanna bătu din picior, enervată.

— Tu chiar nu poți fi serios?

Roger își stăpîni chipul și spuse solemn: -O să încerc.

Cu ochii lui negri ațintiți asupra ei, Roseanna fii cuprinsă brusc de rușine pentru ce avea să-i spună. Atingerea privirii lui era aproape fizică în timp ce se plimba peste ea, ca și cum ar fi vrut să-și memoreze lungimea genelor ei, nuanța exactă a ochilor, conturul gurii și mărimea sinilor. Cînd ochii îi coborîră spre curbele trupului ei, știa că o dezbrăca din priviri. Apoi văzu clar

răspunsul lui fizic: bărbăția lui se umflă și se întări, întinzînd materialul din dreptul vintrelor lui, gata să țîșnească. Instinctiv, Roseanna își alese perfect momentul.

— Am venit să facem un tîrg, spuse ea încet, permițînd privirii ei să poposească asupra umflăturii dintre picioarele lui, înainte de a-și coborî, cuminte, genele.

O încruntătură ușoară îi crestă fruntea cînd el înțelese ce avea să-i propună.

— Eliberarea lui Sir Bryan în schimbul a ce? întrebă el încet.

— A orice îți dorești tu, spuse ca cu o privire seducătoare, care-1 trăgea irezistibil spre ea.

Ceea ce-și dorea el era ca ca să-1 iubească, dar știa că ea nu-i va da acest lucru. Așa că se decise pentru următorul lucru cel mai bun.

— Mai întîi o probă, Roseanna.

Roseanna se ridică în vîrful picioarelor și petreeîndu-și brațele pe după gîtul lui, îl sărută ușor. Sînii i se presau dc părul pieptului lui gol; el le putea **simți** fierbințeala prin rochie. Ochii îi poposiră pe gura ei, pentru cîteva momente lungi, tensionate.

— **Ei** bine? întrebă ea în sfîrșit.

— Știi că răspunsul este da. Dimineață o să-l eliberez pe tînărul diavol.

Roger se îndreptă spre o măsuță și-și turnă de băut, apoi se întinse pe pat.

II urmărea nesigură, întrebîndu-se ce anume o să-i ceară. Apoi, cu un plan afurisit, Roger îi spuse :

— Sedu-mă, Roseanna.

O clipă, Roseanna rămase șocată; apoi colțurile **gurii i** se ridicară într-un zîmbet, știind că era cu siguranță femeia care să poată face asta. Clopoțeii risului ei se reverberară în încăpere, trimițîndu-i lui Roger un delicios fior de anticipare, pe șira spinării.

Roseanna luă un scaun pe car-1 puse la o distanță convenabilă de pat, care-i permitea lui vizibilitate perfectă. Se așeză grațios pe

el și în timp ce se apleca să-și scoată papucii, sînii ei plini se umflară tentam, peste decolteul rochiei. îl auzi inspirînd adînc, pc cînd ca își ridica fusta în sus, expunîndu-și coapsele. Apei își ridică un picior și-și scoase ciorapul și jartiera. Degetele i se mișcau cu o încetineală atît dc înnebunitoare, încît Roger simți cum nerăbdarea îi cuprinde trupul doritor. Roseanna îi oferea cel mai lent, mai seducător proces dc dezbrăcare imaginabil și el își impuse să stea acolo, întins pe spate și să savureze pc deplin momentul. Roseanna își scoase rochia, împăturind-o și punînd-o pe speteaza scaunului; apoi își scoase chiloțeii și rămase în fața lui îmbrăcată doar în cămășuță. Materialul era atît de fin încît, cînd trecu prin dreptul focului, Roger încremeni. Fiecare mișcare avea ca scop seducția și cînd își ridică brațele ca să-și scoată cămășuță, își dezgoli trupul centimetru cu centimetru. Rămase goală în fața lui, minute întregi, mîndră, apoi își ridică părul cu ambele mîini și-1 lăsă să i se prăvălească peste nuditatea ei, ca o cascadă mătăsoasă.

Ochii lui savurau flămînzi sfîrcurile impudice care țîșneau în afară; apoi se fixară pe coapsele ei ca smîntîna, în mijlocul cărora se înălța deliciosul munte Venus, pe care trebuia să-1 guste.

Roseanna îi aruncă soțului ei o privire curajoasa, apoi se lăsă în genunchi, în fața cufărului din piele. Deschise încet capacul și scoase cutiuța de fildeș. Alese de acolo un parfum din ulei eteric de roze și începu si se parfumeze în toate locurile ei cele mai intime și secrete. Apoi alese caftanul din mătase de culoarea focului și-și ridică încă odată brațele; caftanul coborî plutind peste capul ei și în jos, de-a lungul trupului. Spectacolul se încheiase.

Roger nu mai suporta distanța dintre ei. Se ridică din pat și o ridică în sus, cu brațele lui puternice, apoi o cobori încet, alunecînd-o de-a lungul trupului său. Ii simți tija fierbinte, pulsînd, pe coapse, apoi pe pîntece șl cînd vîrfurile picioarelor ci atinseră din nou covorul, el își întinse capul să-i captureze gura și să o facă prizoniera lui. Sărutul lui era insistent și ea se deschise pentru limba lui, în timp ce o flacără îi străbătu trupul, punînd-o

pe foc, aprinzîndu-i dorința pentru el. Roba de mătase îi tremura pe sîni, în timp ce el i-o scotea încet; dîndu-se înapoi, îi luă amîndouă mîinile și o conduse spre pat. Se întinse pc spate și o trase deasupra Iui; apoi îi șopti:

— lubește-mă, Roseanna.

Ea își zîmbi zîmbetul ei secret și-i sărută pleoapele. Apoi îi trasă cu limba conturul buzelor, înainte dc a

A

coborî pe gîtul lui încordat. Ii amușină gîtul, în timp ce degetele îi tachinau sfîrcurile mici. Cînd acestea se întăriră, își coborî gura mai întîi peste unul, apoi peste celălalt, sugîndu-le, pînă cînd simți pulsații între picioare, adînc în miezul feminității ei.

Cu un strigăt mic, îi trase în jos colanții strîmți și A

bărbăția îi țîșni liberă, lungă și dură. își ținu respirați, văzîndu-i mărimea. Cu o mișcare rapidă, Roger se eliberă de colanți, apoi îi luă mîinile și i le puse pe bărbăția lui excitată. Ea îl mîngîie și îl explora, pînă cînd el începu să geamă de plăcere. Apoi, inspirată de delicioasa senzație pc care i-o dădea el. ii luă bărbățis și i-o ghidă spre sînii ei, unde își încercui sfircurileci vîrful ei.

— Dumnezeule, mă faci să tremur rot! spuse el gîfîind.

Roseanna înmărmuri la dorința intensă pe care i-o provoca joaca cu tija lui. Intenționase să-l facă sclavul ci, dar în acest moment el era stăpînul ei, dorindu-și să o umple. Și aproape leșină cînd el prelua conducerea, sărutînd-o sălbatic, umplîndu-i gura cu limba lui. apoi coborînd să se joace cu sfîrcurile, sugîndu-i-le. pînă cînd pulsațiile dintre picioarele ei devenirâ insuportabile. Apoi, Roger îi înălță coapsele spre gura lui doritoare și-și repezi limba spre micul ei mugur de coral.

Ea gemu pentru mai mult; Roger se întinse înapoi pe perne și o ridică ușor deasupra tijei lui. Cu un eamăt dc plăcere, se înfipse în ea cît de adînc putu. >oi se opri, complet nemișcat. Știa că ea ajunsese prea ; jparte ca să rămînă pasivă și climaxul pe care începuse ^Să-I construiască în ea cu limba, își va striga eliberarea noi, ea făcu exact ce-și dorise el să facă: începu să împingă în sus

și în jos, frămîntăndu-se și frecîndu-și coapsele de ale lui. De fiecare dată, își retrăgea teaca pe toată lungime lui; se împinse în el, iară și iară, pînă cînd îi strigă numele și se eliberă.

Roger încă nu era gata să termine; se întoarse repede, cu ea sub el, și rămase liniștit, pentru ca ca sâ- și poată savura pulsațiile climaxului. încet, redeveni conștientă.

— Ești încă mare, în mine! strigă ea tremurind. Roger îi ridică un sîn rotund spre gură, apoi supse tare. încet, pulsațiile reîncepură în ea și cînd vîrful lui sensibil simți contracțiile mușchilor ei interiori, se umflă și se întări din nou, în toata lungimea. Așteptă ca teaca ei să-1 accepte în întregime; apoi împinse, mai adînc și mai adînc, pînă cînd capul ei începu să se agite sălbatic, dintr-o parte într-alta a pernei.

— Vreau să te leg pentru totdeauna de mine, Roseanna.Te iubesc, strigă el răgușit. O ținu sub control pînă cînd vru el să-i ofere eliberarea; atunci, cînd vru ca ea să termine, își strecură limba în gura ei delicioasă și împinse în același ritm cu duritatea lui dintre picioare. Explodară împreună și rămaseră unul în brațele celuilalt.

Întotdeauna înainte, după momentele de pasiune, Roseanna se retrăgea în spatele barierei ei; totuși, în noaptea asta știa că nu putea face astfel. Promisese și era generos hotărîtă să dea totul, ca o adevărată femeie. Roger stătea întins pe o parte, uitîndu-se la ea, stringînd- o cu tandrețe în curba brațului său puternic. Roseanna își petrecu brațele în jurul taliei lui; apoi, mîinile îi coborîră mai jos, spre fesele lui și degetele îi pipăiră, curioase, două puncte tari.

— Ce sînt astea? întrebă ea.

Roger chicoti încet.

— Bătături, draga mea. De la șa. Cînd mă antrenam

cu Warwick, trebuia să stau săptămîni întregi în scân Ne-a ținut

în șa atît de mult, încît fundul meu devenise tot, o rană. Sigur, acum s-au întărit și nu mă mai doi. Tatăl tău a suferit la *fel ca și mine. într-un fel, îmi* era mai ușor știind că regele însuși avea fundul numai răni Roseanna îl întrebă încet:

— Ai știut că era iubitul mamei mele?

— Da. Ar fi trebuit să se căsătorească. Asta ar fi împiedicat regatul să se dividă din cauza blestema|ikr de Woodville.

— Și tu o urăști pe regină, ca toți ceilalți? Spunc-mi de ce o iubește tatăl meu.

— Nu sînt sigur dacă poate fi numită iubire, dar ea are o putere incredibilă asupra lui.

Roseanna spuse curajoasă;

— Am auzit că-J ține cu *penisul lui. Trebuie* să fie foarte pricepută la pat.

— Nu, Roseanna. *După* mme, ea este una dintre acele femei reci care urăsc sexul, așa încît a devenit experta în a-I ține departe. îl joacă pe sîrmă ca un pește rece. El se comportă ca un puștan nerăbdător, palpitînd după ea, în timp ce ea îl amăgește, apoi *îl respinge,* refuzîndu-1 întotdeauna; și de aceea, dorința Iui pentru ea crește și mai mult. Ea închide ochii cînd *el se duce* Ia alte femei, după care smulge bani și favoruri pentru ambițioasa ei familie, de la vinovatul Edward. Este o expertă a manipulării. îi mulțumesc lui Dumnezeu că tu nu ești ișa, îi șopti *el* la tîmplă.

Roseanna simți un ghimpe de vinovăție, pentru ca i încerca să-1 manipuleze și să-1 înrobească, pînă cînd

Îi **va mînca din palmă.**

— **Ce vrei sâ spui? îl întrebă ea în defensivă.**

— Î**i mulțumesc lui Dumnezeu că nu ești rece. Trupul tău primește aproape tot atîta plăcere cît și al meu.**

— **De unde știi?**

— **La început, cînd îți iau sînii în mînă, sînt calzi și foarte moi; dar cînd îi mîngîi și îi stimulez, cresc foarte rotunzi și fermi. Apoi, sfîrcurile tale încep sa împungă, tentîndu-mi limba. Ador să-ți simt sînii transformîndu- se în mîinile mele.**

Lasă-mă să-ți arăt.

Patul era minunat de cald. Senzația aceea de splendoare dintre ei le făcea trupurile să cînte. Era fierbinte și înnebunitoare. Dorința lor creștea în valuri uriașe, ca să se reverse apoi în valuri de scîntei. Creștea din nou și se revărsa. Creștea și îi cutremura într-un ritm de muzică. Doreau să-și arunce trupurile spre această dorință, ca într-un sacrificiu. Fiecare dorea să devină o parte din celălalt. Era o minune și un triumf și o teroare care îi făcea atît de vii, încît se simțeau nemuritori. După ceea ce părea o veșnicie, exultau și se înfiorau cu fiecare centimetru din trupul lor și praful stelar se rotea în jurul lor într-o extravagantă frenezie, împingîndu-i aproape spre inconștiență.

Roger nu se mai simțise atît de împlinit și de relaxat de ani de zile. în delicioasa toropeală și somnolență care-1 cuprinsese, o auzi spunînd:

— O să-1 eliberezi mîine dimineață pe Bryan?

— Dacă noaptea asta a fost pentru el și nu pentru mine, semnat condamnarea Ia moarte, iubita mea.

Degete înghețate îi cuprinseră inima. Vorbise serios? Știa că da. Trebuia să-1 scoată pe Bryan din castel, altfel Ravenspur îl va spînzura pentru trădare și gelozie.

Rămase acolo, fără să se miște, vreme de o oră, ascultînd respirația adîncă, egală, a soțului ei. Apoi întinse mîna pe măsuța de alături și pipăi încet, pînă cînd degetele ei simțiră cheile. Le luă încet, împreună cu hîrtia pe care stăteau și le presă la piept, să amortizeze sunetul metalului. Cu inima bătîndu-i sălbatic, se îndepărtă încet de bărbatul care dormea, pînă cînd își puse un picior pe dușumea. Stătu așa minute lungi, fără să respire, pînă cînd se asigură că nu- 1 trezise; apoi ieși încet, goală, din cameră.

Kate Kendall tresări, apoi se ridică în capul oaselor și scoase un icnet cînd văzu silueta goală a Roseannei strecurîndu-se în cameră.

— Kate, pune-ți pătura pe cap. Nu m-ai văzut în noaptea asta. S-ar putea să nu fiu niciodată iertată pentru ceea ce o să fac.

Roseanna se îmbrăcă în cele mai calde haine de călărie, ciorapi de lînă și cizme înalte; apoi își puse o

A

pelerină călduroasă, lungă. își puse banii pe care-i avea într-o pungă din piele pe care și-o legă la brîu. Luînd hîrtia și cheile, îi spuse lui Kate la revedere. în mod obișnuit, s-ar fi temut să meargă în subsolul castelului în toiul nopții, dar propriul ei pericol era nimic față de cel al lui Bryan.

Temnițele miroseau a umezeală și mizerie; se cutremura gindindu-se la tînărul cu păr de aur, într-un

astfel de loc. O lumină slabă de luminare venea dinspre singura celulă ocupată. în timp ce se strecura spre ea, o siluetă înaltă, întunecată, se desprinse din întuneric. Roseanna tresări speriată de moarte - știa că fusese

*** descoperită.**

— **Roger! strigă ea îngrozită; apoi văzu că era căpitanul Kelly.**

— Ah, am crezut că este soțul meu - semănați atît de mult

Ochii lui sclipiră la trofeul pe care-l surprinsese făcînd ceea ce nu trebuia. Dintr-o dată, un gînd o izbi în capul stomacului: acesta putea fi bărbatul pe care îl văzuse domnul Burke în noaptea în care fusese omorîtă Janet! Gura i se usca, aproape că nu mai putea înghiți. Kelly întinse o mînă curajoasă ca să-i atingă sînii; în nefericirea ei, nu-1 putu opri. încurajat de acceptarea ei, spuse încet:

— O să mă uit în altă parte în timp ce îți eliberezi iubitul, dacă îți desfaci picioarele pentru mine.

Amorțită de spaimă și silă, înclină din cap și vîrî cheia în lacătul celulei.

— Roseanna, mulțumesc lui Dumnezeu, spuse Bryan ștrecurîndu-se afară din celulă.

Roseanna nu știa cum să iasă mai repede de acolo. O să leșine, dacă nu o să scape odată din duhoarea aceea. Se strecurară spre grajduri și în lumina slabă îi dădu biletul.

— Ravenspur te-a închis pentru că a găsit hîrtia asta printre lucrurile tale. Spune-mi adevărul, Bryan. Eu

trebuia să fiu luată prizonieră la Middleham?

Bryan iîse tremurat.

■Nu, Roseanna. Biletul se referă la Rege, jură el cu fervoare.

Roseanna încremeni. Ravenspur avea dreptate! Bryan era implicat într-un complot — dar fratele ei?

— **La naiba, mi-au încuiat calul, înjură Bryan.**

— Ia-1 pe Zeus. Du-1 la Castlemaine. Știa că era o nebunie să-1 lase să plece, dar îl iubise odată și nu va fi nicicînd fericită dacă mîinile îi vor fi pătate de sîngele lui. Bryan se apropie să o ia în brațe, dar ea se retrase cu scîrbă.

— Pleacă repde, pînă nu dă cineva alarma.

Bryan nu avu nevoie de vreun alt imbol. Aruncă șaua pe Zeus și-i strînse chinga. La cîteva secunde doar după plecarea lui, apăru Dobbin, cu un felinar în mînă.

— Ce doriți, my lady? cîrîi el.

— Calul arab. Ce-ai făcut cu Mecca?

— Cum ați adus iepele aici, a început să urle și a trebuit să i le dau. I-am băgat în grajdul mic, din spatele acestuia, veniți să vedeți.

— Du-te înapoi la culcare, Dobbin. O să mă duc singură, spuse ea cu regală autoritate. El recunoscu tonul și ridică din umeri. Cînd Lady Roseanna punea ceva la cale, era mai bine să te uiți în altă parte. 0 salută îi plecă înapoi, cu pași tîrșîiți.

Găsi calul arab într-o boxă spațioasă, împreună cu de trei iepe. Una dintre ele avea o rană la picior, acolo ide o mușcase armăsarul, ca să o forțeze să i se

supună. Roseanna spălă rana și o dezinfectă, în timp ce iapa tînără stătea cuminte, tremurînd. li adresă o înjurătură cumplită armăsarului, în timp ce punea șaua pe el.

— **Dumnezeule, dacă ai atîta energie, o să ți-o scot eu din tine.**

Armăsarul fomăi și-și scutură capul, dar ea îl supuse, cu

mîini hotărîtc. Nu avea încă alt plan, decît acela de a se duce la tatăl ei. Dar în timp ce călărea spre Middleham, își aminti că abația Jervaulx era destul de aproape ca să o găzduiască pînă cînd va găsi o cale de a-1 vedea.

Roger deschise ochii; pustietatea încăperii era tangibilă. Privirea îi zbură spre măsuța unde pusese cheile și știu. Sări din pat și-și trase repede hainele pe el. Alergă jos, pînă cînd ajunse sub castel și văzu că ea eliberase prizonierul. Frica îi era străină Iui Roger Montford, dar aceasta i se strecură în stomac în timp ce alerga spre grajduri. Calul lui Fitzhugh era încă încuiat în boxa lui, dar după o cercetare rapidă, se convinse că spaima lui era justificată. Zeus și Mecca dispăruseră; plecaseră împreună! II întrebă furios pe pe tînărul Dirk:

— Cine îl păzea pe Fitzhugh?

— V-am dat singura cheie dumneavoastră, my lord. Nu a fost pus nici un paznic, spuse el rușinat. Dirk a fost salvat de Tristan și de oamenii lui, care intrau tropăind, în viteză, în curte. Roger văzu agitația lui Tristan. Inima i se opri cînd acesta îi strigă:

— L-au luat pe rege!

— **Urca sus, unde putem vorbi între patru ochi, îi porunci Roger.**

— **Kelly! Pregătește o sută de soldați și cai! Cu fața îndîrjită, Roger pomi spre camera lui și trînti ușa. Vederea patului răscolit îi înfipse un pumnal în piept. Turnă repede două cupe cu vin și-i dădu una fratelui său, care îi relată:**

— Acum două săptămîni, Ned a plecat din York. Dar în loc să se ducă la Londra, s-a decis să viziteze Castelul Nottingham, să vadă renovările care erau în curs. A primit vorbă că Warwick sc ridicase împotriva lui, dar a fost prins nepregătit. Nu avea cu el decît Curtea.

A întîrziat prostește la Nottingham, peste o săptămînă, încercînd să ridice o armată. I-a strîns pe Pembroke și pe Devonshire, cu armatele lor de arcași galezi, dar forțele lui

Warwick erau mai mari. Warwick îl ține pe Ned la Castelul Warwick și a avut tupeul să convoace un parlament, la York. I-a chemat pe toți supușii lui să vină sub arme, împotriva regelui. Strigătul său de război este « Moarte clanului Woodville ». Warwick spune că dacă regele nu va lua chiar el măsuri împotriva acestora, trebuie obligat de către alții să o facă!

— Ești sigur că l-au dus pe Edward la castelul Warwick? îl întrebă Roger.

— Cît de sigur pot să fiu. Potrivit Iui Warwick, este mai mult un oaspete, decît un prizonier. Castelul Warwick a devenit cartierul lor general.

Roger făcea pași prin cameră, ca un leu în cușcă.

Era framîntat de îndoială. Biletul spunea că prizonierul urma să fie dus la Middleham, dar castelul Warwick părea mai logic. Se afla în apropiere de Coventry, unde stăpîn era Lordul Rivers, tatăl reginei. Edward îl făcuse pe socrul său superiorul armatei regale, iar acesta deținea și slăvitul rang de Guvernator al Angliei. Pe Lordul Rivers intenționa Warwick să-1 înlăture.

Roger se decise. Se vor duce la Coventry și se vor alătura armatei lui Edward. Numărul însemna forță. Li se vor alătura lui Hastings, Herberl, Stafford, Pembroke și Devonshire. Va încerca să-1 convingă pe Norfolk și pe cît mai mulți alții va putea. Dacă asta însemna din nou un afurisit de război, atunci război să fie! Scrîșni din dinți, gîndindu-se la păduchele acela care-i scăpase din temniță; ar fi trebuit să-i vină de hac imediat.

Roseanna folosi toate pretextele la care se putea gîndi, ca să rămînă la abație. Le spuse călugărilor că venise să mai cumpere cai; iar Jervaulx putea furniza Ravensworth-ului faimoasa lor brînză, pentru tot anul. Spera că Dumnezeu o va ierta pentru că îi mințea pe oamenii bisericii, dar nu pierdu prea mult timp gîndindu-se la asta.

Trebuia să se gîndească la felul în care se va putea apropia de Edward, în cazul în care îl va vedea în preajma castelului Middlham sau prin Middleham High Moor. Conchise că o sutană

albă de călugăr va fi cel mai bun camuflaj pentru ea. Călugării veneau și plecau, oriunde, aproape neobservați. După nici două ore în ibație, reuși să fure o sutană de pe o sîrmă cu rufe la iscat, de lîngă spălătorie.

Ieși călare din abație, îndreptîndu-se spre landă și î îndată ce se îndepărtă suficient, își trase peste ea tana largă, albă. Calul arab pătrunse printre ceilalți i care pășteau. Roseanna decise, să călărească pînă în ‘opiere de zidurile înalte ale castelului Middleham și **să stea în preajmă toată după-amiaza, cînd, aproape de asfințit, nu-și putu crede norocului. O trupă mare de soldați se apropia călări, cu regele Edward în frunte. Călări încet spre ei, sperînd și rugîndu-se ca tatăl ei să recunoască armăsarul arab.**

Și el îl recunoscu! Edward ridică mîna către trupă, să oprească. Căută în pungă, după bani. Regele era renumit pentru faimoasa lui generozitate, așa încît, cînd întrebă dacă se putea apropia dc călugăr să-i dea. pomană, nu trezi nici-o suspiciune. Edward struni calul la cîțiva metri de Roseanna. Proprii lui gentlemani, cărora li se permisese să-l însoțească în timp ce era « oaspete » la Middleham, se apropiară de el, să-1 ecraneze cît de cît de privirile răpitorilor săi.

Roseanna șopti răgușit:

— Cum vă pot ajuta?

Regele scutură scurt din cap.

— Nu sînt în pericol. Dar, ah, bobocul meu de trandafir, te rog să alergi cît mai repede și să o duci pe regină în sanctuar. Warwick vrea să-i distrugă pe toți.

Ea dădu scurt din cap și luă banii care i se oferiseră. Apoi coborî de pe cal și îngenunche, cu capul plecat, pînă cînd cavalcada o depăși, intrînd în Castelul Middleham. Cînd își dădu seama de enormitatea sarcinii care căzuse pe umerii ei, începu să intre în panică. Londra se afla la sute de mile spre sud. Nu știa cît de departe exact sau în ce direcție exact și era doar o femeie singură. Să se ducă la soțul ei, să-i implore iertare și să treacă sarcina pe

umerii lui largi, capabili? Ravenspur ar fi în stare să radă Middleham-ul de pe suprafața pămintului ca să-1 elibereze pe rege, dar cum rămînea cu Elizabeth Woodville? Știa că el nu-i va permite să plece la Londra, iar tatăl ei conta pe ca. Armăsarul arab avea cu siguranță destulă putere pentru această călătorie; întrebarea era dacă avea și ea? Să petreacă noaptea la abație și să o pornească mîine în zori? Nu, va pomi chiar acum; chiar dacă ar călări doar vreo douăzeci de mile și tot ar fi mai aproape de Londra, iar viața reginei depindea de ea.

Rămase cu sutana pe ea, pentru siguranță și pentru căldura suplimentară pe care i-o oferea. Deși îi era frig și foame, continuă să călărească pînă cînd văzu. în depărtare, luminile unui oraș. Cînd se apropie, văzu cu bucurie că era York-ul. Era entuziasmată că ajunsese pînă aici și își aminti de *Cocoșii Luptători,* unde o găsise Ravenspur.

De data aceasta nu se va mai furișa! își scoase sutana albă în curtea hanului și își perie pelerina. O duse pe Mecca la un grăjdar, avertizîndu-1 cu un aer imperial:

— Calul acesta este un arab pur sînge, de neprețuit. Vezi să fie bine hrănit și îngrijit și caută-i o boxă caldă, cu o pătură. Pescui o monedă din pungă și intră în han ca o regină. Era cald și fum, ca odinioară și era plin de bărbați care beau și care păreau chiar mai zgomotoși de lata asta.

— Sînt Lady Roseanna Montford, Baroneasă de Uvenspur. Am nevoie de camera cea mai bună și de o nîncare bună, caldă.

A

11 privi pe hangiu drept în ochi, interzieîndu -i parcă săo insulte cumva, pentru că era o femeie singură. Dar acesta și-o aminti de cînd mai fusese aici cu Ravenspur, și nici o altă femeie din Anglia nu avea un păr ca acesta!

Abia intrase în camera ei, că jos izbucni o discuție aprinsă. Cînd o servitoare îi aduse o jumătate de clapon și puțină plăcintă caldă de mere, Roseanna o întrebă:

— Ce se întîmplă jos?

— Ah, doamnă, se încing spiritele. Zvonurile sînt mai multe decît tîrfele în York, vinerea noaptea! Se zice că Warwick l-a luat prizonier pe rege și că vrea să-1 înscăuneze pe George. dar Anglia nu îl vrea. Vă spun eu, dacă aceste zvonuri sînt adevărate, vor fi revolte în stradă

— Trebuie să plec cum se crapă de ziuă. Bate în ușă foarte tare, pînă îți răspund; nu mai tîrziu de cinci, te rog, o instrui Roseanna.

Ziua lungă, rece și mîncarea fierbinte o moleșiseră. Era fericită de reacția oamenilor, dar cu cît va ajunge mai repede la Londra, cu atît mai bine. Se vîrî în pat, doar în cămașă și adormi pe loc.

A doua zi, la Doncaster și Newark, străzile erau înțesate de mulțimea agitată și furioasă. Se afla foarte aproape de Castlemaine, dar decise că nu-și putea permite o vizită acasă. Joanna trebuie să fie distrusă de vestea capturării lui Edward și precis că nu ar fi fost îneîntată să știe că fata ei alerga, hodoronc-tronc, spre Londra, ca să-i salveze mult urîta ei rivală, pe femeia Woodville.

Spera ca a doua zi să ajungă pînă la Cambridge, pentru că vremea era bună și Mecca era puternic. Dar, tîrziu după-amiază, observă că armăsarului i se slăbise o potcoavă. Cînd se aplecă să se uite mai bine, i se păru că toate potcoavele se subțiaseră. îi ridică un picior să se uite mai bine și și clipi, ncvenindu-i să creadă. Potcoavele calului erau din argint! Cită extravaganță din partea regelui, să-i dăruiască un cal cu potcoave din argint!

Se opri la atelierul unui potcovar și-i spuse să scoată toate potcoavele și sa le înlocuiască cu altele, din fier. Se tocise destul argint, pentru ca drumul acesta spre Londra să fi costat deja o avere. Băgă în desagi potcoavele din argint. întunericul s£ lăsase deja, în această noapte de iarnă, la vremea cînd potcovarul își termină treaba, așa încît Roseanna decise să se oprească la un han în Buckden.

Dimineața, cînd își înălță capul de pe pernă, o cuprinse un val de greață atît de puternic, încît trebui să alerge în cămăruța din spatele patului. Vomită de două ori, înjurîndu-și soarta, gîndindu-

se eă se molipsise de ceva și că nu va putea continua drumul. Dar, în mod miraculos, după ce vomită a doua oară, răul îi trecu la fel de repede precum îi venise. Ciuguli niște biscuiți uscați și sorbi puțin vin, știind că trebuia să fie puternică, dacă vroia să ajungă Ia Londra chiar astăzi.

În'depărtare începuse să se vadă Londra, cînd norocul ei cu vremea bună o părăsi din nou. Cerurile se deschiseră și perdele mari de ploaie înghețată începură să se reverse din cer. Pe la patru după-amiaza, orice urmă de lumină dispăruse. Intră în grajdurile anexe al Palatului Wesminster și plăti cu dărnicie un grăjdar regal, să-i îngrijească și să-i hrănească imediat calul; apoi intră alergînd în palat și îi ceru unei gărzi regale să o ducă la regină.

Roseanna arăta ca unicul supraviețuitor al unei corăbii scufundate, ca și cum marea ar fi scuipat-o înapoi, în sus, din adîncurile ei. Stătea acolo, cu apa șiroind pe covorul roșu, magnific. Soldatul de gardă al palatului se simțea insultat de însăși prezența ei:

— Plecați înainte să vă arestez.

— Nu înțelegi. Am un mesaj pentru Maietatea Sa, Regina. Am fost trimisă de Rege! Rostise cuvintele cu toată regalitiatea pe care și-o putea impune, dar soldatul își îndreptă halebarda spre ea, pînă cînd Roaseanna se retrase. Frustrată, se așeză pe dușumea, refuză să se miște un centimetru mai mult și începu să urle. Apăru un grup de'soldați, împreună cu cancelarul.

— Cerșetoarea asta vrea să o vadă pe regină, spuse gardianul revoltat.

— Regina se află la Greenwich. Dă-o afară, porunci cancelarul.

— Fund pompos ce ești, dc ce nu mi-ai spus că regina nu-i aici? strigă Roseanna. Tremurînd de oboseală, se duse înapoi la grajduri. Nimeni nu îi dădu atenție. în sfîrșit, îl găsi pe Mecca într-o boxă, așa că se înghesui alături de el și se ghemui în fin. Atît de aproape și totuși, atît de departe. A fost ultimul ei gînd, înainte de a se

scufunda în somnul fără vise, al epuizării.

Se trezi speriată și îl văzu pe Mecca amușinîndu-i picioarele. își dori să nu se fi mișcat atît dc repede, pentru că se pomeni imediat în patru labe, vomitînd în paie. Greața de dimineață se repeta. « Greața de dimineață ! », strigă ea tare.

— Ah, Ravenspur, ce mi-ai făcut? Alungă gîndul. Nu avea timp să se piardă în speculații dacă rămăsese sau nu însărcinată.Trebuia să ajungă la regină înaintea dușmanilor acesteia, altfel va muri și, din cîte auzise ea, Elizabeth Woodwill avea numai dușmani.

Își șterse gura și se ridică greoi în picioare. Intră pe străzile Londrei cu fire de paie atîrnîndu-i de haine. Străzile erau ințesate de oameni și de vînzâtori ambulanți, vînzînd ce nu-ți putea trece prin minte. Femei cu lapte și polonice strigau « lapte dulce »; nevestele de pescari se întreceau una pe alta, strigînd « stridii, moluște, midii, melci de mare și heringi». Femei în vîrstă vindeau legături de lavandă și bărbați bătrîni ofereau « cizme de la morți ». Docare și • cărucioare pline cu fructe, cărbuni din Newcastle, găini

A

și iepuri. își cumpără o cremă de ouă picantă, apoi se întrebă dacă nu o s-o vomite. Intră la un argintar și schimbă potcoavele din argint pe monezi.

Pe strada următoare, găsi o prăvălie cu îmbrăcăminte pentru doamne. Vindeau și cumpărau haine uzate. Roseanna își înghiți dezgustul și alese o rochie prezentabilă, din catifea roșie. Nu va obține niciodată o audiență la regină dacă nu va etala o cît de **cîtă bogăție. Proprietarul o asigură că hainele le aparținuseră doamnelor de companie ale reginei; cînd plecă, Roseanna își lăsă acolo hainele cu care venise și un număr considerabil de monede, în schimbul unei pelerine destul de ostentative, din satin bleu, cu argint. Dar cel mai important era că plecase de acolo cu indicații cum să ajungă la Greenwich.**

Drumul cel mai scurt era cu barja, pe Tamisa. Vîslașii anunțau opririle, de-alungul drumului. Rîul, deși larg, adînc și rapid, puțea.

Puțea de la piața de pește și de la latrinele publice. Roseanna se cutremură, întrebîndu-se cum trebuia să miroasă vara.

Pe barjâ se afla un grup de tineri spilcuiți, care se întorceau la Curte după o noapte de chefuit în oraș, încercară să se poarte familiar cu ea, mai întîi cu priviri chiorîșe, apoi prin remarci sugestive, îndreptate în direcția ei. în final, unul dintre ei se ridică, își scoase boneta împodobită cu pietre și o întrebă cu dublu înțeles :

— Vă pot servi cu ceva, doamnă? Erau absurd de tineri ca să fie dcsfrînați și Roseanna presupuse că nu- și reveniseră prea bine din beția din seara precedentă. Deși erau de aceeași vîrstă cu ea, se simțea ca o femeie matură printre băieți. Zîmbi tolerant și glumi:

— Nu cred că ești în stare de așa ceva!

Camarazii lui se stricau de rîs și obrazul lui tînăr se, înroși. Barja trase la mal; îi lăsă pe tineri sâ coboare! înaintea ei, apoi îi urmă în sus, pe panta care ducea *l-J* Palatul Greenwich.

I

Șambelanul Curții era Lordul Hastings, care însă se afla în nord, probabil cu regele. Locțiitorul lui, Montague, îi ținea locul. îi trebui Roseannei tot restul zilei ca sâ obțină o audiență la el, ca să nu mai vorbim de regină. Era un bărbat sc.und, oficios și o informă cu un aer superior că era liberă să asiste la cina reginei. Se părea că Elizabeth Woodville și Curtea ei cinau « la expoziție ». Străinii și vizitatorii erau invitați sâ privească splendoarea felurilor de mîncare ca într-o piesă - și într-adevăr, era un eveniment teatral.

Regina devenise repede una dintre atracțiile Europei, asemenea unui altar. Străinii se puteau uita la ea, în timp ce ea nu le acorda nici o privire, nici un cuvînt.

Roseanna a fost impresionată, văzînd-o. Regina era zveltă și frumoasă și strălucea luminos, ca interiorul unei scoici cu perlă. Părul ei era argintat și era îmbrăcată într-o rochie care fremăta pe

ea, din argint cusut cu picături de cristal. Părea sâ fie la fel de dură ca un diamant. Roseanna a fost surprinsă să constate că era însărcinată, deși linia rochiei încerca să ascundă asta. Spre sfârșitul mesei, Roseanna se apropie de Lady Margery, una dintre doamnele de companie ale reginei și o întrebă dacă putea să-i vorbească reginei. Aceasta era o femeie oarecare, ca de altfel toate doamnele de companie ale reginei. Era evident că Elizabeth Woodwille nu dorea competiție.

Lady Margery se uită îndoită la Roseanna, așa încît aceasta insistă, pe un ton de alertă.

— **Este o chestiune de viață și de moarte! Am un mesaj secret de la Rege!**

Î**n-fața unei asemenea urgențe, Lady Margcry o trase repede pe Roseanna la masa reginei și îi repetă Elizabethei mesajul acesteia.**

Privirea reginei căzu asupra Roseannei și ochii i se făcură mici. Cine era femeia asta pe care o trimisese regele cu un mesaj către ca? Era mult prea frumoasă pentru gustul ei, decise Elizabeth. Era și tînără, ceea ce era neobișnuit, pentru că Ned prefera femeile mai în vîrstă și mai experimentate. Deși el credea că a avea multe partenere de pat facea parte din prerogativele lui firești, nu era înnebunit după virgine inocente. Totuși, în ciuda anilor ei cruzi, cea din fața ei părea o femeie printre fete. Da, era toată femeie, decise Elizabeth cu privirea ei sfredelitoare.

Roseannei i se păru că regina nu avea de gînd să vorbească cu ea, așa încît făcu un lucru de nefacut și vorbi ea prima. îngenunche cu un picior, într-o reverență, și spuse :

— Maiestatea Voastră, vă cer permisiunea să vă vorbesc.

Elizabeth inspiră, șocată.

— Cine ești? întrebă ca rece.

— Sînt Lady Roseanna Montford, soția lui Ravenspur.

Regina ridică din sprîncene, vizibil ușurată. Deci nu era una dintre tîrfele regelui. Noua soție a lui Ravenspur nu se afla la îndemîna regelui. în fond, nu-șy mutilase Ravenspur ultima soție

pentru infidelitate? /

— **Urmează-mă, îi porunci Elizabeth. Roseanna se alătură doamnelor ei dc companie și procesiunea se deplasa grațios din sala dc mese publică, spre unul dintre saloanele reginei.**

— Vorbește! îi porunci Elizabeth, instalîndu-sc **într-** un scaun cu perne, ca un tron, prevăzut cu un **scăunel** pentru picioare.

— Maiestatea Voastră, mesajul aduce vești proaste ș; urăsc faptul că trebuie să vă tulbur. Dar regele a fost luat prizonier și este ținut în castelul Middleham. Vorbesc adevărul, Maiestatea Voastră - l-am văzut cu ochii mei.

— Warwick ! Fiul ăsta de cățea este dușmanul meu jurat!

— Maiestatea Voastră, am călărit fără odihnă de la Middleham, ca să vă aduc mesajul regelui. A spus că el nu este în pericol imediat, dar că eu trebuie să vă spun să mergeți în sanctuar, pentru că ei intenționează să vă ucidă. '

— Dumnezeu să-i usuce mîna lui Warwick dacă îndrăznește să și-o ridice împotriva mea, bastard nesuferit!

— Doamnă, din ce mi-a spus soțul meu despre Warwick, îndrăznește!

Cînd femeile începură să sporovăiască înfricoșate, regina ridică mîna, cerînd tăcere.

— Pentru orice precauție, îmi veți strînge gospodăria și mîine ne vom adăposti la Westminster.

Ușile se deschiseră brusc și locțiitorul șambelanului intră în goană. Făcu o plecăciune adîncă.

— **Maiestatea Voastră, pe străzile Londrei s-a pornit o revoltă, pentru câ se zvonește că regele a fost luat prizonier.**

Ochii reginei trădară spaima.

— **Ce se spune pe străzi?**

— **Se spune că Warwick îl va pune pe tron pe George, dar poporul nu vrea asta!**

— **I-am spus lui Edward să-și închidă blestemății ăia de frați în Turn! Sînt atît de geloși pe familia mea, încît nu se vor opri dc la nimic, ca sâ ne asigure căderea.**

Roseanna spuse:

— **Maiestatea Voastră, trebuie să mergeți la sanctuar chiar la noapte! Mîine poate fi prea tîrziu!**

Chipul reginei, palid ca o perlă rară, deveni alb.

— Fetițele mele, șopti ea, apoi îi spuse Roseannei: -Am trei fetițe mici cu Edward, trei prințese regale, pe care trebuie să le duc într-un loc sigur.

Surorile mele vitrege, tresări Roseanna.

— Fiii mei, Montague! Sfîntă Fecioară, trimite-le de veste fiilor mei, Thomas și Richard Grey.

Apoi, regina își mai aminti ceva.

— Mama mea! Trimite după mama mea, să o iau cu mine în sanctuar. Mai repede, mai repede! într-o oră sy fiți cu ea aici, le porunci

Elizabeth.

/

Femeile ei se risipiră, unele să pregătească micit prințese, altele în dormitorul reginei să-i împachetcj hainele și lenjeria de pat necesare pentru cît va sta / adăpost. Dacă va dura, va trebui să aibă acolo tot neJ sarul, ceea ce însemnau multe bagaje care să / transportate de la

Greenwich.

)

— **Cineva să stea cu mine, strigă Elizabeth. Roseanna spuse calm:**

— **Voi sta eu, Maiestatea Voasteră.**

Roseanna se pregătise să o deteste pe Elizabeth Woodville și primele ei momente cu femeia asta fragilă îi Confirmaseră toate ideile preconcepute despre ea. Totuși, femeia asta avea ceva ce Roseanna admira. Ambiția ei nemăsurata nu era pentru ea însăși ci pentru familia ei. Probabil că avea între treizeci și patruzeci de ani, dar se păstra imaculată, cu un aer

tineresc, care putea atrage un bărbat de orice vîrsta. La anii ei a fost dispusă să poarte cele trei fete ale regelui și după cum se vedea, era decisă s-o țină așa pînă cînd avea să-i ofere un moștenitor la tron.

Gîndurile Roseannei se îndreptară spre copilul care, mai mult ca sigur, se afla în pîntecele ei. Se va lupta ea oare la fel de curajos pentru locul în viață al copilului ei, așa cum facea Elizabeth cu copiii ei? Răspunsul a fost un categoric da.

Cele trei mici prințese au fost aduse de către doicele lor și bagajele lor se aflau deja la ușă. Femeile reginei adăugară cuferele acesteia; stiva de bagaje ajungea pînă la tavan. A fost trimis un mesaj Șefului barcagiilor regelui, sâ pregătească barja regală, pentru Greenwicli Palace.

Imediat cum apăru baija, Elizabeth a fost zorită să se urce în ea, dar regina insistă să-și aștepte mama. Zeci de servitori începură să transfere bagajele în barjă. Fetițele au fost și ele urcate. Lady Margery îi aduse reginei blănurile albe și o înfășură în splendoarea lor. in clipa în care Roseanna se gîndca că nu mai văzuse nimic atît de frumos în viața ei, apăru în goană Montague, anunțînd:

— Maiestatea Voastră, mama dumneavoastră a fost arestată pentru vrăjitorie!

Elizabeth își apucă pîntecele cu amîndouă mîinile, ca pentru a-și proteja copilul nenăscut. Strigă :

— *Mon dieu, mon dieu* ! Dacă o să-i facă vreun rău, o să-l sfîșii pe Warwick în bucăți, cu mîinile mele!

Roseanna, supărată că Montague îi strigase veștile unei femei în situația ei, îi spuse lui Lady Margery:

— Cred că trebuie să trimiteți după medic. Nu mai putem aștepta. Trimite-i un mesaj că regina se duce la sanctuar, la Westminster și că foarte curînd va fi nevoie de serviciile lui.

Cu Roseanna de o parte și cu Lady Margery de cealaltă, Elizabeth Woodville, refuzîndu-le ajutorul, păși regal afară din palat. Servitorii se adunaseră cu torțe să lumineze cheiul, acolo

unde aștepta barja regală. Era pictată vesel, în culorile York-ului, purpuriu și albastru și era din greu aurită. Pe ambele laterale era pictată emblema Calului Alb pe Soarele în splendoare; barja avea zece vîslași voinici. Roseanna se înfioră cînd torțele barjei își trimiseră cozile de seîntei în barja de peste Dowgate Hill, unde se afla casa de la țară a lui Warwick, Erba. Elizabeth Woodwille scuipă în apă și-l înjură pe făcătorul de regi. Trecură pe sub Podul Londrei și pe sub alte poduri, înainte ca barja sâ încetinească, în apropiere dc scările Palatului Westminster.

A fost un adevărat miracol că regina și fetițele ei au ajuns la adăpost, pentru că înainte de miezul nopții, în aceeași zi, Westminster viermuia de soldații lui Warwick, în- livrelele lor cu blazonul Ursului Galben. La toate intrările și ieșirile apartamentelor reginei fuseseră plantate gărzi; nimeni nu avea voie sâ intre și nimeni, să iasă.

Roseanna descoperi că putea afla vești de la aceste gărzi. Află astfel că mama Elizabethei, Jacquette, se afla în tum, dar fiii ei din prima căsătorie, Thomas și Richard Grey, se ascunseseră și nu puteau fi găsiți.

O săptămîna trecea în cealaltă. Regina își petrecea timpul îmbăindu-se, îmbrăcîndu-se, făcîndu-și părul, împodobindu-se cu bijuterii, jucîndu-se cu copiii ei și ascultînd nesfîrșitele bîrfe ale doamnelor de companie. Roseanna nu mai văzuse niciodată ținute atît de magnifice. Stilurile de la Curtea Reginei erau cu totul altfel decît în nord. Aici, mînecile erau foarte importante și erau crestate, ca să arate culorile strălucitoare ale materialului de dedesubt. Corsajele erau decoltate aiii de adînc, încît erau considerate indecente, în afara Curții; sînii erau acoperiți aproape doar pînă la sfircuri.

O modă care nu-i plăcu Roseannei. era cea legată de părul femeilor. Cînd regina și doamnele ei făceau baie, vedea că părul dintre picioare fusese smuls. Cind începea din nou să crescă, ore erau pierdute cu smulgerea firelor. Toate rîdeau de Roseanna pentru ideile ei demodate; Roseanna, cu părul ei negru, avea între

picioare un triunghi de bucle strălucitoare.

Săptămînile în sanctuar se scurgeau într-un mod bizar pentru Roseanna. Zilele treceau repede, pline la refuz de numărul mare de femei din gospodărie, de nevoile lor, de vorbâraia lor, de bîrfele lor. Dar nopțile i se păreau nesfirșite, lungi, pustii și ea se agăța de de amintirile legate de soțul ei. Cît de mult îi lipsea! Nu doar pentru sex, deși trupul o durea pentru eliberarea pe care numai el i-o putea oferi. Dar îi lipsea forța lui, îi lipsea compania lui, îi lipseau certurile lor și, da, mai mult ca orice, îi lipsea dragostea lui. Acum știa câ și ea ,îl iubea. Ce proastă fusese, să arunce cît colo splendoarea care era a lor, pentru un gunoi ca Sir Bryan! Oare o va ierta Roger vreodată? Nu era sigură și tremura la gîndul teribilei lui furii.

A trecut aproape o lună pînă cînd să i se permită cuiva din afară să intre în sanctuar, și acela a fost preotul reginei. Elizabeth se uită rece la el și spuse:

— Aș fi preferat un doctor, în locul unui afurisit de popă!

Roseanna sugeră ca la următoarea lui vizită, preotul să aducă o călugăriță pricepută la moșit. Acesta plecă asigurindu-le că va face tot posibilul.

Evenimentele următoarei zile au fost dc neuitat. Gărzile de la uși. care nu o sufereau pe regină, raportară cu vizibilă satisfacție că Warwick îi dusese pe tatăl reginei și pe fratele acesteia la Coventry, unde îi decapitase. Făcuse asta pentru câ Rivers era șeful suprem al armatei regelui și deținea titlul de Guvernator al Angliei.

. Elizabeth urlă pînă cînd începu să tremure și brusc își apucă pîntecele, cuprinsă de dureri. începu să sîngereze. Femeile ci o duseră în pat, dar ea continua să țipe și să arunce blesteme înveninate asupra capului lui Warwick. Cu cît țipa mai mult, cu atît mai mult sîngera.

Roseanna era îngrijorată. Nu mai asistase niciodată pînă atunci o femeie la naștere, deși ajutase multe iepe. Luă ferm mîinile reginei într-ale ei și-i porunci:

— Vorbește cu mine! Elizabeth, încetează cu țipetele și vorbește cu mine.

Eizabeth rămase fără suflu, încercînd sâ-și înăbușe țipetele; apoi începu să vorbească.

— Am fost doisprezece. Mama mea este o franțuzoaică proastă, care și-a lăsat inima să-i conducă tot timpul capul. Spre groaza tuturor, s-a măritat cu un boiernaș oarecare. Am sărăcit. Am avut șase surori și cinci frați, M-au măritat cu Sir John Gray de Lancaster, cînd eram încă un copil. Pînă să mă dumiresc, m-am și trezit cu doi băieți. Cînd soțul meu a murit, familia lui a luat totul, lăsîndu-mă o văduvă săracă, cu doi copii și fără nici o perspectivă. Singurul lucru pe care îl aveau Woodville-ii a fost frumusețea și mîndria.

Ah, știu că am o reputație de ticăloasă, dc tîrfa din Babilon, dar anii aceia m-au învățat o lecție. Am devenit la fel de dură ca o stîncă. Eram frumoasă, așa încît mama și surorile au strîns bani, mi-au luat o rochie ftumoasă și m-au aruncat regelui. Lumea spune că I-am vrăjit, că eram altfel decît celelalte amante ale lui. Ei bine, aici aveau dreptate. Aveam destulă minte sâ știu că dacă deveneam amanta lui, nu o să se însoare niciodată cu mine. Eram decisă ca, dacă vroia să intre intre picioarle mele, trebuia să plătească pentru acest privilegiu.

Warwick a interzis căsătoria și cu toate că Edward era regele Angliei, se temea de el, pe atunci. Atît de tare, încît s-a căsătorit cu mine în secret, din cauza ticălosului ăluia, păduchele nenorocit, sămînța diavolului!

Elizabeth se clătina înainte și înapoi.

— Bietul meu frățior John. Nu avea decît douăzeci de ani! Era atît dc ambițios, încît s-a căsătorit de bunăvoie cu babomița aia de optzeci dc ani, Ducesa de Norfolk. Dumnezeule, să moară el înaintea ei, este de nesuportat!

Roseanna îi ștergea fața cu buretele și resimțea-contracțiile reginei, odată cu aceasta. Nu știuse că nașterea era atît de cumplită. începea să crească în ea un nod de spaimă, știind că

peste cîteva luni va trebui să facă față și ea aceluiași chin. Elizabeth era trecută bine de treizeci de ani și, nemachiată, fără podoabe, își arăta vîrsta. Roseanna știa că avea reputația tîrfei din Babilon, dar aici, acum, în locul acesta, nu era decît o femeie cu o naștere grea. I se frîngea inima de compasiune. Muncile continuată a doua zi și apoi a treia, cînd sîngerarea se transformă în hemoragie. Lenjeria patului mustea de sînge. Apoi, Elizabeth începu să vomite pe frumosul ei

păr argintat.

Dacă icnelile vomei au împins copilul afară sau dacă venirea călugăriței moașe a adus pe lume moștenitorul regatului, nu a fost prea clar. Dar ușurarea Roseannei a fost atît de mare cînd călugărița a preluat lucrurile și a oprit sîngerarea, încît aproape câ își pierdu cunoștința. O fi arătînd Elizabeth Woodville delicată și fragilă, dar era puternica asemenea unui taur. Pe Roseanna o cuprinse un fior, gîndindu-se la dușmanii Elizabethei. Dacă regele Edward își va recîștiga tronul, Elizabeth îi va desființa pe toți cei care i-au făcut rău ei și alor ei.

Puterea de recuperare a Elizabethei era aproape miraculoasă. în două săptămîni se sculase din pat și stătea la probă ca să-și modifice rochiile, pentru noua ei siluetă zveltă. Călugărița-moașă adusese mult tînjita veste că Warwick țintise prea sus și că va trebui să-1 restaureze pe regele Edward. El convocase un parlament la York, pentru urcarea pe tron a lui George, fratele lui Edward, dar poporul nu-l vroia. Au fost revolte în toată țara și pe străzile Londrei, pentru a arata că închiderea lui Edward nu era tolerată.

Warwick era suficient de înțelept sâ își dea seama că va urma un alt război sălbatic dacă nu-l va restaura pe Edward. Amînă parlamentul, apoi le trimise nobililor o ordonanță de suspendare a acțiunilor, găsind ca scuză faptul că Anglia era amenințată de o invazie a Franței și a Scoției.

Richard, fratele regelui, împreună cu Hastinas și

Ravenspur l-au salvat pe Edward din Middleham și 1- au adus

în triumf la York. Edward i-a luat imediat lui Warwick funcția de comandant al forței regale și i-a dat- o loialului său frate, Richard, pe care l-a făcut și noul guvernator al Angliei - o grea responsabilitate pentru un băiat care abia împlinise optsprezece ani.

Regele și nobilii săi loiali veneau la Westminster să o elibereze pe regină din sanctuar și să-1 vadă pe recent născutul moștenitor al tronului.

Elizabeth era înnebunită. Părul ei nu mai fusese de mult dat cu pasta aceea specială care îl facea din cărunt, argintiu. Roseanna știa cît de important era pentru Elizabeth să păstreze în fața ochilor regelui aparența ei juvenilă. Trecuse prin prea multe și cu toate că ridurile fine lăsate de suferință nu puteau fi ascunse, era ceva ce putea fi făcut cu părul ei cărunt.

Roseanna insistă pe lîngă călugăriță să-i împrumute sutana ei și astfel deghizată, se strecură afară din închisoarea sanctuarului lor, în străzile aglomerate ale Londrei, unde se adunau mulțimile să-1 salute pe rege. Găsi o spițerie, cumpără ingredientele necesare pentru părul reginei și se grăbi înapoi la Westminster.

Revenind, constată că toate gărzile fuseseră înlocuite cu oamenii loiali regelui și că nu mai avea nevoie de deghizarea ei. îi dădu cumpărăturile lui Lady Margery, care spălase deja părul reginei, ca să fie pregătit pentru pastă. Pînă să apuce Roseanna să se

schimbe, regele pătrunse în apartamente și tună cu vocea lui amplă, să i se aducă moștenitorul tronului. Fetițele îl recunoscură imediat și începură să strige fericite câ-și revedeau bunul tată. Edward ridică din A sprîncene la costumația Roseannei, dar nu comentă. Ii apucă însă mîinile.

— Ce plăcere să-mi văd toți copiii împreună! Bobocul meu de trandafir, cum te pot vreodată răsplăti că ai salvat-o pe Elizabeth?

— Am facut-o pentru că era datoria mea, dar făcînd asta, am văzut femeia din spatele fațadei. Toate ideile mele preconcepute

au zburat afară pe fereastră și acum știu ce anume te-a făcut să o iei de soție.

Rîsul lui bubui.

— Dumnezeule, înseamnă că ești singura femeie din Anglia care știe asta!

Roseanna zîmbi și ea.

— Acum se spală pe cap. Nu te va lăsa să o vezi altfel decît perfectă.

Regele se întoarse și strigă;

— Ravenspur ! Unde naibii este ticălosul ăsta? Vino și ia-ți nevasta!

Roseanna intră în panică. Soțul ei era aici! în timp ce silueta lui înaltă, brunetă, își făcea intrarea, inima ei se opri o bătaie și simți că nu mai avea aer. Ultimul ei act a fost unul de trădare și de sfidare față de el. Umbra tînărului cavaler pentru a cărui eliberare riscase totul, stătea între ei ca o barieră de netrecut.

Roger se apropie de ea, cu o expresie de nepătruns. -Explică-te, îi ceru el.

Roseanna își ridică ochii spre el și buza îi tremură ușor. Apoi își aminti acel moment de intimitate cînd îi pipăise bătăturile de pe fund și îi zîmbi cu zîmbetul ei afurisit.

— Explicațiile depind de intenția ta de a mă pedepsi sau de a mă săruta!

Dintr-o mișcare, o luă în brațele lui și gura îi cobori posesiv peste a ei. A fost ca un fier înroșit, spunîndu-i ei și spunînd lumii că îi aparținea lui, acum și pentru totdeauna. Roseanna nu se putu abține sâ nu-i răspundă. Simți sărutul pînă la genunchi. Apoi, senzația de topire a fost înlocuită de dorința nebună pentru acest bărbat și îi întoarse sărutul cu pasiune, frecîndu-și trupul de al lui, ca să capete cît mai multă plăcere. Roger o îndepărtă la lungimea brațului, oftînd și spuse :

— Nu am mai făcut dragoste cu o călugăriță.

Regele, auzind remarca, dădu o replică obscenă.

— Ah? Am crezut că ținuta de călugăriță era specialitatea

Cassandrei.

Ochii Roseannei seînteiară.

— Întîmplător știu cine este Cassandra! Sînteți o pereche de destrăbălați afurisiți, împărțindu-vă tîrfele la fel de firesc cum vă împărțiți o sticlă cu vin.

Regele spuse:

— Pentru o tînără doamnă bine crescută, ai un vocabular cam picant.

Roseanna răspunse, indignată:

— Asta este ceva moștenit; am învățat cuvintele dc la mama și de la tatăl meu.

Regele rise.

— **Urcați sus în palat și alegeți-vă un apartament confortabil, cu un pat mare.**

Roseanna își scutură, regal, capul.

— **Primul lucru pe care-1 poate face Ravenspur, este să mă ducă la ccl mai scump magazin din Londra. Dacă trebuie să stau la Curte, am de gînd să fiu cea mai bine îmbrăcată doamnă de aici! Apoi îi aruncă lui Roger o privire șmecheră.**

— **Poți cheltui ceva din averea pentru care m-am măritat cu tine.**

Roger se uită la rege.

— Este incorigibilă.

Regele dădu din cap.

— O să trebuiască să scoți asta din ea.

Roger zîmbi.

— Nu știu dacă am o armă suficient de mare pentru așa ceva.

Roseanna se lăsă pe pieptul lui larg și-și întoarse fața spre el.

— Ai, my lord, pentru că am simțit-o.

In seara aceea, la cină, în medievalul palat Westminster, luminile străluceau și toți mîncau din farfurii din aur. Regina domnea pe un mic tron, în capul mesei. Purta o coroană magnifică, în formă de diademă și o rochie de un alb virginal, încrustată cu pietre prețioase. Nu trăda nimic din recentul chin al

nașterii și nici din doliul ei. în timp ce ea se înconjura de frații, de surorile și de fiii ei, regele se amesteca printre nobilii săi, mișcîndu-se cu ușurință de la un grup la altul, evidențiindu- se din mulțime mai curînd din cauza înălțimii, decît a

Îmbrăcâminții.

Ravenspur era îmbrăcat în catifea neagră și se distingea ca un corb printre păuni. Bărbații de la Curte erau aproape stridenți în hainele lor după ultima modă, cu pantalonii colanți bălțați, cu umerii exagerați și cu prohaburile acelea cu panglicuțe.

Roseanna știa că arăta splendid. Rochia costase o mica avere și îi conferea un aer de supremă încredere în ea. Era din mătase de cel mai palid roz de scoică, iar mînecile bufante erau crestate, ca să pună în evidență rozul intens de dedesubt. Corsajul și fusta erau brodate cu minuscule paiete de sticlă, într-un delicat model de fluturi mov, pe flori roz. Sînii ei rotunzi, frumoși, erau aproape dezgoliți. Părul magnific îi cădea pe spate, pînă la tivul rochiei și era prins la tîmple cu fluturi din pietre prețioase.

Femeile de la Curte cheltuiseră o avere pentru ținutele și bijuteriile lor. împărțind o cupă de vin cu Ravenspur, Roseanna îi spuse acestuia:

— Dacă o să trebuiască să stăm mult la Curte, voi avea nevoie de o întreagă garderobă nouă.

Ochii lui negri trădau clar cît de frumoasă și de dezirabilă o vedea.

— Poți avea tot ce vrei tu, doar că noi nu o să stăm mult la Curte. Rămînem numai pentru botezul prințului moștenitor. Apoi o să vreau o săptămînă, să zicem, la Ravenspur, înainte de ... Și Roger ezită.

— Înainte de ce? întrebă Roseanna.

— Situația regatului nu este deloc sigură. Richard pleacă în nord, să îl apere de Scoția; Hastings pleacă să

 apere centrul țării; iar eu o să fiu trimis din nou în Țara Galilor. Este un loc cumplit de sălbatic, dar Edward are multă încredere în mine, crezînd că îl pot controla.

O cuprinse spaima, cu degetele ei ascuțite, gîndindu-se la copilul pe care i-1 va naște peste, probabil, șapte luni. Roger îi zîmbi și-i luâ mîna.

— De aceea vreau sâ te știu la Ravenspur, care este un loc sigur. Dacă o să te simți singură, Castlemaine este destul de aproape ca să stai cu mama ta.

Roseana îi aruncă o privire tachinatoare.

— Nu vrei să mă știi la Curte pentru că jocul seducției este dc nestăpînit, aici. .

A

— In seara asta, ochii tuturor bărbaților te-au studiat speculativ. Dacă nu aș fi eu aici, s-ar repezi asupra ta ca lupii asupra unei căprioare.

— Exagerezi, spuse ea cu degajare.

— Nu, ești suficient de frumoasă să tentezi un sfint, darămite un păcătos - iar la Westminster mă tem că nu există decît păcătoși. Fii atentă cu cine dansezi, ca să nu te ducă într-un alcov și să-ți scoată sînii din rochie. Ceea ce nici n-ar fi foarte greu. Vrei să-ți demonstrez? glumi el. Roseanna își simți obrajii înroșindu-i-se și rîse.

— Slavă Domnului că încă mai roșești; o lună la Curte -și nu o să mai roșești niciodată.

Roger o urmări tolerant în timp ce dansa cu Hastings, cu Herbert și cu Stafford, apoi, de două ori, cu fratele mai mic al regelui, Richard, care deținea acum cea mai mare funcție în regat. Dar cînd Thomas Grey, fiul cel mai mare al reginei, își petrecu un braț pe

după talia Roseannei ca să o ia la dans, Roger se încruntă. înainte să se termine dansul, era în picioare, îndreptîndu-se spre soția lui. Reputația fiilor reginei puțea pînă la ceruri. Erau cei mai mari destrăbălați și nici o femeie atrăgătoare nu se afla în siguranță, cu ei. Roger o luă din brațele lui Grey înainte de ultimele note ale dansului.

— Doamnă, m-ați evitat prea multă vreme. Thomas Grey rînji:

— Păstrează-ți cuțitul ascuțit.

Era o expresie destul de obișnuită printre nobili, dar Grey o spusese ca să-i amintească bîrfa legată de moartea soției lui.

Roseanna rămase cu răsuflarea întretăiată.

— Asta a fost crud. Ai de gînd să lași insulta să treacă așa?

— Puțin îmi pasă ce spune porcul ăsta mucos despre mine, cîtă vreme își ține mîinile departe de tine.

Muzica reîncepu și dansară împreună cîteva măsuri. Roger se uită în jos la ea, apoi își lăsă privirea să o cutreiere. Dumnezeule, ce frumoasă era!

Sînii ei începură să se umfle tînjind, cînd el se aplecă peste ea, faeînd-o să se simtă foarte mică și foarte feminină.

— Vreau să fac dragoste cu tine, spuse el răgușit.

— Știu, răspunse ea fără suflu, dorind asta la fel de mult ca și el. Gîndul la ea în patul lui îi trimise fiori pe șira spinării. Descoperi un balcon și o ghidă într-acolo. Mîinile lui mari îi cuprinseră și îi ținură fața și o sărută aproape brutal, cerîndu-i limba mătăsoasă și mîngîindu- **i-o cu a lui. Reacția ei a fost instantanee - fierbinte și pasională și plină de o dorință desfrînată, ncdisimulată. Dumnezeule Mare, cum îi răspundea la săruturile lui, tarei știa asta? IMu era nevoie de cuvinte. O luă de mînă <i o conduse prin sala de bal și se strecurară în sus pe scări, deși protocolul cerea să rămînă pînă la retragerea regelui și a reginei.**

Odată în camera lor, Roseanna își scoase repede rochia scumpă, înainte ca mîinile lui nerăbdătoare să poată distruge materialul delicat. în cursa frenetică a dezbrăcării, Roger a fost gol înaintea ei; și termină el să o dezbrace, împingînd-o cu spinarea pe pat și scoțîndu-i ciorapii. Buzele lui fierbinți lăsară o urmă de la gleznă în sus, spre coapsele ei catifelate; Roseanna gemu cînd buzele lui se apropiară de centrul pulsînd al feminității ei. Dorința lui era atît de mare, încît trebui să-și înfrîngă nevoia de a se sui chiar atunci pe ca; dar ea nu era ceva de folosit repede, ci de savurat; și dc prețuit. In plus, el vroia de la ea mai mult decît un

răspuns erotic. De data aceasta vroia de la ea un angajament - și îl va obține, decise el necruțător.

Roseanna își împleti degetele în părul lui aspru de pe piept și încercă să-i aducă gura spre a ei, dar el nu vroia să lase floarea dintre picioarele ei înainte ca mugurul să se deshidă. Limba îi găsi mugurul și îi făcu plăcere furios, cu gura, pînă cînd ea termină.

— Te rog, Ravenspur, îl imploră ea, nu suficient satisfăcută de ce îi facea. închise ochii și începu să dea cu capul de pernă, strigînd:

— Te rog, te rog.

— **Uită-te la mine, Roseanna. Știu ce vrei, dar eu nu am de gînd să te posed ca pe o tîrfă. Recunoaște că te- ai îndrăgostit de mine!**

— **Nu, strigă ea.**

Roger își frecă organul lui mare, dintre picioare.

— **Asta este ceea ce vrei, da?**

Pasiunea o devora. Tija lui dură, umflată, palpita pe ea și ea își plînse dorința pentru el.

— **Nu, o refuză el, cînd ea întinse degetele să-1 atingă.**

— Dacă nu mă iubești, dar îmi dai totuși trupul tău, nu ești mai bună decît o t-îrfa obișnuită. Tu îți încui inima față de mine, în timp ce îți satisfaci lacomă plăcerile trupului! Vrei să te folosesc ca pe o tîrfa? Și îi apucă sînii cu brutalitate și își vîrî un genunchi între picioarele ei.

— Nu, nu, Ravenspur, spuse ea plîngînd.

— Numele meu este Roger, spuse el cu blîndețe.

— Ravenspur! repetă ea încăpățînată.

— Fii blestemată, cățea fără inimă! Eu nu vreau decît să mă iubești puțin. Vocea lui era spartă de emoție și brusc, Roseanna cedă. Lacrimile îi inundară ochii și începură să-i curgă pe obraji.

— Ah, Roger, te iubesc! Te iubesc mai mult decît am crezut vreodată că aș putea iubi un bărbat. Te iubesc dincolo de cele mai sălbatice vise ale mele.

Inima lui Roger fu cuprinsă de o bucurie nemaicunoscută

vreodată. Ii despărţi picioarele şi se cufundă în teaca dulce, fierbinte, care îl trăgea mai adînc şi mai adînc în ea, cu fiecare împingere. într-un timp care nu este niciodată, niciodată destul pentru doi

Îndrăgostiţi, atinseră culmea şi Roseanna simţi contracţiile unui orgasm atît de puternic încît crezu că o să leşine. Trupul ci se zguduia iară şi iară, cu forţa climaxului, prelungit şi amplificat de climaxul lui Roger, care se alătură extazului ei.

O strînse la piept.

— **Ah, dulcea, dulcea mea Roseanna, cît de mult te pot iubi.**

Stînd aşa, lipită de el, în totală siguranţă, total protejată, totul era perfect în lumea ei şi îşi spuse că pentru asta se născuse pe lume, să-1 iubească pe bărbatul acesta şi să-i poarte copiii. Roger o strînse mai aproape şi-i şopti:

— Am crezut că înnebunesc, cînd am văzut că l-ai eliberat pe Fitzhugh şi că lipseau amîndoi caii. Am crezut că ai fugit cu el.

— Iartă-mă, Roger. Nu ar fi trebuit să-l eliberez, pentru că bănuielile tale au fost adevărate. A fost implicat, într-un fel, în complotul luării regelui ca ostatic. Dar eu am crezut sincer că vrei să-i iei viaţa, nu pentru cine ştie ce complot de trădare ci pentru faptu! că îl iubeam.

I

Roger îi amuşină locul acela catifelat de suh ureche.

/

— Am fost gelos pe mocofanul ăla tînăr, deşi eraJ convins că tu iubeai de fapt idealismul lui cavaleresj Cavalerul tînăr, chipeş, cu gînduri curate, un *roman;* fierbinte, statornic în loialitate.

I

‘ -Cred că ți-am părut foarte tînără și proastă. I

Roger
chicoti.

|

— Eram atît de nebun de dragoste, pentru prima oară în viață, încît cred că ți-am părut bătrîn și prost.

— Haide să ne întoarcem cît mai repede acasă.

— Mîine, dacă reușim să evadăm de aici. încearcă să «

dormi, iubita mea.

— Nu pot adormi cu camera atît de luminata.

În timp ce cobora din pat să sufle în luminări, Roger o privea cu admirație. Nici o altă femeie din lume nu putea oferi imaginea minunată a trupului gol al Roseannei, înveșmîntat în părul ei negru care-i cădea pînă la covor.

Plăcerea de a se trezi unul în brațele celuilalt trecu repede.

— Vrei să te trezesc cu un sărut ? întrebă Roger. zîmbindu-i.

Roseanna i se confesă:

— Cînd m-ai găsit în sanctuar, mi-a fost teamă câ o să mă bați.

Roger glumi:

— Să bat eu o călugăriță?

— Și încă una cît se poate de însărcinată, adăugă ea.

Chipul lui se schimbă pe loc.

— Nu! Spune-mi că glumești, Roseanna.

Roseannei nu-i venea să creadă. îi țîșniră lacrimile și sări din pat, acoperindu-și goliciunea cu cuvertura din blană.

— Du-te naibii, Ravenspur! Eu mi-am coborît toate scuturile și cînd am devenit complet vulnerabilă, m-ai rănit în mod intenționat.

— Roseanna.... începu el.

— **Sa nu-mi spui nimic ! Să nu îndrăznești să-mi vorbești! spuse ea înecîndu-se de plîns.**

Roger știa că făcuse o gafa cumplită și se întreba cum să o îndrepte. Deși căuta înnebunit cuvintele, nu-i veni nimic în

minte care să șteargă impresia că el nu vroia un copil.

Mintea Roseannei se învîrtea, căutînd un motiv care să explice reacția lui. Apoi îl nimeri. Pentru Dumnezeu, poate că el credea că era copilul lui Sir Bryan?!

— Cum poți crede că ți-am fost necredincioasă? îl întrebă ea.

— Nu am crezut asta pînă cînd nu mi-ai sugerat tu, madame!

Cu ochi lucioși, Roger se duse în mica garderobă din încăpere.

Multe petreceri au fost planificate pentru săptămîna următoare la Westminster, dar Roger se retrase cu Edward și îl rugă să îl scuze că nu rămînea la botez. Regele scutură din mînă.

— Pentru mine nu este important; este doar o formalitate. Dar Elizabeth nu*o să te ierte.

— Eu cred că este cel mai bine să o îndepărtez pe Roseanna cît timp se află încă în grațiile Elizabethei. Dacă Elizabeth o să afle că este copilul dragostei tale din flori, se poate dezlănțui infernul.

Ned oftă.

— În clipa asta, mintea ei este ocupată cu alte probleme. Este decisă să se răzbune și mă împinge la asta din spate. Chiar am nevoie de sfatul tău, Roger.

Northumberland, fratele lui Warwick, mi-a fost loial în tot acest timp. Cred că ar trebui să-i răsplătesc loialitatea. A despărți și a stăpîni este un sfat bun în cărți, iar Elizabeth este furioasă că vreau să-1 onorez pe fratele lui Warwick.

— **Onorează-i fiul. Dă-i și lui un ducat. Astfel, Elizabeth nu va mai fi atît de furioasă pe Northumberland.**

Apoi Roger îl întrebă direct:

— Te gîndești să-1 arestezi pe George?

Edward scutură din cap, cu părere de rău.

— În spatele barelor, cineva va găsi o cale să-1 lichideze. Iar eu nu vreau să fac parte din asta. Deși mă îndoiesc de loialitatea fratelui meu față de mine, eu o să-i rămîn loial.

Baronul Ravenspur și soția lui se aflau în fruntea cavalcadei de cavaleri și soldați care călătoreau de la Westminster la Ravenspur, care se afla la jumătatea drumului în sus, spre coasta de csț a

Lincolnshire, în acest minunat golf cunoscut ca The Wash. Oamenii știau că se întorceau acasă doar pentru cîteva săptămîni, înainte de a pleca spre sălbatica Țară a Galilor, pe coasta opusă. Deși lordul și doamna lui călăreau alături unul de celălalt, Roseanna se ținea distantă și i se adresa lui

A

Ravenspur numai cînd era absolut necesar. își întrerupseră călătoria de o sută de mile, la Cambridge, unde Ravenspur petrecu o noapte cu oamenii lui. •

A doua zi, totul în jurul lor dădea semne că anul acesta primăvara avea să fie timpurie. Siluetele goale ale copacilor erau îndulcite de noii muguri și păsările

erau ocupate, construindu-și cuiburile.

Cînd ajunseră pe pămîntul Ravenspur, Roseanna rămase plăcut surprinsă de frumusețea lui. Râmase cu gura căscată cînd văzu castelul Ravenspur. Lăsă deoparte ostilitățile și se întoarse spre soțul ei.

— Bine, dar acesta nu este cîtuși dc puțin un castel, este mai curînd un palat!

Castelul Ravenspur era construit în forma literei H, cu magnifice terase exterioare, înconjurate de grădini care-ți tăiau respirația îndată ce totul începea să înflorească. Era un edificiu frumos, delicat, din cărămidă roz, pe jumătate acoperit de iederă. Se afla în mijlocul propriului parc, în care căprioarele zburdau pe sub copaci.

■ îi întîmpină Tristan, cu fetița lui în față, pe cal. Chipul Roseannei se îmblînzi de dragoste, văzînd copilița de trei ani.

— Ah, Tris, ea trebuie să fie Becky, spuse, fericită. Tristan ridică din umeri.

— Mama ei este din nou indispusă. Mă bucur că ești aici, Roseanna. Tu ești exact ce îi trebuie Rebeccăi.

— Vin mîine să o văd. Dar pot s-o iau pe Becky cu mine? Doar pentru o noapte?

Tristan se uită întrebător la Roger, care încuviință ușor din cap.

— Cu cea mai mare plăcere, dacă nu crezi că o să te obosească, zîmbi Tristan.

— Mulțumesc, spuse ea luînd-o în brațe pe fetiță, ți- o aduc mîine întreagă.

Apoi Roseanna își duse calul la grajduri, ținînd **copilul cu marc grijă. Primul care îi ieși în întîmpinare, să o ajute, a fost bătrînul Dobbin. Roseanna scoase un mic strigăt de îneîntare, pentru că acesta era un semn că toți oamenii ei se aflau la Ravenspur.**

— **Ai grijă de Mecca, Dobbin. își merită greutatea în aur.**

Ochii bătrînului seînteiară.

— **Este ceva în boxa asta, care o să-ți facă plăcere.**

Roseanna o luă pe Becky de mînă și porniră împreună să caute. O cățelușă spaniei cu ochi blînzi, era înconjurată de o groază de cățeluși de vreo șase săptămîni. Fetița era înnebunită de giumbușlucurile lor.

— **Pot să iau și eu, unul? o imploră ea.**

— Cred că sînt destul de mari ca să fie ințărcați. Alege-ți unul și o să-1 luăm în casă, cu noi.

În fața intrării principale, Roseanna a fost salutată de Alice și de Kate Kendall. Văzîndu-le chipurile dragi, familiare, își dădu seama cît de mult le dusese dorul. Iar chipul hotărît, capabil al lui Kate îi mai luă de pe umeri ceva din grijile nașterii. Nu va trebui să treacă singură prin acest calvar; o sa fie Kate acolo.

— Am atîtea să vă spun, încît nu știu cu ce să încep. Mai întîi, îmi puteți arăta castelul. Nu știam că este atît de frumos, spuse Roseanna.

Kate se uită îndoită la Becky și la cățeluș.

— Doar n-o să-1 bagi în casă pe pișăciosul ăsta, să- mi stropescă toate camerele!

— Eu nu fac pipi în pantaloni! spuse Becky jignita.

— Nu, scumpa mea, Kate vorbea de cățeluș. Alice, ia-o pe Becky și pe cățeluș și găscște-le ceva bun de

mîncare. Kate, sînt aici patru superbe nivele, ca să-mi

intind picioarele. Haide.

— **Cînd o să fii de vîrsta mea, o casă cu patru nivele va fi mai curînd un blestem decît o binecuvîntare,**

mormăi Kate.

La primul nivel, în partea estică, se aflau bucătăriile și spălătoriile, iar în partea vestică, dormitoarele soldaților. între acestea se afla un vast complex de încăperi cu armuri, arme și hărți. La al doilea nivel dinspre est se aflau camerele pentru cavalerii căsătoriți și soțiile lor, iar vastul număr de servitori care se ocupau de gospodăria Ravenspur își avea cartierul în partea vestică a etajului. La al treilea nivel se aflau sala de bal, sălile de mese, mai mari sau mai mici, magnifice săli de recepție, o duzină de dormitoare pentru oaspeți și o creșă. Baronul Ravenspur ocupa aripa vestică a ultimului nivel. Avea un salon confortabil, o bibliotecă, o sală, de baie, o garderobă și un dormitor spațios. Baldachinul cu patru stîlpi din mijloc era masiv, dar era ridicat atît dc sus de la podea încît, în partea dreaptă era montată o scăriță cu trei trepte mici, pentru a permite urcarea în pat a cuiva mai mic de statură.

Pe peretele de la picioarele patului se afla un șemineu din marmură albă, cu o blană de urs negru, în fața lui. Culorile negru, roșu și alb se repetau în cabinetele orientale, lăcuite și în garderoba de pe peretele opus. încăperea era plină cu *objets d'art* scumpe, pe care le aduseseră vasele lui din țările exotice. într-unul

din colțuri se afla un paravan magnific, mozaicat cu sidef și lapis lazuli, iar în spatele acestuia se alia o cada de șezut, din email, de un roșu strălucitor. O tuse discretă în spatele ei o anunța pe Roseanna că domnul Burke se afla și el aici.

— Bine ați venit în casa dumneavoatră, Lady Roseanna. Să fiți fericită aici.

— Mulțumesc, domnule Burke.

— Și doar ca să mă asigur, am ales pentru dumneavoastră o cameră în partea estică - domnul Burke tuși din nou discret -

pentru cînd doriți să fiți singură.

Kate Kendall își trase tare nasul. Roseanna, ignorîndu-i dezaprobarea, îi făcu domnului Burke cu ochiul și spuse:

— În noaptea aceasta, Becky și cu mine vom dormi acolo. Vă rog, arătați-mi camera.

Da, era o cameră adorabilă. Culorile erau alb, roz și roșu de Burgundja; Roseanna se minună în tăcere de gustul lui Ravenspur. Oare nu exista un sfîrșit pentru surprizele pe care reușea întotdeauna să i le facă omul ăsta?

Îi trimise soțului ei un bilet rece, spunîndu-i că își dădea seama cît de ocupat avea el să fie în prima lui noapte acasă și că va mînca ceva în camera ei, după care se va culca mai devreme.

Roger se enervă citind biletul. Ura cînd ea ridica 'ariere între ei. Prefera pe departe o ceartă aprinsă, o iptă pe cinste, în care să-și arunce vorbe unul altuia, ipă care aerul să redevină respirabil. Știa că făcuse o oare de tactică permițîndu-i la început să doarmă gură și nu vroia să repete performanța. Totuși, isese două zile de călătorie dure pe spinarea calului **și în starea ei, da, era mai bine să se odihnească așa ca lumea.**

Cînd venea vorba de Roseanna, inima lui era cea care cîștiga întotdeauna. în noaptea aceasta o s-o lase în pace, dar mîine o sâ aplice legea și o s-o mute în patul lui. acolo unde îi era locul. La naiba, numai gîndul la ea îi provoca întotdeauna o imediată reacție fizică și cu toate că și-o putea controla pînă la un anumit punct, rămînea ore întregi cu o durere în vintre.

Dacă ar fi văzut nebuniile pe care Roseanna le facea cu Becky, după ce el o lăsase, chipurile, să se odihnească, ar fi fost mai mult decît enervat. Se jucau împreună și cățelușul se învîrtea în jurul.lor ca o minge de blană, nebună. Cînd le-a doborît oboseala, Roseannei i-a făcut cea mai mare plăcere să o îmbăieze pe Becky și să o bage în patul mare. Kate îi aduse Roseannei o tavă care gemea sub atîtea bucate. Roseanna împărți mîncarea cu fetița, mîncînd amîndouă cu mîinile și chicotind la fiecare îmbucătură. în sfîrșit, Roseanna se declara gata să se culce și Alice îi perie părul

încîlcit și o ajută să se bage în pat. Rămaseră apoi ore întregi vorbind despre regină și Curte și despre lucrurile pe care Roseanna le văzuse la Londra.

La revărsatul zorilor, Roger încă nu închisese un ochi. Petrecuse cea mai cumplită noapte din viața lui. Două zile în șa îi garantau de obicei un somn bun, dar departe de Roseanna era ca un cîine despărțit de mîncarea lui. Dorința îl chinuise toată noaptea, cu pinteni plini de cruzime. Acum era mai mult decît gata pentru o confruntare.

Își trase pe el un colant negru și cizmele și o cămașă albă de olandă și se duse direct la camera Roseannei. Ceea ce văzu îl opri în loc, savurînd priveliștea. Soția lui alerga prin par, împreună cu Becky și cățelușul, pînă cînd totul deveni un talmeș-baimeș.

Chipul i se îndulci privindu-și frumoasa soție jucîn- du-se cu copilul. își zicea că niciodată nu mai văzuse ceva atît de frumos. Roseanna se întinse pe spate și o ridică pe Becky la lungimea brațelor, spunîndu-i:

— Vreau o fetiță exact ca tine.

— Eu vreau un băiat, interveni Roger. Amîndouă deveniri conștiente de silueta brunetă, înaltă, care se sprijinea de ușă.

— Unchiule Roger, vino să te joc cu noi, îl imploră Becky. Roseanna nu a fost niciodată mai surprinsă ca acum, văzîndu-1 prăbușindu-se pe pat și glumind:

— Ce mai fac în dimineața asta bătrînele mele oase gîdilicoase?

Fetița țipa de îneîntare și cățelușul lătra înnebunit. Becky nu mai putea de rîs și spuse chicotind:

— Să nu gîdili cățelușul că o să facă pipi în pat!

— Ce? strigă el prefaeîndu-se revoltat. încă n-ai scos bestia asta mică afară, să facă pipi? Hai, repede, scoate- 1 afară, o zori el ridieînd-o din pat și punînd-o jos, în picioare.

— Roag-o pe Alice să meargă cu tine, strigă Roseanna după fetița care ieșea grăbită. Roseanna starea în genunchi pe pat, îmbujorată de efort. Roger o privea, stînd pe spate de-a curmezișul patului.

— Am crezut că nu-ți plac copiii -sau îți displac numai copiii mei? îl întreba ea, bosumflată de regret. Sîngele lui Roger începu sâ-i alerge de dorință.

Simțurile îi erau pline de ea. Parfumul trupului ei cald de femeie îi asalta nările; ochii îi devorau sînii, care i se umflau prin cămașa de noapte. Gura ei bosumflată îi umplea mintea cu imagini erotice sălbatice, despre cîte lucruri ar putea să facă.

O apucă dc umeri și o trase deasupra lui.

— De cîtc ori am făcut dragoste cu tine, a trebuit să te seduc. întotdeauna trebuie să fie așa? o întrebă el răgușit. O dorea atît de mult, încît își pierdu orice urmă de rațiune. O trînti pe pat și o ținu sub el. Sînii ei moi se presau de pieptul lui dur și cămașa de noapte i se răsucise în jurul coapselor, expunîndu-i picioarele lungi, zvelte.

■ Roseanna se lupta frenetic, dar el era necruțător. Ochii lui scînteiau triumfători și gura i-o luă pe a ei. înnebunit, explora temeinic gura provocatoare, moale, excitantă.

Deși Roseanna se zbatea tot mai puternic, trupul ei dorea să se agațe de al lui și să-1 lase să facă ce vroia cu ea. Naiba să-1 ia, nu numai că trebuia să se lupte cu el, dar acum trebuia să se lupte și cu ea însăși.

Dintr-o dată, Becky era dm nou în pat, vrînd să se alăture jocului ei și se cățăra pe spinarea lui Roger.

A

Alice privea, ca lovită de trăznet. încet, Roger își reveni și îi dădu drumul Roseannei. Se lăsă pe spate, gîfind. Roseanna se ridică tremurînd și spuse:

— Scuzați-mă, my lord, acum mă duc la baie. Și se retrase în viteză în camera alăturată. Alice o urmă.

Copilul se uita la Roger cu ochi mari.

— De ce ești supărat, unchiule Roger?

— Nu sînt supărat, scumpa mea. Este doar un joc pe care-1 jucăm. Roseanna fuge de mine, așa încît eu trebuie să alerg după ea.

In camera de baie, Roseanna îi dădu lui Alice cămașa de noapte. Dădea tocmai să intre în cadă, cînd o auzi pe Becky strigîndu-i înnebunită:

— Fugi, Roseanna! Repede! Unchiul Roger vine după tine! Fugi, fugi!

Roseanna o auzi și o ascultă. Alergă din încăpere, goală, de-a lungul coridorului. Roger țîșni după ea. Ajunse la scară și o coborî repede, știind că aceasta era singura ei scăpare. EI nu o prinse decît cînd ajunse la cel de al doilea nivel. O jumătate de duzină de servitori se uitau cu gurile căscate.

Roseanna se lupta ca o pisică sălbatică.Trupul ei moale se freca de al lui, în timp ce se răsucea și se întorcea. Ca un bărbat intoxicat, îi luă gura și i-o bău. Roger urcă încet scările; gura lui era lipită de a ei și savura senzația trupului ei, cu sînii frecîndu-i-sc de pieptul lui gol, acolo unde i se deschisese cămașa. Pînă la nivelul patru, îi ținu cu un braț puternic coapsele agitate. Fesele i se frecau de vintrele lui tari, amețindu- 1 de plăcere.

In ciuda ei, Roseanna găsi excitant să fie cărată de brațele lui puternice, captivă, lipită de trupul lui tare. Sărutările lui aveau un efect de drog asupra ei; apoi, în timp ce el continua să o sărute flămînd, dueînd-o inexorabil spre pat, cu gura nepărăsind-o o clipă pe a ci, răceala ei față de el se topi pentru totdeauna. Degetele i se împletiră posesiv în părul lui negru și-i apăsă capul mai aproape de al ei, în timp ce gura i-o accepta pe a lui, cu un ușor geamăt. Apoi, el o ridică pe patul înalt.

Sîngele îi alerga vesel, simțindu-i răspunsul. Se aruncară amîndoi în lumea magică, întunecată, pe care o creau de cîte ori se aflau împreună. Roger își făcu loc cu trupul lui greu între picioarele ei și-și strecură mîinile sub coapsele ei, ridicînd-o spre el; apoi, cu uluitoare intensitate, trupul ei se deschise spre el, întinzîndu-se, să preia toată lungimea lui plină, dură. Mîinile lui o țineau prizonieră, în timp ce se scufunda adînc în moliciunea ei; gura i-o umplu pe a ei, în același ritm neîndurător cu al trupului care o umplea. Ea îi răspunse sălbatic, desfrînât și își arcui trupul

ca să-i primească fiecare lovitură, ajungînd în final pe culme și suspinînd încet cu ușurarea care urmă.

Timpul rămase nemișcat. Știa irevocabil că se îndrăgostise de soțul ei și că aceasta era cea mai mare dragoste pe care o va cunoaște vreodată.

Roger șopti:

— Roseanna, te iubesc mai mult decît viața mea. Trebuie să-ți explic reacția mea față de copil. Nașterea scumpului meu copil mă terifiază.

Brusc, Roseanna înțelese că el își pierduse prima soție la naștere și că se temea să nu se întîmple același lucru, acum.

Roger continuă încet:

— Tînjesc după un fiu, dar aș renunța la speranța de

a avea vreodată unul, decît să-ți risc ție viața.

— Roger, femeile nasc copii în fiecare zi. Nu este mare scofală. Roseanna rîse tremurat. Dumnezeule, ea era aceea care spusese acele minciuni liniștitoare? Nu o văzuse ea pe regină trecînd prin chinurile iadului ca să nască un fiu? Tot sîngele acela care țîșnea din ea! I se îndesaseră prosoape între picioare și vomitase în părul ei. Nașterea transformase femeia frumoasă, prețioasă, într-o creatură revoltătoare.

Îi trase capul în jos, la pieptul ei și spuse calm:

— Eu cred că sînt suficient de femeie ca să-ți ofer un fiu.

Următoarele două săptămîni au fost cele mai fericite din viața lui Roger. Roseanna se îndrăgostise atîl de casă, cît și de proprietar. Roger resimțea o adîncă mulțumire văzînd-o pe Roseanna răsfrîngîndu-și dragostea asupra castelului Ravenspur. Și pentru Roseanna erau zile frumoase, deși se îngrozea de clipa în care Roger va pleca în Țara Galilor. Va trebui să fie mereu ocupată, pentru ca timpul pînă la întoarcerea lui să treacă mai repede. Se va devota din nou cailor, va mobila casa și, dacă se va simți prea singură, va pleca în vizită la Castlemaine.

— O să-ți las o jumătate de duzină de soldați. Aș vrea să-mi promiți că nu vei merge niciodată departe, fără ei, Roseanna.

Roseanna își zîmbi zîmbetul ei secret.

— Fără porunci, my lord?

Roger zîmbi.

— **Am învățat că nu trebuie să-ți poruncesc, Roseanna.Vrei să ți-1 las pe Kelly cu tine?**

Roseanna se sperie.

— **Nu, Nu! îl detest pe omul ăsta!**

Roger se îngrijoră.

— **De ce, scumpa mea ?**

Nu-i pomeni despre avansurile căpitanului, dar îi spuse deschis :

— Dragul meu, din cauza asemănării lui cu tine, suspectez că a fost implicat în uciderea soției tale.

Roger se încruntă.

— Sînt convins că greșești, Roseanna.

Roseanna se întinse spre el și îl săruta repede.

— Promite-mi numai că o să-ți păzești spatele. Să nu ai niciodată încredere în el.

Roger pusese să i se facă o pelerină magnifică, pentru Roseanna, din blănurile de vulpe polară. I-o oferi în dimineața timpurie în care plecară împreună, călări, să o familiarizeze cu peisajul de țară, de aici. O învălui în blană, îi trase gluga moale peste cap și o sărută fără grabă.

— Ah, Roger, este minunată! strigă ea alergînd la oglindă și admirîndu-se îneîntată. Era înnebunită de darul primit și, ca o adevărată femeie, își îngropă fața în moliciunea luxuriantă. Suflă ușor în blană, să-i admire profunzimea și desimea.

— E mai frumoasă decît blănurile reginei! Blana albă este revoltător de flatantă pentru mine - nu o să mă satur vreodată să mă admir în ea.

— O să-ți țină cald cînd o să călărești ca o nebună, pe vreme nemiloasă. Roger își petrecu brațele pe după ea, pe la spate și degetele lui cercetătoare i se strecurarâ pe sub blană. în îmbrățișarea lui, fiecare parte sensibilă a trupului ei începu să se

deschidă; iar insistenta cerință a trupului lui Roger crescu, lipită de fesele ei.

Roseanna îl privi provocator.

— Dacă nu încetezi în clipa asta, o să ne trezim din nou în pat și adio plimbare.

— Am putea călări altfel, spuse el tentînd-o.

— La noapte, promise ea îndepărtîndu-i mîinile de pe sîni.

Mai călăriseră înainte de-a lungul parcului și terenurilor Ravenspur, dar astăzi o duse mai departe. Călăriră spre coastă și el îi arătă partea din flota lui care era ancorată pe coasta de est. Rămase profund impresionată cînd văzu una dintre corăbii cu numele *Roseanna* inscripționat pe ea. Călăriră apoi în jos, de a lungul coastei, spre The Wash, căreia i se mai spunea și The Fens - Mlaștinile.

— Să nu te aventurezi niciodată în The Fens. Astăzi arată destul de inocent, dar este o zonă foarte înșelătoare. Oricine se aventurează într-acolo, are nevoie de un localnic cu experiență, unul care s-a născut și a crescut în aceste mlaștini.

Roseanna se cutremură, ca și cum ar fi avut o premoniție. Era fericită cînd se întoarseră spre Ravenspur și lăsară în urmă pămînturile sărate, mlăștinoase, sinistre.

A •

Înainte de a o pomi spre Țara Galilor împreună cu oamenii săi, Roger organiză o vînătoare. Scopul

 acesteia era dublu: îi asigura lui Ravenspur destui vînat pentru următoarele două luni și totodată era ca o sărbătoare, care facea despărțirea mai puțin solemnă, înainte de petrecere, domnul Burke și Kate Kendall avură o nouă ceartă violentă, care se încheie cu o Kate plîngîndu-se Roseannei și cu un domnul Burke tâcîndu- i capul călindar stăpînului său, cu nemulțumirile lui.

Roger îi zîmbi credinciosului său servitor.

— Dumnezeule, omule, după cum vă comportați voi doi, suspectez că ai anumite intenții față de femeia asta.

, Domnul Burke se simți jignit.

— Nu m-aș atinge de femeia asta nici cu scula altui bărbat! Eu vreau doar s-o fac să priceapă că autoritatea mea o depășește pe a ei aici la Ravenspur, după plecarea dumneavoastră, milord.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, asta este de la sine înțeles. Femeile și caii sînt la fel. Trebuie să te porți frumos cu ei, dar cu o mînă fermă.

Roseanna arăta mai splendid ca orieînd. Purta o rochie de un roșu aprins, cu mînecile crestate în diagonală, ca să-i etaleze materialul argintiu de dedesubt și care era prinsă la decolteu cu panglici din argint. Părul era împodobit cu luna și stelele din argint și își făcuse buzele și ochii, așa cum se purta la Curte. O smulsese cu forța pe Rebecca din patul ei și acum urmărea cu satisfacție cum Tristan dansa des cu frumoasa lui soție. Era decisă ca seara să fie veselă și ca bărbații să plece .cu gînduri fericite, pînă cînd aveau să revină acasă. Comandase nenumărate feluri de mîncare și Roger se îngrijise ca vinul și berea să curgă din belșug.

Petrecerea s-a terminat la miezul nopții, pentru câ bărbații aveau să plece cum se crăpa de ziuă. în timp ce se îndreptau spre dormitor, Roger și Roseanna știau că prima lor petrecere la Ravenspur fusese un succes. în timp ce se dezbrăca, Roger o devora din priviri, ca un lup care doboară o căprioară albă. Avea o asemenea putere asupra ei, încît gîndul o înfiora. în noaptea aceasta va dezlega diavolul din Roger! Iși umezi buzele, ațîțată.

Roseanna i se alătură preambulului Iui Roger, pînă cînd acesta deveni nerăbdător. Cînd pătrunse în ea, amîndoi doreau să amîne inevitabilul sfîrșit. Ea gemu și îl mușcă și îl trase mai adînc, mai adînc în ca. Roger îi provocă climax după climax, iar în timpul acestora, el rămînea complet nemișcat, să-i simtă pulsațiile interioare. îi sărută sînii moi și-i mîngîie umflătura pîn- tecului.

— Să ai grijă de copil. Iți promit că voi fi acasă cu mult înainte de nașterea lui.

— Ah, dragostea mea, nu o să nasc mai devreme de luna iulie.

Doar n-o să stai plecat șase luni?

— Taci acum. Nu ți-am promis că o să fiu aici? 0 strivi în brațele sale, să-și înăbușe teama și-i vîri capul sub bărbia lui. în timp ce stăteau întinși, lipiți unul de celălalt, toate cele trei inimi își întrepătrunseră bătăile.

Roger plecase de o lună, cînd Roseanna primi o misivă urgentă de la mama ei.

Roseanna, m-am ținut să nu-ți trimit vești tulburătoare, dar nu mai am curajul să mai aștept. Neville a căzut bolnav și starea lui se înrăutățește cu fiecare zi. Te cere pe tine și sper că vizita ta îi va face bine.

Cu toată dragostea, Joanna.

e

Roseanna le dădu scrisoarea lui Kate și Alice și le spuse să se pregătească imediat, pentru o vizită prelungită la Castlemaine. Alese doi soldați ca să le escorteze și le spuse acestora să se întoarcă apoi imediat la Ravenspur.

Roseanna făcu în aceeași zi, călătoria de douăzeci de mile. Cînd Joanna o duse sus, în dormitorul tatălui ei, a fost șocată de starea lui.

Kate preluă îngrijirea lui și Joanna o luă pe fiica ei în atelier, unde puteau discuta numai ele.

— Dumnezeule, mamă, de cîtă vreme este așa?

— E ceva vreme. Aproape că am înnebunit, încercînd să aflu ce anume îl chinuie. M-am certat groaznic cu medicul lui, care nu face altceva decît să-i ia sînge, cînd el este oricum atît de slăbit.

— Culoarea lui este alarmantă, la fel și transpirația și tremuratul, spuse Roseanna cu voce speriată.

— Am încercat totul. Nu păstrează nimic în stomac, îl îngrijim zi și noapte - nu rămîne niciodată singur. Eu stau cu el toată ziua iar Jeffrey, noaptea.

Roseanna rămase surprinsă.

— Jeffrey e aici?

Joanna încuviință din cap.

— A intrat imediat în cizmele tatălui vostru. A preluat toată responsabilitatea față de oamenii de arme ai tatălui tău și stă treaz aproape toată noaptea. Nu știu ce m-aș fi făcut fără el.

Roseanna era tulburată. îl suspecta pe Jeffrey că fusese implicat în complotul împotriva regelui. Fusese în serviciul lui George, prin urmare era omul lui Warwick; în timp ce Neville și oamenii lui luptaseră întotdeauna în serviciul regelui. Nu-i spuse nimic Joannei despre bănuielile ei, pentru că, sărmana, era oricum destul de tulburată.

— La noapte o să stau eu cu tata. Asta o să-i lase lui Jeffrey un respiro.

Cînd fratele ei urcă în cameră, o salută dulce pe Roseanna. Dar cînd aceasta se ridică de pe scaunul de lîngă pat și își dezvălui condiția, el spuse cu o voce acuzatoare

— Ești însărcinată!

Roseanna îi studie fața cu atenție și spuse calmă: -Da, Jeffrey. In curînd o să fii unchi.

Jeflrey își mușcă buza și spuse:

— Nu poți sta toată noaptea aici, în starea ta. Stau eu cu tata.

— Nu. La noapte o să stau eu cu el, spuse ea cu calmă fermitate.

— Pînă acum ne-am descurcat și fără tine, sublinie ei.

Privindu-1, își dădu seama că el o ura. Căută, în trecut, motive pentru această ură; era, clar, mai adîncă decît o simplă rivalitate între frați.

— Tata a cerut să vin, așa că voi sta cu el la noapte, repetă ea ferm.

— Cum vrei tu, prințesă, spuse el cu venin și părăsi repede încăperea, ca și cum nu i-ar mai fi putut suporta prezența.

Deci asta este ! Știe că sînt fata regelui și mă urăște pentru asta, își spuse ea cu tristețe.

. In mijlocul nopții, Neville se sculă și șopti: -Roseanna, dulcea mea Roseanna.

Dimineața, deși nu era mai bine, cel puțin nici nu era mai rău. O schimbă Joanna și Roseanna se duse la grajduri, să-și întindă

picioarele.

La intrare, a fost întîmpinată de familiarul nechezat al lui Zeus.

— Ah, frumusețe, ce dor mi-a fost de tine!, îi spuse cîntat Roseanna și armăsarul negru aproape că începu să danseze de fericire. *Deci,* își spuse ea, *Sir Bryan și- a (mut cuvîntul și l-a adus pe Zeus la Castlemaine. Mă întreb dacă mai este încă aici.* **Gîndul era tulburător.**

Firește, Sir Bryan era Ia Castelmaine. O urmărea dintr-un loc ascuns, dar o evita. După-amiaza, Kate prelua camera de suferință și Joanna plecă să se plimbe cu fiica ei, să ia puțin aer. Roseanna ezită o clipă, apoi o întrebă direct:

— Mamă, Sir Bryan e aici?

Joanna părea vinovată.

— Roseanna, a fost o mare alinare pentru mine, dc-a lungul bolii tatălui tău. Acum înțeleg ce te-a atras la el.

Roseanna era alarmată.

— Mamă! Doar nu este iubitul tău?

— Nu, nu - cel puțin, nu chiar, nu încă. Ah, Roseanna, nu am pe nimeni spre care să mă întorc.

Roseanna o luă de mînă pe mama ei.

— Să nu ai încredere în el. Ravenspur este convins că a fost implicat în complotul împotriva regelui. Soțul meu l-a încuiat într-o celulă, iar eu l-am eliberat pentru că mă temeam că Ravenspur era gelos pe el. Mă temeam pentru viața lui. Dar acum sînt și eu convinsă că este vinovat de trădare.

— Dacă aș fi știut că plănuia să-i facă rău lui Ned. nu l-aș fi primit aici! Roseanna, este cel mai bun prieten al fratelui tău!

— Mamă, știu. Dar bănuiesc că și Jeffrey a fost implicat.

— Cum îndrăznești să-1 acuzi dc așa ceva pe fiul meu?! izbucni ea.

— Mamă, gîndește-te puțin. Amîndoi au intrat în serviciul lui George.

Joanna era încăpățînată.

— George este fratele lui Edward. Eu nu cred că ar putea fi

neloial față de rege. Numai diavolul de Warwick este! Nimic nu-I poate implica pe bietul George în așa ceva. Iar fiul meu nu-i poate fi neloial regelui. Ned este și întotdeauna va fi marea mea dragoste!

De-a lungul următoarelor două săptămîni s-a format, clar, un tipar. în nopțile în care stătea Roseanna cu Neville, starea acestuia rămînea stabilă; dar în nopțile în care stătea Jeffrey, vomele lui se înmulțeau și se afla în pragul comei. Kate Kendall le chemă pe Joanna și pe Roseanna și le spuse în modul ei direct:

— Lordul Castlemaine este otrăvit, după părerea mea.

— Asta este imposibil, Kate. Numai noi și copiii lui stăm cu el. Roseanna spuse calm:

— Eu sînt de acord cu Kate, mamă. în jurul lui plutește mereu un miros de migdale.

— Dumnezeule Mare, tu știi ce spui? țipă Joanna.

— Mamă, bănuiala otrăvirii nu ți-a trecut niciodată prin minte?

— Domnul să mă ajute, da! Acesta este singurul lucru care pare să se potrivească. Joanna se îndreptă în toată înălțimea ei, ca și cum coloana ei vertebrală avea nevoie să se întărească, pentru ce urma să facă.

— Kate, du-te și ai grijă de el. Roseanna, vino. Mergem în aripa de vest și căutăm în apartamentul fratelui tău.

Cele două femei începură o căutare metodică în camerele lui Jeffrey. Acesta avea două camere spațioase, cu o arcadă între ele. Una, era dormitorul lui; cealaltă era salonul lui privat și garderoba, unde își păstra armura și armele. Pereții erau decorați cu capetele animalelor vînate de el, care etalau cu mîndrie abilitatea lui la mînuirea arbaletei.

A

Intr-un sertar al noptierei, Roseanna găsi o legătură cu scrisori de dragoste și poeme scrise de Sir Bryan. Se înroși în timp ce le citea și se întrebă intrigată dc ce fratele ei nu i le dăduse, mai ales cînd toate gîndurile ei, din vara trecută, se îndreptau asupra cavalerului. Cît de josnic fusese Jeffrey să nu i le dea. Apoi, în timp ce citi unul dintre poeme, își dădu seama că nu-i erau

destinate ei! Erau de la Bryan pentru Jeffrey!

Dintr-o dată, Joanna scoase un mic strigăt.

— Nu ! Strigătul venea dinspre garderobă. Cu scrisorile în mînă, Roseanna se îndreptă spre arcadă. Mama ei stătea uitîndu-se fără că creadă, la o cutie pe care tocmai o deschisese. Pudra albă, cristalină, dinăuntru, era aceeași care se folosea la distrugerea șobolanilor și a paraziților.

— Trebuie să existe o explicație rezonabilă pentru faptul că Jeffrey are otrava asta, șopti Joanna întorcînd ochi imploratori spre Roseanna. Dar în ochi se citea deja deznădejdea.

Roseanna era încă sub șocul propriei ei descoperiri.

— Mamă, Jeffrey și Bryan sînt iubiți, șopti ea întinzîndu-i scrisorile.

Joanna se îngrozi. Cum putea fi așa, cînd tînărul cavaler aproape că făcuse dragoste cu ea, de cîteva ori? Cele două femei se uitau tăcute una la cealaltă, pe nsuiă ce implicațiile descoperirilor lor le deveneau ¦lat. Dintr-o dată auziră voci și se îngroziră, dîndu-și sama că Jeffrey și Bryan intraseră tocmai în cealaltă cameră. își ținură respirația.și râmaseră nemișcate, în spatele arcadei cu draperie.

— Dacă nenorocita aia băgăcioasă ar fi stat la ea acasă, acum ar fi fost mort! spuse Jeffrey.

— Ești prea nerăbdător, iubirea mea. Cu cît durează nai mult, cu atît mai puține suspiciuni vor exista. Iar toarte curînd, toți soldații de aici vor fi la ordinele tale!

— Bastarda asta regală mi-a înnegrit viața încă din clipa în care a fost concepută! scuipă Jeffrey.

— Vino în pat, dragoste; lasă-mă să te liniștesc. Uneori cred că tu ești îndrăgostit de ura pe care o ai față de familia ta. îți iubești ura mai mult decît mă iubești pe mine, spuse Bryan bosumflat.

— Nu, nu. Vino aici. Lasă-mă să te dezbrac. Fata asta nu înseamnă nimic pentru mine. Se opri să se dezbrace, apoi îl trînti pe Bryan pe pat și începu să-1 dezmierde.

— Singura pe care o urăsc cu adevărat este mama mea, tîrfa

regelui! Ai reușit să te culci cu ea?

— Ai răbdare. Ești ca un taur gata să atace, spuse Bryan rîzînd.

— Îți place cînd sînt un taur, da? îl întrebă Jeffrey dulce, în timp ce-și vîra membrul tare în trupul lui Bryan.

Bryan oftă, apoi gemu de plăcere.

— Îmi place! Știi asta.

Jeffrey începu să împingă atît de brutal, încît Bryan se apucă de cuvertură cu pumnii strinși, să nu strige de excitare.

— Dacă tot a fost hotărîtă să-i dea regelui un copil, de ce nu am fost eu, aceia? De ce acest nimeni, Castlemaine, trebuia să fie tatăl meu? Pentru asta trebuie să moară tîrfa dracului, în modul special pe care l-am născocit eu. O să faci asta pentru mine, da, dragostea mea?

— Da, Da ! gîfîi Bryan, pierdut în chinurile pasiunii. Acum, acum! imploră el.

— Mai întîi îmi repeți ce trebuie să-i faci ei, îi ceru Jeffrey.

Lui Bryan îi era greu să vorbească coerent, dar știa că iubitul lui îi va refuza ușurarea pînă cînd nu-i va da ascultare.

— Trebuie să fie în pat... Și trebuie să moară - cînd va atinge climaxul.

— Da, da, trebuie să înfigi pumnalul exact în clipa în care termină! gîfîi Jeffrey, excitat de propriile cuvinte și de acțiunea pe care o vizualiza în mintea lui. Țipară cînd terminară împreună.

Cu un gest rapid, Joanna luă arbaleta fiului ei și eliberă o săgeată spre trupurile de pe pat, care îi uni pentru eternitate. Săgeata pătrunse prin amîndouă trupurile goale, străpungîndu-i inima lui Bryan și omorîndu- 1 pe loc. Dar nu și pe Jeffrey; acesta zăcea zvîrcoliridu-se și strigînd, atașat de trupul iubitului lui mort.

Roseanna încremenise la scena de coșmar care se desfașurase în fața lor. Răul din încăpere trebuia să fie distrus și știa că dacă nu ar fi facut-o mama ei, ar fi făcut-o ea.

Cele două femei se apropiară de pat fără ezitare, unite în scopul lor. Roseanna luă un cuțit mic din cingătoarea de la brîul ei, dar Joanna întinse mîna, decisă. Roseanna puse

cuțitul în mîna mamei ei și privi cu îngrozită fascinație cum aceasta îi dădea fiului ei lovitura de grație, tăindu-i beregata.

— **I-aș putea ierta orice, dar nu și otrăvirea lentă. Otrava este arma lașului.**

Roseanna o strînse pe mama ei în brațe și o legănă pînă cînd trupul acesteia își pierdu rigiditatea. Apoi o scoase repede afară din încăpere. Luă dc la cingătoarea mamei ei inelul cu chei și încuie ușa în urma lor.

In atelierul Joannei, Kate Kendall, Roseanna și Joanna vorbeau repede, pe tonuri coborîte.

— Trebuie să-1 îngrijesc, să se refacă. Dacă moare, nu o să mi-o iert niciodată, plîngea Joanna.

Roseanna spuse cu fermitate:

— Du-te acum la tata. Stai cu Alice, dar nu-i spune nimic, Aceasta este o conspirație în trei. Kate și cu mine vom face ce trebuie. Vom spune că au murit într-un accident de vînătoare.

— Nu-l voi răni niciodată pe Neville, spunîndu-i că fiul său l-a otrăvit, decise Joanna.

— Firește că nu, conveni Roseanna, trebuie să i se spună și lui că a fost un tragic accident de vînătoare. Dar nu-i pomeni despre moartea fiului său decît după ce se va mai întrema. Eu o să stau la Castlemaine ca să- 1 consolez, pînă cînd va fi din nou destul de puternic să- și comande oamenii.

Toate trei au fost de acord cu planul și Kate și^

Roseanna au trecut la neplăcuta sarcină de a separa trupurile și de a le pregăti pentru înmormîntare. Au ars așternuturile însîngerate și i-au îmbrăcat pe cei doi bărbați tineri în vestoanele lor cele mai frumoase. Cînd vestea tragicului accident de vînătoare a ajuns la urechile soldați lor, aceștia nu au pus prea multe întrebări, pentru că nu prea îl iubeau pe arogantul fiu al domnului lor, care îi trata ca pe niște cîini.

A doua zi a adus vestea unei teribile dihonii între două proeminente familii din Lincolnshire, Welles și Dymoke. în

următoarele săptămîni, dihonia s-a răspîndit repede, transformîndu-se într-o revoltă împotriva regelui. Cum atît Castlemaine cît și Ravenspur se aflau în Lincolnshire, le-a afectat îndeaproape viețile. Pe șaptesprezece martie - ziua Sfîntului Patrick - Roseanna a decis că ar fi mai bine să plece înapoi la Ravenspur, știind că soțul ei s-ar întoarce imediat, dacă ar exista tulburări. Joanna îi ură fiicei ei drum bun.

— Tatăl tău este încă prea slăbit ca să-și conducă oamenii în luptă, deși el nu recunoaște asta. Spune-i lui Ravenspur că dacă vrea să-și alăture luptătorii de la Castlemaine, este binevenit.

Roseanna se pregătea să se culce, fericită că era înapoi la Ravenspur. își încălzi mîinile în fața focului, apoi și le apăsă pe pîntece, unde stătea cuibărit copilul ei. Spera că încercarea cumplită prin care trecuse nu-1 va marca în vreun fel pe copil. Trase în lături draperiile patului uriaș, să lase căldura focului să intre și-i zîmbi lui Kate, în timp ce urca cele trei trepte în pat.

— Mă simt vinovată că te-am luat de lîngă mama.

Kate. Poate că ea are mai multă nevoie ca mine să se sprijine pe umărul tău puternic.

Kate .scutură din cap:

— **Joanna este foarte puternică și la fel ești și tu, că tot veni vorba. Dar cită vreme ești însărcinată, locul meu este lîngă tine.**

Undeva, tîrziu după miezul nopții, Roseanna se trezi încet, dintr-un somn adînc. Inima îi tresări cînd văzu că Roger se afla în pat, lîngă ea. Cînd Roger primise mesajele urgente de la rege, se afla la peste o suta de mile, dincolo de munții de netrccut din Țara Galilor. împreună cu oamenii lui, călărise fără oprire, zi și noapte, înapoi spre Lincolnshire - o treabă deloc ușoară pe vreme de iarnă. După ce trecură granița galezâ, porniră spre nord, traversînd cîmpia Cheshire; apoi urcară prin Penine Hills, unde ploaia cădea cu găleata. Aici a dat peste Lordul Stanley, lordul suprem din Lancashire și Cheshire; Stanley avea de zece ori mai mulți oameni decît Ravenspur. Cum era cumnatul lui Warwick, Roger știa că

intențiile acestuia erau de a-1 ajuta pe Warwick și nu pe rege. Roger recunoscu be- nerele albastru cu alb, cu blazonul aurit Piciorul Vulturului și Trei Capete de Cerb.

Ravenspur îl concedie pe solul trimis.

— Du-te înapoi și spune-i Lordului Stanley că vreau să vorbesc cu el. Spune-i că acționez din partea regelui.

Peste puțin timp, apăru Stanley, călare, însoțit de doi soldați. Roger îi spuse fără ezitare:

Vreau să folosesc acest drum, fără primejdii. Dacă nu-ți muți armata deoparte pînă număr la zece, o să trec prin ea. își ridică amîndouă mîinile,și începu să-și siringă pe rind degetele. Lordul Stanley se uita uluit. Ravenspur ăsta avea nervii tuturor diavolilor din iad; nici măcar nu se obosise să i se adreseze cum se cuvenea față de un lord suprem. Cînd Stanley îi văzu determinarea, își schimbă ideea de a-1 ajuta pe Warwick.

În noaptea aceasta, cînd Roger se prăbuși epuizat în pat, mormăi:

Nu am vrut să te trezesc, iubita mea.

Ea îi trase mîna înăsprită spre pîntecc, unde copilul dădea cu forță din picioare.

Mie nu-mi pasă, dar lui, da.

Roger adormi în secunda următoare. Roseanna îi studie trăsăturile, acolo unde erau iluminate de foc. Părea mult mai tînăr în somn și tulburător de vulnerabil, își spuse ea cu un nod în gît. Abia așteptase întoarcerea lui ca să-i povestească ororile prin care trecuseră ea și mama ei și să primească absolvirea. Dar privindu-1 cum dormea, știa că nu-1 va împovăra și cu propria ei conștiință. Era destul de împovărat cu oamenii lui și cu protejarea regelui și a regatului.

Cînd Roger se trezi, îi simți sînii fierbinți pe pieptul lui. Se jucă delicat cu sfircurile ei, ca să o excite și sâ poată face dragoste înainte de a pleca din nou. Acest timp prețios acasă era timp furat de la rege.

In fiece noapte de cînd se despărțiseră, trupul lui își striga tare

nevoia de a fi unit cu al ei. Trase încet cuverturile în jos, împingîndu-le la picioarele patului, ca să se bucure de toată frumusețea goliciunii ei. 0 urgență care plutea în aer le spunea câ în curînd se vor despărți din nou; jocul lor de dragoste a fost aspru și frenetic în intensitatea lui.

Buzele lui îi sărutară și îi supseră sînii și i se prelinseră pe fiecare părticică a trupului; părul ei era înfășurat în jurul lui și el se delecta cu parfumul ei, umplîndu-și simțurile cu gustul și atingerea ei. Emoțiile Roseannei erau atît de puternice, încît sărutările ei se transformară în mușcături. Gura ei fierbinte coborî încet, de la gîtul lui, la pieptul lui larg, mușchiulos. îi mîngîie bărbăția cu mîinile, simțindu-i părul aspru, negru, în palme. Brusc, vru să-1 sărute acolo și se prelinse în jos, de-a lungul trupului lui, cu gura ei arzătoare. Nici o experiență nu mai fusese atît de sompuoasă ca aceasta, pentru amîndoi. Roger deveni atît de sălbatic după ea încît, dintr-o singură mișcare rapidă, Roseanna se pomeni călărită de el. Roger se așeză pe vine ca să-și recapete suflul și lancea lui mare împinse înainte.

Brusc, o ridică în sus, din pat, strîngînd-o în brațele lui masive și o coborî spre arma lui. Se legănară așa, în față și în spate, pînă cînd Roseanna se cutremură de împlinirea ei. Apoi, el o apăsă înapoi pe pat și ridieîndu- se deasupra ei, o străpunse adînc, pînă cînd își atinse propriul climax cutremurător.

Cînd respirațiile li se domoliră Roger se uită în jos la ea, cu ochii lui negri încețoșați de dragoste.

— Ah, Roger, ești cel mai puternic bărbat pe care 1- am cunoscut vreodată. Mă simt atît de în siguranță cu tine. Ce-o să mă fac, după plecarea ta? șopti ea, pe jumătate plîngînd.

După ce-i gustase bogăția, se simțea ca un zeu - invincibil. încercă să-i domolească temerile șoptite.

— Roseanna, dragostea mea, mi-au trebuit atîția ani ca să te găsesc, încît te voi prețui întotdeauna. Sufletele noastre sînt împletite; tu mă faci să mă simt întreg, complet. Crezi câ voi lăsa ceva să ne distrugă armonia?

— Ah, dragul meu, te iubesc atît de mult. Nu mâ pot împiedica să nu mă tem pentru tine, șopti ea.

Vroia sâ o facă să rîdă.

— Nu există decît două feluri în care pot eu să mor -cînd împing sau cînd mă retrag! .

— Dragule, fii serios. Nu există un pericol ca regele să piardă? îl întrebă, agățîndu-se de el.

— Totul depinde de cei pe care-i strînge Warwick împotriva regelui. De exemplu, propriul meu lord suprem, Contele de Lincoin, a fost neutru pînă acum. Tatăl lui a fost un dușman de neclintit al regelui, dar a murit anul trecut. Fiul său, noul conte, nu a ridicat niciodată mîna împotriva regelui. Edward obișnuiește să spună că « Cei care nu sînt împotriva mea, sînt cu mine ».

— L-am adus înapoi pe Zeus. O să ai nevoie de mai mult decît de un cal, dacă intri în luptă. Ia-1 pe Zeus sau pe Mecca.

— Mulțumesc, draga mea. O să-1 iau pe Mecca, pentru că știu cît de mult îți place să călărești cu Zeus. O sărută aspru, cu toată profunzimea pasiunii pentru ea, apoi își azvîrli afară din pat picioarele lungi.

— Iubirea mea, trebuie să plec.

Roseanna era disperată, dar îl iubea prea mult ca să-1 împovăreze cu istericalele ei.

■Știu, șopti ea, mergi cu Dumnezeu înainte!

Regele Edward și fratele lui, Richard, guvernatorul Angliei, plecau din York, cu armata lor. Prima încăierare a avut loc la Stamford. John, Contele de Northumberland, fratele lui Warwick, nu l-a sprijinit pc Warwick, iar ceilalți susținători ai acestuia, din

A

Lincolnshire, au dezertat. In timp ce rebelii fugeau, își aruncau livrelele care arătau că aparțineau lui George, fratele regelui, Duce de Clarence. Trupul slujitorului lui George a fost găsit cu scrisori și dovezi scrise că, ajutat de Warwick, Ducele de Clarence încerca să pună mîna pe tron.

Warwick și susținătorii lui au fugit în sudul Angliei, la

Dartmouth, la flota lui de război, pentru că Warwick continua să fie Căpitanul Calais-ului și intendentul Canalului. Edward, Richard și Ravenspur se aflau la aproape patru zile în urma lor.

Cînd Warwick ajunse la corăbiile lui, aici îl aștepta o surpriză neplăcută. Anthony Woodville, nou-numitul Lord Rivers, îi sechestrase jumătate din vase. Ordinul regelui de a nu i se oferi ajutor lui Warwick ajunsese deja la Calais și portul francez era plin cu oamenii lui Edward. Warwick și George au fost nevoiți să navigheze pînă Ia Honfleur, ca sâ poată pună piciorul pe pămînt

A

In mai, Roger s-a întors la Ravenspur. La sfîrșitul lunii iulie, exact cînd îi venea timpul, au început durerile facerii. Roger stătea îndatoritor alături de Roseanna, masînd-o pe spate, încurajînd-o și ajutînd-o să suporte nesfîrșitele ore de munci dureroase. Pînă la urmă, disperată, Roseanna îi spuse:

— Pentru Dumnezeu, Roger, te rog, lasă-mă! Du-te în cel mai îndepărtat turn al castelului, de unde nu-mi poți auzi țipetele, pentru că trebuie să țip. Dar cum nu pot să suport să te supăr, îmi mușc buzele să-mi înăbușesc țipetele, dar nu mai suport. Du-tc!

Roger se retrase cu o sticlă, în care să-și înece îngrijorarea. După două ore i se alătură Tristan: apoi, după alte patru, domnul Burke veni și el să le țină companie, dar avu bunul simț să mai aducă o sticlă.

Travaliul Roseannei era normal pentru primul copil. După paisprezece ore de la primele dureri, dădu naștere unui fiu și moștenitor pentru Ravenspur. Cînd vestea nașterii fără complicații a Roseannei ajunse la ei, cei trei bărbați erau de-acum niște epave nervoase Coborîră tumul înalt pe picioare tremurînde, jurînd să nu mai treacă niciodată printr-un asemenea chin.

— Nu uita cadoul Roseannei, spuse Tristan, nu, după cîte probleme ai avut cu confecționarea lui.

Roger descuie cufărul și scoase din el o cutie îmbrăcată în catifea. Apoi intrară toți trei în camera unde se afla Roseanna, în

paț. Zîmbeau cu toții ca niște lunatici, în timp ce ea ridică în sus frumosul fiu, pentru a fi inspectat; apoi, pînă să apuce vreunul să-1 atingă, Roseanna îl ascunse lîngă ea,

Kate Kendall îi expedie pe Tristan și pe domnul Burke:

— Noi o să plecăm acum, să-i lăsăm singuri o clipă, da?

Domnul Burke se întoarse și spuse:

— Ai făcut o treabă foarte bună, Katie, iar Kate râmase efectiv fără cuvinte.

Roger se uită la soția lui, palidă dar triumfătoare și spuse:

— Roseanna, inima mea dă pe dinafară de dragoste pentru tine. O mîngîie cu blîndețe și-i lipi capul de inima lui. Apoi trase cuvertura în jos, să se uite la frumosul lui fiu.

— Mi-ar plăcea să-1 numesc după amîndoi tații mei - Edward Neville, spuse ea.

Roger încuviință din cap.

— O să-i spunem Ned.

Roseanna își înălță capul să-i primească sărutul; apoi, în timp ce gura lui se lăsa mai jos, ea își dădu capul pe spate și buzele lui îi devorară gîtul. Roseanna își strecură mîinile sub cămașa lui și degetele veniră în contact cu cutia de catifea.

— Ce-ai aici?

Oftă cînd deschise cutia. Era un colier magnific din ‘diamante și rubine, cu o perlă mare, în formă de lacrimă, care să se adăpostească între sînii ei. Mai erau și două perle la fel, pentru urechi. .

— Ce bijuterii prețioase! exclamă ea.

— **Roseanna, tu ești bijuteria mea prețioasă, șopti Roger.**

— **Dă-mi oglinda, îi ceru ea, după ce Roger îi prinse colierul la spate. Uitîndu-se la reflecția ei, la pielea ca smîntîna, la părul ei negru ca smoala și la gîtul împodobit cu diamante și rubine strălucitoare, își spuse,** *Sînt frumoasă.*

Botezul a avut Ioc în luna august, urmat de un banchet extrem de generos. Au venit regele și Curtea lui, precum și fratele regelui, Richard, Duce de Glouccster.

În momentul acela, nordul se afla într-un adevărat tumult, gata să se aprindă ca un foc uriaș. Teritoriul din Yorkshire, pînă la cea mai nordică graniță a Angliei, fusese dintotdeauna stăpînit de Warwick; Edward și Richard se aflau în drum spre York, pentru a-și arăta pumnii, susținătorilor lui Warwick.

La banchet, regele i-a oferit Roseannei cadoul din partea reginei. Elizabeth rămăsese la Londra, dar îi trimisese fiului Roseannei un extravagant platou din aur.

— Este prea generoasă, Maiestatea Voastră, spuse Roseanna încîntată.

Regele zîmbi.

— Este generoasă pe banii mei, bobocul meu de trandafir. Ravenspur, acum că îți începi propria ta dinastie, de ce nu-mi permiți să te înalț la rangul de pair? .

Roger scutură din cap.

*Nu, titlul de baron este suficent pentru mine, așa cum ți-am mai spus.

— Roger! îl certă Roseanna. Întorcîndu-se apoi spre rege, spuse:

— Dacă tot sînteți într-o dispoziție generoasă. Maiestatea Voastră, îi puteți oferi măcar fiului meu un titlu de drept.

Roger o privi uluit.

— Dumnezeule, femeîa asta este nesătulă cînd este vorba de fiul ei. Doamnă, titlurile și bogăția mea nu îi sînt de ajuns?

Edward se aplecă să-i șoptească ceva prietenului său Roger:

— Nu poate lupta împotriva ambiției, care este în sîngele Plantageneților. Apoi se gîndi o clipă și spuse:

— De acum înainte, fiul tău va fi viconte de Gainsborough. Există un mic orășel cu numele acesta. Se află pe rîul Trent, imediat la nord de Lincoln.

Roseanna se lăsă într-o adîncă reverență.

— Vă mulțumesc din străfundul inimii mele, înălțimea Voastră.

— Richard, spuse apoi regele, de acum înainte te numesc Guvernator al granițelor de vest, cu Scoția.

In încăpere se așternu tăcerea, pentru că acest titlu îi

aparținuse lui Warwick, încă de la vîrsta de șaptesprezece ani. Richard știa că cei din nord îl vor urî cumplit și că aceasta nu era deloc o sarcină ușoară.

— Henry Percy, strigă regele cu vocea lui tunătoare, ție îți acord titlurile deținute pînă acum de John, fratele lui Warwick. Vei fi guvernator al granițelor de est și conte de Northumberland.

Toată lumea în sală oftă. în sfîrșit, Edward îi lua

Înapoi lui Warwick și familiei sale toate titlurile și pâmînturile. Acesta era prețul trădării; totuși, nimeni din încăpere nu se simțea confortabil și cel mai puțin dintre toți, Ravenspur. El era fericit că-i refuzase regelui titlurile oferite. Nu vroia nici un titlu furat de la Warwick,. pentru că știa cît de puternic putea fi un asemenea adversar.

Warwick nu pierdu timpul în Franța. De generații, fiii familiilor nobile din Scoția îl serviseră pe regele A

Franței. In momentul de față, regele Ludovic al Xl-lea avea o sută de arcași îri ceea ce se numea Garda Scoțiană. Warwick îl convinse ușor pe regele Ludovic să-i împrumute corăbii și trupe, pentru a se întoarce în Anglia și a pune mîna pe tron.

În luna septembrie, Warwick se îndrepta spre Anglia, cu o escortă de corăbii franceze. Doi mari proprietari de pămînturi, Jasper Tudor și Contele de Oxford, se alăturară forțelor, precum și, desigur, fratele regelui, George, Duce de Clarence.

Spionii regelui Edward îi raportară acestuia câ A

Warwick pornise pe nouă septembrie. îndată ce primi mesajele, Edward trimise după Percy și Ravenspur. cerîndu-le să vină la York. Se așteptau ca Warwick să ancoreze în Yorkshire, dar aflară că acesta ancorase la ■)cvon și că fusese primit în Exeter ca un adevărat erou.

Regele Edward îi trimise lui John, fratele lui

Coventry, cu o armată impresionantă. Cîțiva dezertară în toiul nopții, pentru a i se alătura regelui.

Veștile “erau proaste pentru Edward. Oriunde ajungea Warwick, aduna ușor trupe, neîntîlnind nici o opoziție,

nicăieri. Edward, Richard, Percy, Ravenspur și ceilalți nobili din York au plecat din York spre Nottingham, pentru a aduna trupe.

Roseanna rămase perplexă cînd regele, împreună cu cea mai mare parte a armatei sale, se opri la Ravenspur, fără să fi dat de știre. Toate încăperile erau pline la refuz cu locotenenți și cavaleri și parcul devenise o mare de corturi. Deși era abia la începutul lui octombrie, iama sosise înverșunată, aducînd cu ea furtuni. Nu prea s-a văzut cu Roger, care-și petrecea ceasurile cu regele și nobilii acestuia, facînd planuri, discutînd aprins și ascultîndu-i pe rînd pe fiecare.

Roger aproape că-și pierduse glasul din cauza strigatului. El vroia ca regele să rămînă și să se lupte și îi demonstra acestuia zi și noapte că trebuia să preia ofensiva și să mărșăluiască în întîmpinarea lui Warwick. Dar regele primea prea multe sfaturi contradictorii. Lucrul pe care dorea să-1 evite, cu orice preț, era acela de a deveni din nou prizonierul lui Warwick. Edward își dădea seama că dacă se va întîmpla din nou asta, nu va mai scăpa cu viață. Conflictul dintre el și Warwick devenise unul pe viață și pe moarte; oricare dintre ei va cădea în mîinile celuilalt, va fi un om mort.

Ducele de Burgundia era cumnatul lui Edward. Acesta decise ca regele să plece din Anglia, pentru a strînge o forță mai mare ca a lui Warwick.

Roger era și el ocupat cu aprovizionarea, pentru numărul mare de guri pe care le avea de hrănit. Noaptea se prăbușea epuizat în pat, nemaiputînd decît să o stringă pe Roseanna la pieptul lui, pentru confortul uriaș pe care i-1 oferea ea.

— Dumnezeule Mare, mie nu-mi stă în fire să fug din fața unei bătălii!

Roseanna era plină de o teamă fără nume. Acum era încinsă, acum era rece ca gheața. își mușca limba, ca să nu-1 implore să rămînă; apoi, în clipa următoare, își apăsa pumnul pe gură, să nu-1 implore să fugă. Pe un ton calm, care o surprinse chiar și pe

ea, îl întrebă:

— Ce o să faci?

Întrebarea îl ului.

— Datoria, firește. Loialitatea mea este jurată lui Edward. El a decis Burgundia, deci acolo o să mergem. Roger o strînse mai tare în brațe.

— Warwick este aproape, în urma noastră. Plecăm mîine în zori. Trebuie să-1 conduc pe rege și pe oamenii săi prin The Fence, spre coastă.

— Nu! strigă ea, nemaiputîndu-și stăpîni teama.

Vocile lor îl treziră pe copilul care începu să plîngă aprig, în semn de protest. Roseanna coborî cît ai clipi din pat, aplecîndu-se asupra copilului și legănîndu-i leagănul. Roger nu putea suporta pustiul de lîngă el.

— Adu-1 în pat, cu noi. Poate că multă vreme de acum încolo nu vom mai putea fi împreună. Cît mi-aș' fi dorit ca tu să fi fost acum din nou în siguranță, în sanctuar, împreună cu regina.

Pruncul îi amușină sînul, în căutarea sfircului și

Roseanna își desfăcu panglicile și-și scoase cămașa de noapte. Sînii ei erau atît de frumos umflați, încît Roger rămase încremenit.

— O să-1 păzesc cu viața mea, îi promise ea.

Roger se gîndi, în tăcere, *Tocmai de asta mă tem.* Tare, spuse:

— Numai trei dintre navele mele sînt ancorate pe coastă; celelalte șase navighează spre coasta de vest. Dar sînt încărcate cu mari bogății, Roseanna. Am semnat toate actele necesare pentru ca tu să devii administratorul tuturor bunurilor, în numele fiului nostru. în cazul în care mi se va întîmpla ceva, el va intra imediat în posesia averii și a titlurilor.

Roseanna își duse degetele la buzele lui, iar el își umbri privirea, pentru ca ea să nu observe că simpla ei atingere declanșase dorința în el, ca o explozie. Gîtul o durea de lacrimi nestăpînite, în timp ce se agăța de el, în aceste ultime prețioase ore împreună. în

sfîrşit, cînd copilul adormi, îl duse înapoi în leagăn şi rămase multă vreme aplecată deasupra lui, cu lacrimile prelingîndu- i-se pe obraji.

Roger ştia care era singura cale de a-i îndepărta temerile, chiar şi pentru puţină vreme. Se dădu jos din pat şi o cuprinse în îmbrăţişarea lui puternică. Cînd trupurile li se atinseră, dorinţa explodă între ei, facîndu- i incapabili să mai raţioneze, doar să simtă. 0 ridică sus, în dreptul inimii lui, apoi o lăsă încet în jos, pînă cînd se adăposti în teaca ei. Roseanna strigă de plăcere-durere şi-şi împleti picioarele, strîns, pe după el. Apoi o căra încet spre pat, ţinîndu-şi duritatea adînc în trupul

A

ei. începu o mişcare ritmică, scoţîndu-şi aproape complet lungimea, apoi revenind înapoi în ea, iar şi iar, pînă cînd amîndoi explodară şi strigară împreună, în intensitatea pasiunii lor.

Roger ştia că ea va dormi acum adînc. Cînd trupul ei relaxat se scufundă în somn, el se ridică şi coborî, să ridice tabăra şi să-şi conducă oamenii prin mlaştini şi smîrcuri.

*

In următoarele două zile, Roseanna încercă să-şi îndepărteze neliniştea. Avea senzaţia că zidurile castelului se închideau peste ea; nu-şi putea risipi un sentiment de iminentă catastrofa. în cea de a treia zi, nu mai putu răbda senzaţia de claustrare şi în ciuda vîntului năprasnic, puse şaua pe Zeus şi o pomi călare, în galop iute, departe de parc, care era încă plin de gunoaiele lăsate de armata care campase acolo doar în urmă cu cîteva zile.

Călări vreme de două ore, pînă cînd începu să simtă că începe să-şi revină. Dar, în timp ce intra înapoi, în galop, în curtea castelului Ravenspur, inima i se prăbuşi la vederea trupelor călare, care o aşteptau.

George, Ducele de Clarence, se uita avid la femeia superbă care călărea armăsarul negru, sălbatic. Era înfăşurată în blana albă şi părul ei negru, răvăşit de vînt. se înfăşură în jurul ei ca o a doua blană, de samur. Simţi cum îi cade maxiliarul, la impactul cu

frumusețea ei.

văzuse vreodată. înălțimea lui extraordinară și jsemănarea cu regele erau imposibil de confundat. George veni în față și-i ținu hățurile calului, în timp ce ca descăleca. Roseanna nu-i făcu nici o reverență, dar i se adresă cu titulatura corectă.

*

— Înălțimea Voastră, ce căutați aici?

George se uită în jos, la ea.

— Pe tine, acum că te-am văzut!

Ochii îi scăpărară, își ridică bărbia sfidător, dar puse frîne la limbă.

1Ș1

— Dacă sînteți în trecere, pcrmiteți-mi să vă ofer o gustare, înainte de a pleca mai departe.

Zîmbetul îi părăsi chipul.

— Știi al naibii de bine

de ce mă aflu aici, tîrfa mică

și aroganta! Fundul ăla dc frate-miu a scăpat datorită lui Ravenspur - a fugit ca un laș. Nu încerca să negi asta-urmele armatei lui sînt împrăștiate peste tot. Cînd

au plecat? întrebă el.

— Acum o săptămînă, minți ea.

A

In sinea lui, era ușurat că plecaseră de prea multă vreme ca să îi mai urmărească în continuare. Cînd se

va întîlni din nou cu Warwick, nu-i va sufla o vorbă

despre dovezile găsite aici. O să-și păstreze pentru el comorile lui Ravenspur! își linse buzele în anticipare, uitîndu-se la Roseanna. Fratele lui nu ar ține o tîrtă care să nu fie versată în arta trupului. Gura ei senzuală și

sînii vorbeau de la sine.

Roseanna se înroșise toată, siînd acolo, înconjurată de bărbați catâri. Ducele dc Clarence încăleca și se uită

În jos, la ca.

— *Foarte curînd o să mă* întorc, doamnă. Ca să te am, vreau să spun, adăugă el, cu ochi micșorați.

Roseanna își ieșise din minți. Omul acesta era un *ticălos! Cum puteau doi frați să fie* atît dc diferiți? Acum nțelegea de ce Roger îl sfătuise insistent pe rege să-și ichidă *fratele în Turn și* înțelegea perfect ura viscerală Elizabethei Woodville față de acest bărbat. *Așteaptă să se întoarcă Roger*\ își spuse ea. Apoi, cu imensă >perase, înțelese ce însemna exilul lui Roger.

A doua zi dimineață, doi soldați, pe jumătate înecați, apărură din mlaștinile The Fens; unul îl tîra pe celălalt, care avea amîndouă picioarele, fracturate. Ei insistară să vorbească cu Lady Roseanna, înainte chiar de a fi îngrijiți. Cu inima în gît, Roseanna îi întrebă cu voce slabă:

■

— Aveți vești?

— My lady, veștile noastre sînt cumplite! Armata a pus stăpînire pe Fen Road, drumul care duce, de-a lungul coastei, de la The Wash, spre Port of Lynn. Vîntul era suficient de puternic ca să-ți sufle hainele din spinare și suficient de rece ca să înghețe oasele morților din morminte. Cea mai cumplită furtună s-a năpusit asupra noastră în timp ce traversam rîul Nene. A fost un coșmar, izbind corăbiile și înccînd cai și oameni. Regele și tînărul Tristan plecaseră în siguranță cu prima corabie, iar fratele regelui. Richard și Henry Percy, cu a doua; dar cel mai greu a fost să urci caii la bord. Lordul Ravenspur a rămas cu ultima, facînd, ca de obicei, imposibilul; dar, doamna mea, a căzut sub armăsarul acela superb, alb. Nu a avut nici o șansă. Amîndoi s-au înecat, my lady. Am văzut cu proprii noștri ochi.

— Nu! Strigătul ei de jale se auzi în cele mai îndepărtate colțuri ale castelului; servitorii veniră aler- gînd, ca sâ o vadă căzută la pămîrţj. Kate Kendall o duse imediat în pat. Revenindu-și din ceață. Roseanna sc luptă să se întoarcă la uitare, știind că n-ar fi putut face altfel, față. Plînse fără întrerupere trei zile, pînă cînd laptele ei tulbură copilul. Atunci, de dragul lui, încercă să fie tare.

Rebecca veni să stea cu ea și rolurile sc inversară, acum. Roseanna se plimba prin încăpere ca în transă îl chemă pe domnul Burke.

— Nu am pe nimeni altcineva să-1 pot ruga asta, domnule Burke. Vreți să mergeți în Fens să încercați să- 1 găsiți?

James Burke luă cu el doi grăjdari voinici și pomi imediat. Abia după două zile au putut localiza scena dezastrului. Pînă la urmă, mirosul și țipetele păsărilor gunoieri i-au dus la cadavre. Calul arab alb a fost ușor de identificat, dar trupurile umflate ale celor înecați erau atît de descompuse, încît erau greu de recunoscut. Cu un efort supraomenesc, reușiră să ridice pe jumătate trupul calului. Acolo, strivit sub ei, se afla ce mai rămăsese din capul negru al lui Ravenspur.

James Burke luă decizia de unul singur. Nu vor aduce rămășițele acasă. Nu o va lăsa să vadă sau să miroasă ceea ce fusese odată soțul ei mult-iubit. Cînd se întoarse, o luă pe Roseanna în biblioteca lui Roger, unde puteau vorbi netulburați. Purtarea lui gravă îi confirmă cele mai rele temeri.

— L-am găsit, spuse el încet. L-am îngropat acolo unde zăcea. Era imposibil să-l aducem înapoi, cârindu- 1 prin tot rogozul acela și prin nesfârșitele smîrcuri saline. O lacrimă solitară se rostogoli pc obrazul Roseannei.

— Cum l-ai găsit? întrebă Roseanna înecată de plîns. -Zăcea sub Mecca.

Ochii ei priveau tară să vadă și el știa că se întorsese în trecut, acolo unde sc refugiase în ultimele zile. O părăsi tăcut, lăsînd-o cu fantomele ei.

Intr-un tîrziu, lui Kate Kendall i-a fost de ajuns. A luat pana și hîrtia și i-a scris un mesaj Joannei, Lady Castlemaine.

Vă veți liniști aflînd că regele și cea mai mare parte a nobililor săi și a armatei au ajuns în siguranță în Burgundia, dar între timp cred că ați aflat că Baronul Ravenspur și-a pierdut viața ajutînd fuga regelui. Vă rog să veniți la Roseanna. Este ca un cadavru viu și mă tem pentru sănătatea ei mintală. Mă rog ca sosirea

dumneavoastră să o smulgă înapoi la viață, pentru că este amorțită de durere.

Supusa dumneavoastră servitoare,

Kate Kendall.

În camera ci, Roseanna stătea mută, în timp ce Kate o ajuta să-și compună o ținută de doliu. Alice luă peria să îi perie părul. Roseanna întrebă, cu o voce jalnică:

— De ce plînge atît de mult copilul, în ultima vreme? Kate își strînse buzele, apoi spuse, pe tonul ei cel mai caustic:

— Plînge pentru că îl neglijați! Nu sînteți prima femeie care își pierde soțul și nici nu veți fi ultima. Toate astea aparțin acum copilului și el are nevoie de cineva puternic, care să se ocupe de administrarea lor, nu de o umbră distrusă care își plînge de milă!

Cuvintele îi sfredeliră inima, ca ghearele unei păsări de pradă.

— Kate, cum poți spune asta? șopti ea. Kate își trase nasul și îi făcu semn lui Alice să iasă împreună din încăpere. O s-o lase singură, să sc gîndească la acuzațiiile pe care tocmai i le aruncase în față.

Roseanna se duse la leagăn, luă copilul și ținîndu- 1 la piept, îi gînguri un cîntecel liniștitor. îl hrănise mai A devreme, dar în ultimele zile nu îl ținuse în brațe, li zîmbi printre lacrimi, văzînd în el o micuță replică a lui Roger și-i șopti ce avea pe suflet:

— Îmi pare rău, scumpul meu. Te iubesc mai mult decît viața. îți promit că voi fi cea mai bună mamă din lume.

Îi vorbi, îi cîntă și deveni atît de absorbită dc ceea ce facea, încît lumea din jurul ei dispăru. Pruncul adormi mulțumit. Punîndu-1 înapoi în leagăn, deveni treptat conștientă de țipetele și strigătele cuiva, de jos. Cum îndrăzneau să o tulbure? Nu știau că această casă era în doliu? Coborî alergînd cele două etaje și inima i se opri, recunoscîndu-1 pe George, Ducele dc Clarence. Se certa furios cu domnul Burke, al cărui obraz, văzu îngrozită Roseanna, fusese biciuit de cravașa acestuia. Putea auzi vocea imploratoare a lui Alice și pe cea a lui Kate Kendall, înjurînd într-o încăpere alăturată.

f

Roseanna trecu pe lîngă duce și deschise ușa. Doi dintre însoțitorii lui George o dezbrăcaseră goală pe Alice și un al treilea o ținea imobilă pe Kate.

Roseanna se întoarse furioasă să-1 înfrunte pe George.

— Oprește-i imediat! Fata asta este fecioară!

George spuse tărăgănat:

— Și care ar mai fi distracția, dacă nu ar fi fecioara? dar ridică mîna către oamenii săi, să o lase pc fată. Kate scoase din încăpere o Alice plîngînd cu sughițuri.

Furioasă, Roseanna porunci:

— Veți părăsi imediat casa asta! Noi sîntem în doliu, aici!

— Și nu ai un bărbat care să te apere. De aceea te iau sub protecția mea regală.

— Incâ nu ești rege, spuse ea brutal.

— Sînt rege cu numele; nu mai lipsește decît încoronarea. De aceea, fetițo, va fi în propriul tău interes să-mi faci pe plac, pentru că, ridicînd doar mîna, eu pot face orice.

— Vorbe! spuse ea cu dispreț, propriul ei sînge regesc clocotindu-i în vine.

George făcu oshii mici.

— Toate titlurile conferite de Edward sînr nule și neavenite. De aceea, micuțul tău Viconte Gainsborough nu mai este viconte. .

Roseanna înmărmuri.

— Nu poți face asta!

George zîmbi și spuse mieros:

— S-a făcut, deja.

— Ce căutați aici? strigă ea, îngrozită.

George își desfăcu brațele.

— Nu cerem decît puțina ospitalitate -camere de oaspeți pentru noapte, mîncare, puțin vin, un loc unde noi doi putem discuta în privat.

Roseanna dădu calmă ordine servitorilor să pregătească

încăperile și o cină specială. Intre timp, li se vor oferi cele mai bune vinuri din pivnițele Ravenspur.

Înălțimea Voastră, dacă doriți, puteți să mă urinați, spuse ea rece, îndrcptîndu-se spre biblioteca lui Ravenspur.

Încet, George făcu înconjurul încăperii, luînd în mînă obiece de artă și punîndu-Ie apoi la loc.

Încep să-mi dau seama de vasta bogăție a lui Ravenspur. Eu a trebuit să mă îndatorez pentru nevoile mele.

Roseanna nu comentă. Era îmbrăcat în satin alb și diamante și știa că el își va permite orice, oricind, indiferent cît i-ar costa pe ceilalți.

— Fiul tău este noul Baron de Ravenspur. Mă gîndesc să-l iau sub protecția Coroanei, ca să-i administrez proprietățile.

— Nu! strigă Roseanna, dueîndu-și mîna la gît.

— Totul depinde de tine, dulcea mea Roseanna. Fă- mi pe plac și voi crește dc zece ori pămînturile și titlurile fiului tău. Disprețuiește-mâ și-1 voi scoate din casa asta!

Șantajul anenința să o învăluie; indiferent ce-i scornea mintea câ să scape de el, era prinsă în plasa lui.

Dintr-o dată, o auzi pe Rebecca strigînd, îngrozită.

— Nu-i lăsa să îi facă rău cumnatei mele, îl rugă ea.

— Sper că nu c virgină?

— Oprește-i! îl imploră Roseanna.

— **Ți-am** mai spus - depinde de tine, fetițo. Spune- **mi** doar că vei veni la mine în noaptea asta și totul din casa asta, inclusiv fiul tău, va fi în siguranță.

— **O** să vin la tine, îi promise ea încet.

Roseanna îi spuse lui Kate să-i prepare un somnifer și-i mai spuse să-i pună și ceva care să-i provoace avortul, pentru siguranță; Rebecca era isterică și refuza să spună care era bărbatul care o violase. Apoi Roseanna se îngriji de domnul Burke și-i examina rana de pe obraz.

— Domnule Burke, nu-i provoca. O să mă ocup eu dc nevoile

ducelui. Să ne rugăm lui Dumnezeu ca mîine să plece de aici.

Domnul Burke se uită la ea cu îngrijorare.

— Dacă aș putea face ceva să vă ajut, my lady.

— Poți face ceva. Vreau să îngropi tava de aur pe care a trimis-o regina pentru botezul fiului meu. Apoi du cuferele lui Roger într-un loc sigur, unde nu pot fi găsite. Trebuie să-mi ascund bijuteriile bune, pentru că, **te** rog să mă crezi, va lua de la mine totul, pînă va fi **mulțumit.**

Nu a cinat cu oaspeții ci s-a îmbăiat în intimitatea camerei ei. Apoi și-a pus o rochie simplă, călduroasă, din catifea albă, cu mîneci largi, și-a turnat un pahat plin cu Chablis pe care l-a sorbit încet, să-și calmeze nervii, își spuse, curajoasă, *Eu sînt mai femeie decît este el bărbat! O să ies victorioasă din această confruntare!*

Cînd bău și ultimele picături de vin, inspira adînc și se duse în dormitorul lui George. Acesta băuse toată după-amiaza și fața lui era roșie de la atîta vin. Vorbea greoi, vulgar, spre dezgustul Roseannei.

— Bine ai venit, fetițo. Nu o să regreți, pentru că eu am cea mai mare sculă din Anglia.

Roseanna își coborî genele, ca el să nu-i citească groaza din priviri. George își întinse degetele lungi, să se joace cu sfîrcurile ei, de sub rochie.

— Ai sîni magnifici, spuse el cu voce groasă. Acolo unde îi frecase sfîrcurile, două picături mici deveniră vizibile pe corsajul rochiei de catifea. Ochii i se dilatară și organul i se umflă și i se întări.

Ii luă mina și i-o puse pe organul lui, ca ea să-și facă o idee despre neobișnuita lui mărime. Șopti:

— Nu voi fi satisfăcut pînă ce nu-mi voi vîrî scula în tine dc mai multe ori decît fratele meu.

Roseanna știa că era obsedat de fratele lui, regele. Vroia să strige că Edward era tatăl ei, nu iubitul ei, dar nu îndrăzni. Dacă ar fi știut că băiatul ei era nepotul regelui, nu i-ar fi luat acestuia numai pămînturile, ci și viața.

George o împinse spre pat. Se dezbrăcă repede și se întinse pe spate, aștcptînd-o. Crezuse că cl se va repezi asupra ci, sălbatic, așa încît comportamentul lui o surprinse și o alarmă. O să fie mai rău decît și-a imaginat ea. Rămase tăcută lîngă pat,'facîndu-și curaj pentru ce avea să urmeze.

— Aștept, fetițo, spus el pe un ton amenințător, facînd ochii mici.

Roseanna își scoase încet rochia. Se uita la sexul lui, alarmată. Era enorm. Folosind ccl mai vulgar limbaj, George îi spuse cu detalii șocante ce dorea dc la ea.

A

In timp ce îngenunchea pentru el, panii ei mătăsos îi căzu în față, asemenea unei perdele care să-i ascundă **rușinea.** Brusc, mîna lui o trase fără milă de păr.

— **Ai vrut sâ mă muști, da?**

Ea nu îl contrazise, dar își mască triumful din priviri, să nu îl înfurie mai rău.

George se ridică din pat și-i porunci să îngenuncheze la marginea patului. Se apropie dc ea pe **la** spate și încercă să o pătrundă. Roseanna nu știa ce anume vroia el să facă.

— Iisuse lîristoase, nu ai fost niciodată inițiată - ești **prea** mică! **mîrîi** el. Frustrat în tot ce-și dorea el, o trinti pe spate, lipită de pat și-i porunci:

— Desfa-te! O pătrunse cu cruzime, pînă cînd **Roseanna** crezu că o să explodeze.

— Răspunde-mi! îi porunci cl. Apoi, gura lui avidă i se prinse de sfirc, sugînd laptele din el. După ce-și satisfacu dorințele crude, căzu într-o stare de toropeală.

Tîrziu în noapte, Roseanna stătea adăpostită în îmbrățișarea ferestrei. Era prea amorțită ca să poată **gîndi.** George se ridică în patul mare.

— Ce faci acolo? întrebă el.

— Nu am putut dormi, șopti ea.

— Dacă tot nu dormi, vino înapoi în pat, să te mai folosesc.

Diminieața, îi escortă pe duce și pe oamenii lui, la grajduri. Vroia să-1 vadă cu ochii ei că părăsea locul. Privirea lui hrăpăreața căzu pe icpele albe.

— Sînt cai arabi? întrebă el.

— Nu, sire. Sînt crescuți de călugării cistcrcicnr la abația din Jervaulx.

— Îmi plac, spuse el dulce.

— Astea sînt doar iepe. Sînt sigură că dacă vizitați abația, veți găsi acolo armăsari pe gustul dumneavoastră.

— Poate, temporiză el. Poate că data viitoare cînd te voi vizita, vei fi atît de generoasă încît să-mi dăruiești iepele.

Iepele contau mult pentru ea, mai ales că fuseseră împerecheate cu Mecca, dar ea nu auzi decît *dala viitoare cînd te voi vizita.*

Ajunse în camera ei cu picioarele tremurînde. Cînd Kate veni la ea cu copilul, strigă:

— Nu-mi aduce copilul cită vreme duhnesc a porcul acela. Pregătește-mi baia, Kate! Se frecă pînă cînd pielea i se înroși și nu ieși din apă decît după ce Kate îi spuse:

— Rușinea este a lui, nu a ta, Roseanna.

— Ai dreptate, Kate. Nu am timp de pierdut cu asia. Trebuie să-mi fac planuri cum să-mi salvez fiul. O să trebuiasacă să-1 înțarc, Kate. Trebuie să-1 duc undeva, într-un loc sigur și acesta nu va fi lîngă mine.

A

Își puse o rochie neagră de doliu și începu sâ se

A

agite repede, dînd ordine. In timpul acesta sosi și mama ei.

— Kate, ce minciuni mi-ai îndrugat că Roseanna e pe

jumătate moartă, că e ca în transă? întrebă Joanna.

— Am fost trezită cu brutalitate, spuse Roseanna caustic. O luă pe mama ci în

dormitor și-i povesti tot ce se întîmplase. nescâpînd nici un detaliu.

— Vreau să-mi iei fiul ia Castlemaine. Asta nu înseamnă că va fi departe de George, dar Ned va fi mai puțin vulnerabil.

— Și Kate? întcbă Joanna.

— Kate este forța mea. Fără ea. aș înnebuni. Mă duc să aranjez cu bâtrinul Dobbin să-mi ducă la tata toți caii mei cei mai buni.

— Nu mergi prea departe, draga mea? o întrebă Joanna.

■k

— Nu o să-1 las pe porcul ăsta să-mi ia nici măcar aburul dc pe balega lor! Totul aparține fiului meu și o să mor apărîndu-1! jură ca.

— Este o lume a bărbaților, Roseanna. Tocmai ai căpătat o lecție.

— Atunci o să-mi caut un bărbat mai puternic! O să mă duc la Warwick, dacă o să trebuiască, amenință ea.

— Warwick este un bărbat deasupra tentațiilor - am încercat și eu, cu ani în urmă. Dumnezeul lui este ambiția, pentru care ar sacrifica orice. Femeile nu înseamnă nimic pentru el.

— Atunci o să apelez la lordul suzeran al lui Ravenspur. Contele de Lincoln mâ va asculta, cel puțin, dacă o să-i jur credință, pentru pâmînturile și titlurile fiului meu.

Joanna își pnvi fiica cu admirație.

— Se spune că este un bărbat tînăr. Dacă are plăcerile unui bărbat tînăr, atunci nu va rămîne indiferent la frumusețea ta.

Kate intră cu o tavă încărcată, cunoscînd pasiunea dintotdeauna a Joannei pentru mîncărurilc bune.

— Kate, caută-1 pe domnul Burke și întoarce-te. Vreau să vorbesc cu amîndoi, spuse Roseanna. Văzîndu-i pe cei doi, Roseanna își spuse că era recunoscătoare să aibă oameni atît dc loiali, cărora sâ le pese de ce se întîmpla cu ea.

— Mama îl va lua pe fiul meu la Castlemaine. Alice și Rebecca le vor ține companie. Eu trebuie să plec mîine într-o misiune importantă și vreau să veniți amîndoi cu mine. Corăbiile comerciale ale lui Ravenspur sînt ancorate la Liverpool. Trebuie să a

vorbesc cu căpitanul, să scoată corăbiile în siguranță, din țară. Ei sunt responsabili pentru o mare parte din bogăția lui Ravenspur și nu-i pot lăsa să cadă în mîinile Ducelui de Clarence. Domnule Burke, crezi că își vor putea duce corăbiile spre Drogheda?

Burke încuviință din cap.

— Da. Boyne se varsă în mare, aproape de Drogheda.

— Bine. Veniți amîndoi cu mine la Liverpool? Dar să nu spuneți la nimeni. Vom călători în secret.

James Burke spuse:

— Cea mai directă rută este prin Derby. Din acest orășel pleacă un drum roman, care duce direct pe coastă.

Roseanna își petrecu următoarele douăzeci și patru de ore încercînd răbdătoare să-și hrănească fiul cu pîine și lapte. Acesta mînca lacom, dar tot plîngea după sinul mamei, ca și cum acesta ar fi fost singurul lucru care l- ar fi putut mulțumi. Kate îi modela o imitație de sfirc, pe care micuțul îl sugea destul de domic, dar țipa furios cînd simțea că laptele nu curgea prin el. Pînă la urmă, Roseanna veni cu o decizie dură.

— Mamă, timpul meu zboară. Vreau să pleci chiar astăzi spre Castlemaine. Micuțul Ned nu o să moară de foame; are o poftă de mîncare mult prea mare pentru asta. Cînd eu nu voi mai fi la dispoziția lui, se va adapta mult mai repede.

Din clipa în care copilul nu mai era acolo în fiecare clipă, Roseannei începu să-i fie dor dc Roger. Ziua își ocupa timpul cu pregătirile pentru plecarea la Liverpool, dar noaptea constata că nu putea dormi, pentru că trupul îi tînjea după el. Gîndindu-se în urmă, i se părea incredibil că îl respinsese vreodată și regreta tot acel timp cît îl sfidase. Totuși, acela fusese pentru ei ca un fel de dans de împerechere. Dar cîtă cruzime, să îi fie smuls de lîngă ea! Se simțea ca mutilată.

Era tîrziu cînd caleașca acoperită trase în curtea din Derby. James Burke intră în han, în timp ce femeile

A

așteptau în caleașca. închine două dormitoare și un salon privat pentru cină și ceru lemne in pluS, pentru **foc.**

Coborind din caleașcă și intrind în han, Roseanna își trase mult gluga pe față. Nu și-o scoase pînă cînd nu se aflară la adăpostul salonului privat. O ușă care dădea în alt salon privat se deschise și un servitor intră cu un braț de lemne. înainte ca ușa să se închidă la loc, Roseanna văzu un bărbat privind-o cu nedisimulată admirație. Era obișnuită ca bărbații să o privească astfel și nu i se păru nimic deosebit.

Tînărul din salonul alăturat se interesă imediat de identitatea doamnei. Hangiul nu-i putu spune nimic. Ii trimise vin; vinul a fosl refuzat politicos și tînărul sc simți profund frustrat.

Era un tînăr nobil care se întorcea de Ia Coventry, unde, împreună cu alți conți ai regatului, se închisese cu Warwick, decizînd viitorul Angliei - în cazul în care vor putea ajunge vreodată la o înțelegere. Acum, nu știa ce-1 intriga mai mult, frumusețea nespusă sau aerul misterios care o înconjura pe această doamnă, dar acea scurtă clipă cît o zărise a fost suficientă ca să cadă în mrejele ei.

Roseanna nu ar fi fost atît de indiferentă, dacă ar fi știut că bărbatul care ocupa celălalt salon privat era Contele de Lincoln.

Roseanna se întîlni cu căpitanii flotei comerciale a lui Ravenspur. Cel puțin doi dintre aceștia știau despre proprietatea Ravenspur din Drogheda, Irlanda. Roseanna îl desemnă pe unul dintre căpitani să preia conducerea și îl autoriză să se ocupe de acțiunea îndepărtării corăbiilor. Le spuse să nu coboare niciodată ancora în vreun port englez, pînă cînd regele Edward nu va reveni pc tron. Stabili ca vara viitoare să se ducă și ea în Irlanda, cînd cea mai mare parte dintre ei se vor fi întors din expedițiile comerciale în țări îndepărtate.

Sigur, i-ar fi ușor să călătorească spre Irlanda împreună cu ei, să scape astfel de Ducele de Clarence.

Avea documentele proprietății din Droeheda. pe care i îe dăduse Ravenspur. Aceasta era separată de celelalte proprietăți și nu-i

putea ti luată, dar dacă abandona Ravenspur-ul, acesta, împreună cu celelalte castele, îi vor fi smulse fiului ei pentru totdeauna. Hotărîtă, **Roseanna** se pregătea să se întoarcă acasă.

Cu cît se apropia de Ravenspur, cu atît se temea de o altă întîlnirc cu Ducele de Clarence Se înfiora. Amintirea lui rămăsese agățată de ea ca mîzga murdară dintr-un eleșteu. Se calmă facînd planuri să-l viziteze pe Contele dc Lincoln și să-i implore ajutorul. La întoarcere, se odihni doar o singura zi, în care se pomeni uitîndu-se tot timpul pc ferestrele de sus, scrutînd orizontul și știu că nu va mai putea lăsa să treacă o altă zi tară să treacă la acțiune.

Străvechiul oraș Lincoln data încă dinainte de ocupația romană; era domiat de o catedrală ridicată de William Cuceritorul, cu secole în urmă. După eleganța castelului Ravenspur, castelul de aici i se pani urît, dar părea formidabil de solid. O luase pe Kate cu ea, să o ajute să-și facă toaleta, pentru că era o femeie care știa cît de mult valora aparența. Era o femeie care plăcea bărbaților și intenționa să recurgă la toate artificiile feminine pe care le poseda.

Rochia nu putea fi decît neagră. Era în doliu. Dar o alese pe cea mai frumoasă, din mătase, care foșnea provocator; decolteul, care părea modest, era înșelător, pentru că îi modela sînii și îi expunea cînd se apleca într-o reverență. își pieptănase părul la spate, ca să-și scoată în evidență fața în formă de inimă. Și-l prinsese cu o clemă din aur filigranat, dc unde cădea drept în jos. ca o cascadă mătăsoasă. Cu părul dat pe spate, pomeții obrajilor îi ieșeau în evidență și ochii se vedeau ușor migdalați. își pictase gura cu același roșu ca al colierului din rubine pe care i-l dăruise Roger. Perla uriașă era cuibărită în valea adîncă a sînilor ei. Șambelanul castelului o conduse în sala dc recepție, unde contele primea oamenii din Lincolnshire, care îi solicitau audiență. Roseanna simți că se liniștește. Ducele de Lincoln stătea, lucrînd, la o masă sculptată, cînd își ridică privirea și o văzu apropiindu-se. Ochii i sc măriră și în clipa următoare era în picioare, venind în întîmpinarea ei.

Roseanna rămase surprinsă de tinerețea lui. Nu putea avea mai

mult de douăzeci și cinci dc ani. Era de statură medie dar atît dc arătos, încît nu se putu abține să nu se uite lung la el. Părul lui avea reflexe argintii și ochii erau și ei argintii.

— Cine sînteți? întrebă el uitîndu-și total manierele. Vocea lui era adîncă și bogată, ca a unui bărbat mult mai în vîrstă.

Roseanna se lăsă într-o reverență grațioasă, care-i etală sînii magnifici.

— Sînt Lady Roseanna, Baroneasă dc Ravenspur. -V-am mai văzut, înainte, spuse el.

Sprincenele ei se ridicară întrebătoare și el îi spuse: -La hanul din Derby, acum paisprezece zile. -Dumneavoastră erați domnul care se uita atît de îndrăzneț la mine? zîmbi Roseanna.

— Mărturisesc că da, doamnă. Ați avut dreptate să mă tratați cu dispreț.

Roseanna își coboori genele.

— Eu ... eu am rămas de curînd văduvă, tară protecție. Sînt o pradă ușoară, my lord.

Ducele deveni sobru.

— Un anumit bărbat vă forțează cu atențiile lui, spuse **el, înțelegînd.**

Roseanna oftă din rărunchi și confirmă, înclinînd **capul.**

— **Am** venit la dumneavoastră ca să mă sfatuiți, my **lord. Deși** dumneavoastră și soțul meu ați fost în tabere **diferite,** totuși, sînteți suzeranul meu.

— Cine este bărbatul care a îndrăznit să vă ofenseze? **întrebă el.**

Genele îi seînteiau de lacrimi neascunse.

— Mi-e teamă să-i spun numele, șopti ea.

Ii luă mîna într-ale lui și i-o apăsă, liniștitor.

— Să mergem în camera alăturată, unde putem fi mai **puțin formali.** Mă doare suferința dumneavoastră **evidentă.**

Ii permise, ascultătoare, să o conducă în micul **salon cu** sofale confortabile și cu foc în cămin. Ducele **turnă vin în** două pahare mici de cristal și îi dădu unul. **Cînd** degetele i le atinseră pe ale

lui, îi auzi inspirația **adîncă.** își sorbi vinul în tăcere; tensiunea sexuală dintre **ei aproape că sfiriia în aer.**

Ducele spuse încet:

— Vă rog,, aveți încredere în mine. Orice îmi veți **spune,** va fi strict confidențial și jur să fac tot ce-mi stă **în** putință să vă ajut.

Roseanna zîmbi tremurător și inima lui se topi.

— My lord...

— Prietenii îmi spun Line, o invită el.

— Am fost șantajată.

Ochii lui se făcură mari, dar rămase tăcut, sperind că ea va continua.

— De un bărbat de rang înalt, termină ca.

— Atît de înalt încît ție teamă să-i spui numele? întrebă Line, nevenindu-i să creadă.

Roseanna înclină din cap.

— Cu două luni înainte ca soțul meu să fie ucis, am dat naștere unui fiu. El este acum Baronul Ravenspur- doar că ... doar că Ducele de Clarence mă amenință că va deveni tutorele lui și-i va lua toate pămînturile dacă - dacă nu îi dau acces la patul meu. Apoi Roseanna tăcu, prvindu-1 în față; lumina focului din cămin îi transforma rubinele în flăcări.

Ducele fluieră, auzind numele regal.

— Este căsătorit cu fiica lui Warwick! Făcătorului de regi o să i se încețoșeze vederea, dacă o să afle asta.

— My lord...

— Line, insistă el.

— Line, spune-mi dacă stă în puterile lui să-i facă asta fiului meu.

Line înclină încet din cap...

— El poate fie să ia în epitropie averea fiului tău, pînă cînd acesta va ajunge la majorat, fie să emită un mandat de condamnare, prin care totul va reveni Coroanei - dar numai dacă devine rege, Lady Roseanna.

Roseanna se întristă vizibil la aflarea acestei vești, așa încît el

se grăbi sa-i explice.

— **Dar nu** există nici o certitudine că George va fi încoronat. îți spun asta în strictă confidențialitate. Nobilimea nu îl vrea. Cei mai mulți dintre nobilii lancastrieni îl vor înapoi pe bătrînul rege Henry.

— Dar el este nebun! Locuiește în Tumul Londrei.

— Nebun, da. Și totuși îl preferă pe el, Ducelui de Clarence.

— **Cel** puțin mi-ați dat speranțe. Cînd se va decide **asta?**

A

— In curînd. Cu toții vrem să se rezolve odată această criză. Un război permanent lasă regatul vlăguit.

— Vă veți adăuga vocea celor care se opun încoronării Ducelui de Clarence? îl imploră ea.

— A mea va fi cea mai puternică, o asigură el.

Se ridică să-și ia la revedere și dintr-o dată, el nu mai dorea plecarea ei.

— Lady Roseanna, nu puteți pleca fără să cinați cu mine.

Roseanna ezită. Știa ce însemna să părăsești un bărbat tocmai cînd acesta îți dorea cel mai mult compania.

A

— Îmi pare rău, trebuie să plec. începe să ningă și nu vreau să fiu prinsă în furtună.

Dori să o roage să rămînă peste noapte, dar asta 1- ar fî pus în aceeași lumină cu cu seducătorul de care fugea.

— Vă pot vizita? întrebă el dornic.

— Vă rog. Este foarte amabil din partea dumneavoastră să vreți să aveți grijă de binele meu, my lord.

— Line, o rugă el.

A trecut o săptămînă, timp în care Roseanna scruta orizontul și se ruga Ia Dumnezeu ca Ducele de Clarence să aibă suficiente probleme ca să nu-i mai rămînă timp să se gîndească măcar la ea. Era o adevărată agonie să trăiască fără Roger și-i lipsea atit de mult copilul, încît îi venea să urle.

Se uită afară, pe fereastra dormitorului ci; inima i se opri în gît

cînd văzu călăreți apropiindu-se. Dar cînd recunoscu parul argintiu al Ducelui de Lincoln, se simți ușurată. Se perie cu degete tremurînde și coborî sâ-l salute.

— Line! strigă ea veselă; inima lui bătu mai repede auzind-o cît de călduros îl salutase. Era îmbrăcată într- o rochie albă, simplă, din olandă și cu părul negru, lăsat liber, să-i cadă pînă la tivul rochiei. Arăta atît de tînără încît îți frîngea inima. Era cea mai adorabilă, mai atrăgătoare creatură pe care o cunoscuse el vreodată și o dorea.

— Roseanna. Dumnezeule, zilele abia s-au tîrît pentru mine, de cînd te-am văzut. îi luă mîinile într-ale lui și i le duse la buze.

— Și pentru mine, zilele abia se tîrăsc.îmi este atît de dor d£ copilașul meu.

— Unde este? o întrbă el.

Roseanna ezită.

— Ai încredere în mine, o imploră cl.

— Este cu mama mea, la Castlemaine.

— O să te duc să-1 vezi, spuse el.

— Ah, nu! Adevărat? Ah, Line, îți mulțumesc că ai venit.

— Spune-lc sa-ți pregătească imediat caleașca, îi zîmbi el.

— Haide să călărim! sugeră ea, dintr-o data explodînd de energic.

Kate le servi o gustare ușoară, apoi o ajută pe Roseanna să-și pună o fustă neagră din catifea, de vînătoare și o bluză delicată, albă. Line se îngrijoră pentru ea cînd îl văzu pe Zeus, dar temerile îi dispărură cînd o văzu încălecînd și zburind din grajd.

— Așteaptă să vezi caii de la Castlemaine! Tatăl meu crește cele mai fine rase de cai din Anglia.

Joanna a întreținut perfect atmosfera. Avea ea un dar de a crea o atmosferă intimă, fără să sacrifice tradițiile formale. Line se minună văzînd grajdurile lui Neville și asculta atent în timp ce bărbatul mai în vîrstă îi povestea detalii despre abilitatea naturală a Roseannei, cînd venea vorba de creșterea cailor. O privi pe Roseanna cu copilul și știu că cei doi nu trebuiau des- părțiți-

Deciseră să rămînă peste noapte. Cînd veni timpul să se retragă, Roseanna îi arătă camera lui de oaspeți. O trase înăuntru și o strînse în brațe. Buzele îi coborîră pe ale ei, nelăsîndu-i nici un dubiu cît de mult o dorea.

— Roseanna, m-am îndrăgostit de tine, îi șopti el în **păr.**

Roseanna își puse degetele pe buzele lui, să-i oprească cuvintele și ieși din cameră.

Joanna se afla în camera Roseannei, cu ochii strălucindu-i de admirație.

— Dumnezeule, nu ți-ai pierdut timpul! Ești pregătită să-i oferi ce-și dorește?

— Da! Voi deveni amanta lui dacă asta trebuie ca să- mi protejez fiul de porcul de Clarence.

— Atunci să plec pînă apare el și noapte bună, scumpa mea, îi spuse Joanna glumind.

Dar Line nu aparii, deși Joanna se așteptase oarecum la asta. Dimineața își luă la revedere cu părere de rău, nedespărțindu-sc de fiul ei pînă în ultima clipă.

Line a fost neobișnuit de tăcut pe drumul de întoarcere la Ravenspur. Roseanna știa că, atunci cînd vor ajunge la castel și vor fi singuri, el va trece la fapte. Aproape de castel, fulgii de zăpadă se transformară în ploaie; apoi, o răpăială subită îi făcu să o ia la goană între grajduri și casă, înainte de a fi udați pînă la piele. Intrară rizînd în casă; apoi, în timp ce ea își scutura stropii de ploaie de pe blană, el o cuprinse în brațe și îi spuse:

— Mărită-te cu mine, Roseanna.

Roseanna rămase înmărmurită. Asta nu era ce intenționa ea.

— Ah, Line, cc am făcut? șopti ea.

— Ce vrei să spui?

— Nu mă pot mărita cu tine; nu mă mai pot mărita niciodată. Abia mi-am pierdut bărbatul. L-am iubit atît de mult, încît nu cred că voi mai fi în stare să iubesc pe altcineva.

Roseanna știa că Roger fusese marea ei pasiune și că nimeni nu-i va lua vreodată locul. Era dispusă (ară ezitare să devină

amanta lui Line, dar soția lui, asta ieșea din discuție.

Ochii lui erau ca gheața argintie

— Atunci spune-mi dc ce ai venit la mine? Ce vroiai? o întrebă el calm.

— Aveam nevoie de ajutorul tău, iar în schimb, m- am gîndit că ... Se opri, jenată.

— Că îmi vei da trupul tău? strigă el. Roseanna, eu nu vreau doar trupul tău, eu te vreau pe tine. Dumnezeule, de cînd am devenit Duce de Lincoln, femeile se întind în fața mea chiar înainte de a-mi arunca o privire asupra lor. Eu nu te vreau pentru o tăvăleală oarecare! Eu te vreau ca soția mea.

— De ce? întrebă ea. încercînd să-i urmărească raționamentul.

— Pentru o mie de motive. Ai un aer de noblețe în tine, care îmi spune că ai fi o contesă deosebită. îmi place să fiu cu tine; îmi place vitalitatea ta, inteligența ta. Vreau să-mi dăruiești un fiu ca acela pe care i l-ai dăruit lui Ravenspur. Și da, vreau să-i văd verzi de invidie pe toți bărbații, pentru că îmi aparții mie! Roseanna, căsătoria este singurul statut onorabil.

*Este atît de tînăr; este atît de idealist** își spuse ea cu tristețe.

— Iartă-mă, Line, nu am vrut să te rănesc. îmi ești foarte drag, dar inima mea este închisă în gheață, acum, spuse ea cu blîndețe.

Line îi zîmbi și-și apăsă ușor buzele de fruntea ei tulburată.

— Poate că dacă o să-ți las timp, se va dezgheța puțin, îl privi plecînd; nu îl chemă înapoi.

Crăciunul se apropia cu pași repezi. Ca să se mai înveselească, Roseanna se gîndi că ar putea ieși puțin călare, să culeagă laur, să împodobească Ravenspur-ul, dar o cuprinse o stare de letargie. începuse să trăiască în trecut. Dacă ar putea întoarce ceasul înapoi! Dacă micuța ei familie ar putea sărbători Crăciunul din nou împreună! Dacă Roger ...

Vizitele lui Line încetaseră. Deși Kate nu a certat- o pentru că l-a expediat, Roseanna știa că femeia asta practică, din nord, considera că se purtase ca o proastă.

li era aproape frică de reacția mamei ei, cînd va află că fiica ei

refuzase căsătoria cu contele de Lincoln.

Deși era încă în plină după-amiază. aproape că se întunecase, deja. Aprinzînd luminările, nările ei respinseră cu silă mirosul dc ceară fierbinte. O să se culce mai devreme. *Ce altceva avea de făcut?* își spuse ea ureînd încet scările. Brusc, ușa se deschise și Ducele de Clarence cu suita lui se îngrămădi în hol. Letargia îi dispăru într-o clipă. Fusese înlocuită de o mînie fierbinte. Clocotitoare.

— lisuse, fetițo, locul acesta este ca un mormînt! Deschide pivnițele de vinuri. Henry, adu ceva fete tinere din sat, să ne distrăm. Erau beți și bărbații rideau tîmp de cîte ori vorbea George.

— Afară! strigă ea.

— Ce? Așa este un primit un iubit? Am venit să-ți dau cadoul de Crăciun, rînji George.

— Porc fudul!

“Tîrfa! izbucni el, ureînd treptele cîte două.

Roseanna îi aruncă în cap un candelabru din argint și alergă la următorul etaj. Intră într-un dormitor și

*

Încuie ușa. Furios, acesta dădu cu piciorul în ușă pînă canaturile se sparseră și ușa cedă.

Roseanna se retrase departe de el.

— Dacă mă mai atingi, te asigur că îi voi spune lui Warwick. Dacă îți place atît de mult scandalul, o să-ți asigur eu unul!

— Nu înseamnă nici un scandal să te culci cu o tîrfa, rînji el.

— Sînt fiica regelui. Tu ești unchiul meu. Ceea ce faci tu, este incest!

— Cățea mincinoasă! Ridică brațul și îi dădu vînt pînă în mijlocul camerei.

— Unde este fiul tău?

— La cumnata mea, minți ea.

Mîinile lui se afundară în decolteul rochiei și i-1 sfîșie dc pc trup. Stătea ghemuită ca un animal încolțit, în timp ce el începea să se

excite.

— Semeni foarte mult cu fratele tău; am avut o mare atracție pentru el.

— A murit, din fericire, scuipă ea. Ochii lui se micșorară cruzi.

— Fratele tău a murit - soțul tău a murit. Nu este ciudat că moartea vine întotdeauna de trei ori? Unde ai spus câ este copilul tău? Cu mama ta, la Castlemaine?

— Nu, nu! strigă Roseanna, paralizată de frică.

El zîmbi încet, în timp ce-și scotea hainele.

— Dacă este adevărat că ești bastarda lui Edward, o să savurez supunerea ta totală.

Și supusă am fost, își spuse ea mai tîrziu, în timp ce plînsul i se transforma în hohote uscate. Clarence plecase de mult și casa era atît dc liniștita, încît puteai auzi stafiile mergînd. Cînd Kate o ajută sâ se îmbăieze, văzu o vînătaic mare pe sînul ei și spuse:

— Fii o fată inteligentă; du-te la Lincoln.

Roseanna încuviință din cap, incapabilă să spună ceva.

Renunță la ținuta ei de doliu și își puse rochia roșie, întretăiată cu aur, în cinstea sărbătorilor. Cînd ajunse, cu Kate și domnul Burke în urma ei, găsi castelul Lincoln în toiul sărbătorilor. Curtea era plină de săteni și grajdurile erau ticsite cu caii invitaților lui L incoln. Contele își strînsese întreaga familie, inclusiv pe mama lui, pe cele trei surori cu soții lor și pe cei doi frați mai mici. Cînd o văzu, i se lumină fața. Se apropie de ea, să-i ia mîinile într-ale lui.

— Roseanna! exclamă el.

— Line, putem vorbi în privat? îl rugă ea.

O conduse într-o mică anticameră a sălii de bal. Kate Kendall și domnul Burke rămaseră afară, încercînd să ignore privirile îndreptate spre ei.

Roseanna se pomeni dinte-o dată cu limba legată Se bîbîi:

— Mi-a ... mi-a fost dor dc tine.

— Ah, dragostea mea, dacă te-ai mărita cu mine, ai scăpa de toate temerile tale. Voi deveni tutorele legal al fiului tău și

devotatul tău proiector.

— Familia ta ... nu se va opune?

— Roseanna, eu sînt ccl care plătesc. Absolut toți depind de mine ca să trăiască - și să trăiască al naibii de bine. Nu s-ar opune la nimic.

— Trimite după preot, șopti ea.

— Acum? întrebă , nevenindu-i să creadă.

Ea încuviință din cap. S-a trimis după preot și Kate și domnul Burke au fost introduși în încăpere, ca martori. Cînd Line și Roseanna au ieșit din anticameră, el o conduse în fața sălii de bal și ridică mîna, cerind liniște. Zîmbind ca un lunatic, spuse cu vocea lui profundă, bogată:

— Doamnelor și domnilor, doresc să vi-o prezint pe Contesa de Lincoln.

A urmat o tăcere înmărmurită, care a durat minute întregi; apoi, șoaptele se transformară într-un zumzet puternic și în final într-un iureș tumultuos, cînd toată lumea a înțeles că frumosul conte și-a luat mireasă. Contele o îmbrățișa strîns; obrazul ei simți catifeaua vestonului și ochii ei văzură clar strălucirea bogată a gulerului dc samur și fu cuprinsă de o buimacă ușurare.

— Dragostea mea, ce cadou de nuntă ți-ai dori? îți voi dărui orice-ți dorești.

— Vreau să mă duci să-mi iau fiul, spuse ea simplu. -Acum? întrebă el îndoit.

Roseanna înclină din cap.

— Atunci așa să fie! Plecăm chiar acum - vom lua o escortă de cincizeci de oameni.

Trecuse de miezul nopții cînd cavalcada intră călări în Castlemaine, dar datorită banchetului de Crăciun, lumea încă nu se retrăsese. Cînd Joanna și Nevilllc auziră vestea, au fost fericiți la culme, pentru norocul fiicei lor. Petrecerea reîncepu și ținu pînă dimineața.

Roseanna abia așteptă toastul in cinstea lor, ca sâ se urce să-și vadă fiul. Văzîndu-1 în leagăn, dormind în siguranță și pace,

începu să plîngă de fericire. Line urcă în urma ei. Roseanna își întoarse fața spre pieptul lui și porțile potopului de lacrimi se deschiseră.

— Liniștește-te, liniștesle-te, dragostea mea, o alina el. Dar ea nu se putea opri. Cu o privire de scuze către Joanna, o ridică pe Roseanna în brațele lui și o duse spre dormitorul pc care i-1 indicase Joanna.

Roseanna plînse pînă la epuizare. El o dezbrăcă cu blîndețe și o puse în pat. Văzu vînătaia și începu să înțeleagă prin ce trecuse ea. Se dezbrăcă repede, se sui

A

În pat și o trase încet spre el. Ii dădu pe spate părul lung și-și lipi buzele de tîmpla ei.

A

— Îmi pare rău, Line, șopti ea.

— Îți face bine să plîngi; plîngi cît îți vine. Tot ce ții A

În tine trebuie să iasă afară. In gînd, își spuse, *O să am eu grijă ca ticălosul ăla să nu ajungă niciodată rege!*

A

Întinsă în brațele lui, temerile îi dispărură una cîte una, pînă cînd, într-un tîrziu, adormi. După vreo două orc, ceva o trezi și pentru cîteva momente rămase dezorientată. Apoi își aminti de noul ci soț și se ridică într-un cot să se uite la el. Ce noroc ca el să fie atît de blînd și de înțelegător! Bietul Line - să-și petreacă noaptea nunții cu o mireasă isterică! Inima i se umplu de recunoștință; se aplecă și-1 sărută încet. Line se trezi instantaneu.

— Roseanna! șopti el răgușit.

Era tînăr și extrem de viril. Era rapid în dorință și grăbit să se elibereze. Era înnebunit de dragoste pentru ea și era în stare să-i dăruiască și luna, pentru generosul ei răspuns. Roseana înțelese că avea totală putere asupra lui; va trebui să fie foarte atentă să nu-l rănească.

Căsătoria Roseannei cu Contele Lincoln efectiv o îndepărtă pe ea și pe fiul ei de orice contact sau de amenințările Ducelui de

Clarence. Deși în nobilime existau multe dezacorduri. Warwick decise să-1 restaureze pe tron pe nebunul rege Henry. George, Ducele de Clarence, era amarnic de nefericit că atît de rîvnita coroană îi fusese dată altuia și nu lui. Ura acum autoritatea lui Warwick și aruncă blesteme asupra lui Elizabeth Woodville, care era autorul tuturor nefericirilor sale, zicea el. începu să-și dea seama că îi fusese mai bine sub Edward, decît sub Warwick. S-ar fi întors fericit la fratele său, dacă acesta ar fi fost rcinstaurat pe tron.

Contele de Lincoln știa că trebuia să se ducă la Londra pentru rcîncoronarea regelui Henry. Toată nobilimea se îndrepta spre Londra, unde era plănuită o procesiune măreață. Fratele lui Warwick, Arhiepiscopul dc York, a fost primul care a ajuns în capitală ca să-și prezinte omagiul. Londra se umplu repede de oamenii lui Warwick, în livrelele lor roșii, elegante, vorbind cu accentul lor nordic, barbar.

Roseanna îl imploră pe Line să o lase să rămînă acasă. Acesta îi acceptă scuza că era încă neobișnuită cu poziție ci de Contesă de Lincoln; dar știa și că ea dorea să petreacă puțin timp în liniște, cu fiul ei. Deciseră ca ea să rămîne la Ravenspur, cită vreme Line era plecat. Bătrinul Dobbin îi aduse din nou, de la Castlemaine, toate iepele și timpul ei era în întregime ocupat cu mînjii lor..

In luna cît Line a fost plecat, iapa care fusese încălecată dc Zeus dădu naștere unui mînzoc negru, minunat, iar armăsarul lui Roger era tatăl a doi gemeni, pentru una dintre iepe și al unui mînz solid, de culoarea samurului, pentru alta. Abia aștepta să vadă rezultatele celor trei iepe încălecate de Mecca. Armăsarul arab nu mai era, dar își punea mari speranțe în progeniturile lui.

Prima iapă a avut o naștere dificilă: Roseanna și-a petrecut două zile în gajd, liniștind animalul agitat și ajutîndu-1 să nască. Hrăni iapa cu terci cald de ovăz, apoi cu bere caldă și în sfîrșil, cu melasă neagră, ca sași revină după naștere. Rezultatele împerecherilor meritaseră banii și timpul investit. în vreo doi ani, grajdurile Ravenspur le vor egala pe cele dc la Castlemaine.

La întoarcerea sa, Line îi împărtăși cu greu Roseannei ultimele zvonuri, care erau la fel de numeroase ca muștele. Se spunea că Edward nu stătuse degeaba în timpul lunilor de exil. Apelase peste tot unde putea, sâ împrumute corăbii și bani și soldați, ca să preia din nou Anglia. Ceruse arme și cai, dar nu și rezerve, care ar fi ocupat atîta spațiu valoros, pe corăbii. Comercianții hanseatici, se zvonea, îi promiseseră o mare flotă și cincisprezece mii de soldați. Se pare că semnase angajamente pentru împrumuturi cu francezii, cu germanii și cu olandezii. Warwick era alarmat. Dacă Edward ancora la Norfolk, cel mai probabil port, Ducele de Norfolk, un mare proprietar de pămînt, rudă cu Edward, îi va oferi, fără îndoială, ajutorul. Warwick îl puse sub pază pe Ducele de Norfolk și era pe cale să îl aresteze pc Lordul Howard, un alt susținător yorkist, dar Howard îi scăpă, dueîndu-se într-un sanctuar la Colchester. Warwick le ordonă tuturor nobililor săi sași țină ferm în mînă propriile teritorii și să le apere împotriva unei debarcări și invazii.

Contele de Oxford avea control asupra estului Angliei și Warwick era liniștit, gîndindu-se că în cazul în care Edward ar debarca acolo, va fi repede înfrînt. îi porunci lui George să se ducă la Somerset și sâ ridice o armată și să patruleze granițele de-a lungul canalului Bristol, pentru a împiedica o debarcare.

Roseanna asculta tăcută în timp ce Line îi spunea veștile. Era sfîșiată emoțional, deoarece, dacă veștile erau adevărate, asta ar însemna un război în care va fi implicat Line. în inima ei dorea ca regele Edward să-și recîștige tronul, dar soțul ei ar lupta împotriva lui; acesta îi jurase credință lui Warwick. în schimbul garanției acestuia că George, Ducele de Clarence, nu va fi încoronat. Deși castelele, pămînturile și titlurile fiului ei veniseră prin Edward, Lincoln era acela care le păstrase în siguranță, pentru el.

Încercă să nu sc mai gîndească la război. Ea va rămîne neutră - era singurul mod prin care își putea păstra sănătatea mintală. își dori să o aibă pe Kate aici, să vorbească cu ea, dar Kate și domnul Burke rămăseseră să se ocupe de castelul Ravenspur, cît

timp ea se afla la Lincoln.

Se ținea ocupată cu fiul ei și-și petrecea mult timp în grajdurile castelului Lincoln, încercînd cu disperare să-i ignore pe soldații și arcașii lui Line, în timp ce aceștia își exersau abilitățile de luptători.

Roseanna se trezi cu o durere de cap. Se înfiora și- și duse mîna la frunte. Line chicoti.

— Așa-ți trebuie, dacă ai băut aseară prea mult vin.

Apoi, fața lui deveni serioasă și o întrebă preocupat:

— Roseanna, tu chiar ai nevoie de vin ca să mi te dăruiești?

Roseanna îl privi speriată. In relația lor intimă lipsea întotdeauna ceva, în ce o privea pe ea, dar nu știa că el își dădea seama de asta. El era întotdeauna atît de grăbit în pasiunea lui, încît o lăsa mereu vag nesatisfacută și pustie. Se simți vinovată, știind că dacă ea și-ar acorda puțin timp, l-ar putea învăța să fie mai puțin grăbit cînd făcea dragoste. Atunci și-ar fi putut explora și el propria senzualitate, pînă la limitele ei. Ea era cu mult mai pricepută în toate aspectele și știa cum să facă un bărbat să se simtă viril. își dădu seama că era timpul să adauge calitate în jocul lor în pat. îl mîngîie pe față, cu tandrețe.

— Line, ce-ar fi ca, pentru o schimbare, la noapte sâ mă lași pe mine să fac dragoste cu tine?

Line zîmbi îneîntat.

— **Mi-ar plăcea mai mult ca orice.**

Roseanna zîmbi, auzindu-1 cîntînd în încăperea alăturată, unde avea garderoba. Își dădu seama câ nu i
A

w

se dăruise niciodată complet. Ii oferise gratitudinea ei, dar nu și dragostea ei.

O parte din flota lui Edward, comandată de Richard, se afla de zile întregi în afara radei portului Norfolk, înainte de a afla că Ducele de Norfolk fusese închis. Au aflat asta de la patrulele de pe

coasta de sud- est și deciseră în final să plece mai departe, să treacă de Yorkshire. spre Northumberland, unde forțele puternice ale lui Percy îi vor ajuta. Trei dintre corăbii au fost prinse într-o furtună în afara radei portului Lincolnshire. Una dintre ele s-a răsturnat și s-a scufundat și le-a trebuit o noapte să-i scoată pe toți la mal. Erau uzi și înghețați în noaptea de martie, dar Richard i-a condus pe oameni spre The Wash, spre un loc prestabilit, unde urma să facă joncțiunea cu Edward și cu restul flotei hanseatice.

*

James Burke nu-și putea crede ochilor cînd Roger Montford a intrat în holul de la Ravenspur. Ducîndu-și un deget la buze, acesta îi spuse:

— Nu spune nimic, vreau să-i fac o surpriză Roseannei.

Domnul Burke i s-a pus în față și a bombănit:

— Sfinte Sisoe, o sâ-i faceți mai mult decît o surpriză!

— Ne-am întors! V-ați îndoit vreodată de asta? Arăți ca și cum ai fi văzut o stafie, James.

— My lord, noi am crezut că ați murit! Lady Roseanna aproape că a înnebunit de durere, cînd doi dintre oamenii care au scăpat de la înec s-au întors și ne-au dat vestea. Lady Roseanna m-a trimis în The Fcns sâ vă caut trupul, iar eu am crezut că l-am găsit - sub trupul armăsarului alb, arab. Am îngropat rămășițele, ii explică domnul Burke.

— Acela a fost Kelly, spuse Roger sălbatic. Furtuna ne-a inflamat spiritele și eu l-am acuzat că a omorit-o pe Janet. M-a înjunghiat și a încercat să fugă pe Mecca, dar s-au scufundat amîndoi și s-au înecat.

— Dumnezeule Mare! exclamă domnul Burke, gîndindu-se la oribila încurcătură în care intraseră viețile tuturor.

— Unde este Roseanna? Du-te după ca, omule, să vadă cu ochii ei că sînt în viață!

— Nu este aici, my lord, spuse domnul Burke precaut.

— La naiba, să nu-mi spui că este la Castlemaine! Nu am mult timp. Edward a debarcat cu armata, să-și ia Anglia înapoi. Ne

îndreptăm spre Nottingham, să inai stringent oameni.

Recunoscînd inconfundabila voce a lui Ravenspur, Kate Kendall intră în sală cu picioarele tremurindu-i.

— Kate, m-am întors din morţi! rîse Roger. Cînd se întoarce Roseanna dc la Castlemaine?

Kate Kendall şi James Burke schimbară priviri; nici unul nu avea curaj să-şi asume sarcina de a-i spune stăpînului lor ce trebuia spus.

— Ce este? Dumnezeule, nu este bolnavă, nu? Fiul meu este bine?

Kate inspiră adine.

— Veniţi mai bine să vă aşezaţi puţin my lord. James, adu-i ceva de băut — ceva mai tare ca vinul.

Cu buzele albe dc îngrijorare, Roger se aşeză lîngă foc. James Burke îi dădu un pahar cu tărie şi se retrase, pentru ca Roger şi Kate să poată discuta în privat.

— Încercaţi sâ aveţi răbdare, my lord, în timp ce eu o să vă spun povestea mea incredibilă. George. Ducele de Clarence, a apărut aici, încins după fuga armatei lui Edward. Nu avea rost să-i spun că armata fusese aici, pentru că dovezile se aflau pretutindeni. Cînd porcul Clarence a vâzut-o pe Roseanna, a uitat să mai plece după dumneavoastră şi după rege. Din clipa în care a văzut-o, nu a mai avut decît un singur scop. I-a spus fără ocolişuri că o vrea.

Roger dădu peste cap conţinutul paharului şi se cutremură uşor.

— Sir, dumneavoastră o cunoaşteţi pe Roseanna. L- a expediat în termenii cei mai îndrăzneţi. în ziua următoare, am aflat vestea morţii dumneavoastră şi Roseannei nu i-a mai păsat dacă trăia sau murea. A căzut într-o stare de transă. Chiar şi pruncul a simţit că ceva nu era bine cu mama Iui, pentru că plîngea toată ziua. Apoi, Dumnezeu să o ajute, s-a întîmplat ceva care a smuls-o din starea ei.

— Slavă Domnului, şopti Ravenspur.

— Nu, my lord. Nu a fost lucrarea Domnului, a fost lucrarea

diavolului. S-a întors Ducele de Clarence. Oamenii lui erau beți. Au dezbrăcat-o pc Alice și au violat-o pe Rebecca. A amenințat-o pe Roseanna cu singura armă care ar fi [acut-o să i se supună: a amenințat-o că-i va lua copilului titlurile și pamînturile. A amenințat-o chiar câ-i va lua copilul de lîngă ea.

Ravenspur era în picioare, înjurîndu-1 pe bărbatul care abuzase de soția lui.

— Este un om mort! O să-1 caut pe cîmpul de bătălie și o să-i scot mațele!

— My lord, povestirea mea încă nu s-a terminat, spuse Kate calm.

— Nu? Am auzit destul, femeie! Cc altceva ar mai putea fi de spus? tună Roger.

— Lord Ravenspur, v-am prevenit că trebuie să aveți răbdare, dar trebuie să vă stăpîniți puțin firea și voința minții, pentru ce mai am să vă spun.

Degete reci îi cuprinseră inima. Se temea că iubita lui era moartă.

Vocea lui Kate tremura, cînd continuă:

— Era vulnerabilă, o pradă ușoară, fără un bărbat puternic, să o protejeze. Așa încît s-a gîndit la Contele de Lincoln, care este lordul suzeran al fiului vostru.

— A ajutat-o? întrebă Roger.

— A făcut mai mult. S-a îndrăgostit de ea și a luat-o de soție.

— Ce? Tîrfa necredincioasă! O omor, explodă el.

— Ea a a refuzat să se mărite cu el, dar porcul acela degenerat de Clarence s-a întors și a forțat-o să i se supună dorințelor lui abominabile. Mama ei și cu mine am insistat să îl accepte pe Lincoln. My lord, nu a avut altceva de făcut!

Roger se lăsa pe scaun și-și îngropă capul în mîini. Prețioasa lui Roseanna! Se simțea ca și cum îi sîngcra inima. Kate îl lăsă singur.

După o vreme, James Burke strînse destul curaj să intre și să-i ofere încă un pahar. Roger se scutură din inerție și părăsi sala cu pași mari. Bătăliile lui Edward trebuiau sâ mai aștepte! El avea

acum de cîștigat propria lui bătălie!

Lincoln a primit un mesaj de la Warwick, despre debarcarea lui Edward, care se apropia acum de Nottingham. Warwick îi cerea lui Lincoln sâ se întîl- neascâ la Coventry. Warwick îi mai trimisese mesaje lui George, Duce de Clarence, să vină cu cei patru mii de soldați pe care îi recrutase acesta.

Cînd Ravenspur intră în holul castelului Lincoln, Line crezu că era un alt mesager. Roseanna își întoarse privirea de la soțul ei la mesager și scoase un strigăt fericit, din toată inima ei.

— Roger! își ridică mîinile să se echilibreze, dar picioarele și capul îi pluteau într-o stare de irealitate și Roseanna se prăbuși la pămînt, leșinată.

Ravenspur se apropie de Lincoln, înfrunlîndu-1 din priviri, să nu se atingă de Roseanna.

— Este soția mea, spuse el implacabil, arată-mi o canapea unde să-și poată reveni.

— Nu ai murit? întrebă Line îngrozit.

— Nu, încă! spuse Roger scurt.

Deși devastat de venirea lui Ravenspur, Line îl conduse spre camera Roseannei și cu un efort uriaș, îi permise lui Ravenspur să intre singur cu ea.

Roger o culcă și începu sâ o scuture cu blîndețe.

— Roseanna! Deschide ochii și uită-te la mine! Cînd ochii i se deschiseră tremurători, în ei era scris, clar, ceea ce avea el nevoie să știe. Nu era teamă sau groază, ci numai dragoste pentru el. Gura ei era roșie, catifelată și murea să-i simtă gustul. Buzele li se atinseră, apoi se agățară sălbatic. O mîngîie cu dragoste și o strînse lîngă inima lui. O iubea pe femeia asta dincolo de cele mai sălbatice vise ale lui și vroia să-i demonstreze asta, facînd ceva pentru siguranța și viitorul ei.

— Odihneștc-te puțin. Eu trebuie să vorbesc cu Lincoln.

— Roger! strigă ea, alarmată de ce ar fi putut el să facă.

Roger îi zîmbi încurajator și spuse:

— Mă întorc în cîteva minute. Ai încredere în mine. Ravenspur

se apropie calm de Contele de Lincoln. -Avem de rezolvat nişte lucruri.

— Da. Line dădu ţeapăn din cap. Cei doi bărbaţi contrastau teribil. Părul argintat al lui Lincoln îl făcea să pară mai tînăr decît era, în timp ce părul negru al lui Ravenspur şi tenul lui smead îl faceau mai în vîrsta.

— Legea este de partea ta, Ravenspur. Roseanna este încă soţia ta. Dar cred că ar trebui să i se permită să aleagă ca singură, între noi.

— Haide să privim situaţia cu mintea, nu cu inimile noastre. Ne aflăm în război. Vom lupta într-o bătălie, poate în multe altele, pînă cînd se va termina totul. Dacă voi muri, aş vrea cuvîntul tău câ vei fi un soţ bun pentru Roseanna şi câ vei apăra interesele fiului meu.

Lincoln făcu ochii mari.

— Ai cuvîntul meu.

Roger continuă:

— Dacă mori tu, îţi voi face şi eu acelaşi jurămînt. Dacă trăiesc, Roseanna va rămîne soţia mea, dacă nu decide ea altfel. De acord?

— De acord, dădu Linclon din cap, simţind, în ciuda lui, admiraţie pentru Ravenspur.

Roger se întoarse în camera ei şi o găsi cu fiul lui.

— Uite, poate face cîţiva paşi şi chiar poate spune cîteva cuvinte. Mîndră, Roseanna arătă spre Roger.

— Tata, îl învăţă ea.

— Mama, spuse copilul. Avea cei mai negri ochi şi cele mai negre bucle pe care le văzuse Roger vreodată. Fu cuprins de cele mai stranii emoţii. Brusc, îi veni să plîngă.

— Împachetez şi mă întorc imediat acasă, spuse Roseanna, pârînd nefericită pentru toate necazurile pe care le cauzase.

— Roseanna, sâ nu faci nimic. Vor fi lupte teribile, cînd Edward şi Warwick se vor confrunta. Soţii tăi sînt juraţi să lupte de părţi opuse, in acest conflict. Dacă unul dintre noi va muri, tu vei continua să îl ai pe celălalt.

— Tu nu o să mori! strigă ea.

— Nu, nu o să mor. promise el. Iartă-mă, micuțule, dar o să trebuiască să mai aștepți ceva, pînă cînd o să devii Baronul de Ravenspur.

Îl sărută pe copil de la revedere, dar nu avu curaj să o atingă pe Roseanna. Se întoarse repede și pelerina răsturnă pe covor o vază cu ghiocei timpurii. în timp ce Roseanna se apleca să culeagă florile delicate, albe, lacrimile îi șiroiau pc obraji. Plîngea de bucurie că Roger trăia; plîngea de tristețe că îi provocase lui Lincoln atîta durere; plîngea de teamă pentru soarta amîndurora, în bătăliile sîngeroase, care erau inevitabile.

Cînd Roger se întîlni cu Edward și Richard la Nottingham, simți o mare ușurare aflînd că oamenii lui Percy sosiseră din Northumberland. Cînd ajunseră la Nottingham fără luptă, înțeleseră că atît Lordul Stanley cît și Contele de Shrcwsbury nu făcuseră nimic ca să îi împiedice. Starea de spirit a lui Edward era excelentă. Zîmbi și repetă una dintre axiomele lui preferate:

— Cine nu este împotriva mea, este cu mine!

Fratele lui Warwick, John, avea o armată la Pontefract, dat totuși, încă nu îl provocase pe Edward. Așa încît Edward își mută prudent armata spre sud de Nottingham, la Leicester, care se afla la doar douăzeci de mile de armata lui Warwick, strînsă 1a Coventry. Exeter și Oxford erau și ei de partea lui Warwick.

Apoi s-a întîmplat un lucru uluitor. Edward a primit un mesaj de la George, Ducele de Clarence. Acesta se oferea să i se alăture lui Edward, în loc să-1 ajute pe Warwick, cu cei patru mii de oameni ai săi. Richard nu avea încredere în fratele lui și îi reaminti lui Edward de trădările lui trecute. Și Ravenspur era împotrivă. El îl dorea cu disperare pe Clarence de partea inamicului, ca să-1 poată ucide fără consecințe. Totuși, Edward consideră că era înțelept să accepte oferta lui George;

aceasta dubla efectivul armatei sale.

După ce acceptă oferta lui George, Edward își mută noile forțe unite, de opt mii de oameni, înainte de Coventry, gata de luptă.

Brusc, George sugeră ca Edward să-i trimită lui Warwick un mesaj de conciliere, pentru a regla totul în pace. Lui Ravenspur îi veni să-și înfigă spada între ochii lui. dar nu putea face asta, pentru că Edward avea nevoie de el. Simți o mare ușurare cînd Edward refuză să negocieze.

— Dacă Warwick iese din Coventry și capitulează, îi voi cruța viața.

Cînd deveni clar că Warwick nu se va preda, dar nici nu va ieși din Coventry sâ se lupte, Edward se îndreptă spre Londra, să-1 ia prizonier pe nebunul rege Henry. Primarul Londrei îi deschise porțile și dintr-o dată, toată lumea din Londra trecu de partea lui Edward. Edward mărșălui direct spre palatul episcopal și îl băgă în Tum pe Arhiepiscopul de York, fratele lui Warwick. Nebunul rege Henry îl urmă și el, acolo. Următorul popas al lui Edward a fost la sanctuarul din Westminster, de unde le scoase pe regină șt pe prințese și pe prințul pc care i-1 născuse ea. Acum că recucerise Londra, era gata să plece după Warwick și să regleze lucrurile cu acesta, o dată pentru totdeauna. Warwick își adusese între timp armata la St.Albans, la numai douăzeci de mile de Londra. De data aceasta unul dintre ei va fi terminat pentru totdeauna!

Edward alese trei mii de oameni pentru avangarda care sâ conducă atacul. îl numi pe Richard în fruntea lor; Ravenspur era secundul lui, la comandă. Era o responsabilitate colosală, dar o onoare mult rivnită. Era de Ia sine înțeles că Edward va călări în primul rînd ai avangardei.

Roger le ordonă oamenilor săi să campeze; puteau auzi, în întuneric, zgomotele venind din tabăra dușmanului, aflată în apropiere. Starea lui de spirit trecu de la dezolare la optimism, cînd se așeză lîngă focul de tabără. își dădu seama de ironia situației: Edward, Richard și el însuși fuseseră antrenați de Warwick și își amintea pînă la ultima, toate lecțiile acestuia.

Se ridică și începu să umble printre oameni, cerîndu-le să nu se îmbete în noaptea dinaintea bătăliei. A înjură armăsarii

gălăgioși, nervoși și își spuse; Dumnezeule, Roseanna are dreptate. *Caii castrați ar fi mai buni pentru cavaleri.* Dintr-o dată, simțurile i se umplură de Roseanna. Tînjea atît de mult după ca, încît își jură că nici o putere de pe pămîntul acesta nu îl va mai ține departe dc ea.

Noaptea deveni umedă și rece și cu toate că îi era frig, transpira sub armură. Se mișca printre oameni șî îi prevenea să nu aibă îndoieli. Ei trebuiau să fie convinși că vor cîștiga ziua; a gîndi altfel, însemna să invite moartea. îi sfătui să-și păstreze forțele și energia pentru toiul bătăliei. Va fi o zi lungă, în care răbdarea și perseverența vor conta mai mult decît actele sălbatice și bravada.

— Stați uniți și parați tot ce vine spre voi, repetă el, iarăși. îi mulțumi lui Dumnezeu pentru chipurile experimentate pe care Ic întrezărea în mulțime, pentru că mulți dintre acești tineri intrau pentru prima oară în luptă. Ororile pe care le vor experimenta vor fi dincolo de imaginație. Evită să le vorbească despre noroiul roșu al cîmpurilor de bătaie — noroi făcut din sîngele celor căzuți și striviți în picioare. Nu le vorbi despre epuizarea care sc instala după o bătălie și nici despre somnul care nu se va mai lipi multă vreme de ei, din cauza ororilor.

La sosirea zorilor, o ceață atît de deasă învălui zona, încît nu-și mai putea vedea nici mîinile. Dar asta nu va schimba nimic! Tot vor ataca ei primii, orientîndu-se după simțuri și sunete, mai curînd decît după vedere.

Roger se năpusti cu atîta forță asupra primului său dușman, încît plăcile de pe pieptul armurilor lor se ciocniră, scoțînd aerul din ele; din spada lui se prelingea sînge; își ținu în sus brațul înarmat și în curînd mănușile lui de armură, din piele, se îmbibară cu sînge și sudoare. • II durea brațul, își simțea plămînii în flăcări și ochii îl înțepau de propria sudoare sărată. Creierul îi spunea, ca prin ceață, că atunci cînd picioarele lui întîlneau ceva dur, era o armură; dacă era ceva moale, era came.

Forțele începeau să-i slăbească. Apoi, miraculos, chemarea unei trompete îi spuse că dușmanul se clătina. Se simți din nou

plin de avînt și vigoare renăscută. Treptat, centimetru cu centimetru, metru cu metru, cîștigă teren, pînă cînd dușmanul fu pus pe fugă și îi putu vedea retragerea cu proprii săi ochi, pentru că ceața se ridicase. Văzu părul galben al lui Edward, cînd acesta își scoase coiful și Roger alergă spre el. Edward stătea deasupra trupului lui Warwick și plîngea. Roger își

scoase și el coiful. Fața îi era udă de sînge, de sudoare și de lacrimi. Se terminase! Dumnezeule Mare, se terminase, odată pentru totdeauna!

Regele îl privi și spuse.

— Ești rănit, Roger. Du-te la doctor.

Pînă atunci nu simțise că brațul lui sting atîma inutil și plin de sînge, dar acum începu să simtă agonia arzătoare a rănii produse de o spadă adînc înfiptă în umărul lui. Judecata îi spunea să-1 asculte pe Edward pentru că știa, din experiență, că o rană îngrijită imediat se vindeca mai repede; totuși, o forță mai puternică îl împingea spre Roseanna.

Urcă pe cal și se îndepărtă de armată. Era inînar de nebunia de a ajunge acasă. Ravenspur se afla la optzeci de mile distanța, în nord. Durerea venea și pleca, în valuri. Uneori aproape că își pierdea cunoștința, dar nerăbdarea îl presa. Cînd văzu castelul în depărtare, abia atunci se lăsă să cadă inconștient de pe cal.

Roseanna se afla la Ravenspur. Privea de ore întregi orizontul, în speranța că-1 va vedea pe soțul ei. Văzu armăsarul negru și îl văzu pe Roger căzînd de pe cal și alergă afară, strigînd la oamenii dc la grajduri să oajute.

Roger era murdar și puțea pînă la ceruri. Era acoperit de sudoare uscată și de sînge închegat. Părul lui negru era plin de mizerii și lipit de cap. îl cărară în stare de inconștiență și împreună cu Kate Kendall și James Burke, îl dczbrăcară și îl îmbăiară. Roger își recîștigă cunoștința destul de repede, cînd ea începu să se

ocupe de rana de la umăr, dar stătu fără să se clintească, în timp ce Roseannaă îi tăia carnea gangrenată, cu cuțitul ei ascuțit. Roseanna îi făcu semn iui Kate să-i dea cupa cu vin; i-o ținu la buze și îl obligă să bea.

El luă doar o înghițitură, apoi ridică mîna și împinse paharul. Degetele lui îi atinseră mîna și dintr-

A

o dată, ea nu mai suportă să-1 împartă cu altcineva. își ridică privirea spre ceilalți și spuse:

— Vă mulțumesc pentru ajutor; acum aș vrea să rămîn singură cu soțul meu.

Aceștia își părăsiră fără tragere de inimă stăpînul prospăr întors și Roseanna începu să-i șteargă cu buretele umărul bun și pieptul larg.

— Mi-ai spus soțul tău.

— Da, firește, asta și ești, spuse ea ca și cum i-ar fi declarat unui idiot cel mai evident lucru.

— Dar cum rămîne cu Lincoln? întrebă el printre dinți.

— -Ah, Dumnezeule! Nici măcar nu m-am gîndit la el. Este bine? întrebă ea.

— Nu pot fi sigur, dar cred că l-am văzut retrăgîndu- se din luptă împreună cu oamenii lui Warwick. Roger îi privi îndeaproape chipul. Cînd văzu pe el doar ușurare și nimic altceva, inima începu să i se însenineze.

— Sper că este în siguranță. Este un om tare bun, Roger, spuse ea încet, în timp ce îi întîlnea privirea.Trebuie să înțelegi că am avut nevoie disperată de protecție. Dc aceea m-am măritat cu el. Nu vreau să- 1 rănesc, pentru că nu mi-a arătat decît bunătate, dar eu nu sînt soția lui. Eu sînt *a ta.* Tu ești dorința cea mai adîncă a inimii melc. Roseanna se apleca și îl sărută cu toata emoția sentimentelor ei.

Roger gemu de fericire și își petrecu brațul sănătos pe după talia ei. *Roseanna încă îl iubea. îl alesese pe el.*

Ochii negri ai lui Ravenspur ardeau într-ai ei.

— Dumnezeule, femeie, sărutul tău mă face să vreau să sar din apa asta și să te am, spuse Roger.

Roseanna rîse încetișor.

— Un lucru este evident, soțul meu, în noaptea asta sînt în siguranță, în ce te privește.

— În siguranță? Dumnezeule, tu nu o să fii niciodată în siguranță, în ce mă privește. Scoate-mâ din apa asta și pansează-mi rana, ca sâ te pot lua în brațe și duce în pat, ca să ți-1 scot pe Lincoln din minte!

— Roger! își certă ea soțul, înroșindu-se. Ea nu crezuse o clipă că el își va duce amenințarea la bun sfîrșit, dar dintr-o dată se simți rușinoasă ca o mireasă. II ajută să iasă din apă și îl șterse cu grijă. In timp ce mîinile ei îl atingeau în locurile intime, tija lui se ridică, rigidă, demonstrîndu-i că da, era în stare. îi pansa rana cu mîini tandre, legîndu-i brațul la piept, ca să rămînă imobil pînă cînd se vindeca.

Inima ei era mai ușoară decît fusese vreodată, în ultimul an. Primăvara era aici și vara se apropia, cînd fiecare grădină și perete de piatră din Anglia avea să explodeze de trandafiri. Promitea să fie cel mai fericit anotimp pe care-1 știuse ea vreodată. Dintr-o dată sc simți copleșită de cît de mult însemna acest bărbat pentru ea. El era singurul bărbat care îi trezise senzualitatea și care o învățase cum să iubească. Niciodată nu va putea iubi un alt bărbat, așa cum îl iubea pe ei; toți ceilalți, chiar și Line, lordul suzeran al regatului, care fusese atît de bun cu ea, păleau în comparație cu el. Inima îi cînta dc marele noroc de a-1 avea pe Ravenspur întors acasă. Dumnezeule Mare, te implor, nu mi-1 mai lua niciodată de lîngă mine.

Dintr-o dată, îi simți ochii negri asupra ei.

— Cum te simți?

Roger o privi chioriș.

— O să-ți arăt, dacă mă duci în pat.

— Ești incorigibil, îl certă ea, dar se dezbrăcă și i se alătură în patul uriaș. Avea o voință atît de puternică, era atît de solicitant și

atît de al naibii de exasperant, dar ea nu îl vroia altfel.

A

Ii strînse posesiv sinul cu brațul lui bun și îl simți dur și umflat, pe coapsa ei. înțelese că el vroia să și-o revendice din nou și sâ o însemneze ca fiind femeia lui. Era alarmată de asprimea lui, nu pentru ea, ci de teamă să nu i se redeschidă rana.

— Dragostea mea, șopti Roseanna, îți amintești cum m-ai iubit prima oară? Cum m-ai cucerit cu sărutări, pînă cînd am devenit neajutorată de dragoste?

Roger zîmbi în întuneric. Roseanna avea nevoie de puțin timp ca să se obișnuiască din nou cu el în pat. O sărută încet, cu blîndețe, dulce; săruturi scurte, rapide și săruturi lungi, încete, care să-i arate că își amintea fiecare detaliu al primei lor minunate nopți de iubire. La început, ea gemu de plăcere, pentru ca în curînd să ofteze de frustrare. îl dorea mai mult decît orice pe

lumea asta, dorea să-i simtă din nou plinătatea în ea, dar știa că rana îl va împiedica să facă dragoste. Gura lui îi ardea tîmplele, pleoapele închise și colțurile gurii ei tremurînde, pentru ca apoi să-și afunde limba în gura ei, să-i simtă gustul.

— Roger, ești răutăcios că mă excIți așa; știi bine câ nu trebuie să facem asta.

Cu buzele pe gîtul ei, Roger chicoti:

— Rana mea nu este mortală, așa că fii gata de apărare!

— Dumnezeule, din prima zi în care m-am trezit în patul tău și tu ai încercat să mă ai, a trebuit să lupt împotriva poftei tale!

Gura lui fierbinte îi găsi sînul și îi supse flămînd sfircul. Mîna i se strecură între picioare și Roseanna începu să se zvîrcolească și să geamă de plăcere.

— *Pofta mea?* șopti el acoperindu-i gura cu a lui, pentru ca ea să nu-i poată nega acuzațiile.

— Dar cum rămîne cu a ta?

Roseanna gemu, arcuindu-se sub mîna lui.

— Recunoaște, Roseanna. Recunoaște, dă-o-ncolo de mîndrie!

îi ceru el.

Roseanna gemu. Știa că nu putea scăpa de el și îi mulțumi lui Dumnezeu pentru asta, ii atinse urechea cu vîrful limbii și șopti foarte, foarte încet:

— Și eu sînt la fel de fierbinte ca și tine, Ravenspur. Cuvintele ei îi inflamară pasiunea. O trase sub el cu o forță atît de mare, încît Roseanna rămase fără suflare, speriată. Se urcă deasupra ei și intră în ea. O clipă, o duru și ea strigă. Apoi se deschise total spre el **și simți acea plăcere minunată, pe măsură ce pătrundea tot mai mult în ea.**

Extazul pulsa prin trupurile lor, în timp ce se agățau unul dc celălalt, într-o îmbrățișare care sperau că nu se va sfîrși niciodată. Fiecare atingere era o flacără, fiecare cuvînt era o beatitudine, fiecare mișcare îi aducea mai aproape de cataclismul care o lăsă slabă în brațele lui, iar pe el, total epuizat. Roger își îngropă fața în părul ei, pentru a-i savura parfumul și amîndoi de veniră pierduți pentru lumea asta, uniți prin trupurile lor, prin inimile lor și prin sufletele lor. Uniți într-o o iubire veșnică.

Sfirșit